ARKADY MARTINE

PREMIUL HUGO 2020
PENTRU
CEL MAI BUN ROMAN

AMINTIREA IMPERIULUI

PRIMA CARTE DIN SERIA TEIXCALAAN

ARMADA

ARKADY MARTINE

AMINTIREA IMPERIULUI

PRIMA CARTE DIN SERIA TEIXCALAAN

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Alexandra TURCU
Tehnoredactor print: Stelian BIGAN
Tehnoredactor ebook: Corina REZAI
Lector: Angela DUMITRICĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARKADY, MARTINE
Amintirea Imperiului / Arkady Martine ; trad. din lb. engleză:
Mihai-Dan Pavelescu. - Bucureşti : Nemira Publishing House, 2021
ISBN print: 978-606-43-1018-7
ISBN epub: 978-606-43-1072-9

I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)

821.111

Arkady Martine
A MEMORY CALLED EMPIRE
Copyright © 2019, by AnnaLinden Weller.
All rights reserved.

© Nemira, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului editorial NEMIRA.

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Se dedică tuturor celor care s-au îndrăgostit vreodată
de o cultură ce o devora chiar pe a lor.
(Și lui Grigor Pahlavuni și Petros Getadarj, peste veacuri.)

„Memoria noastră este o lume mai perfectă decât universul;
ea îi readuce la viaţă pe cei ce nu mai există.“

Guy de Maupassant, *Sinucigaşii*[1]

„Nu aş fi ales viaţa cu Calipso în locul fumului din Constantinopol.
Sunt absolut posedat de gândul la numeroasele surse de plăcere ce există peste tot acolo: mărimea şi frumuseţea bisericilor, lungimea colonadelor sale şi a promenadelor, casele şi toate celelalte lucruri ce ne îmbogăţesc imaginea despre Constantinopol; întâlnirile prietenilor şi conversaţiile, şi, cu adevărat cea mai de seamă dintre toate – vărsătoarea mea de aur, adică gura ta şi florile ei…“

Nikephoros Ouranos, *doux* de Antiohia, *Epistole*, 38

1 În traducerea din limba franceză realizată de Dorina Mihaela Donea. (n. tr.)

PRELUDIU

Două-s lucrurile ce-n veci nu contenesc în Teixcalaan: cartografierea hărţilor stelare şi debarcările.

Iată tot spaţiul teixcalaanli, înfăţişat în holograma de deasupra mesei centrului de comandă din nava de război *Secerişul roşu al înălţării*, la cinci saltporţi şi două săptămâni de călătorie cu viteză subluminică de oraşul-planetă care este capitala lui Teixcalaan. Nava e de acum pe punctul de a se întoarce şi a reveni acasă. Holograma întruchipează ideea de serenitate a unui cartograf imperial: toate acele punctuleţele ce scânteiază sunt sisteme planetare şi toate ne aparţin. Scena aceasta – o căpitănească ce priveşte reprezentarea holografică a Imperiului, dincolo de marginile cunoscute ale lumii – se tot multiplică: dacă alegi o graniţă, dacă alegi o spiţă a uriaşei roţi care este imaginea lui Teixcalaan despre sine, vei descoperi o sută de asemenea căpitănese, o sută de asemenea holograme. Şi fiecare dintre căpitănesele acelea şi-a condus trupele într-un sistem nou, purtând toate darurile otrăvite pe care le-a putut aduna: tratate comerciale şi poezie, taxe şi făgăduiala protecţiei, arme energetice cu ţevi negre şi vastele planuri arhitecturale ale unui nou palat guvernamental, construit în jurul inimii deschise a unui templu al Soarelui, care scapără multe raze. Fiecare dintre căpitănesele acelea o va face din nou, luând-o apoi de la capăt, iar şi iar, transformând încă un sistem într-un punctuleţ scânteietor pe holograma unei noi hărţi stelare.

Iată modul de-a dreptul spectaculos în care gheara civilizaţiei se pogoară peste bezna dintre stele, o alinare pentru fiecare căpitănească de navă când priveşte în vidul cosmic şi speră să nu zărească nimic care s-o privească, la rândul său, de acolo. Aici, pe hărţile stelare, universul se clasifică în Imperiu

şi altceva, în lume şi ne-lume.

Secerişul roşu al înălţării şi căpităneasa ei mai au o ultimă escală înainte de a-şi începe călătoria de întoarcere spre centrul universului lor. În Sectorul Parzrawantlak se află Staţia Lsel: o fragilă bijuterie rotitoare, un toroid cu diametrul de treizeci de kilometri care dă ocol unei axe centrale situate în punctul de echilibru gravitaţional dintre un soare şi cea mai apropiată planetă utilă a sa. Este cea mai mare dintr-un şirag de staţii miniere ce alcătuiesc această micuţă regiune a spaţiului, o zonă atinsă de braţul lung al lui Teixcalaan, dar nesupusă încă dominaţiei sale imperiale.

O navetă iese din spiţa staţiei, călătoreşte câteva ore spre carcasa metalică gri-aurie a navei de război ce aşteaptă, îşi descarcă marfa – o femeie umană, nişte bagaje, nişte instrucţiuni – şi se întoarce nevătămată. Înainte să fi ajuns înapoi, *Secerişul* a început, greoi, să se mişte pe un vector spre centrul lui Teixcalaan, încă supusă fizicii subluminice. Din Lsel, ea va mai fi vizibilă încă o zi şi jumătate, micşorându-se treptat până la dimensiunea unui punctuleţ sclipitor, care va dispărea apoi, într-o clipită.

Darj Tarats, consilierul Lsel pentru Mineri, priveşte forma aceea care se îndepărtează, ameninţarea ei vastă atârnând ca o greutate şi înghiţind jumătate din orizontul vizibil prin viziportul sălii de şedinţe a Consiliului Lsel. Ocultarea aceea omniprezentă a stelelor familiare este pentru el doar cea mai recentă dovadă a foametei teixcalaanli după spaţiul staţial. Va veni, în curând, ziua când o astfel de navă nu se va mai retrage, ci va abate focul orbitor al armelor sale energetice asupra fragilei cochilii de metal ce adăposteşte treizeci de mii de suflete, incluzându-l pe Tarats, şi le va revărsa în gerul ucigaş al spaţiului, ca pe nişte seminţe dintr-un fruct zdrobit. Există, crede Tarats, ceva inevitabil în expansiunea de nestăpânit a Imperiului.

Holograma niciunei hărţi stelare nu străluceşte deasupra mesei centrului de comandă în jurul căreia se reuneşte Consiliul Lsel: doar o simplă suprafaţă metalică goală, lustruită de o mulţime de coate. Tarats meditează din nou la felul extrem de simplu în care nava care se retrage continuă să reprezinte o ameninţare atât de mare… aşa că nu se mai uită pe viziport, ci-şi reia locul la masă.

Poate că expansiunea de nestăvilit a Imperiului este inevitabilă, însă Darj Tarats are un optimism tăcut, plin de hotărâre şi viclean, care îl face să considere că „de nestăvilit“ nu este unica opţiune disponibilă şi nici n-a prea fost de ceva timp.

– Bun, cu asta s-a terminat! zice Aknel Amnardbat, consiliera pentru Moştenire. A plecat. Noua noastră ambasadoare în Imperiu, aşa cum a cerut numitul Imperiu, pe care, sper cu toată sinceritatea, o să-l ţină cât mai departe de noi.

Darj Tarats ştie mai bine: el l-a trimis pe ultimul ambasador Lsel la Teixcalaan, cu douăzeci de ani în urmă, când era încă de vârstă mijlocie şi iubea proiectele cu risc ridicat. Nu se termină nimic odată cu trimiterea unui ambasador nou, chiar dacă acesta a fost expediat deja într-o navetă, în mod ireversibil. Îşi propteşte coatele pe masă, aşa cum face de douăzeci de ani, şi-şi reazemă bărbia ascuţită pe palmele mici.

– Ar fi fost mai bine, rosteşte el, dacă am fi putut s-o trimitem cu un imago care să nu fi fost vechi şi depăşit de cincisprezece ani! Pentru binele ei şi al nostru.

Consiliera Amnardbat (care are propria maşinărie imago, un implant neurologic precis calibrat, ce-i permite să poarte în minte amintirile înregistrate a şase consilieri pentru Moştenire anteriori, transmise din generaţie în generaţie prin descendenţa imago) nu-şi poate imagina cum să-i facă faţă unuia ca Darj Tarats fără beneficiul ultimilor cincisprezece ani de experienţă. Dacă ar fi fost ea un membru nou al Consiliului şi învechită, datată, de cincisprezece ani, ar fi fost mutilată de-a dreptul. Dar acum ridică din umeri, fără să-i pese prea mult că, de fapt, cel mai nou ambasador în Imperiu va fi atât de lipsit de resurse. Spune:

– Asta-i problema ta. L-ai trimis pe ambasadorul Aghavn, iar Aghavn nu s-a sinchisit să revină aici mai mult de o singură dată în douăzeci de ani, să ne dea o înregistrare imago actualizată. Iar acum am trimis-o pe ambasadoarea Dzmare numai cu ce ne-a lăsat el acum cincisprezece ani, ca să-l înlocuiască, doar pentru că aşa a cerut Teixcalaan…

– Aghavn şi-a îndeplinit misiunea, spune consilierul Tarats, iar consilierii

pentru Hidroponice și pentru Piloți aflați de jur împrejurul mesei aprobă dând din cap.

Minunea pe care a făcut-o ambasadorul Aghavn a fost să împiedice ca Lsel și toate celelalte stații mici din sectorul său să devină prăzi ușoare pentru planurile expansioniste teixcalaanli, iar, în schimb, ele au căzut de acord, în mod colectiv, să-i ignore lui defectele. Acum, după ce Teixcalaan a cerut, în mod brusc, un nou ambasador, fără să explice deloc ce se întâmplase cu cel vechi, majoritatea membrilor Consiliului amână o detaliere a greșelilor comise de ambasadorul Aghavn până vor afla dacă acesta a murit, dacă a fost compromis sau dacă a căzut, pur și simplu, victimă unor seisme ale politicii interne imperiale. Darj Tarats l-a susținut mereu – Aghavn a fost protejatul lui. Iar Tarats, în calitate de consilier pentru Mineri, este primul dintre cei șase egali din Consiliul Lsel.

– Și Dzmare își va îndeplini misiunea, zice consiliera Amnardbat.

Mahit Dzmare fusese alegerea ei, dintre toți posibilii noi ambasadori: o potrivire perfectă, se gândise ea, pentru imago-ul învechit pe care avea să-l poarte. Aceleași aptitudini. Aceeași atitudine. Aceeași iubire xenofilă pentru o moștenire culturală care nu era aceea protejată de Amnardbat, aceeași fascinație dovedită pentru literatura și limba teixcalaanli. Fusese perfectă pentru a fi trimisă, cu singura copie imago existentă a ambasadorului Aghavn. Perfectă pentru a purta descendența acelui imago, coruptă și corupătoare, departe de Lsel… poate pentru totdeauna. Asta dacă Amnardbat însăși își îndeplinise misiunea.

– Sunt convinsă că Dzmare este potrivită pentru misiunea aceasta, rostește consiliera pentru Piloți, Dekakel Onchu, iar acum putem analiza problema actuală cu care se confruntă Consiliul – și anume ce vom face în privința situației de la Poarta Anhamemat?

Dekakel Onchu își face extrem de multe griji din cauza Porții Anhamemat, cea mai îndepărtată dintre cele două saltporți ale Stației Lsel, cea care duce spre părți ale spațiului nerevendicate de mai-marii teixcalaanli. Recent, ea a pierdut nu doar o navă-cercetaș – ceea ce ar fi putut fi doar un accident –, ci două, și ambele în același loc din beznă. Le-a pierdut în fața cuiva cu care nu

poate vorbi. Comunicatele primite de la navele acelea înainte să dispară, distorsionate și ininteligibile din cauza interferențelor radiațiilor, nu avuseseră niciun sens; mai rău încă, ea nu pierduse doar piloții navelor, ci și lungile descendențe imago de memorii cărora ei le aparțineau. Mințile tuturor acelor piloți și ale descendenților imago nu vor putea fi recuperate și plasate în noi minți de piloți dacă nu sunt recuperate corpurile și mașinăriile imago care fuseseră distruse… iar asta e imposibil.

Restul membrilor Consiliului nu sunt la fel de preocupați, nu încă, dar vor fi până la sfârșitul acestei ședințe, după ce Onchu le va reda frânturile de înregistrări care au mai rămas… toți, mai puțin Darj Tarats. Care nutrește o speranță de-a dreptul oribilă.

El își spune în gând: *În sfârșit, după atâta amar de timp, poate că există un imperiu mai mare decât Imperiul care ne-a înghițit centimetru cu centimetru. Poate că el sosește chiar acum. Poate că așteptarea mea a luat sfârșit.*

Dar toate gândurile acelea le păstrează pentru sine.

CAPITOLUL UNU

„Iar dinapoia limbului uriașei planete gazoase aflate în punctul de coordonate B5682,76R1, Împărăteasa Flamă-Solară Doisprezece s-a ridicat la prora navei sale și era o strălucire radiantă ce se revărsa în tot neantul. Țâșnind înainte ca sulițele-spițe ale tronului său, razele luminii ei izbiră cochiliile metalice, care erau sălașurile ființelor umane din Sectorul B5682, și le iluminară orbitor. Senzorii navei Împărătesei Flamă-Solară Doisprezece înregistrară zece astfel de cochilii metalice, toate identice, iar numărul acesta nu mai crescuse de atunci. În interiorul cochiliilor, bărbații și femeile nu știau ce înseamnă anotimpurile, nici creșterea sau descreșterea, ci trăiau de-a pururi pe orbită, fără avantajul unui cămin planetar. Cea mai mare dintre cochiliile acestea își spunea «Stația Lsel», ceea ce în graiul poporului ei însemna «o stație care atât asculta, cât și auzea». Însă oamenii de acolo deveniseră stranii și se izolaseră, deși erau capabili să învețe limba. Și începură de îndată s-o facă…“

Istoria Expansiunii, Cartea a V-a, rândurile 72-87, anonimă, dar atribuită poetului-istoric Pseudo-Râu Treisprezece, scrisă în timpul domniei Împărătesei Perigeu Trei a Întregului Teixcalaan

„Pentru a vă urgenta călătoria în Imperiu, Teixcalaan solicită următoarele ca dovezi ale identității: a) o înregistrare genetică, de natură să certifice că sunteți unicul posesor al genotipului dumneavoastră, nepartajat cu frați/surori-clone SAU un document autentificat notarial care să declare că genotipul dumneavoastră este unic într-o proporție de minimum 90% și că niciun alt individ nu are pretenții LEGALE asupra lui; b) o listă cu bunuri, proprietăți, valute și obiecte ale comerțului de idei pe care intenționați să le aduceți cu

dvs.; c) un permis de muncă de la un angajator înregistrat în sistemul teixcalaanli, semnat şi autentificat notarial, cu informaţii despre salariu şi întreţinere SAU o înregistrare cu punctaje superlative la Examenele Imperiale Teixcalaanli SAU o invitaţie din partea unei persoane, entităţi guvernamentale, birou, departament, minister sau alt individ autorizat, specificând datele de intrare şi ieşire din spaţiul Imperiului SAU dovada că deţineţi suficientă valută pentru autoîntreţinere…“

Formularul 721Q. Cerere pentru viză din Sectoarele Străine, VERSIUNEA ÎN LIMBĂ ALFABETICĂ, pagina 6

Mahit coborî spre Oraş, planeta centrală şi capitala Imperiului Teixcalaanli într-un schif-sămânţă, o capsulă în care cu greu îi încăpeau şi corpul, şi bagajele. Capsula ţâşni din flancul crucişătorului imperial *Secerişul roşu al înălţării* şi fu înconjurată de flăcările de fricţiune la coborârea prin atmosferă spre planetă, distorsionându-i vederea. De aceea, prima dată când văzu Oraşul cu propriii ochi organici, nu în infofişă, în hologramă sau în memoria imago, acesta era într-un halo de foc alb şi sclipea ca o nesfârşită mare scânteietoare: o planetă întreagă transformată într-un singur oraş somptuos, un ecumenopolis. Până şi petele sale întunecate – metropole mai vechi care nu fuseseră încă înveşmântate în metal, paraziţi urbani în descompunere, rămăşiţele exploatate ale lacurilor – păreau populate. Doar oceanele rămăseseră neatinse şi ele sclipeau, de asemenea, în albastru-turcoaz strălucitor ca briliantul. Oraşul era foarte frumos şi foarte mare. Mahit vizitase destule planete, cele din apropierea Staţiei Lsel, care nu erau complet neprielnice vieţii omeneşti, totuşi se simţi copleşită de uimire. Inima îi bătu mai repede; palmele i-au devenit lipicioase din cauza transpiraţiei în locurile în care strângea centurile de siguranţă. Oraşul arăta exact aşa cum era descris mereu în documentele şi cântecele teixcalaanli: nestemata din inima Imperiului. Inclusiv strălucirea atmosferică.

„Exact asta vor să te facă să gândeşti când îl vezi“, îi zise imago-ul. El nu era decât o umbră, vag aşa cum probabil că ar fi gustul de electricitate statică pe limbă, doar o străfulgerare a ochilor lui cenuşii şi a chipului înnegrit de soare zărită cu coada ochiului. Glasul răsuna în sinea ei, dar nu semăna totuşi cu vocea ambasadoarei: era un om de vârsta ei, da, însă un bărbat, mulţumit de sine, iute ca argintul-viu şi la fel de entuziasmat pentru că se afla acolo. Mahit îşi simţi gura arcuindu-se în surâsul lui, un zâmbet mai larg şi mai plin de forţă decât ar fi preferat propriii muşchi. Nu se cunoşteau. Expresiile lui erau foarte intense.

Ieşi din sistemul meu nervos, Yskandr! gândi ea şi-l înghionti uşor. Un imago – memoria integrată, implantată, a unui predecesor, pe jumătate găzduită în neurologia ei şi pe jumătate într-o maşinărie micuţă, făcută din ceramică şi metal, fixată pe trunchiul ei cerebral – nu putea să preia controlul asupra sistemului nervos al gazdei decât cu consimţământul acesteia. La începutul parteneriatului însă, acordarea acestuia era nespus de complicată. Versiunea lui Yskandr din mintea ei îşi amintea că avea un corp, iar uneori îl folosea pe al lui Mahit ca şi cum ar fi fost al său. Femeia îşi făcea griji din cauza asta. Între ei exista încă foarte mult spaţiu, deşi ar fi trebuit să devină o singură persoană.

De data asta totuşi el se retrase rapid: furnicături scânteietoare, râs electric… „Cum doreşti! Arată-mi, Mahit! Vreau să-l văd din nou.“

Când ea privi din nou în jos spre Oraş – acesta era mai aproape acum, iar portul-ceresc se ridica spre schif aidoma unei flori făcute din năvoade ca nişte căuşe –, lăsă imago-ul să se uite prin ochii ei şi-i simţi valul de euforie de parcă ar fi fost al ei.

Ce-i acolo jos? gândi staţiala. *Ce vezi tu?*

„Lumea“, zise imago-ul, care fusese ambasadorul Staţiei Lsel în Oraş, pe când era un om viu şi nu o parte dintr-un lanţ lung de memorii vii. Răspunsese în limbajul teixcalaanli, creând o tautologie: cuvântul pentru „lume“ era acelaşi şi pentru „Oraş“, şi pentru „imperiu“. Era imposibil de făcut distincţia, mai ales în dialectul înaltei imperiale. Trebuia să judeci în funcţie de context. Iar contextul din enunţul lui Yskandr era derutant, lucru

pe care Mahit se obișnuise să-l aștepte din partea lui. Și căruia îi făcea față. Deși studiase mulți ani limba și literatura teixcalaanli, fluența bărbatului avea o calitate diferită de a ei, care nu putea fi obținută decât de către cineva care o învățase imersiv, folosind-o încontinuu în mijlocul vorbitorilor nativi. „Lumea“, repetă el, „dar, de asemenea, și marginile lumii“. *Imperiul, dar, de asemenea, și locul unde se termină Imperiul.*

Mahit vorbea la fel de bine ca el și acum rosti cu glas tare în teixcalaanli, deoarece era singură în schiful-sămânță:

– Ai spus ceva fără sens.

„Da“, încuviință Yskandr. „Când eram ambasador, obișnuiam să spun tot felul de lucruri fără sens. Ar trebui să-ncerci și tu. E destul de plăcut.“

Ascuns în corpul ei, Yskandr folosea cele mai intime forme de adresare, de parcă el și Mahit ar fi fost frați/surori-clone sau amanți. Mahit nu le rostise niciodată cu glas tare. În Stația Lsel, avea un frate biologic mai mic, care se apropia cel mai mult de un frate-clonă, însă acesta vorbea doar limba stațialilor, iar a-i spune „tu“, intimul-celălalt în teixcalaanli, ar fi fost și inutil, și nepoliticos. Mahit le-ar fi putut spune „tu“ câtorva persoane care urmaseră alături de ea cursurile de limbă și literatură. Una dintre acestea era, de pildă, vechea ei prietenă și colegă de clasă Shrja Torel care ar fi interpretat corect complimentul, însă Mahit și Shrja nu mai vorbiseră de când Mahit fusese numită noua ambasadoare în Teixcalaan și căpătase imago-ul ambasadorului anterior. Motivul acelei mici rupturi între ele era evident și meschin, iar Mahit îl regreta… și nu l-ar fi putut rectifica decât prin intermediul unei scrisori pline de scuze trimise însă chiar din centrul Imperiului, pe care și ea, și Shrja doriseră să-l vadă. Ceea ce, cu certitudine, n-ar fi fost de niciun folos.

Orașul se apropiase mai mult și umplea orizontul, ca o curbă vastă, în care se prăbușea Mahit. *Eu sunt acum ambasadoarea,* gândi ea spre Yskandr. *Aș putea vorbi cu sens. Dacă aș dori.*

„Tu vorbești corect“, zise Yskandr, ceea ce era genul de compliment pe care un teixcalaanlitzlim îl oferea unui țânc de grădiniță.

Gravitația înhăță schiful-sămânță și se afundă în oasele din coapsele și antebrațele lui Mahit, dându-i senzația de rotire. Era amețitor. Dedesubtul ei,

năvoadele portului-ceresc se deschiseră ca nişte flori. Pentru o clipă, ea crezu că se prăbuşea, că avea să cadă complet până la solul planetei şi să se strivească de el, terciuindu-se.

„La fel a fost şi pentru mine“, zise repede Yskandr, în acel limbaj al staţialilor care era graiul nativ al lui Mahit. „Nu-ţi fie frică, nu o să cazi! E doar planeta.“

Portul-ceresc o prinse aproape fără nicio zguduitură.

Mahit avu timp să se adune. Schiful-sămânţă ajunse într-o coadă lungă de vehicule similare, ce înaintau pe un conveier gigantic, până ce fiecare putea fi identificat şi ajungea la poarta care-i fusese desemnată. Mahit se trezi repetând ce le va spune cetăţenilor imperiali de cealaltă parte, de parcă ar fi fost o studentă în primul an, care se pregătea pentru un examen oral. În străfundul minţii ei, imago-ul era o prezenţă atentă, care zumzăia monoton. La răstimpuri, Yskandr îi mişca mâna stângă, iar degetele ei băteau darabana pe centurile de siguranţă, gestul plin de nervozitate al altei persoane. Mahit regretă că ei doi nu dispuseseră de mai mult timp pentru a se cunoaşte.

Ea însă nu trecuse prin procesul normal de implantare a unui imago, care ar fi fost complet doar după un an de terapie de integrare, sub îngrijirea atentă a unui psihoterapeut din Lsel: ea şi Yskandr abia dacă beneficiaseră de trei luni în care să se acomodeze unul cu altul, iar acum se apropiau de locul unde erau nevoiţi să lucreze împreună ca o singură persoană, compilată dintr-un lanţ de memorii şi o gazdă nouă.

Când sosise *Secerişul roşu al înălţării*, plasându-se pe o orbită paralelă, în jurul soarelui Staţiei Lsel, şi ceruse un ambasador nou pe care să-l ducă în Teixcalaan, refuzase să explice ce se întâmplase cu cel anterior. Mahit era sigură că în Consiliul Lsel avuseseră loc multe dispute politice despre ce – şi pe cine – să trimită înapoi şi cu ce solicitări de informaţii. Ştia cu certitudine un singur lucru: că ea însăşi fusese una dintre puţinii staţiali totodată suficient de vârstnici şi suficient de tineri ca să nu fi fost aduşi deja într-o descendenţă imago… în plus, fusese una dintre aceia (încă şi mai puţini la număr) din grupul respectiv care avea câte ceva din aptitudinile cuvenite sau din pregătirea pentru diplomaţie. Dintre ei, Mahit fusese cea mai bună. Punctajele

la Examenele Imperiale de limbă şi literatură teixcalaanli se apropiaseră de cele ale unui cetăţean imperial, iar ea fusese mândră de asta; după absolvirea examenelor, petrecuse jumătate de an imaginându-şi că va sosi în Oraş, cândva, la jumătatea vieţii, după ce s-ar fi realizat şi ar fi dobândit ceva experienţă – participând la toate saloanele deschise non-cetăţenilor în sezonul acela –, colectând informaţii pentru cel cu care avea să-şi partajeze memoria după moartea sa.

Iar acum avea să ajungă în Oraş bine mersi. Mai importante decât orice examene teixcalaanli, punctajele obţinute de Mahit la aptitudini imago fuseseră verde, verde, verde pentru compatibilitatea respectivă. Imago-ul ei avea să fie Yskandr Aghavn, ambasadorul anterior în Teixcalaan. Care acum devenise, într-un fel sau altul, neadecvat pentru Imperiul acela, fiind mort sau dizgraţiat ori ţinut captiv, dacă mai era în viaţă. Printre instrucţiunile primite de Mahit de la guvernul ei se numărase şi aceea de a determina cu precizie ce se întâmplase cu bărbatul… totuşi, ea avea imago-ul lui. El – sau, cel puţin, cea mai recentă versiune a lui care fusese disponibilă pentru a-i fi implantată, deşi era veche de cincisprezece ani – era noţiunea cea mai apropiată de un ghid nativ la Curtea teixcalaanli pe care i-l putuse asigura Lsel. Nu pentru prima oară, Mahit se întrebă dacă atunci când va ieşi din capsulă o va aştepta un Yskandr în carne şi oase. Nu era sigură ce ar fi fost mai uşor, să-l aibă sau nu – pe el, care era… un ambasador dizgraţiat? un concurent pentru ea, dar care putea fi salvat? Dacă nu apărea, asta ar fi însemnat că el murise fără să mai fi transmis vreodată cuiva mai tânăr cele învăţate în decursul vieţii sale.

Imago-Yskandr din capul ei era doar cu puţin mai în vârstă decât Mahit, ceea ce era util în găsirea unui teren comun, dar şi inconfortabil – majoritatea imago-urilor erau bătrâne sau victime ale unor accidente care cauzaseră decese premature –, dar cea mai recentă înregistrare cu memoria şi cunoştinţele lui Yskandr fusese făcută la ultima lui revenire în Lsel, când primise concediu de la postul lui din Teixcalaan, la numai cinci ani după ce coborâse întâia dată în Oraş. De atunci mai trecuse un deceniu şi jumătate.

Aşadar, el era tânăr, la fel ca Mahit, şi orice avantaj le-ar fi putut oferi asta pentru integrare era anulat de timpul scurt cât fuseseră împreună. Două

săptămâni trecuseră între sosirea curierului şi momentul când Mahit aflase că va fi următoarea ambasadoare. Apoi alte trei pentru ca ea şi Yskandr să înveţe cum să convieţuiască în corpul care-i aparţinuse numai femeii, sub supravegherea psihoterapeuţilor Staţiei. O perioadă lungă, lentă, în *Secerişul roşu al înălţării*, care traversa cu viteză subluminică distanţele dintre saltporţile împrăştiate ca nişte bijuterii prin tot spaţiul teixcalaanli.

Schiful-sămânţă se deschise precum coaja jupuită de pe un fruct copt. Centurile lui Mahit se retraseră. Apucându-şi cu ambele mâini bagajele, femeia păşi pe poartă, în Teixcalaanul însuşi.

Poarta portului-ceresc avea un aer utilitarist, fiind echipată cu mochetă rezistentă la uzură şi indicatoare clar marcate între pereţii din panouri de oţel şi sticlă. În centrul tunelului ei conector, exact la jumătatea distanţei dintre schiful-sămânţă şi portul-ceresc propriu-zis, se afla o singură oficialitate imperială teixcalaanli, purtând un costum crem perfect croit. Era micuţă: îngustă în umeri şi în şolduri, mult mai scundă decât Mahit, cu părul strâns într-o coadă neagră împletită, care i se revărsa peste reverul stâng. Mânecile largi ca nişte clopote treceau de la portocaliul-înfocat din partea de sus a braţelor – „Culoarea Ministerului Informaţiilor“, o anunţă Yskandr pe Mahit –, până la roşul-intens al manşetelor, care erau privilegiul membrilor de obârşie nobilă ai Curţii. Peste ochiul stâng avea un norcârlig, un ocular din sticlă plin cu fluxul neîncetat şi opacizant al reţelei informaţionale imperiale. Al ei era elegant şi foarte şic, ca ea însăşi, de altfel. Ochii negri şi mari, pomeţii şi gura subţire erau mult mai delicate decât era la modă în Teixcalaan, dar era interesantă, ba chiar drăguţă, potrivit standardelor staţiale ale lui Mahit. Reprezentanta oficială imperială îşi uni vârfurile degetelor în faţa pieptului şi înclină capul spre Mahit.

Yskandr ridică mâinile lui Mahit, pentru a imita gestul… şi Mahit scăpă cele două genţi pe care le purtase şi care zăngăniră stânjenitor pe podea. Fu de-a dreptul oripilată. Ei doi nu mai avuseseră o asemenea neînţelegere din prima săptămână în care fuseseră împreună.

Futu-i, gândi ea şi-l auzi pe Yskandr spunând în aceeaşi clipă „Futu-i“. Repetiţia nu era liniştitoare.

Expresia grijuliu-neutră a reprezentantei oficiale nu se modifică.

– Ambasadoareo, rosti ea, sunt Zegras Trei, *asekreta* și patriciană clasa a doua! Am onoarea de a te primi în Nestemata Lumii. Voi sluji drept ofițerul tău de legătură cu rang de atașat cultural, la porunca Maiestății Sale Imperiale Direcție Șase. Urmă o pauză lungă, după care oficialitatea suspină încet și continuă: Ai nevoie de ajutor pentru transportarea bunurilor tale?

„Zegras Trei“ era un nume teixcalaanli de modă veche: jumătatea numeral avea valoare mică, iar jumătatea substantiv definea o plantă, chiar dacă era una pe care Mahit n-o mai întâlnise până atunci utilizată într-un nume. Toate părțile substantiv ale numelor teixcalaanli desemnau plante, unelte sau obiecte neînsuflețite, dar majoritatea plantelor erau flori. „Zegras“ era memorabil. *Asekreta* însemna că ea nu făcea doar parte din Ministerul Informațiilor, așa cum sugera vestimentația ei, ci că era o agentă instruită, de rang; în plus deținea titlul de patriciană clasa a doua a Curții: o aristocrată, totuși una nu foarte importantă sau bogată.

Mahit își lăsă mâinile acolo unde le pusese Yskandr, care era, de altfel, locul unde trebuiau să fie, indiferent cât de furioasă ar fi fost ea pe modul în care ajunseseră acolo, și se aplecă deasupra lor.

– Ambasadoarea Mahit Dzmare a Stației Lsel. La dispoziția dumneavoastră și a Maiestății Sale, fie ca domnia lui să strălucească radiant peste vid.

Întrucât acesta era primul ei contact oficial cu un membru al Curții Teixcalaanli, folosise onorificul imperial, pe care-l alesese cu multă grijă după ce se consultase cu Yskandr și cu Consiliul guvernator din Lsel: „strălucire radiantă“ era epitetul pentru Împărăteasa Flamă-solară Doisprezece în *Istoria Expansiunii* atribuită lui Pseudo-râu Treisprezece, cea mai veche relatare a prezenței imperiale în spațiul stațial. Folosirea sa acum reprezenta, așadar, un semn atât al erudiției lui Mahit, cât și al respectului ei pentru Direcție Șase și guvernul său; iar termenul „vid“ evita cu precauție orice recunoaștere a revendicării teixcalaanli asupra unor părți din spațiul stațial care nu erau, de fapt, spațiu.

Era destul de greu de spus dacă Zegras Trei cunoștea implicațiile acelei referințe. Ea aștepta răbdătoare ca Mahit să-și ridice bagajele, apoi zise:

– Ține-le strâns! Ești așteptată de urgență la Judiciar în legătură cu ambasadorul anterior și s-ar putea să fie nevoie să saluți tot felul de oameni pe drum.

Perfect! Mahit nu avea să mai subestimeze vreodată capacitatea lui Zegras Trei de a fi sarcastică, dar nici pe aceea de a fi inteligentă. Încuviință din cap, apoi, când cealaltă femeie se întoarse brusc pe călcâie și porni prin tunel, o urmă.

„Să nu-l subestimezi pe niciunul dintre ei!“ zise Yskandr. „Un ofițer de legătură cu rang de atașat cultural probabil că a slujit la Curte de mai mult de jumătate din anii pe care-i ai tu. Ea și-a câștigat pe merit postul acela.“

Nu mă dăscăli tu pe mine, când tocmai m-ai făcut să par o barbară fâstâcită!

„Vrei să-mi cer scuze?“

Chiar îți pare rău?

Mahit își putea imagina foarte ușor expresia lui: una de ștrengar, la fel de calm ca un teixcalaanlitzlim, cu gura mai plină decât și-o amintea din hologramele lui, bosumflându-se cu buzele ei și pungindu-le. „N-aș dori să te simți ca o barbară. Din partea lor vei avea parte de multe asemenea reacții.“

Nu, Yskandr nu regreta. Era posibil să fie stânjenit, însă, chiar și așa, în sistemul ei endocrin nu se simțea nimic.

***

Yskandr o ghidă în următoarea jumătate de oră. Mahit nici măcar nu putu fi ofensată din cauza asta. El se comporta exact așa cum trebuia să se comporte un imago: ca un depozit de abilități instinctive și reflexe pe care Mahit nu avusese timp să le dobândească ea însăși. El știa când să o aplece prin uși construite pentru teixcalaanlitzlim, nu pentru stațiali; când să-i ferească ochii de strălucirea tot mai mare a Orașului, reflectată în sticla ascensorului ce cobora lent pe exteriorul portului-ceresc; cât de mult să ridice piciorul ca să suie în mașina de sol a lui Zegras Trei. Efectua ritualul de politețe ca un localnic. După incidentul cu bagajele, avu grijă să nu mai miște realmente

mâinile lui Mahit, dar ea îi îngădui să controleze cât de mult să menţină contacte vizuale şi cu cine, gradul de înclinare a capului când saluta pe cineva, toate detaliile prin care semnala că era nu doar o străină, o barbară, cât, mai degrabă, cineva care putea să aparţină Oraşului. Colorit protector. Să se comporte ca o localnică, fără să fie nevoită să fie cu adevărat de-a locului. Putea simţi privirile curioase ce lunecau peste ea şi rămâneau apoi aţintite la mult mai interesantul veşmânt de Curte al lui Zegras Trei, şi se întrebă cât de mult iubise Yskandr Oraşul, de se pricepea atât de bine la integrare.

În maşină, Zegras Trei întrebă:

– Eşti de mult timp în lume?

Mahit trebuia să înceteze să mai gândească în orice limbă, cu excepţia teixcalaanli. Zegras Trei făcea un fel de conversaţie politicoasă standard, de tipul „Ai mai fost vreodată în ţara mea?“, pe când Mahit o interpretase ca pe o întrebare existenţială.

– Nu, răspunse ea, dar am citit clasicii de când eram mică şi m-am gândit adesea la Oraş.

Zegras Trei păru să aprobe răspunsul acela.

– Nu vreau să te plictisesc, ambasadoareo, zise ea, însă, dacă doreşti un tur verbal succint al locurilor prin care trecem, m-aş bucura să-ţi recit un poem adecvat.

Acţionă un buton de comandă al maşinii poziţionat pe partea ei, iar ferestrele deveniră transparente.

– N-aş avea cum să mă plictisesc, răspunse cu sinceritate Mahit.

În exterior, oraşul era o pâclă de oţel şi piatră deschisă la culoare, cu lumini de neon care se târau în sus şi-n jos pe pereţii din sticlă ai zgârie-norilor. Se aflau acum pe unul dintre drumurile inelare centrale, care spirala spre interior, printre clădiri municipale, spre palat. Era, mai degrabă, un oraş în interiorul unui oraş, decât un palat. Potrivit statisticilor, avea câteva sute de mii de locuitori, care răspundeau toţi de funcţionarea Imperiului în diverse moduri mărunte, de la grădinari şi până la Direcţie Şase însuşi: toţi erau conectaţi la reţeaua informaţională ce le era garantată cetăţenilor imperiali şi toţi se scăldau într-un flux constant de date care le spuneau unde să fie, ce să

facă şi cum avea să se deruleze povestea zilei lor, a săptămânii lor şi a epocii.

Zegras Trei avea o voce excelentă. Recita „Clădirile“ – un poem de o mie şapte sute de versuri, care descria arhitectura Oraşului. Mahit nu ştia varianta exactă pe care alesese s-o declame, dar asta putea fi din vina ei. Staţiala avea propriile poeme descriptive favorite din canonul teixcalaanli şi memorase cât putuse de multe, pentru a-i imita pe literaţii teixcalaanli (dar şi pentru a absolvi probele orale ale examenelor), dar „Clădirile“ i se păruse întotdeauna prea banal pentru a se sinchisi de el. Era însă diferit acum, când o auzea pe Zegras Trei recitându-l, pe măsură ce treceau pe lângă structurile descrise. Femeia era o oratoare fluentă şi stăpânea destul de bine schema metrică pentru a adăuga detalii originale, amuzante şi relevante, acolo unde improvizaţia era cuvenită. Mahit îşi încrucişă mâinile în poală şi privi, parcă, poemul defilând aievea prin ferestrele de sticlă ale maşinii.

Acesta era Oraşul, aşadar, Nestemata Lumii, inima Imperiului: un colaps între descriere şi percepţie, cu Zegras Trei făcând ajustări din mers la canonicul „Clădiri“ dacă vreun obiectiv se schimbase. După o vreme, Mahit îşi dădu seama că Yskandr recita alături de Zegras Trei, un murmur îndepărtat în mintea ei, şi simţi de asemenea că găsea liniştitor murmurul acela. El ştia poemul şi, ca atare, îl ştia şi ea, dacă era necesar să-l ştie. La urma urmelor, pentru asta existau descendenţele imago: să se asigure că amintirile utile erau păstrate, de la o generaţie la cealaltă.

Călătoriră patruzeci şi cinci de minute şi trecură prin două blocaje în trafic, înainte ca Zegras Trei să-şi termine strofa şi să oprească maşina la baza unei clădiri ce aducea cu o coloană subţire ca un ac, destul de aproape de centrul domeniilor palatului. „Complexul Judiciarului“, zise Yskandr.

Semn bun sau rău? îl întrebă Mahit.

„Depinde. Mă-ntreb ce am făcut.“

Ceva ilegal. Haide, Yskandr, ajută-mă să-mi fac o idee generală despre ce-i posibil în cazul ăsta! Ce ai fi putut face ca să te bage la închisoare?

Mahit avu impresia că Yskandr suspinase, dar în acelaşi timp şi senzaţia neplăcută a neliniştii altcuiva, care-i declanşa glandele suprarenale. „Hmm! Sediţiune, în principiu.“

Staţiala îşi dori să poată fi sigură că el glumise.

Coloana Judiciarului era înconjurată de gardieni în uniforme cenuşii; cordonul lor era mai dens la uşă: un punct de control de securitate. Gardienii purtau bastoane lungi şi subţiri, gri-închis, nu armele energetice preferate de legiunile teixcalaanli. Mahit văzuse multe arme energetice în *Secerişul roşu al înălţării*, dar nu şi bastoanele astea.

„Bastoane paralizante“, zise Yskandr. „Arme bazate pe electricitate, pentru controlul mulţimilor… nu le foloseau aici când am fost eu ultima dată. Sunt folosite pentru reprimarea revoltelor sau, cel puţin, aşa-s descrise în tabloidele de divertisment.“

Informaţiile tale sunt învechite, datează de-acum cincisprezece ani, gândi Mahit. *Este posibil să se fi schimbat multe…*

„Ăsta-i centrul palatului. Dacă ei se tem de revolte în Judiciar, atunci nu doar că s-a schimbat ceva, ci s-a întâmplat ceva rău. Acum du-te şi află ce am făcut!“

Mahit se întrebă ce se putuse întâmpla atât de rău, încât să se creeze zona de securitate de la intrarea Judiciarului şi dacă Yskandr ajutase la producerea evenimentelor respective – simţi furnicături suindu-i pe şira spinării, apoi coborându-i prin braţe, cu nervii ulnari înfioraţi în mod neplăcut –, dar apoi nu mai avu timp de reflecţii tulburătoare, deoarece Zegras Trei o escortase prin punctul de securitate. Ea îşi oferi amprentele degetelor mari, apoi pe ale lui Mahit, şi rămase alături de ea, ferindu-şi politicos ochii în timp ce o agentă de pază teixcalaanli pipăi cast buzunarele hainei şi pantalonilor staţialei. Bagajele ei fuseseră lăsate în custodia forţelor de securitate şi i se promisese că le va recupera la plecare.

După ce termină cu încălcarea tuturor tabuurilor privind spaţiul personal al lui Mahit, agenta de pază o sfătui să evite să se despartă de escorta ei, întrucât identitatea nu-i era înregistrată în norcârlig şi nici nu era altfel autorizată să fie prezentă în Judiciar. Mahit ridică întrebător din sprânceană spre Zegras Trei.

– S-au pus nişte întrebări legate de viteză, zise Zegras Trei, pornind cu pas energic printr-o mulţime de uşi-irisuri, ajungând într-o sală răcoroasă,

pardosită cu gresie, unde se îndreptară spre lifturi. Desigur, înregistrarea ta în norcârlig şi oferirea permisiunii de a te deplasa prin complexul palatului vor fi rezolvate cât mai repede cu putinţă.

– Am fost în tranzit mai bine de o lună, zise Mahit, şi se mai pune problema vitezei?

– Noi aşteptăm de trei luni, ambasadoareo, de când am solicitat un nou reprezentant al Staţiei.

„Trebuie să fi făcut ceva destul de spectaculos“, comentă Yskandr. „În subsol se află tribunale şi camere de interogatoriu secrete sau cel puţin aşa se zvonea mereu în palat.“

Ascensorul piui muzical, anunţându-şi sosirea.

– Iar după trei luni, mai contează o oră?

Zegras Trei îi făcu semn lui Mahit să intre prima în cabină, ceea ce era un fel de răspuns, chiar dacă nu unul care să ofere prea multe informaţii.

Coborâră. Dedesubt le aştepta o incintă ce părea să fi fost sală de tribunal sau sală de operaţii: podea din metal albăstrui şi bănci în amfiteatru, dispuse în jurul unei mese înalte, pe care se afla un obiect mare, acoperit cu un cearşaf. Proiectoare. Trei teixcalaanli necunoscuţi, toţi cu pomeţi laţi şi umeri vânjoşi, unul în sutană roşie, unul îmbrăcat identic cu Zegras Trei, în hainele portocaliu şi crem ale Ministerului Informaţiilor, şi unul într-un costum gri-închis, care-i amintea lui Mahit de strălucirea metalică a bastoanelor paralizante. Cei trei erau aşezaţi la masă şi discutau cu voci scăzute, dar rapide; corpurile lor blocau vederea staţialei, care nu putea zări obiectul de pe masă.

– Aş dori totuşi să-mi efectuez propria examinare, pentru ministerul meu, înainte ca el să fie restituit, rosti iritat bărbatul din Ministerul Informaţiilor.

– Nu există niciun motiv valid să îl restituim lor, zise pe ton apăsat teixcalaanlitzlim în roşu. Nu ne va face nouă niciun bine şi ar putea declanşa un incident…

Costumul Gri nu era de aceeaşi părere.

– Contrar opiniilor ministerului tău, *ixplanatl*, eu sunt perfect sigur că orice incident ar putea declanşa ei va fi la fel de neplăcut ca o înţepătură de insectă

și la fel de ușor de tratat.

– Fir-ar! exclamă cel de la Informații. Hai să ne certăm mai târziu! Au sosit.

Bărbatul în roșu se întoarse către ele când intrară, ca și când le-ar fi anticipat sosirea. Plafonul era un dom jos. Mahit se gândi la o bulă de gaz, captivă în subsol. Apoi înțelese că forma de pe masă era a unui cadavru.

Acesta zăcea sub un cearșaf subțire, care-l acoperea până la jumătatea trunchiului gol. Își ținea mâinile pe piept, cu vârfurile degetelor atingându-se, ca și cum s-ar fi pregătit să salute viața de apoi. Obrajii îi erau scofâlciți, iar ochii deschiși și începețoșați îi erau albaștri. Era același albastru care i se infiltrase în buze și sub unghii. Părea că murise de mult timp. Poate chiar de… trei luni.

Cu un glas atât de clar de parcă ar fi stat lângă ea, Mahit îl auzi pe Yskandr rostind „Am îmbătrânit“, pe un ton încărcat de oroare și de surprindere. Ea tremura. Inima i-o luase la galop, bubuiturile ei înecând sunetele scoase de Zegras Trei, care o prezenta. Din senin, o potopi un val de ametească și de panică, mai înfiorător decât acela care o cuprinsese în timpul coborârii spre planetă. Nu era panica ei, ci a lui Yskandr, imago-ul o inunda cu propriii hormoni de stres, cu destulă adrenalină cât să-i simtă gustul metalic. Gura cadavrului era inertă, ușor întredeschisă, și totuși femeia putu să vadă ridurile săpate de zâmbete în colțurile ei, să simtă pe propria față felul în care mușchii lui Yskandr le-ar fi format în timp.

– Așa cum vezi, ambasadoare Dzmare, vorbi bărbatul în roșu, pe al cărui nume Mahit nu izbutise să-l rețină în timpul prezentărilor, era necesar un nou ambasador. Îmi cer scuze pentru că l-am păstrat în felul acesta, dar nu am dorit să insultăm niciun proces funerar pe care l-ar putea prefera poporul tău.

Ea se apropie. Cadavrul rămase mort, rămase nemișcat, inert și pustiu. „Futu-i“, rosti Yskandr într-un sfârâit îngrețoșător de electricitate statică. În mod oribil, neajutorat, Mahit fu sigură că va vomita. „Oh, fir-ar, nu pot face asta!“

Mahit se gândi (sau Yskandr se gândi – ea avea dificultăți în a-i separa, iar integrarea nu trebuia deloc să se desfășoare așa, staționala n-ar fi trebuit să se piardă în interiorul reacției lui de panică biochimică, una care să preia

controlul sistemului ei endocrin) că unicul loc unde Yskandr mai exista acum era în mintea ei. Când Teixcalaan ceruse un ambasador nou, luase în calcul ideea că Yskandr murise, se gândise la asta în mod raţional, se pregătise pentru momentul ăsta. Şi totuşi – iată-l – aici era un cadavru, un înveliş exterior pustiu şi intrat în putrefacţie, iar ea se lăsă cuprinsă de panică, deoarece imago-ul se panica, iar un exces emoţional era modul cel mai uşor de a strica o integrare neterminată, un exces emoţional avea să prăjească toate microcircuitele minuscule din maşinăria din mintea ei şi oh, futu-i, el era mort şi oh, futu-i, eu sunt mort şi ceaţa, ceaţa îngreţoşătoare şi atotcuprinzătoare…

Yskandr, încercă ea, sperând să găsească alinare şi ratând îngrozitor.

„Apropie-te“, îi ceru el. „Trebuie să văd, nu sunt sigur…“

Apoi o apropie el însuşi, înainte ca femeia să poată decide dacă să facă tot ce-i ceruse. Era ca şi cum ar fi fost lipsită de cunoştinţă în intervalul acela temporal necesar pentru a se apropia de cadavru, ca şi cum clipise din ochi şi ajunsese acolo, iar totul mergea foarte, foarte anapoda şi ea nu putea opri…

– Noi ne incinerăm morţii, zise Mahit şi nu ştiu cui să mulţumească pentru că vorbise în graiul cuvenit.

– Ce obicei interesant! comentă teixcalaanlitzlim în gri-închis.

Mahit credea că el făcea parte chiar din Judiciar; aici era, probabil, morga ministerului, chiar dacă bărbatul în roşu devenea, în cazul acela, medicul legist.

Staţiala îi zâmbi, prea larg pentru faţa ei şi prea necontrolat pentru a lui Yskandr, o expresie care ar fi oripilat orice teixcalaanlitzlim senin.

– După aceea, zise ea, căutând vocabularul corect, un pai de care să se agaţe prin valurile agitate de adrenalină, mâncăm cenuşa ca pe ceva sacru. Primii o consumă copiii şi succesorii lui. Dacă a avut aşa ceva.

Costumul Gri avu eleganţa să pălească şi încăpăţânarea să repete:

– Ce obicei interesant!

– Voi ce faceţi cu ai voştri? întrebă Mahit.

Se apropie de cadavrul lui Yskandr, ca şi cum ar fi plutit. Păru să-şi recapete controlul asupra gurii pentru o clipă, dar picioarele îi aparţineau tot

lui Yskandr.

– Scuzaţi-mi întrebarea, adăugă ea. La urma urmelor, eu nu sunt o cetăţeană a Imperiului.

Bărbatul în roşu răspunse:

– Uzuală este înhumarea, zise el de parcă ar fi fost o întrebare la care răspundea zilnic. Ambasadoareo, dorești să examinezi corpul?

– Există vreun motiv pentru care ar trebui s-o fac? întrebă Mahit, însă trăgea deja cearşaful.

Degetele îi erau asudate, lunecoase pe țesătură. Dedesubt, cadavrul era gol, un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu toată pielea având aceeaşi nuanţă albăstruie în locurile cele mai translucide. Probabil datorită unui conservant injectabil, care se răspândise prin el. Punctele în care fusese injectat erau izbitor de vizibile, găuri înconjurate de halouri de piele mai alburie şi tumescentă – în carotidă şi în venele ulnare ale ambelor braţe. O injecţie suplimentară fusese făcută la baza degetului mare drept al cadavrului, astfel că forma mâinii era distorsionată. Mahit se trezi privind-o fix, în altul dintre momentele acelea în afara conştiinţei de sine – ea se uitase la faţa lui, iar acum îi privea încheietura, ca şi cum imago-ul trebuia să vadă toate locurile unde fostul lui corp fusese modificat. Chiar dacă staţiala ar fi dorit să revendice cenuşa cărnii sale în calitate de succesor al lui – şi nu era sigură că ar fi vrut asta –, se gândi că putea fi o idee foarte proastă să ingereze substanţele necunoscute cu care-l umpluse bărbatul în roşu. Trecuseră *trei luni* în care nu putrezise deloc! Simţi gust de fiere în gâtlej, imediat după cascada metalică de endorfine. Corpurile trebuiau să se descompună şi să fie reciclate.

Însă Imperiul conserva totul, spunea din nou şi din nou aceleaşi poveşti; de ce să nu fi conservat de asemenea şi carnea, în loc s-o cedeze pentru utilizare decentă?

Tânăra atingea încheietura, imago-ul trecea vârful degetului ei peste locul injecţiei, apoi mai departe, în palmă, urmărind linia unei cicatrice. Carnea avea o textură de cauciuc, de plastic, ceda prea mult şi în acelaşi timp nu ceda suficient… Yskandr al ei nu căpătase cicatricea aceea încă; Yskandr al ei nu

era încă mort… O încercă un alt val de greaţă ameţitoare, periferia câmpului vizual i se contractă ca un iris, scânteind şi scăpărând, iar Mahit gândi din nou: *O să prăjim toate circuitele, termină…*

„Nu pot“, zise Yskandr, o negare enormă în interiorul minţii ei, o separare pe care o percepu ca pe o scânteie căzută pe sol… apoi el dispăru.

Se lăsă o tăcere ca de mormânt, ba chiar pierise până şi senzaţia că Yskandr privea prin ochii ei. Mahit se simţea lipsită de gravitaţie, ticsită de endorfine pe care nu le produsese cu vreun scop şi oribil de singură. Limba îi era grea. Şi simţea gust de aluminiu în gură.

Nimic similar nu i se mai întâmplase până atunci.

– Cum a murit? întrebă şi fu uluită că vocea îi era normală, neperturbată, întrebase pur şi simplu ca să vorbească în continuare.

Niciun teixcalaanlitzlim nu avea habar de existenţa imago-ului, niciunul dintre ei nu ar fi putut măcar să-nţeleagă ce anume i se întâmplase.

– S-a înecat cu aer, zise bărbatul în roşu şi atinse gâtul cadavrului cu două degete depărtate, într-un gest îndelung practicat. I s-a blocat faringele. E foarte trist, însă fiziologiile non-cetăţenilor diferă adesea mult de ale noastre.

– A mâncat ceva la care era alergic? întrebă Mahit.

Părea absurd. Era amorţită din cauza şocului. Se părea că Yskandr murise de anafilaxie, iar, dacă nu era atentă, ea avea să izbucnească într-un acces isteric de râs.

– Se afla la un dineu şi tocmai cu ministrul Ştiinţelor Perlă Zece, spuse bărbatul de la Informaţii.

Acesta părea coborât dintr-un tablou teixcalaanli clasic: trăsături incredibil de simetrice, gură senzuală, frunte mică, nas perfect coroiat, ochi căprui, adânci ca două lacuri.

– Ar fi trebuit să fi văzut newsfeedurile de după aceea, ambasadoareo – a fost povestea perfectă pentru tabloide.

– Azalee Doisprezece nu vrea să fie lipsit de respect, rosti Zegras Trei de lângă uşa unde rămăsese. Ştirea nu a ieşit din complexul palatului. Ar fi fost necuvenită pentru populaţia generală.

Mahit trase cearşaful înapoi până la bărbia cadavrului. Inutil. El continua să

fie acolo.

– Ar fi fost, de asemenea, necuvenită pentru staţii? întrebă ea. Curierul imperial care a cerut Staţiei Lsel un nou ambasador în Oraş a fost inutil de vag.

Zegras Trei ridică uşor doar dintr-un umăr.

– Ambasadoareo, deşi eu sunt *asekreta*, nu toţi *asekretim* cunosc toate deciziile Ministerului Informaţiilor.

– Ce doreşti să facem cu corpul lui? întrebă bărbatul în roşu.

Mahit ridică privirea spre el; era înalt pentru un teixcalaanlitzlim. Ochii lui, un verde iritant de prietenos, se aflau la aproape acelaşi nivel cu ai ei. Nu ştia ce să facă ea cu un cadavru. Nu incinerase niciodată pe nimeni; era mult prea tânără. Ambii părinţi îi trăiau. Şi, în plus, când se cuvenea, îl chemai pe managerul funerar, care se ocupa el de toate, preferabil în timp ce o persoană iubită te ţinea de mână şi deplângea cu tine pierderea reciprocă.

Staţiala ştia încă şi mai puţin ce să facă exact cu acest cadavru. Nimeni n-avea să plângă pentru Yskandr, nici chiar ea, iar în spaţiul teixcalaanli nu existau manageri funerari care să ştie ce se cuvenea făcut.

– Deocamdată nimic, reuşi ea să spună, apoi înghiţi un nod mare care i se pusese în gât, să alunge rămăşiţele greţii. Îşi simţea degetele ca electrizate, o furnicau înţepător unde atinsese pielea mortului. Desigur, voi lua măsurile necesare după ce mă voi familiariza cu facilităţile existente. Până atunci… nu se va descompune, nu?

– Extrem de lent, răspunse bărbatul în roşu.

– Domnule…

Mahit o privi pe Zegras Trei, căutându-i ajutorul; ea era ofiţerul de legătură cu rang de ataşat cultural, aşa că putea naibii să stabilească o legătură…

– *Ixplanatl* Pârghie Patru, zise cu promptitudine Zegras Trei. Din Ministerul Ştiinţelor.

– Pârghie Patru, continuă Mahit, abandonând în mod deliberat titlul bărbatului – însemna „savant“ într-un sens foarte general, savant-acreditat –, când va fi observabilă descompunerea? Peste alte două luni, poate?

Pârghie Patru surâse îndeajuns încât să-şi arate dinţii.

– Doi ani, ambasadoareo!

– Excelent, încuviinţă Mahit. Timpul respectiv va fi suficient.

Pârghie Patru se plecă deasupra triunghiului format de vârfurile degetelor sale unite, de parcă ar fi primit un ordin. Mahit bănui că era tolerată. Avea să profite de asta. Trebuia s-o facă. Îi trebuia timp pentru a gândi, dar nu o să aibă parte de el aici, în măruntaiele Judiciarului, cu trei curteni şi un *ixplanatl* de la morgă care o aşteptau toţi să comită o eroare irevocabilă şi să sfârşească precum Yskandr.

Trădat de propria fiziologie! După douăzeci de ani de locuit în Oraş, unde mâncase tot ce mâncau şi teixcalaanlitzlim. Oare credea asta?

Yskandr, îşi îndreptă ea gândul spre locul pustiu unde ar fi trebuit să fie imago-ul, *în ce ne-ai băgat înainte să mori?*

El nu răspunse. Întinzându-se către punctul pustiu, Mahit se simţi de parc-ar fi căzut din nou, deşi ştia că tălpile îi stăteau ferm pe podea.

– Aş dori, i se adresă ea lui Zegras Trei, lent, egal şi în limbajul corect, străduindu-se să-şi ascundă ameţeala şi spaima, să fiu înregistrată ca Ambasador legal al staţiilor la Teixcalaan şi, de asemenea, să-mi văd bagajele.

Dorea să iasă de aici. Cât mai repede posibil.

– Desigur, ambasadoareo! spuse Zegras Trei. *Ixplanatl!* Azalee Doisprezece. Infograf Douăzeci şi Nouă! Ca întotdeauna, compania voastră este o plăcere.

– Ca şi a ta, Zegras Trei, zise Azalee Doisprezece. Ocupă-te de ambasadoare!

Zegras Trei ridică din nou dintr-un singur umăr, de parcă nimic din ceea ce spuseseră ei n-ar fi putut afecta o *asekreta* a Curţii Imperiale într-un fel care să conteze. Brusc, lui Mahit îi plăcu de ea şi fu conştientă că sentimentul acela era mai degrabă necesitatea disperată de a avea un aliat, nimic mai mult. Staţiala se simţea extrem de singură, fără imago-ul care să-i vorbească. Cu certitudine, el avea să revină dintr-o clipă în alta. După atenuarea şocului. După destrămarea vârfului emoţional. Era bine. Ea se simţea bine. Nici măcar nu mai era ameţită.

– Să mergem, atunci? rosti Mahit.

CAPITOLUL DOI

urgent, direcționați-vă atenția! / emisiunea următoare are un caracter inovator și important / IMEDIAT pe Canalul Opt!

„În seara asta, Crisopraz Șapte și Sicomor Patru vă aduc un reportaj din Odile-1, din Sistemul Odile, unde Legiunea Douăzeci şi șase, condusă de vice-*yaotlek* Sumac Trei, se pregătește să iasă de pe orbită, după ce insurecția din orașul-capitală al lui Odile a fost reprimată…
Peste câteva secunde, Sicomor Patru, aflat în piața centrală a capitalei, îl va intervieva pe recent reinstalatul guvernator planetar Navetă Nouă…, comerțul prin Poarta Odile se estimează că va reveni la niveluri normale în următoarele două săptămâni…“

Canal Opt! buletin de știri nocturn, difuzat de rețeaua norcârlig internă a Orașului, ziua 245, anul 3, în indictionul 11 al Împăratului Direcție Șase al Întregului Teixcalaan

LISTĂ DE REGULI CARE TREBUIE URMATE LA APROPIEREA DE O SALTPOARTĂ, PAGINA DOI DIN DOI
„…Reducerea vitezei la 1/128 din viteza subluminică maximă a vehiculului, pentru a permite manevre evazive dacă saltpoarta este accesată simultan de nave non-staționale din partea opusă.
17. Semnalați saltul iminent prin emisie radio locală.
18. Semnalați saltul iminent echipajului și pasagerilor.
19. La viteza de 1/128, apropiați-vă de zona cu cea mai mare distorsionare vizuală…“

Manualul de instruire a piloților Stației Lsel, pagina 235

Apartamentul ambasadorului era pe atât de plin de personalitatea lui Yskandr, pe cât de goală se simţea Mahit de Yskandr: ca şi cum fusese întoarsă pe dos, înconjurată de obiectele imago-ului, în loc să fie inundată de memoria acestuia. Apartamentul fusese aerisit înainte de sosirea ei… sau cel puţin aşa spera şi presupunea femeia, ţinând seama de ferestrele deschise şi de izul antiseptic de detergent, pe care aerul ce pătrundea prin ferestrele acelea făcându-le draperiile să fluture nu izbutise să-l risipească – cu toate acestea, era un loc în care cineva trăise, ba încă mult timp.

Yskandr-omul iubise culoarea albastru şi mobilierul cu aspect scump, făcut dintr-un metal întunecat şi lucios. Liniile industriale ale biroului de lucru şi ale canapelei joase l-ar fi făcut să se simtă imediat ca acasă pe orice om crescut într-o staţie sau într-o navă, nu pe o planetă, totuşi podeaua era acoperită cu covoare mătăsoase, groase, cu desene. Mahit se gândi – o dorinţă veselă şi trecătoare – să stea desculţă acasă, pentru simpla plăcere fizică pe care ar fi simţit-o, apoi se gândi din nou cum succesorii imago se potriveau până şi ca preferinţe estetice cu predecesorii lor. Lui Yskandr îi plăcuse să umble desculţ pe fibre ţesute; se părea că-i plăcea şi ei, deşi până atunci nu beneficiase niciodată de oportunitatea aceasta.

Dincolo de uşa interioară a apartamentului se afla un dormitor. Yskandr atârnase un mozaic din metal al hărţii stelare teixcalaanli a spaţiului staţial, ca un memento, pe tavanul de deasupra patului. *Culcă-te aici şi vei dormi cu resursele întregului sector!*

Era o operă de artă atât de frumoasă, încât aproape că nu părea stângace. Aproape.

Pe noptieră se găsea un teanc mic de cărţi-codex şi de foi infofilm din plastic, grijuliu ordonate. Mahit se îndoia că Yskandr era genul de individ care să alinieze muchiile materialelor sale de lectură, aşa cum nici ea, una, nu era. În niciun caz! Ar fi fost mai uşor dacă el ar fi fost aici, să-l întrebe, şi ce avea ea să facă dacă nu mai revenea? Dacă oribilul vârf emoţional arsese conexiunile dintre maşinăria ei imago şi trunchiul cerebral, înainte ca Mahit şi Yskandr să fi avut vreo şansă de a fi devenit complet o singură persoană?

Dacă ar fi dispus de mai mult timp, maşinăria n-ar mai fi contat – ea ar fi fost Yskandr, sau Yskandr ar fi fost ea, sau ei împreună ar fi fost o entitate nouă, completă, numită Mahit Dzmare, care ar fi ştiut ce ştiuse Yskandr Aghavn, în mod intim, în memoria muşchilor, şi ar fi compilat abilităţi şi instincte, glasul lui şi al ei într-un amalgam – aşa cum ar fi trebuit să fie, o verigă nouă în descendenţa imago. Dar acum? Ce trebuia să facă ea? Să scrie acasă şi să ceară instrucţiuni de reparare? Să plece acasă şi să lase totul nerezolvat, inclusiv descifrarea misterului reprezentat de moartea bărbatului? Cel puţin, nu avea să aibă probleme de limbaj fără ajutorul lui – Mahit visa în teixcalaanli în jumătate din timp; visase Oraşul de suficiente ori –, totuşi încercarea de a atinge locul unde simţise greutatea lui Yskandr încă de când îi fusese alăturat o făcea să simtă din nou senzaţia aceea oribilă, ameţitoare, de prăbuşire. Se aşează pe marginea patului şi se uită la muchiile perfect aliniate ale codexurilor, până fu sigură că nu va leşina. Cei care dereticaseră în camere le aliniaseră, iar asta însemna că înlăturaseră orice ar fi fost, în mod evident, incriminator.

Mahit se gândea deja la *incriminare*.

Bineînţeles că se gândea la incriminarea cuiva! *Presupune că-i o minciună*, îşi zise ea. *Presupune că ţi se vor servi înşelăciuni şi înţelesuri duble. Zău aşa, înecat cu aer! Fie a suferit un şoc alergic, fie a respirat ceva prea rarefiat. Era vorba de politică doar, ca întotdeauna. Ăsta era Oraşul.* Fiecare om de aici avea un norcârlig care-i murmura o poveste în ochi. Intrigi şi agenţi tripli, iar ea îşi petrecuse copilăria citind aceleaşi poveşti şi spunându-şi-le – oh, imitaţii palide, adresându-se în metrică perfectă metalului surd şi banal al pereţilor staţiei, ceea ce n-o făcuse defel o tovarăşă de copilărie populară şi veselă… deşi asta nu contase, bineînţeles.

Gândeşte ca un teixcalaanlitzlim!

Informaţiile incriminatoare ar fi fost îndepărtate sau făcute să pară inofensive.

Sau poate că Yskandr le ascunsese, dacă ştiuse ce avea să i se întâmple sau dacă suspectase ceva. Dacă era inteligent. (Imago-ul era inteligent, dar era învechit. Un bărbat se putea schimba mult în cincisprezece ani.)

Mahit se întrebă cum ar fi fost ea, dacă ar fi trăit atâta timp în locul acesta. Mai ales fără imago – mai important decât gradul său de învechire era faptul că imago-ul dispăruse. Până ce el revenea (bineînțeles că avea să revină, asta fusese o pâlpâire minoră, o eroare, ea avea să se trezească mâine, iar Yskandr avea să fie aici), Mahit trebuia să se gândească la sabotaj, pe lângă incriminare. Ceva în neregulă se întâmplase cu mașinăria ei imago – și fusese fie un act de sabotaj, fie o defecțiune tehnică. Fie dovada eșecului personal de integrare. Putea fi greșeala ei. Propria psihologie, care o respinsese pe a bărbatului. Mahit se cutremură. Continua să-și simtă ciudat palmele, străbătute de furnicături.

– Bagajele-ți sunt verificate și le vei primi, rosti Zegras Trei, pătrunzând pe ușa-iris a dormitorului lui Yskandr.

Mahit își îndreptă spinarea, străduindu-se să pară că nu avusese niciun fel de posibil accident neurologic.

– Nici măcar un obiect de contrabandă, urmă Zegras Trei. Până acum ești o barbară foarte banală.

– Te așteptai la ceva palpitant? întrebă Mahit.

– Ești prima mea barbară, spuse Zegras Trei. Mă aștept la orice.

– Cu siguranță, ai mai întâlnit non-cetățeni până acum! Doar asta este Nestemata Lumii.

– Întâlnirea nu este totuna cu asigurarea legăturii. Ambasadoareo, tu ești non-cetățeana mea. Eu deschid uși pentru tine.

Forma verbală pe care o utilizase era destul de arhaică pentru a fi idiomatică. Mahit își asumă riscul de a vorbi mai puțin fluent decât spera că o făcea de obicei și spuse:

– Deschiderea ușilor pare mai prejos de responsabilitățile la care m-aș fi așteptat din partea unei patriciene clasa a doua.

Zâmbetul lui Zegras Trei era mai tăios decât majoritatea expresiilor teixcalaanli; îi ajungea până la ochi.

– Tu nu ai un norcârlig. Nu poți deschide unele uși, ambasadoareo. Orașul nu știe că tu ești reală. În plus, fără mine, cum îți vei decripta corespondența?

Mahit arcui o sprânceană, uimită.

– Corespondența mea este criptată?

– Și răspunsurile la mesajele primite au deja întârzieri de trei luni.

– Aceea este corespondența ambasadorului Yskandr Aghavn, nu a mea! rosti Mahit, ridicându-se și ieșind din dormitorul a cărui ușă, cel puțin, o recunoștea.

Zegras Trei o urmă îndeaproape.

– Nu există nicio deosebire. Ambasadoarea Dzmare, ambasadorul Aghavn, zise ea și mișcă o mână într-o parte și cealaltă. Este corespondența *ambasadorului*.

Deosebirea dintre ei doi era chiar mai mică decât avea habar Zegras Trei. Sau ar fi fost, dacă imago-ul ar mai fi revenit vreodată. Mahit își dădu seama că era furioasă pe Yskandr, pe lângă îngrijorarea legată de posibila defecțiune tehnică. El nu făcuse altceva decât să se lase cuprins de panică la vederea cadavrului său și să abată asupra ei un val de adrenalină care-i cauzase cea mai stranie durere de cap din toată viața, iar acum Mahit rămăsese singură cu toată corespondența la care nu se răspunsese și pe care sinele lui cu cincisprezece ani mai… teixcalaanli o abandonase, fiindcă fusese aproape sigur asasinat. Iar la toate astea se adăuga un ofițer de legătură cu rang de atașat cultural cu simțul umorului.

– Și este criptată.

– Bineînțeles! N-ar fi fost respectuos să nu criptăm corespondența unui ambasador.

Zegras Trei ridică un bol ticsit cu stick-uri infofișe, dreptunghiuri micuțe din lemn, metal sau plastic, ce înconjurau circuite, fiecare decorat cu iconografia personală a expeditorului. Pescui un pumn de infofișe pe care le ținu între degete, ca și cum din articulațiile lor ar fi crescut gheare.

– Cu ce vrei să începem?

– Dacă mesajele îmi sunt adresate, atunci ar trebui să le citesc singură, zise Mahit.

– Din punct de vedere legal, eu sunt echivalentul tău absolut, rosti Zegras Trei pe un ton destul de plăcut.

Tonul plăcut nu era suficient. Simplul fapt că Mahit își dorea un aliat (că își

dorea ca Zegras Trei s-o ajute și să-i fie utilă, iar nu o amenințare imediată, mai ales că trebuia să locuiască în camera alăturată și să-i deschidă toate ușile pentru toată perioada viitoare indefinită cât fusese repartizată să aibă grijă de ambasadoare, ținând seama că Mahit începea să înțeleagă cât de întemnițată va fi în Oraș și că ea, una, nu era reală pentru ochii de panoptic ai Orașului), simplul fapt că Mahit dorea asta nu era suficient pentru ca Zegras Trei să și devină, cu adevărat, o extensie a voinței stațialei, indiferent ce ar fi spus ambasadoarea.

– Poate că așa-i, în conformitate cu legislația teixcalaanli, replică Mahit. Însă, potrivit legislației stațiale, nu reprezinți nimic de felul ăsta.

– Ambasadoareo, sper că nu presupui că nu prezint suficientă încredere încât să te îndrum la Curte.

Mahit ridică din umeri și-și desfăcu larg brațele, mulțumindu-se să-ntrebe:

– Ce s-a-ntâmplat cu atașatul cultural al predecesorului meu?

Dacă întrebarea o deranjase pe Zegras Trei, tulburarea nu i se deslușì deloc pe chip. Impasibilă, ea răspunse:

– După terminarea celor doi ani de serviciu, a primit altă însărcinare. Cred că nici nu se mai află în complexul palatului.

– Cum se numea? întrebă Mahit.

Ar fi știut asta dacă Yskandr ar fi fost cu ea; acei doi ani de serviciu fuseseră primii lui doi ani în Oraș, adică intervalul de cinci ani pe care imago-ul și-l amintea.

– Cred că Motor Cincisprezece, răspunse fără ezitare Zegras Trei…, iar Mahit fu nevoită să se prindă de marginea biroului lui Yskandr și să se țină zdravăn, copleșită de un potop de emoții apărute, parcă, din neant: duioșie și frustrare, amintirea unui chip care purta un norcârlig montat în rama de bronz ce-i acoperea complet ochiul stâng, de la pomete până la sprânceană.

Motor Cincisprezece, așa cum și-l reamintea Yskandr-imago. O străfulgerare a memoriei, urmată de un roi de amintiri, iar Mahit se întinse către imago și gândi: *Yskandr?*. Nu găsi însă nimic nicăieri.

Zegras Trei o privea și stațiala se întrebă cum arăta. Palidă, probabil, și distrasă.

– Aș dori să vorbesc cu el. Cu Motor Cincisprezece.

– Te asigur, spuse Zegras Trei, că dețin o experiență considerabilă și punctaje neobișnuit de mari la toate testele de aptitudini necesare pentru a lucra cu non-cetățeni. Sunt convinsă că ne vom descurca bine.

– *Asekreta*…

– Ambasadoareo, te rog, spune-mi Zegras Trei! Sunt doar ofițerul tău de legătură, atașatul tău cultural.

– Zegras Trei, spuse Mahit, străduindu-se din răsputeri să nu ridice vocea, doresc să-i pun câteva întrebări predecesorului tău despre felul în care predecesorul meu și-a derulat activitatea aici și, poate, de asemenea, despre circumstanțele decesului său extrem de prematur și de neplăcut, dacă e să judec după toată corespondența asta.

– Ah!

– Da!

– Decesul lui a fost destul de neplăcut, așa cum spui, dar cu totul accidental.

– Sunt sigură, dar, totuși, el a fost predecesorul meu, rosti Mahit, știind că, dacă Zegras Trei era atât de teixcalaanli pe cât părea, cererea de a afla detalii intime despre cel care ocupase anterior aceeași poziție în societate ar fi fost întemeiată cultural, ca și cum, de exemplu, ar fi fost o întrebare despre un potențial imago în Stația Lsel. Și aș mai dori, continuă ea, să stau de vorbă cu cineva care l-a cunoscut tot atât de bine pe cât ne vom cunoaște noi două.

Încercă să apeleze la memoria mușchilor, pentru a afla gradul exact în care Yskandr ar fi mărit ochii într-un surâs în stil teixcalaanli și-l repetă.

– Ambasadoareo, spuse Zegras Trei, am toată înțelegerea despre actualul tău… necaz și-i voi trimite un mesaj lui Motor Cincisprezece, indiferent unde s-ar găsi el acum, împreună cu restul corespondenței la care s-a răspuns.

– …La care eu însămi nu pot răspunde, fiindcă este criptată.

– Da! Însă eu pot decripta aproape toate formele standard de criptare și pe majoritatea celor non-standard.

– Tot nu ai explicat de ce corespondența mea este criptată într-un fel pe care eu nu-l pot decripta.

– Nu doresc deloc să fiu depreciativă, spuse Zegras Trei. Sunt convinsă că

în staţia ta eşti o persoană extrem de educată. Dar, în Oraş, criptarea se bazează, de obicei, pe cifrare poetică şi noi nu ne aşteptăm în niciun caz ca non-cetăţenii să fie nevoiţi să înveţe asta. Iar corespondenţa unui ambasador este criptată pur şi simplu pentru a demonstra că el este un om inteligent, cunoscător al Curţii şi al poeziei de la Curte – este ceva tradiţional. Nu este un cifru, cât, mai degrabă, un joc.

– Să ştii că în Lsel avem poezie.

– Ştiu, încuviinţă Zegras Trei cu atâta compasiune, încât lui Mahit îi veni s-o prindă de umeri şi s-o zgâlţâie. Numai că aici… priveşte asta.

Ridică un stick infofişă lăcuit în stacojiu; cele două părţi ale sale erau ţinute închise laolaltă printr-un sigiliu rotund de ceară aurie, ştanţat cu imaginea stilizată a Oraşului – simbolul imperial teixcalaanli.

– El ţi se adresează în mod clar, deoarece poartă data de azi.

Rupse sigiliul şi infofişa se revărsă în aerul dintre ele, un torent de forme de cuvinte holografice în caligrafie teixcalaanli pe care Mahit simţea că ar fi trebuit s-o poată înţelege. Doar citise şi răscitise literatură imperială încă din copilărie!

Zegras Trei îşi atinse norcârligul şi spuse:

– Pun prinsoare că, de fapt, ai putea să decriptezi asta. Cunoşti formatul de versificaţie politică?

– Cuplete iambice de cincisprezece silabe cu o cezură între silabele opt şi nouă, răspunse Mahit, dându-şi seama doar când vorbise că păruse, mai degrabă, o candidată la un examen oral decât un cetăţean cunoscător al Teixcalaanului, dar neştiind cum să nu mai vorbească pe tonul acela. E simplu!

– Da! Prin urmare, cifrul pentru majoritatea comunicărilor de la Curte este o transpunere directă, folosind primele patru cuplete din cel mai bun poem encomiastic (adică o poezie laudativă, ceea ce sunt sigură că ştii dacă poţi să numeri silabele şi cezurile) din ultimul anotimp. De câteva luni, acesta este „Cântecul Reînvierii“, de Calendar Doi. Îţi pot face rost de un exemplar, dacă doreşti cu adevărat să-ţi decriptezi singură corespondenţa.

– În mod cert, mi-ar plăcea să aud care că este cel mai bun poem

encomiastic modern în opinia Orașului, răspunse Mahit.

Zegras Trei pufni.

– Ești grozavă! Cu atitudinea asta, zău c-ai fi putut să te fi născut aici!

Mahit nu simți că fusese complimentată.

– Ce spune mesajul? întrebă ambasadoarea.

Zegras Trei își miji ochii – pupilele i se mișcau în stânga și în sus, transmițând instrucțiuni prin zvâcnete micromusculare către norcârligul ei – și privi concentrată infofișa.

– Este o invitație oficială la salonul și concursul de oraţii al Împăratului, care va avea loc peste trei zile, în cadrul unui banchet diplomatic de prezentare. Presupun că dorești să mergi?

– De ce n-aș dori?

– Dacă vrei să le insulți pe toate cunoștințele predecesorului tău și să anunți răspicat că Stația Lsel e ostilă intereselor imperiale, neparticiparea la dineu ar fi un început minunat.

Mahit se aplecă destul de mult, ajungând atât de aproape, încât putea simți pe față pulsația caldă a respirației lui Zegras Trei, și zâmbi dezgolindu-și toți dinții, cât mai barbar posibil. O privi pe cealaltă cum se străduia să stea nemișcată și să nu se retragă; sesiză momentul când ea izbuti, înțelegând ce se petrecea.

– Zegras Trei, rosti Mahit atunci, ce-ar fi să pornim de la premisa că n-aș fi tocmai o idioată?

– Am putea face asta! Poporul tău invadează în mod regulat spațiul personal al celorlalți ca represalii?

– Doar când e necesar! În schimb, eu, una, voi presupune că nu ești implicată într-o tentativă evidentă de sabotaj diplomatic.

– Mi se pare un schimb corect.

– În cazul acesta, accept amabila invitație a Maiestății Sale Imperiale. Expediază mesajul și-l voi semna. Apoi va trebui să parcurgem toate infofișele rămase.

***

Activitatea aceea îi ocupă tot restul după-amiezii şi se prelungi până seara. În mare parte, erau comunicări uzuale pentru o ambasadă mică, totuşi importantă din punct de vedere politic: solicitări pentru obţinerea de informaţii venite din partea Cancelariei şi a unor universităţi despre obiceiurile, economia şi oportunităţile turistice disponibile în Lsel, cereri protocolare. Solicitări de repatriere de la staţiali care trăiseră în spaţiul teixcalaanli şi doreau să se întoarcă – Mahit le semnă pe acelea – şi un lot mai mic de solicitări de intrare, pe care le aprobă şi le trimise mai departe unuia dintre birourile imperiale care se ocupa de „vize de intrare pentru barbari“. Un număr neaşteptat de mare de vize pe jumătate autorizate de salvconduct prin spaţiul staţial pentru transportoare militare teixcalaanli – toate sigilate cu însemnul personal al lui Yskandr, dar puţine dintre ele semnate cu adevărat de acesta. Copiile pe jumătate autorizate nu însemnau nimic: ele nu erau valabile. Era ca şi cum Yskandr fusese întrerupt din procesul de a permite oficial unei legiuni de nave teixcalaanli să pătrundă în teritoriul Lsel. Pentru o clipă, Mahit se minună de numărul cu adevărat mare de cereri şi se întrebă de ce nu fuseseră toate sigilate şi semnate în acelaşi timp, dar apoi le lăsă deoparte pentru momente mai calme. Ea nu era pregătită să trimită nave de război teixcalaanli prin sectorul Staţiei Lsel fără să facă nişte cercetări despre motivul pentru care doreau să se deplaseze în număr atât de mare, indiferent de ceea ce făcuse Yskandr când murise.

Niciuna dintre solicitări nu fusese pentru *Secerişul roşu al înălţării*. Iar asta însemna că altcineva decât Yskandr aprobase ruta acelei nave care urma s-o preia pe ea. Însă Yskandr era deja mort când solicitarea trecuse prin procedura legală. Mahit se simţi uşor tulburată. Cineva trimisese nava aceea şi ea trebuia să afle cine fusese…

Zegras Trei îi întinse însă următorul stick, care se dovedi a fi un dezastru ce-i ocupă complet atenţia, despre taxe de import pe o declaraţie de transport, a cărei soluţionare ar fi necesitat o jumătate de oră dacă i s-ar fi răspuns când fusese trimisă iniţial, adică pe vremea când Yskandr încă mai trăia. Pentru rezolvarea ei, Mahit avu nevoie de o perioadă de trei ori mai lungă, ţinând

seama de faptul că, între timp, una dintre părți (stațialul) părăsise planeta și o alta se însurase, devenise cetățean și-și schimbase numele. Mahit îi ceru lui Zegras Trei să-l caute pe noul teixcalaanlitzlim după numele său recent și-i expedie o convocare oficială la Departamentul Judiciar al Licențelor Comerciale Interstelare.

– Ai grijă să se prezinte să plătească taxele de import pentru mărfurile pe care le-a cumpărat de la unul dintre cetățenii Stației mele, indiferent cum îl cheamă în prezent! îi ceru.

Se dovedi că numele pe care și-l alesese bărbatul era Vehicul-de-teren-pentru-tundră Treizeci şi șase, o descoperire care le afundă pe Mahit și Zegras Trei într-o tăcere stupefiată.

– Cum să se numească cineva singur în halul ăsta? se plânse Zegras Trei după un moment. N-are pic de gust! Chiar dacă ar fi de pe o planetă cu temperaturi joase, cu multă tundră și unde e nevoie de vehicule de teren!

Mahit se încruntă, derutată, amintindu-și – clar – acea parte din primele ei cursuri lingvistice în Lsel, când toți colegii din clasă fuseseră încurajați să născocească nume teixcalaanli cu care să se cheme între ei în timp ce învățau să vorbească. Ea alesese Orhidee Nouă, pentru că eroina romanului ei teixcalaanli favorit de atunci, despre aventurile colegei de grădiniță a viitoarei Împărătese Flamă-solară Doisprezece, se numea Orhidee Cinci. I se păruse foarte teixcalaanli să aleagă un nume bazat pe cartea sa favorită. Atunci se gândise că numele pe care le aleseseră ceilalți copii erau mult mai puțin reușite și se simțise superioară. Acum, în centrul spațiului teixcalaanli, întregul episod i se părea de-a dreptul absurd. Cu toate acestea, o întrebă pe Zegras Trei:

– De fapt, cum vă luați voi, teixcalaanlitzlim, numele?

– Numerele se atribuie pentru noroc sau pentru calitățile pe care vrei să le aibă copilul tău sau în funcție de modă. „Trei“ este mereu popular, ca toate numerele mici – cei numiți Trei sunt considerați stabili și inovatori, ca un triunghi. Care nu se răstoarnă și poate să atingă vârfuri de gândire… chestii de felul ăsta. Persoana care a ales „Treizeci şi șase“ încearcă, pur şi simplu, să arate ca un locuitor din Oraș îmbogățit recent – este nițel cam prostească

purtarea asta, dar nu foarte gravă. Grav este „Vehicul-de-teren-pentru-tundră“. Adică… Pe sânge şi lumina soarelui, este acceptabil din punct de vedere teoretic, căci e totuşi un obiect neînsufleţit sau ceva din arhitectură, dar e atât de…! Numele frumoase sunt cele de plante, de flori şi de fenomene ale naturii. Care nu au atâtea silabe.

Mahit n-o mai văzuse niciodată pe Zegras Trei vorbind aşa de însufleţit şi-i venea cu adevărat greu să n-o placă. Era amuzantă. Vehicul-de-teren-pentru-tundră Treizeci şi şase era încă şi mai amuzant.

– Când am învăţat limba, zise ambasadoarea, hotărând brusc să se destăinuie, să contribuie cu ceva la acest micuţ schimb cultural (dacă urmau să lucreze împreună, atunci trebuiau să colaboreze), noi ne prefăceam că aveam nume în stil teixcalaanli, iar unul dintre colegii mei de clasă – genul de persoană care obţine punctaje perfecte la examene şi are un accent groaznic – şi-a spus Asteroid 2e. Numărul iraţional. Credea că-i foarte inteligent.

Zegras Trei căzu pe gânduri, după care pufni.

– Da, era! zise ea. E foarte amuzant.

– Serios?

– Enorm! Este ca şi cum ţi-ai transforma întreaga persoană într-o glumă autodepreciativă. Eu aş cumpăra un roman scris de un Asteroid 2e. Probabil că ar fi o satiră.

Mahit râse.

– Persoana respectivă nu era îndeajuns de subtilă pentru satiră, zise ea. Era un coleg de clasă groaznic.

– Aşa pare, încuviinţă Zegras Trei, dar este subtil în mod accidental, ceea ce este încă şi mai bine.

Apoi îi întinse următorul stick şi începu să decripteze următoarea problemă pe care Mahit trebuia s-o rezolve.

Întreaga după-amiază a fost plină de… muncă. Muncă la care Mahit se pricepea, muncă pentru care fusese pregătită, chiar dacă formele în care i se prezenta erau obscure, teixcalaanli şi necesitau abilităţile de decriptare ale lui Zegras Trei. La apus, Zegras Trei comandă pentru amândouă boluri mici cu găluşti din carne cu mirodenii, învelite în foi subţiri de plăcintă, acoperite cu

un sos cremos, semifermentat, cu vinișoare de ulei roșu, și o asigură pe Mahit că era foarte improbabil să fie alergică la ceva din mâncare.

– Este *ixhui*, îi explică. Li-l dăm până și bebelușilor!

– Dac-o să mor, nimeni nu va răspunde la corespondență alte trei luni și ce veți face atunci? zise Mahit și înfipse într-o gălușcă furculița cu doi dinți care însoțea bolul.

Gălușca se sparse când mușcă din ea, iar interiorul era pișcător și cald. Uleiul roșu era ușor picant, doar atât cât să dăinuie pe limbă și s-o facă să își pună întrebări despre efectele neurotoxice pe care le-ar fi putut avea, înainte să se transforme în plăcere. Brusc, se simți lihnită. Nu mai mâncase de când debarcase din crucișător.

Era cumva satisfăcător s-o vadă pe Zegras Trei devorându-și propriul bol de *ixhui* cu un entuziasm similar. Mahit flutură din furculiță spre ea și comentă:

– Este prea bun pentru bebelușii!

Zegras Trei căscă ochii în versiunea teixcalaanli a unui surâs.

– Mâncare pentru muncă! Orice care să nu fie atât de bun, delicios, încât să vrei să mănânci încet.

– Și după aceea revii mai iute la treabă?

– Ai priceput!

Mahit înclină capul într-o parte.

– Ești genul de persoană care lucrează întruna, așa-i?

– Ambasadoareo, asta face parte din descrierea jobului.

– Spune-mi Mahit, te rog, și sunt sigură că există atașați culturali mai puțin dispuși să ajute.

Zegras Trei aproape că păru încântată.

– Oho, destui! Însă a fi ofițer de legătură cu rang de atașat cultural reprezintă misiunea mea. *Asekreta* este jobul.

Informații, reguli, secrete… și orații. Asta dacă nu cumva toate lucrările de referință despre Oraș pe care le citise Mahit n-o mințiseră.

– Și în ce constă jobul?

– Politică, răspunse Zegras Trei.

O corespondență destul de apropiată cu literatura.

– De ce nu-mi spui atunci despre vizele astea de transport militar?

Mahit tresări când ușa apartamentului piui într-o tonalitate ce-i aduse o grimasă pe chip, însă care nu păru s-o șocheze pe Zegras Trei prin lipsa de eufonie.

Zegras Trei se duse la ușă și tastă un cod pe consola murală de lângă cadru. Mahit îi privi degetele și încercă să internalizeze cât mai mult posibil din succesiunea apăsărilor. Cu siguranță, avea să fie în stare să opereze codurile ușii propriului apartament. (Exceptând cazul în care era prizonieră într-o măsură mai mare decât credea. Cât de reducționiste erau, de fapt, definițiile Orașului pentru oamenii reali, care se puteau deplasa prin el? Regreta că nu-l putea întreba pe Yskandr.) Satisfăcută, consola murală proiectă o imagine a feței celui de afară, cu numele și șiragul de titluri plutindu-i deasupra capului în glife pătrățoase, evidențiate cu auriu. Tânăr, cu pomeți lați, piele arămie, păr des și negru peste fruntea mică, pe care părea să-l prefere arta imperială. Mahit îl recunoscu din sala mortuară: Azalee Doisprezece, Indistinctul Curtean Numărul Trei, atât doar că, privindu-l acum, avu impresia că se găsea în prezența altui standard imperial de frumusețe masculină, impecabil respectat. Lipsa ei de reacție o nedumeri cumva. Bărbatul era ca un obiect de artă. *Azalee Doisprezece, patrician clasa întâi*, spusese Zegras Trei, ceea ce însemna că-l cunoștea, cel puțin după nume, și, posibil, după reputație.

– N-am idee ce vrea el, rosti Zegras Trei, ceea ce sugera că, într-adevăr, reputația lui trebuia luată în seamă.

– Lasă-l să intre! zise Mahit.

Zegras Trei își apăsă cu fermitate degetul mare pe consola murală (*Și dacă este personalizată pentru amprenta ei? Totuși, teixcalaanlitzlim n-ar fi utilizat o tehnologie atât de primitivă!*), iar ușa se deschise în fața lui Azalee Doisprezece, care intră într-un vârtej de mâneci portocalii și revere crem. Mahit se încordă, pregătindu-se pentru suita integrală de protocoale de saluturi fără niciun ajutor din partea lui Yskandr (ea n-ar fi trebuit să-și facă griji cu astfel de chestii!), dar abia începuse să se prezinte, când Azalee Doisprezece rosti:

– Eu sunt cel care a venit la apartamentul tău, nu mai trebuie să ne

deranjăm!

Trecu pe lângă Zegras Trei, dându-i o sărutare afectuoasă pe tâmplă, care-i aduse acesteia o expresie de profundă nemulţumire pe chip, şi se aşeză pe divan.

Zegras Trei se duse lângă el, cu ochii căscaţi, cu colţurile gurii vizibil ridicate.

– Credeam că nu ne mai formalizăm, Petală, zise ea.

– Absența formalităților nu m-a lipsit de politețe, Trestie, replică Azalee Doisprezece, după care îi adresă lui Mahit un zâmbet larg, cu totul ne-teixcalaanli, care-l făcea să pară ușor dezaxat. Ambasadoareo, sper că n-a fost prea grosolană cu tine!

– Petală, chiar trebuie? zise Zegras Trei.

Aveau diminutive unul pentru altul! Era… drăguț și, în mod simultan, ilar și stânjenitor.

– Câtuși de puțin grosolană, răspunse Mahit, ceea ce-o făcu pe Zegras Trei să-i arunce o privire teatrală de recunoştinţă. Bun venit pe teritoriul diplomatic al Stației Lsel! Cu ce te pot ajuta, altfel decât prin a-ți îngădui să-ți reafirmi prietenia cu ofițerul meu de legătură cu rang de atașat cultural?

Azalee Doisprezece adoptă o expresie de îngrijorare despre care Mahit suspecta că era un văl subțire aruncat peste un interes mai dubios… și mai sincer. Era neplăcut ca absolut toți teixcalaanlitzlim să presupună că ea avea inteligența unei uși de sas, care-o făcea capabilă să recunoască doar imaginile de suprafață ale oamenilor: uniforme și expresii de îngrijorare. Se întrebă cât va trece înainte ca vreunul s-o ia în serios.

– Am unele informații îngrijorătoare, spuse Azalee Doisprezece, referitoare la cadavrul predecesorului tău.

Bine… Poate că totul începea *în mod serios* de-acum! (Și poate că ea avusese dreptate să presupună de la bun început că Yskandr nu putuse muri din cauza unui accident… nu era deloc stilul lui. Și nu era nici stilul Orașului să fie atât de direct!)

– A apărut vreo problemă în legătură cu corpul lui?

– Posibil? zise Azalee Doisprezece și schiță un gest parcă pentru a sugera

că exista într-adevăr o problemă și că trebuia doar să fie determinată natura ei exactă.

– De parcă te-ai implica în treburile mele doar pentru ceva „posibil“, Petală, zău așa! exclamă Zegras Trei.

– Aș sugera că tot ceea ce privește cadavrul predecesorului meu reprezintă treaba *mea și numai a mea*! interveni Mahit.

– Am discutat despre asta, Mahit! izbucni Zegras Trei în mod energic. Echivalentul legal…

– Dar nu și echivalentul moral sau etic! zise Mahit. Mai ales în privința unui cetățean al Stației Lsel, așa cum, cu certitudine, a fost predecesorul meu. Care-i problema?

– După ce *ixplanatl* Pârghie Patru a părăsit sala de operații, am mai rămas o vreme cu cadavrul și am utilizat echipamentul de imagistică de acolo, spuse Azalee Doisprezece. Actuala mea misiune în Ministerul de Informații (lucrez cu non-cetățenii care ne vizitează pentru a le rezolva problemele medicale sau de accesibilitate în sistem) m-a făcut destul de curios în privința fiziologiilor non-cetățenilor; unele sunt destul de diferite de ființele umane! Nu vreau să sugerez defel, ambasadoareo, că Stația Lsel n-ar fi umană, nici vorbă de așa ceva! Dar am o curiozitate insațiabilă, o poți întreba pe Trestie, care mă știe de când am fost amândoi cadeți *asekretim*.

– E insațiabil de curios și, adesea, intră și în necazuri imense, mai ales dacă se-apucă să facă autopsii interesante sau dacă folosește practici medicale rare, comentă Zegras Trei. (Mahit îi zări cutele de încordare din maxilar, unghiul dezaprobator al gurii.) Treci la subiect! Te-a trimis Palisandru Doi să mă verifici?

– Trestie, știi doar că n-aș face vreodată comisioane – fie și pentru ministra Informațiilor. Ideea era să rămân în urmă și să examinez cadavrul predecesorului ambasadoarei. Iar cadavrul acela nu este complet organic.

– Poftim? rosti Zegras Trei în timp ce Mahit se străduia să-și țină gura închisă, pentru a nu scăpa o înjurătură stațială.

– Cum adică? întrebă ea.

Poate că Yskandr făcuse vreo operație de înlocuire a unui șold cu probleme.

Așa ceva ar fi fost inofensiv, lesne de explicat și mult mai ușor de observat decât implantul cuibărit la baza craniului, care-i asigurase inițial propriul imago, pentru ca după aceea să înregistreze o matriță a cunoștințelor, a sinelui și a memoriei sale – matrița-imago, care urma să fie trecută mai departe în descendență.

– Creierul lui este plin de metal, zise Azalee Doisprezece, refuzându-i până și momentul acela scurt de speranță.

– Șrapnele? întrebă Zegras Trei.

– Nu prezenta răni. Crede-mă, nişte răni ar fi fost observate de către cei de la morgă. O scanare integrală a corpului este mult mai lămuritoare. Nu înțeleg de ce n-a fost făcută anterior – poate fiindcă era atât de evident că ambasadorul murise de anafilaxie…

– Mă interesează presupunerea ta imediată că șrapnelele reprezintă o posibilitate, vorbi Mahit repede, încercând să îndepărteze conversația dinspre zonele cele mai periculoase.

I-ar fi fost de ajutor dacă ar fi știut ce destăinuise Yskandr despre procesul imago – dacă destăinuise ceva –, dar nu putea s-o întrebe asta nici măcar pe versiunea lui din mintea ei și cum ar fi putut ști versiunea aceea ce făcuse… continuarea sa? Da, „continuarea“ era un termen bun – ce făcuse el în timpul scurs între cele două versiuni?

– Ocazional, Orașul este ostil, rosti Zegras Trei.

– Au loc și accidente, adăugă Azalee Doisprezece. Destul de multe în ultima vreme. Cineva își operează greșit norcârligul, Orașul reacționează exagerat…

– Nu este o problemă cu care va trebui să te confrunți vreodată, zise Zegras Trei cu o veselie liniștitoare în care Mahit nu crezu deloc.

– Predecesorul meu a avut norcârlig? întrebă ea.

– Nu știu, răspunse Zegras Trei. Pentru a utiliza unul, ar fi trebuit să primească personal permisiunea Maiestății Sale Direcție Șase. Non-cetățenii nu le au – o conexiune cu Orașul este un drept, este ceea ce înseamnă să fii teixcalaanli.

Asta însemna să fii teixcalaanli: să-ți deschizi ușile singur și, de asemenea,

pare-se, să fii expus unor riscuri sporite! Mahit se întrebă oare cât de bine îi urmăreau norcârligele pe cetățenii teixcalaanli în deplasările lor și cine, exact, ținea evidența acelor informații?

– Indiferent dacă fostul ambasador a avut sau nu norcârlig, le întrerupse Azalee Doisprezece, în trunchiul lui cerebral există o cantitate foarte mare de metal misterios și m-am gândit că poate ai dori să știi asta, ambasadoareo, înainte ca așa ceva să-ți fie instalat și ție.

– Optimist ca-ntotdeauna, Petală.

– Cine mai cunoaște informația asta? întrebă Mahit.

– N-am spus nimănui, răspunse Azalee Doisprezece și-și încrucișă cu modestie mâinile în mânecile lungi ale hainei sale.

Mahit putu auzi cuvântul „încă“ care era implicit în declarația aceea și se întrebă ce dorea, de fapt, tânărul de la ea.

– De ce mi-ai spus-o mie? Este posibil ca ambasadorul să fi avut diverse implanturi – un stimulator cardiac pentru epilepsie, de exemplu –, asemenea dispozitive sunt uzuale dacă epilepsia apare târziu în viață, zise stațiala recurgând la minciuna standard despre o mașinărie imago care i se spunea cuiva care nu era din Lsel. Presupun că le aveți și voi aici, într-o civilizație așa de măreață ca Teixcalaan. Ai fi putut consulta dosarul medical al ambasadorului și afla, fără să recurgi la atâtea ocolișuri.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că am dorit să văd ce ai face tu? Predecesorul tău a fost… hm… Un tip care avea politica în sânge, foarte abil pentru un ambasador. Sunt curios să văd dacă așa sunt toți cei din Lsel.

– Eu nu sunt Yskandr, zise Mahit și, chiar când rosti cuvintele acelea, se simți extrem de rușinată – ar fi trebuit să fi fost mai mult ca Yskandr; dacă ar fi avut timp să se integreze… dacă el n-ar fi dispărut în mintea ei. Ce se înțelege prin termenul „politică“ variază. Crezi că *ixplanatl* știe?

Azalee Doisprezece zâmbi îndeajuns cât să-și arate dinții.

– Nu ți-a menționat nimic. Și nu mi-a menționat nici mie. Însă el este un *ixplanatl* al Colegiului Medical al Ministerului Științelor – cine poate ști ce crede el că este important?

– Vreau să văd asta cu ochii mei, rosti Mahit și se scuză.

Azalee Doisprezece o privi încântat.
– Aha! Ai, aşadar, şi tu, politica în sânge!

CAPITOLUL TREI

„În fiecare celulă este o inflorescență de foc chimic
[*NUMELE DECEDATULUI*] dedicat [*pământului/soarelui*]
va izbucni într-o mie de flori, tot atâtea câte răsuflările vieții lui
și ne vom reaminti numele lui
numele lui și numele strămoșului (strămoșilor) lui
și în numele acelea cei adunați aici
lasă sângele să-nmugurească și din palmele lor, și azvârle
acest foc chimic în [*pământ/soare*]…“

Orație funerară teixcalaanli standard (fragment), modelată după *Necrologul pentru* ezuazuacat *Amarant Doi*, a cărui cea mai veche atestare este din al doilea indiction al Împărătesei Flamă-solară Doisprezece a Întregului Teixcalaan

„[*paraziți*]… repet, pierdut tot controlul comportamental… mă rostogolesc… armă energetică necunoscută, incendiu în carlingă [*sunete distorsionate; sunete distorsionate; înjurătură*] negre… nave negre, sunt rapide, sunt găuri în [*înjurătură*] de vid… nu stele… sunt [*sunete distorsionate*] nu pot… [*înjurătură*] mai multe [*țipete pentru 0,5 secunde, urmate de vuiete, probabil decompresie explozivă timp de 1,8 secunde înainte de pierderea semnalului*].“

Ultima transmisiune a pilotului Aragh Chtel din Lsel, aflat în recunoaştere la marginea sectorului, 242.3.11 (calendarul teixcalaanli, domnia lui Direcție Șase)

De data aceasta, Mahit se apropie de complexul Judiciar mergând pe jos, împreună cu Zegras Trei şi Azalee Doisprezece mişcându-se permanent în jurul ei. Se simţea ca o ostatică sau ca o persoană pe care o îngrijora posibilitatea unui asasinat politic, ambele ipostaze fiind prea apropiate de realitate pentru ea ca să fie optimistă. În plus, era pe punctul de a intra ilegal într-o morgă. Sau de a ajuta pe cineva care avea acces legitim în morgă să aducă înăuntru inşi neautorizaţi. Oricum ar fi stat lucrurile, era… o chestie de-a dreptul… *politică*.

Regreta că nu primise instrucţiuni mai bune din partea Consiliului Staţial despre *cum* să facă politică. Majoritatea instrucţiunilor care îi fuseseră transmise, după ce mai-marii ei aflaseră ce i se întâmplase lui Yskandr Aghavn, erau de genul: *Să faci treabă bună! Pledează pentru poporul nostru, încearcă să-i opreşti pe teixcalaanli să ne anexeze, dacă se aduce în discuţie subiectul!* Ea rămăsese cu impresia că aproximativ jumătate din Consiliu – îndeosebi Aknel Amnardbat, consiliera pentru Moştenire, care avea în subordine diplomaţia şi păstrarea moştenirii culturale – sperase că îi plăcea suficient de mult cultura teixcalaanli, încât să fie încântată de postul primit şi, în acelaşi timp, că o să-i displacă destul astfel încât să descurajeze alte interpenetrări culturale în arta şi literatura staţiale. Cealaltă jumătate a Consiliului, condusă de către Tarats, consilierul pentru Mineri, şi de către Onchu, consiliera pentru Piloţi (pe care Mahit o considera jumătatea pragmatică a consiliului de administraţie de pe Lsel, format din şase persoane, şi care se opunea, aşadar, planurilor lui Aknel Amnardbat pentru ea), îi ceruse: *Împiedică Imperiul să ne anexeze şi continuă să te asiguri că tot noi suntem principala sursă de molibden, tungsten şi osmiu – şi, bineînţeles, de informaţii, dar şi principala cale de acces spre Poarta Anhamemat!* Oare o acţiune de tipul „predecesorul meu a fost ucis şi eu suspectez că mă voi implica într-o investigaţie ilegală pentru a proteja tehnologia staţială“ reprezenta un exemplu de îndeplinire a instrucţiunii *încearcă să opreşti Imperiul Teixcalaanli să ne anexeze*? Yskandr ar fi ştiut. Sau cel puţin ar fi avut o opinie foarte fermă despre toate astea.

Partea din Oraș care conținea guvernul imperial era enormă și veche, în forma unei stele cu șase vârfuri: sectoare pentru Est, Vest, Nord și Sud, plus încă două: Cer, care se extindea între Nord și Est, și Pământ, care se ridica între Sud și Vest. Fiecare sector era format din turnuri ascuțite ca niște ace, ticsite cu arhive și birouri, conectate între ele prin poduri și arcade. Curți suspendate atârnau în văzduh între turnurile cele mai populate, cu podele translucide sau cu inserții de gresie și aur. În centrul fiecăreia se afla o grădină hidroponică, ce asigura fotosinteza vegetației care plutea în apa nemișcată. Luxul incredibil al unei planete! Florile din grădinile hidroponice păreau colorate pentru a transmite adevărate mesaje codate: pe măsură ce se apropiau de Judiciar, petalele lor deveneau tot mai roșii, până când centrul fiecărei curți semăna cu un heleșteu de sânge iridescent, iar Mahit zări clădirea ce fusese prima ei destinație în urmă cu un număr de-a dreptul inimaginabil de ore în dimineața aceea.

Azalee Doisprezece atinse cu degetul arătător o placă verde din metal lustruit, de lângă ușă, care era, probabil, o iscălitură caligrafică, se gândi Mahit, observând cu atenție glifa pentru „floare“ ascunsă în mijlocul ei, iar numele scris al bărbatului ar fi trebuit să aibă „floare“ lângă una dintre glifele pentru „doisprezece“, alături de o ajustare pentru tipul florii. Ușile Judiciarului foșniră și se deschiseră. Când Zegras Trei ridică și ea mâna să atingă plăcuța, Azalee Doisprezece o prinse de încheietură.

– Nu e nevoie, intrați! murmură el în bărbie și le făcu semn să treacă repede, după care lăsă ușile să se închidă în urma lor. Ai zice că nu te-ai mai furișat niciodată undeva până acum…

– Avem acces legal, șuieră Zegras Trei. În plus, suntem pe înregistrarea vizuală a Orașului…

– Pe care gazda noastră nu vrea s-o asociem cu accesul lui, rosti Mahit apăsat, suficient de tare încât să fie auzită.

– Exact, spuse Azalee Doisprezece, iar, dacă vom ajunge în punctul în care se va scotoci prin audiovizualele Orașului ca să se afle „cine a intrat azi în Judiciar“, atunci înseamnă că avem probleme mult mai mari, Trestie.

Mahit suspină.

– Haide să terminăm, du-ne la predecesorul meu!

Buzele lui Zegras Trei se strânseră până deveniră doar o linie subțire, care arăta că ea căzuse pe gânduri, apoi porni în stânga lui Mahit, în vreme ce Azalee Doisprezece le conduse în subteran.

Morga arăta exact la fel. Aerul era rece şi mirosea a curăţare forţată, ca şi cum fusese trecut prin purificatoare. *Ixplanatl* – sau Azalee Doisprezece, după ce terminase investigarea – acoperise cadavrul lui Yskandr cu cearşaful. Brusc, Mahit fu încercată de o groază atotstăpânitoare; ultima dată când stătuse aici, imago-ul ei expediase flame teribile de emoţie şi valuri de hormoni ai sistemului endocrin, după care dispăruse. Cu toate acestea, ea, una, revenise acolo! În minte îi răsări din nou un licăr neplăcut, care o făcu să se gândească la sabotaj. Oare sala asta era, cumva, ostilă? (Oare ea însăşi dorea ca sala să fie ostilă, astfel încât sabotajul să nu poată fi nici propriul eşec, nici al altcuiva din Lsel?)

Azalee Doisprezece trase din nou cearşaful în jos, dezvăluind chipul mort al lui Yskandr Aghavn. Mahit se apropie. Încercă să vadă cadavrul ca pe un înveliş material; o problemă fizică a lumii prezente, nu ca pe ceva ce găzduise o persoană tot aşa cum ea găzduia o persoană. O *aceeaşi* persoană.

Azalee Doisprezece îşi puse o pereche de mănuşi chirurgicale sterile şi ridică blând capul cadavrului, întorcându-l, astfel încât ceafa să-i fie vizibilă staţialei, ascunzând cel mai mare dintre locurile unde fusese injectat, cel din venele gâtului. Cadavrul nu se mişca de parcă fi fost mort de trei luni: era suplu şi flasc.

– Este mai dificil de zărit, zise Azalee Doisprezece. Cicatricea este foarte mică, dar, dacă apeşi în partea de sus a regiunii cervicale, sunt sigur că vei simţi proeminenţa.

Mahit întinse mâna şi-şi apăsă degetul mare în scobitura ţestei lui Yskandr, direct între tendoane. Pielea părea cauciucată. Ceda prea mult şi nu avea textura la care te-ai fi aşteptat. Cicatricea micuţă a imago-ului era o neregularitate minusculă sub buricului degetului; dedesubtul ei se găsea structura maşinăriei imago, o fermitate la fel de familiară ca oasele craniului. Și la ea se simțea la fel. Mahit obișnuia să frece, dusă pe gânduri, locul acela,

tot cu degetul mare, când studia. Nu mai făcuse asta de când îi fusese instalată chirurgical maşinăria imago care conţinea cinci ani din viaţa şi din experienţa lui Yskandr. Nu era unul dintre gesturile ei reflexe şi, în exteriorul Staţiei, putea fi un indiciu, aşa că îl lăsase să se dizolve în noua persoană combinată, care ar fi trebuit să devină ei doi.

– Da, rosti acum cu glas tare, o simt.

– Bun atunci, zâmbi Azalee Doisprezece. Şi ce crezi c-ar putea fi?

Mahit i-ar fi putut spune. Dacă el ar fi fost Zegras Trei, poate că i-ar fi spus – un impuls despre care înţelese însă că era periculos chiar când îl simţi; confesiunile făcute succesiv unor teixcalaanlitzlim nu ofereau niciun fel de siguranţă apreciabilă, în niciun caz după o singură zi –, dar fără Yskandr, ea se simţea singură înr-un mod de-a dreptul disperat şi dorea să fie în siguranţă.

– În tot cazul, nu este ceva organic, zise ea, dar pare veche.

Un pas în lateral. Trebuia să scape din acest episod lipsit de înţelepciune al confruntării cu cadavrul şi să revină în apartamentul ei, să închidă uşa şi să se ocupe de nevoia… de a avea prieteni. Nu puteai să fii prieten cu cetăţeni teixcalaanli. Şi mai ales nu cu nişte *asekretim* care făceau parte din Ministerul Informaţiilor…

– N-am auzit ca el să fi fost supus unei operaţii chirurgicale la coloană, spuse Zegras Trei. În niciun caz în timpul pe care l-a petrecut aici. Nici pentru epilepsie şi nici pentru altceva.

– Ai fi observat? o întrebă Mahit.

– Ţinând seama de timpul pe care-l petrecea la Curte? Predecesorul tău a fost extrem de vizibil. Dacă ar fi dispărut o săptămână, cineva ar fi comentat că Maiestatea Sa îi simte lipsa…

– Chiar aşa? zise Mahit.

– Am menţionat că a fost un animal politic, spuse Azalee Doisprezece. Aşadar, tu eşti de părere că metalul a fost, poate, inserat înainte ca el să fi devenit ambasador.

– Dar ce face? întrebă Zegras Trei. Petală, pe mine mă nedumereşte mai mult posibilitatea asta, decât momentul când a fost instalat.

– Ambasadoarea se pricepe la asemenea chestiuni tehnice? întrebă Azalee

Doisprezece cu nepăsare.

O tachina, se gândi Mahit. Poate chiar o insulta. Îi întindea o nadă.

– Ambasadoarea, zise ea indicându-se cu mâna, nu este o practicantă a medicinei şi nici *ixplanatl*, deci nu ar putea explica în detaliu efectele neurologice ale unui astfel de dispozitiv.

– Dar este neurologic, spuse Zegras Trei.

– Se află în trunchiul lui cerebral, zise Azalee Doisprezece, ca şi cum răspunsul acela ar fi fost suficient. Şi în niciun caz nu este teixcalaanli; niciun *ixplanatl* n-ar ajusta în felul acesta funcţionarea minţii cuiva.

– Nu insulta! interveni Zegras Trei. Dacă non-cetăţenii doresc să-şi instaleze metal în cranii, este treaba lor, cu excepţia cazului în care intenţionează să devină cetăţeni…

– Ambasadorul a fost, cu certitudine, implicat *în guvernarea lui Teixcalaan*, Trestie, tu ştii asta, practic, de aceea ai depus o cerere pentru a deveni atatăşata culturală a noii ambasadoare… deci contează că el dispusese de un soi de amplificare neurologică…

– Sunt absolut fascinată de această informaţie, rosti Mahit apăsat, apoi se opri, deoarece atât Zegras Trei, cât şi Azalee Doisprezece îşi corectară brusc posturile şi-şi aşternură pe chipuri o inexpresivitate oficială.

În spatele lui Mahit, uşa morgii se deschise cu un fâşâit slab. Staţiala se întoarse.

Spre ei venea o femeie teixcalaanli îmbrăcată complet într-un alb ca osul: pantaloni, o bluză din multe straturi şi o tunică lungă, asimetrică. Planurile feţei îi erau ca bronzul întunecat, pomeţii largi, nasul ca o lamă de cuţit deasupra gurii mari, cu buze subţiri. Cizmele ei din piele moale nu scoteau niciun sunet pe pardoseală. Mahit se gândi că era cea mai frumoasă femeie teixcalaanli pe care o văzuse vreodată, ceea ce însemna probabil că era mediocră spre urâtă, conform standardelor locale. Prea subţire, prea înaltă, cu proporţii izbitoare ale feţei, ale nasului, dar totuşi îţi venea greu să-ţi desprinzi ochii de la ea.

Captează toată lumina din cameră şi o curbează în jurul său.

Asta nu părea să fi fost observaţia lui Mahit. Apăruse în mintea ei, aşa cum

ar fi apărut o abilitate a unui imago, de pildă, capacitatea de a gesticula ca un teixcalaanlitzlim sau de a efectua calcule cu mai multe variabile – perfect natural şi, în acelaşi timp, perfect străin pentru experienţele lui Mahit. Se întrebă dacă Yskandr o cunoscuse pe femeia aceasta şi se simţi din nou furioasă pentru că el nu era aici, să-l consulte. Că dispăruse atunci când avusese nevoie de el, că nu lăsase în urmă decât aceste fragmente de gânduri, aceste impresii fugare.

Zegras Trei făcu un pas înainte, îşi ridică mâinile într-un salut formal, precis, cu vârfurile degetelor abia atingându-se, apoi se plecă adânc.

Nou-venita nu se sinchisi să-i răspundă în vreun fel.

– Absolut neaşteptat! rosti ea. Crezusem că voi fi singura care vine să-i viziteze pe morţi la ora asta din noapte.

Nu părea tulburată.

– Îngăduie-mi să ţi-o prezint pe noua ambasadoare a Staţiei Lsel, Mahit Dzmare! spuse Zegras Trei, folosind cea mai elevată construcţie oficială a frazei, ca şi cum ar fi stat toţi în sala de recepţii a Împăratului, nu într-un beci al Judiciarului.

– Condoleanţele mele pentru pierderea predecesorului tău, Mahit! zise femeia în alb cu o sinceritate absolută.

Nimeni din Oraş nu-i spusese pe nume lui Mahit, decât după ce fusese încurajat ca atare. Brusc, staţiala se simţi expusă.

– Excelenţa Sa, *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece, spuse Zegras Trei. Apoi adăugă în şoaptă: A cărei graţioasă prezenţă luminează încăperea ca sclipirea tăişului unui pumnal.

O frază care în teixcalaanli era participială şi avea cincisprezece silabe, de parcă femeia în alb ar fi venit la pachet cu propriul epitet poetic, dinainte pregătit. Poate că aşa şi era. *Ezuazuacatlim* erau confidenţii juraţi ai Împăratului, consilierii lui cei mai apropiaţi şi tovarăşii săi de masă. Cu milenii în urmă, când teixcalaanli erau încă legaţi de planetă, *ezuazuacatlim* formaseră, de asemenea, trupa lui personală de războinici. Potrivit manualelor de istorie disponibile în Lsel, în secolele recente titlul era mai puţin violent.

Ţinând seama de epitet, Mahit nu era chiar atât de sigură de „mai puţin

violent“. Făcu o reverenţă.

– Sunt recunoscătoare pentru simpatia dovedită de Excelenţa Voastră, rosti ea în cursul procesului de îndoire din mijloc şi apoi de revenire, după care se îndreptă cât putu, imaginându-se ca fiind cineva care putea domina, poate chiar domina o teixcalaanlitzlim demodat de înaltă şi cu titluri ameninţătore. Şi întrebă: Ce determină pe cineva cu responsabilităţile tale să-i viziteze, aşa cum ai spus, pe morţi?

– El mi-a plăcut, răspunse Teslă Nouăsprezece, şi am auzit că-l vei incinera.

Apoi se apropie. Mahit se pomeni stând umăr la umăr cu ea, privind cadavrul. Teslă Nouăsprezece îndreptă capul lui Yskandr, care fusese întors într-o parte, şi-i îndepărtă părul de pe frunte cu mâini blânde şi familiare. Inelul cu sigiliu îi scânteia pe degetul mare.

– Ai venit să-ţi iei rămas-bun! zise Mahit, lăsând să se ghicească îndoiala pe care o simţea în mod real.

O *ezuazuacat* nu trebuia să se furişeze ca o ambasadoare banală şi tovarăşii ei *asekretim* clandestini, nu pentru a se uita la un cadavru. Ea avea alt motiv, justificat de sosirea lui Mahit sau de faptul că ambasadoarea îl informase pe *ixplanatl* că trupul lui Yskandr trebuia incinerat. Staţiala se aşteptase ca prezenţa noii ambasadoare să declanşeze, cu certitudine, manevre politice – nu era idioată! –, dar nu se gândise că undele perturbării vor ajunge la înălţimea cercului de intimi ai Împăratului. *Yskandr, ce încercai să faci aici?* se gândi.

– Niciodată rămas-bun, spuse Teslă Nouăsprezece, privind-o pe Mahit pieziş, cu un fulger de alb surâzător vizibil între buze. Ce nepoliticos – să-ţi imaginezi o despărţire permanentă de o persoană aparte, ca să nu mai zic de un prieten!

Oare palmele ei, care atinseseră cu atâta grijă cadavrul, căutaseră aceeaşi maşinărie imago pe care o observase Azalee Doisprezece? Poate că sugera că ştia totul despre procesul imago; poate că-şi imagina chiar că stătea de vorbă cu Yskandr din corpul lui Mahit. Păcat pentru *ezuazuacat* că el n-o auzea! Mare, mare păcat şi pentru Mahit!

– Ai ales o oră neobişnuită pentru asta, rosti staţiala pe un ton cât mai

neutru.

– În niciun caz mai neobișnuită decât ora aleasă de tine. Și cu o asemenea companie fascinantă.

– O asigur pe Excelența Voastră, interveni Azalee Doisprezece, că…

– …Că mi-am adus atașata culturală și pe tovarășul ei *asekreta* să fie martori la un ritual Lsel de jelire personală, spuse Mahit.

– Chiar așa? zise Teslă Nouăsprezece.

În spatele ei, Zegras Trei îi aruncă lui Mahit o privire care exprima în mod clar, în ciuda diferențelor culturale fundamentale în ceea ce privește expresiile faciale uzuale, o admirație stânjenită față de sângele-rece de care dăduse dovadă.

– Da, încuviință stațiala.

– Și în ce constă ritualul? întrebă Teslă Nouăsprezece, în modul cel mai oficial și mai politicos în mod delicat pe care Mahit îl auzise vreodată folosit cu glas tare de cineva.

Poate că epitetul poetic de cincisprezece silabe în teixcalaanli al lui Mahit, când avea să și-l primească, avea să includă și termenii *care o scoate la capăt cu idei care fuseseră, inițial, proaste*.

– Este un priveghi, zise ea, inventând pe măsură ce vorbea. Succesorul stă lângă corpul predecesorului său timp de o jumătate de rotație completă a stației – asta înseamnă nouă dintre orele voastre –, pentru a-și întipări în memorie trăsăturile persoanei care va deveni el însuși, înainte ca acestea să se transforme în cenușă. La priveghi sunt necesari doi martori, și de aceea i-am adus pe Zegras Trei și pe Azalee Doisprezece. După priveghi, succesorul consumă oricare dintre resturile incinerate pe care dorește să le păstreze.

Ca ritualuri imaginate, nu suna deloc rău. Lui Mahit poate chiar i-ar fi plăcut să fi existat o asemenea ceremonie ca parte a procesului de integrare cu un imago. Dacă avea să mai revină vreodată în Lsel, ar fi putut chiar s-o sugereze. Desigur însă, asta n-ar fi contat câtuși de puțin pentru ea.

– O hologramă n-ar fi fost la fel de utilă? întrebă Teslă Nouăsprezece. Nu doresc să discreditez mentalitatea culturii voastre, ci sunt, pur şi simplu, curioasă.

Mahit putea să pună pariu că nu doar despre asta putea fi vorba.

– Materialitatea corpului real sporeşte verosimilitatea, zise ea.

Azalee Doisprezece scoase un sunet slab, înăbuşit.

– „Verosimilitatea“! repetă el.

Mahit încuviinţă în mod solemn. Aparent, ea avea încredere în *asekretim*, la urma urmei, sau, cel puţin, avea încredere în ei că nu vor ieşi din rolul pe care li-l trasase. Inima îi bubuia. Teslă Nouăsprezece se uită cu o încântare necamuflată de la ea la Zegras Trei, care părea complet stăpână pe sine, cu excepţia ochilor holbaţi. Mahit fu sigură că toată născocirea aceea urma să se năruie peste ea în clipa următoare. Măcar se afla deja în interiorul Judiciarului; dacă *ezuazuacat* decidea s-o aresteze, n-ar fi avut mult de mers până-n celulă.

– Yskandr n-a menţionat niciodată aşa ceva, rosti Teslă Nouăsprezece, dar, în acelaşi timp, a fost mereu reticent să vorbească despre decese şi despre Lsel.

– De obicei, are un caracter mult mai privat, spuse Mahit, ceea ce era doar parţial o minciună.

Moartea era privată, cu excepţia cazului când era începutul contactului celui mai intim pe care-l puteau avea două persoane.

Teslă Nouăsprezece ridică apoi cearşaful până la pieptul cadavrului, îl netezi o dată cu palma, apoi făcu un pas înapoi.

– Nu semeni aproape deloc cu el, comentă ea. Poate că ai acelaşi simţ al umorului, dar asta-i tot. Sunt surprinsă.

– Eşti, cu adevărat, surprinsă?

– Foarte.

– Nici teixcalaanlitzlim nu seamănă între ei.

Teslă Nouăsprezece râse, scoţând un singur sunet ascuţit.

– Nu, dar noi avem tipuri. De pildă, *asekreta* ta de aici. Ea este modelul precis al diplomatului-orator Strung Unsprezece, atât doar că este femeie şi are pieptul prea mic. Cere-i şi-ţi va recita întreaga lui operă, până şi părţile în care el li s-a alăturat barbarilor, într-un mod lipsit de înţelepciune.

Zegras Trei făcu un gest dintr-o mână, o mişcare simultan tristă şi măgulită.

– Nu crezusem că Excelenţa Voastră băgase de seamă, spuse ea.

– Să nu mai crezi asta niciodată, Zegras Trei! replică Teslă Nouăsprezece.

Mahit nu putea spune dacă aceasta intenţionase să fie ameninţătoare. Era posibil ca, pur şi simplu, aşa să fi vorbit mereu.

– M-a fascinat întâlnirea cu tine, Mahit! continuă *ezuazuacat*. Sunt sigură că aceasta nu va fi ultima.

– Şi eu sunt sigură.

– Ar trebui să te întorci la priveghiul tău, nu crezi? Îţi doresc, cu toată sinceritatea, o reunire fericită cu predecesorul tău.

Mahit se simţi pe punctul de a izbucni într-un râs isteric.

– Eu însămi o doresc, zise ea. L-ai onorat pe Yskandr prin prezenţa ta.

Teslă Nouăsprezece păru să manifeste un fel de reacţie internă complexă faţă de cuvintele acelea. Mahit nu era îndeajuns de familiarizată cu expresiile faciale teixcalaanli, încât s-o poată descifra pe a ei.

– Noapte bună, Mahit! spuse Teslă Nouăsprezece. *Asekretim*!

Se răsuci pe călcâie şi ieşi cu aceeaşi lipsă de grabă cu care intrase.

După ce uşa se închise în urma ei, Zegras Trei întrebă:

– Câte dintre acestea au fost adevărate, ambasadoareo?

– O parte, răspunse Mahit sec. Sfârşitul, când ea mi-a urat o reunire fericită, iar eu am fost de acord. Partea aceea, în mod clar! zise făcând o pauză şi scrâşni din dinţi. Vă apreciez participarea. Amândurora.

– Este destul de neobişnuit ca un *ezuazuacat* să vină la morgă, zise Zegras Trei. Mai ales ea.

– Eu am vrut să văd ce vei face, adăugă Azalee Doisprezece. Dacă te-aş fi întrerupt, aş fi distrus efectul.

– I-aş fi putut spune adevărul, rosti Mahit. Uite-mă… abia am venit în Oraş şi sunt condusă pe căi greşite de către ataşata mea culturală şi de către un curtean rătăcit.

Azalee Doisprezece îşi încrucişă mâinile la piept.

– Iar noi i-am fi putut spune adevărul, zise el. Prietenul ei, ambasadorul mort, are implanturi neurologice misterioase şi probabil ilegale.

– Ce frumos pentru noi că toţi oamenii mint! zise voioasă Zegras Trei.

– Schimburi culturale prin duplicitate reciproc avantajoasă, comentă Mahit și ridică dintr-un umăr.

– Nu va rămâne mult timp reciproc avantajoasă, vorbi Azalee Doisprezece, dacă noi trei nu convenim în privința aceasta. Ambasadoareo, eu tot vreau să știu ce face implantul ăsta.

– Și eu vreau să știu ce făcea predecesorul meu, care era prieten cu Excelența Sa *ezuazuacat* și, de asemenea, cu Împăratul însuși.

Zegras Trei lovi cu ambele palme în masa morgii, de o parte și de cealaltă a capului cadavrului. Inelele ei zăngăniră pe metal.

– Putem face schimb și de adevăruri, spuse ea, nu doar de minciuni. Câte unul de la fiecare dintre noi, pentru un pact.

– Asta chiar este din Strung Unsprezece! zise Azalee Doisprezece. Pactul adevărului dintre el și banda jurată de alieni, din cartea a cincea a *Rapoartelor de la Frontiera Spirituală*.

Zegras Trei nu păru deloc stânjenită, deși Mahit credea că ar fi avut motive. Aluziile și referințele formau centrul înaltei culturi teixcalaanli, dar trebuiau să fie atât de evidente, încât oricare dintre vechii tăi prieteni să poată recunoaște citatul exact? Oricum ea nu citise *Rapoartele de la Frontiera Spirituală*. Nu era un text care să fi ajuns vreodată la Stația Lsel. Suna ca unul ce nu trecuse probabil de cenzura teixcalaanli – textele religioase, textele ce puteau fi citite ca manuale pentru conducerea statului sau relatările ne-aseptizate despre acțiuni teixcalaanli diplomatice sau războinice treceau rareori de cenzură.

– Teslă Nouăsprezece n-a greșit în privința mea, spuse Zegras Trei perfect senină. Dacă a dat rezultate pentru Strung Unsprezece, atunci va funcționa și pentru noi.

– Câte un adevăr fiecare! repetă Mahit. Și ne păstrăm reciproc secretele.

– Bine, încuviință Azalee Doisprezece, trecându-și o mână prin părul pieptănat cu grijă, răvășindu-l. Începe tu, Trestie!

– De ce să fiu eu prima, când tu ne-ai băgat în toată afacerea asta?

– Atunci, ea să fie prima.

Mahit clătină din cap.

– Deoarece nu sunt cetățeană și n-am avut niciodată plăcerea de a-l citi pe Strung Unsprezece, nu cunosc aproape deloc regulile pactului adevărului. Așa că va trebui să îmi arăți tu.

– Îți face realmente plăcere toată chestia asta, nu-i așa? întrebă Zegras Trei. Când poți să profiți de faptul că ești necivilizată.

Avea perfectă dreptate. Era singura plăcere pe care o găsea Mahit în faptul că era singură și, în același timp, fascinată și îngrozită de teixcalaanlitzlim ce o înconjurau și care, până astăzi, fuseseră mult mai puțin alarmanți și mult mai abordabili, fiindcă apăreau, în primul rând, în literatură. Ea ridică din umeri spre Zegras Trei.

– Cum aș putea fi altfel decât tulburată față de distanța uriașă care mă desparte pe mine de un cetățean teixcalaanli?

– Zău așa! zise Zegras Trei. Bine, bine, fie o să-ncep eu! Întreabă-mă, Petală!

Azalee Doisprezece înclină ușor capul într-o parte, ca și cum ar fi reflectat. Mahit era aproape sigură că el își formulase deja întrebarea și că tărăgăna acum pentru sporirea efectului. În cele din urmă, bărbatul întrebă:

– De ce ai cerut să fii atașata culturală a ambasadoarei Dzmare?

– Ah, nu-i corect! izbucni Zegras Trei. Inteligent și, în același timp, incorect! Ești mai priceput la jocul ăsta decât erai pe vremuri!

– Acum sunt mai vârstnic și mai puțin afectat de farmecele tale. Haide! Spune un adevăr!

Zegras Trei oftă.

– Ambiție și orgoliu, începu ea să-și numere motivele pe degete, începând cu degetul mare, curiozitate reală legată de ascensiunea fostului ambasador care a ajuns să obțină favorurile cele mai înalte din partea Maiestății Sale… Stația ta, Mahit, este foarte frumoasă, dar este destul de mică și nu există niciun motiv rațional pentru ca atenția Împăratului să fi coborât atât de ferm pe umerii predecesorului tău, oricât ar fi fost ei de frumoși… și, mm…

Făcu o pauză. Ezitarea era teatrală, totuși Mahit suspecta că era, totodată, autentică. Toată stânjeneala absentă până atunci la Zegras Trei era acum vizibilă în postura bărbiei, în felul cum evita ochii tuturor, până și pe cei ai

cadavrului.

– Și… îmi plac alienii.

– Îți plac alienii! exclamă Azalee Doisprezece, încântat, în aceeași clipă în care Mahit spuse:

– Eu nu sunt un alien!

– Ești pe aproape, replică Zegras Trei, ignorându-l complet pe Azalee Doisprezece. Și, în același timp, suficient de umană, încât să pot vorbi cu tine, ceea ce-i încă și mai bine. Gata, eu am terminat acum.

În mod limpede, Zegras Trei nu dorise să recunoască asta în fața altui membru din Ministerul Informațiilor, iar Mahit aproape că-și putea imagina motivul – îi plăceau, în sensul că avea o preferință pentru ele, persoanele care nu erau civilizate. Practic, era ca și cum ar fi recunoscut că ea însăși era necivilizată. (Ca să nu mai amintească de ceea ce sugera. Verbul acela era neliniștitor de flexibil. Mahit trebuia să se gândească la asta mai târziu.) Decise să fie miloasă, să continue cu partea ei din joc și s-o lase-n pace pe Zegras Trei.

– Azalee Doisprezece, rosti ea. Care a fost situația politică a predecesorului meu chiar înaintea morții sale?

– Acesta nu-i un adevăr, ci o ditamai teza universitară, răspunse Azalee Doisprezece. Ambasadoareo, restrânge-ți întrebarea la ceva ce-mi este cunoscut!

Mahit plescăi din limbă, gânditor.

– Ceva ce *știi*.

– Ceva ce *doar el știe*, sugeră Zegras Trei. Pentru paritate.

– Sincer, spuse Mahit alegându-și cuvintele cu multă grijă, ce câștigi tu dacă afli tipul implantului pe care ambasadorul Stației Lsel îl are în trunchiul cerebral sau oriunde altundeva?

– Cineva l-a ucis și vreau să aflu motivul, spuse Azalee Doisprezece. Ambasadoareo, nu mă privi așa șocată! De parcă tu n-ai gândi la fel, indiferent ce ți-ar fi spus Trestie și *ixplanatl* azi-dimineață. Știu eu mai bine! Totul ți se citește perfect pe față. Voi, barbarii, nu puteți ascunde nimic. Cineva a ucis un ambasador și nimeni n-o recunoaște. Nici chiar Informațiile

nu vorbesc despre asta, iar eu am un grad de pregătire medicală – cândva aproape c-am devenit *ixplanatl* –, așa că m-am gândit că aș fi cel mai bun candidat să aflu de ce a mușamalizat Curtea totul. Mai ales dacă mușamalizarea ar veni din partea Științelor, nu a Judiciarului; Perlă Zece al Științelor era la cuțite cu Palisandru Doi de ani de zile…

– Ei sunt ministrul Științelor și ministrul nostru, al Informațiilor, murmură Zegras Trei, semănând, cumva, cu un imago în abilitatea ei de a completa conversația cu date utile.

Azalee Doisprezece aprobă din cap, ridică scurt o mână, cerând liniște, și continuă:

– Am obținut numirea mea pentru această investigație să mă asigur că Perlă Zece nu păcălește Informațiile și am venit aici, investigând pe cont propriu, deoarece *ixplanatl* Pârghie Patru era enervant de sincer, iar eu tot nu știam de ce murise ambasadorul. Găsirea implantului a fost o întâmplare. Acum, după ce te-am convins să vii aici, cred că acestea două sunt interconectate, dar acesta nu-i nici pe departe locul de unde am pornit. Își scutură mânecile și puse palmele pe masă, înainte să zică: Acum este rândul meu să întreb.

Mahit se încordă. Era mai pregătită să spună adevărul – era chiar predispusă la mărturisire, acum, după ușurarea simțită când îl auzise pe Azalee Doisprezece recunoscând că Yskandr fusese ucis, imediat după ce Zegras Trei fusese atât de stânjenită public pentru că era non-teixcalaanli și recognoscibil umană – și începuse să recurgă la șabloanele teixcalaanli, împărțind totul în civilizat și necivilizat, atât doar că o făcea invers, pe dos. Ea era la fel de umană ca ei. Ei erau la fel de umani ca ea.

Așadar, avea să le spună o parte din adevăr. Când Azalee Doisprezece urma s-o întrebe în mod inevitabil. Și să se ocupe de consecințe ulterior. Era mai bine decât să ia o decizie generală că nu se putea încrede în nimeni, pentru că ei erau teixcalaanlitzlim. Ce premisă absurdă din partea cuiva care-și petrecuse toată copilăria dorindu-și să poată fi cetățean imperial, fie și pentru poezie numai…!

– Ce face implantul, ambasadoareo?

Hei, Yskandr, gândi Mahit întinzându-se către tăcerea unde ar fi trebuit să fi

fost imago-ul, *ia privește-mă. Și eu pot comite sedițiune!*

– Face o înregistrare, răspunse ea. O copie. Memoria unei persoane și tiparele gândirii ei. Noi o numim mașinărie-imago, deoarece obține un imago, o versiune a persoanei care supraviețuiește corpului ei. Probabil că a lui este inutilă acum. El este mort și de trei luni mașinăria înregistrează descompunerea creierului.

– Dacă n-ar fi fost inutilă, rosti cu multă grijă Zegras Trei, ce ai fi făcut cu ea?

– Eu n-aș fi făcut nimic. Nu sunt neurochirurg și nici *ixplanatl* de vreun fel. Dar dacă aș fi fost, aș fi pus acel imago în altcineva, și nu s-ar fi pierdut absolut nimic din ceea ce Yskandr a învățat în ultimii cincisprezece ani.

– Asta-i obscen! comentă Azalee Doisprezece. O persoană moartă care să preia controlul asupra corpului unei persoane vii! Nu-i de mirare că vă mâncați cadavrele…

– Încearcă să nu mai arunci cu insulte! se răsti Mahit. Nu este un înlocuitor, ci un amalgam. În Stația Lsel nu suntem chiar așa de mulți. Avem propriile moduri de a păstra ceea ce cunoaștem.

Zegras Trei ocolise masa și acum puse două degete pe dosul încheieturii lui Mahit. Atingerea păru incredibil de invazivă.

– Tu ai un imago? întrebă ea.

– Timpul dedicat pactului adevărului s-a încheiat, Zegras Trei, zise Mahit. Ghici! Oare ai mei m-ar fi trimis în Nestemata Lumii fără așa ceva?

– Aș putea prezenta argumente convingătoare pentru ambele opțiuni.

– Pentru asta existați voi, nu-i așa? Amândoi.

Mahit știa că ar fi trebuit să se oprească din vorbit – răbufnirile emoționale nu erau cuvenite în cultura teixcalaanli și reprezentau în sine un semn de imaturitate –, totuși nu se opri. Oricum, toate vocile ajutătoare, atenuante, pe care ar fi trebuit să le aibă în interiorul ei, tăceau.

– Voi, *asekretim*. Argumente convingătoare, oratorie și pacte ale adevărului…

– Da, zise Zegras Trei. Pentru asta există. Ca și pentru extragerea de informații și obținerea de acuzații din situații nefericite sau incriminatorii.

Aşa cum devine situaţia curentă. Am terminat, Petală? Ai căpătat ce doreai?

– Parţial, răspunse Azalee Doisprezece.

– E bine atunci! Mahit, să ne întoarcem în apartamentul tău!

Era blândă, ceea ce însemna… Nimic din asta nu suna bine. Mahit îşi retrase mâna şi se îndepărtă un pas de ea.

– Nu vrei să mai extragi informaţii?

– Ba da, bineînţeles, spuse Zegras Trei, ca şi cum cuvintele acelea erau lipsite de importanţă. În acelaşi timp însă am şi integritate profesională.

– Aşa este, adăugă Azalee Doisprezece. Uneori este enervantă. Fie că-i plac sau nu alienii, în adâncul sufletului, Trestie este destul de conservatoare.

– Noapte bună, Petală! rosti apăsat Zegras Trei, iar Mahit nu fu mândră de cât de recunoscătoare se simţea, pentru că îşi dăduse seama că nu era singura cuprinsă de enervare.

***

Cutia pentru mesaje se umpluse din nou cu stick-uri de infofişe, până când Zegras Trei o readuse pe Mahit în apartament. Staţiala le privi şi fu cuprinsă de o disperare mută şi inevitabilă.

– Dimineaţă, zise ea. Acum mă culc.

– Doar acesta, o rugă Zegras Trei.

Ridică un stick fildeşiu, închis cu un sigiliu auriu. Era probabil fildeş autentic, provenit de la un animal mare, ce fusese ucis. Poate că mai devreme Mahit ar fi fost ofensată sau intrigată sau ambele. Acum se mulţumi să fluture dintr-o mână, vrând să transmită: *Dacă trebuie*. Zegras Trei îl deschise, iar stick-ul îşi revărsă hologramele într-o lumină aurie-deschis peste mâinile ei, reflectându-i tonurile crem, roşu şi portocaliu ale hainelor.

– Excelenţa Sa *ezuazuacat* doreşte să te întâlnească, de fapt, cât mai curând, când eşti dispusă.

Bineînţeles că dorea! (Bineînţeles că ea ar fi avut un stick făcut dintr-un animal!) Era suspicioasă şi inteligentă, îl cunoscuse pe Yskandr şi fusese împiedicată să obţină ceea ce dorise la morgă, aşa că avea să încerce să

rezolve în alt mod.

– Am de ales? întrebă Mahit. Nu, nu-mi spune! Răspunde-i afirmativ.

***

Patul lui Yskandr nu mirosea a nimic sau mirosea a săpun teixcalaanli, un iz lipsit de caracteristici, doar cu o vagă notă de apă minerală. Era larg și avea prea multe pături. Ghemuită în el, Mahit se simțea de parcă ar fi fost un punct de colaps în centrul universului, afundându-se în sine în recursivități. Nu știa în ce limbă gândea. Obiectul de artă ce reprezenta un câmp stelar, de deasupra patului, scânteia în întuneric – era într-adevăr lipsit de eleganță –, iar ei îi lipsea Yskandr și dorea să fie furioasă pe cineva care ar fi înțeles cum se simțea –, iar Nestemata Lumii emitea sunete nocturne estompate ca oricare oraș…

Somnul o izbi ca un puț gravitațional și Mahit îi cedă.

CAPITOLUL PATRU

„Gastronomia din Oraş este atât de variată, pe cât se poate aştepta vizitatorul oricărei planete; uscatul este urbanizat în proporţie de 65%, Orașul are la fel de multe zone climaterice ca orice altă planetă şi puteţi găsi nişte mâncăruri excelente pentru vremea rece (autorul acestor rânduri recomandă cu căldură fileul foarte subţire de elan-mic, înfăşurat în jurul legumelor hibernale din Grădina Pierdută în Plaza Nord Patru… dacă sunteţi dispuşi să faceţi călătoria până acolo!). Gastronomia clasică din Oraş este însă cea specifică din complexul palatului: subtropicală, centrată pe vasta varietate de flori şi plante crescute în helește, care sunt caracteristice pentru arhitectura faimoasă a palatului. Începeţi-vă ziua cu flori de crin prăjite, între ale căror petale se află brânză proaspătă de capră – aproape toate tarabele de pe străzi vând specialitatea aceasta, care se recomandă a fi consumată fierbinte –, înainte de a vă îndrepta spre un tur culinar al numeroaselor restaurante din Piaţa Centrală Nouă, faimoase la nivel interplanetar…“

„Delicii gustative“, *Orașul. Ghid pentru turiștii aflați în căutarea unor experienţe remarcabile*, de Trandafir Douăzeci şi patru, distribuit majoritar în sistemele din Arcul Vestic

„[…] Anticipat capacitatea de a autoriza până la cinci sute de naşteri non-înlocuitoare în următorii cinci ani, datorită eficienței sporite a recoltelor de orez în imponderabilitate în cea mai recentă iteraţie a sa. Dreptul de a naște trebuie acordat, mai întâi, indivizilor care figurează de peste zece ani pe lista moştenirii genetice înregistrate; apoi consilierului pentru Mineri, aşteptându-se producerea de copii

potențial capabili de punctaje mari la aptitudini pentru descendențele imago de minerit și de inginerie…“

Extras din declarația consilierului pentru Hidroponice despre „Rezerve strategice pentru sistemul de susținere biotică și creșterea anticipată a populației“

Yskandr nu reveni dimineață.

Mahit se trezi cu mintea la fel de goală ca în momentul adormirii. Se simțea de parcă în ea s-ar fi putut produce ecouri, de o fragilitate ca a sticlei, o stare care semăna cu primele etape ale unei mahmureli. Întinse brațele în față și le ținu nemișcate. Nu tremurau. Atinse vârfurile degetelor de vârful degetului mare, pe rând, în tipare ritmice alternante: era la fel de ușor pe cât fusese dintotdeauna. Chiar dacă ar fi suferit leziuni neurologice (dacă mașinăria imago se defectase în mod irevocabil și arsese căile neurale ce ar fi trebuit să-l înscrie pe Yskandr permanent în ea, să facă un singur individ din doi), se părea că acestea nu se manifestau în exercițiile fizice elementare pe care le putea efectua. Mahit era gata să pună prinsoare că ar fi putut merge fără să se dezechilibreze pe o linie dreaptă, lipindu-și vârful unui pantof de călcâiul celui din față. Desigur însă, asta n-o ajuta deloc.

În Lsel, de mult ar fi discutat deja cu terapeutul ei specializat în integrare și și-ar fi exprimat îngrijorarea. Mahit nu mai auzise niciodată despre genul de evenimente care avuseseră loc – pierderea masivă a controlului la morgă, momentele de amnezie și vârfurile emoționale, apoi tăcerea –, ea nu știa de vreo integrare imago care să fi mers prost așa cum se întâmpla cu a ei. În Lsel, s-ar fi prezentat cu promptitudine la punțile medicale. Acum stătea în patul lui Yskandr din centrul lui Teixcalaan și era furioasă pentru că el nu era prezent. Iar dacă într-adevăr suferea de probleme neurologice, acestea nu păreau să aibă efectele pe care un medic teixcalaanli le-ar fi observat, chiar dacă Mahit ar fi dorit să consulte unul.

Dormitorul lui Yskandr avea ferestre înguste și înalte, trei la rând, iar razele

soarelui matinal pătrundeau în fascicule late, asemenea unui reflector. În ele pluteau particule minuscule de praf, ce dansau lipsite de greutate – poate că totuşi Mahit avea simptome neurologice sau un soi de migrenă oculară.

Se ridică, merse până acolo în linie dreaptă (cu un picior în faţa celuilalt, doar ca să verifice) şi-şi trecu mâna prin ele. Praf, particule de praf. În Nestemata Lumii nu existau filtre de aer. Se vedea de asemenea cerul şi existau plante. La fel ca pe celelalte planete pe care Mahit le vizitase pentru scurt timp. Era ridicolă. Accesele acestea de fantezii paranoice se datorau numai faptului că totul era ciudat şi că ea se simţea atât de singură.

Trei luni nu erau suficiente pentru nimeni pentru a se integra în mod corespunzător. Ea şi Yskandr ar fi trebuit să dispună de un an, de o perioadă în care să crească unul în celălalt, pentru ca ea să absoarbă tot ce ştia el şi pentru ca el să se transforme dintr-un glas din mintea ei într-o opinie secundară instinctivă. Existau exerciţii speciale de meditaţie şi şedinţe de terapie, şi controale medicale, iar Mahit nu avea nimic din toate acestea aici, în locul unde-şi dorise dintotdeauna să fie.

Yskandr, gândi ea. *Precursorul tău ne-a băgat pe tine, pe mine şi pe întreaga Staţie într-un necaz mai mare decât ar fi meritat de fapt vreunul dintre noi, iar ţie ţi-ar face plăcere, tu ai fi încântat de toată porcăria asta, aşa că unde, mama mă-sii, eşti?*

Nimic.

Mahit izbi cu podul palmei în perete, între două ferestre, îndeajuns de tare, încât s-o doară.

– Te simţi bine? întrebă Zegras Trei.

Staţiala se răsuci pe călcâie. Zegras Trei, deja îmbrăcată impecabil, de parcă nici măcar nu-şi scosese costumul peste noapte, stătea rezemată de canatul uşii.

– Cât de mare este conceptul teixcalaanli pentru „tu“? o întrebă Mahit, frecându-şi palma acolo unde se lovise.

Probabil că avea să se aleagă cu o vânătaie.

– Din punct de vedere gramatical sau existenţial? întrebă Zegras Trei. Îmbracă-te, ambasadoareo, azi avem foarte multe întâlniri! Ţi l-am găsit pe

Motor Cincisprezece – fostul ofițer de legătură al predecesorului tău – și am fixat o întâlnire pentru un mic dejun târziu în Central. Și n-ai să crezi ce conține dosarul lui din Informații! Dacă vrei să-l faci să fie cuprins de neliniște, întreabă-l despre „donațiile“ făcute organizațiilor umanitare care au fost implicate în susținerea acelei insurecții mici și afurisite din Odile.

– Tu dormi vreodată? întrebă sec Mahit. Din punct de vedere gramatical sau existențial, cum preferi…

– Ocazional, din ambele puncte de vedere, zise Zegras Trei, după care dispăru în cealaltă cameră la fel de iute cum apăruse, lăsând-o pe Mahit să se gândească la cât de puține știa, de fapt, despre Odile – acolo avusese loc într-adevăr un fel de rebeliune măruntă, dar fusese trecută sub tăcere în versiunile știrilor teixcalaanli care ajunseseră în Lsel, așa cum se obișnuia în astfel de cazuri.

Odile se afla în Arcul Vestic – unul dintre ultimele sisteme anexate de Teixcalaan la începutul domniei lui Direcție Șase, pe când acesta se comporta, în primul și în primul rând, ca un împărat militar, un căpitan de navă stelară. Mahit nu știa sigur care fusese motivul insurecției de acolo. Dar, dacă ea l-ar fi putut speria pe Motor Cincisprezece pentru că acesta luase decizii politice rele, atunci s-ar fi putut să aibă un avantaj… dacă o să aibă nevoie de unul.

Zegras Trei părea destul de hotărâtă să-și dovedească utilitatea, nu?

Mahit se îmbrăcă în cele mai neutre dintre hainele ei stațiale gri, niște pantaloni, o bluză și o jachetă scurtă, care puteau fi nelalocul lor în Oraș doar prin faptul că nu erau teixcalaanli, cu alte cuvinte, oarecum ostentative, dar nu în mod fățiș, și petrecu tot timpul întrebându-se dacă o să trăiască îndeajuns cât să capete haine croite în stil imperial. Când trecu în cealaltă cameră a apartamentului, constată că Zegras Trei venise cu boluri ce conțineau un terci cremos, de culoare galbenă.

– Nu este otrăvitor, promit, rosti teixcalaanli sorbind dintr-o lingură. Pasta a fost procesată timp de șaisprezece ore.

Mahit acceptă bolul doar cu o ușoară anxietate.

– Sunt convinsă că nu încerci în mod deliberat să mă asasinezi, fie și numai

din motivul orgolioasei tale ambiții personale, replică ea, iar Zegras Trei scoase un sunet nepoliticos pe nas. Ce s-ar fi întâmplat dacă pasta n-ar fi fost procesată?

– Cianură, răspunse vesel Zegras Trei. Un factor antinutrițional natural din tuberculi. Este însă delicioasă. Încearcă!

Mahit încercă. N-ar fi avut rost să refuze. Nu exista nimic cert; existau doar diverse grade în care se expunea pericolului. Se simțea delirant de nesigură, iar asta cu mult înainte de a fi fost expusă la cianură. Terciul era vag amărui, gros și delicios. După ce termină, linse până și dosul lingurii.

***

Luară metroul pentru a ieși din complexul palatului. Zegras Trei coborî patru etaje împreună cu Mahit, apoi traversară o piațetă care roia de funcționari de nivel inferior, în costume crem-pal, fără nicio nuanță de roșu patrician – *tlaxlauim*, explică Zegras Trei, „contabili care se mișcă în roiuri“ –, după care coborâră în stația despre care susținea că-i va duce din complexul palatului în Orașul propriu-zis. Pe zidurile de la intrarea în metrou cineva lipise postere care lui Mahit i se păreau politice: drapelul de luptă teixcalaanli, un evantai de sulițe pe fond înstelat, reprezentat în roșu-sângeriu, cu sulițele transformate într-o parte într-o glifă în stil graffitti, pe care stațiala trebui s-o privească însă cu multă atenție pentru a putea s-o descifreze. Putea să fi fost cuvântul pentru „putred“, dar nu era sigură. „Putred“ avea mai puțin de șase linii.

– Vor dispărea de aici până ne întoarcem, zise Zegras Trei, ciupindu-i delicat mâneca pentru a o redirecționa în jos pe scări. Cineva o să cheme întreținerea. Din nou.

– Nu este… partidul tău politic favorit? ghici Mahit.

– Eu sunt o observatoare imparțială din Ministerul Informațiilor și nu am absolut niciun fel de opinii despre genul de oameni cărora le place să lipească postere de propagandă antiimperialistă în locuri publice, dar apoi nu se sinchisesc să participe la guvernarea locală ori să se înscrie pentru a-și susține

examenele şi a intra în administraţia publică.

– Şi sunt mulţi astfel de oameni?

– Întotdeauna există mulţi astfel de oameni, doar posterele se schimbă, spuse Zegras Trei. Acestea nu sunt holografice, ceea ce e o surpriză plăcută – nu trebuie să treci prin ele.

La baza scării se afla un peron elegant, cu pereţii decoraţi – acolo unde nu existau alte postere – cu imagini de trandafiri, alcătuite din plăcuţe de mozaic, într-o sută de nuanţe diferite, de la alb, la auriu şi la roz viu.

– Aceasta este Staţia Palat-Est, explică Zegras Trei. În complexul palatului există şase staţii – câte una pentru fiecare punct cardinal al busolei. Arătă harta metroului, unde complexul palatului apărea ca o stea cu şase colţuri şi adăugă: Este mai degrabă simbolic decât practic, ţinând seama că, pentru apartamentele imperiale, trebuie să cobori la Palat-Pământ, iar cosmologia spune că ar trebui să fie Palat-Cer.

– Şi ce este la Palat-Cer? întrebă Mahit.

Când sosi, garnitura era la fel de spartană şi de elegantă ca spaţioportul, plină de teixcalaanlitzlim în alb. Cei mai mulţi semănau cu teixcalaanlitzlim din picturi şi fotografii – cafenii şi scunzi, cu pometi laţi şi piepturi late –, dar existau tot felul de etnii, din tot felul de sisteme planetare. Staţialei i se păru chiar că zăreşte un mutant de imponderabilitate, cu membre lungi, paloare codominantă, păr roşu şi un exoschelet care-l menţinea vertical în gravitaţie. Însă toţi pasagerii metroului erau îmbrăcaţi la fel, cu excepţia culorilor de pe mânecile crem, ce indicau ramura administraţiei publice căreia îi aparţineau. Toţi erau angajaţi ai palatului, ai Oraşului. Toţi erau teixcalaanlitzlim, într-o măsură mult mai mare decât avea să fie ea vreodată, indiferent câte poezii ar fi memorat. Mahit se ţinu de o bară metalică verticală când trenul se puse în mişcare, gonind la început printr-un tunel întunecat, pentru ca după aceea să iasă sub cerul liber, pe şine de suprafaţă. Oraşul fulgera în urmă dincolo de ferestre, cu clădirile contopite într-o pâclă.

– Arhivele, Ministerul de Război şi Biroul Cenzorului Imperial, zise Zegras Trei răspunzându-i la întrebarea de mai devreme.

– Nu este greşit, cosmologic vorbind.

– Interesantă părere ai despre ceea ce trimitem noi în univers! comentă Zegras Trei.

– Literatură, cucerire şi lucruri interzise… Nu-i corect?

Uşile şuierară şi se deschiseră; jumătate dintre teixcalaanlitzlim ieşiră. Cei care suiră în locul lor erau mai colorat îmbrăcaţi; unii erau copii. Dinre aceştia, cei mai mici o priveau pe Mahit fără sfială, iar însoţitorii lor – părinţi sau fraţi/surori-clone sau îngrijitori de la grădiniţă, era greu de spus – făceau prea puţin pentru a le redirecţiona atenţia. Toţi păstrau distanţa faţă de Mahit şi de Zegras Trei, deşi vagonul era aglomerat, iar staţiala îşi puse întrebări despre tabuul atingerii şi despre xenofobie. Când Yskandr fusese aici – când imago-Yskandr fusese aici, cu cincisprezece ani în urmă –, nu se manifestase nicio evitare evidentă a interacţiunii fizice cu străinii, la fel cum nu existase aşa ceva în niciunul dintre contextele culturale de care avea habar ea, una, în legătură cu Teixcalaan.

Schimbările survenie în ceea ce privea cât de confortabil se simţeau în prezenţa străinilor indicau insecuritate; Mahit învăţase asta în timpul instructajului de bază referitor la reacţii psihologice pe care toţi cetăţenii Lsel îl primeau ca parte din testarea aptitudinilor lor. Ceva se schimbase într-adevăr în Oraş, dar nu ştia ce anume.

– Am luat linia Palat-Est şi mergem spre Piaţa Centrală Nouă, spuse Zegras Trei, ridicând din umeri, de parcă ar fi răspuns la întrebarea staţialei, apoi arătând liniile subterane ce se întreţeseau pe harta murală din vagon.

Metroul împânzea Oraşul precum împânzeau cristalele de gheaţă un ochi de geam: o contopire fractală de linii multiple, de o complexitate imposibilă. Şi totuşi teixcalaanlitzlim îl foloseau cu libertate şi uşurinţă; pe peron era un ceas perfect calibrat, cu numărătoare inversă, care anunţa când o să sosească trenul lor, iar numărătoarea aceea inversă fusese corectă.

***

Piaţa Centrală Nouă avea mai mulţi oameni decât văzuse vreodată Mahit într-un singur loc. De fiecare dată când femeia se gândea că înţelegea

dimensiunile Nestematei Lumii, își dădea seama că se înșelase. Nu existau puncte utile de comparație cu Lsel. Stația – cea mai mare dintre cele zece – putea susține maximum treizeci de mii de vieți, ori numai prin piațeta asta se deplasau șapte-opt mii de teixcalaanlitzlim, necontrolați, neghidați de linii marcate pe jos sau de câmpuri gravitaționale cu forțe schimbătoare… Erau doar niște teixcalaanlitzlim care mergeau oriunde doreau. Dacă se putea vorbi despre un principiu organizatoric al mișcării lor, atunci acesta provenea probabil din dinamica fluidelor, care nu făcuse parte niciodată din domeniul de expertiză al lui Mahit.

Zegras Trei era un ghid exemplar. Plutea permanent lângă cotul stațialei, destul de aproape pentru ca niciunui teixcalaanlitzlim curios să nu-i treacă prin cap să se apropie de străina barbară cu întrebări inoportune, totuși destul de departe pentru a-i păstra lui Mahit un minimum de spațiu personal. Îi arăta caracteristici arhitecturale și puncte de interes istoric, recurgând în mod reflex la cuplete polisilabice, când cealaltă nu era suficient de atentă. Mahit o invidia pentru fluiditatea aceea lipsită de efort a referințelor.

În centrul piațetei, oțelul strălucitor, aurul și sticla clădirilor se desfăceau spre exterior ca petalele unei flori, dezvăluind o jerbă de cer atmosferic albastru-strălucitor. Mahit o făcu pe Zegras Trei să se oprească exact în centru, să-și poată lăsa capul mult pe spate și să privească. Bolta ametitoare… nesfârșită… părea să se rotească. Ea era centrul lumii și…

…Mâna ei sângera roșu-aprins în soarele de aur al bolului ceremonial (a lui, nu a ei, mâna lui Yskandr), cerul având aceeași formă ca acum, o boltă care scânteia de la enorm de multe stele, când el privi în sus, spre ea, prin acoperișul de petale explodate al unui templu al Soarelui și prin înțepătura și rotația ametitoare a cerului, și spuse: „Suntem juraţi unui scop, acum, tu și eu – sângele tău și al meu…“.

Mahit clipi puternic și fulgerul dispăru. O durea spatele din cauza felului în care se îndoise, așa că se îndreptă. Zegras Trei îi zâmbea.

– Ești ametită de soare, spuse ea.

(*Ametită de imago*.)

– Ar trebui să te duc la un templu al Soarelui și să cer unui divin să arunce

aur și sânge peste tine. N-ai mai fost niciodată pe o planetă?

Mahit înghiți în sec. Gâtlejul îi era uscat și putea simți încă mirosul de cupru al sângelui de atunci, ca pe un iz remanent.

– Cerul n-a avut culoarea asta pe niciuna dintre planetele pe care le-am vizitat, izbuti ea să spună. Nu trebuie să ajungem însă la o întâlnire? Ocolurile neprevăzute pe la oficialități religioase ne vor întârzia cu siguranță.

Zegras Trei ridică din umeri într-un mod tare expresiv.

– Templele Soarelui nu pleacă nicăieri. Litanii sunt la fiecare oră. Mai des chiar, dacă pleci din Oraș sau te înrolezi în armată și vrei să-ți consolidezi norocul și să câștigi favoarea stelelor. Însă restaurantul este chiar acolo, dacă poți să renunți să mai stai încremenită fix în mijlocul Pieței Centrale Nouă.

Arătă, cu brațul perfect întins.

Localul respectiv era deschis și luminos, cu boluri puțin adânci de apă, ce luceau datorită florilor albastre-deschis, cu multe petale, așezate în mijlocul fiecărei mese din piatră albă. Lui Mahit i se păru teribil de pretențios și suspectă că Zegras Trei nu-și dădea seama că atâta apă irosită sărea cu adevărat în ochi.

Motor Cincisprezece le aștepta așezat la o masă din colț. Era de vârstă mijlocie, cu umeri lați, un abdomen ca o bute, păr gri-oțeliu, pieptănat peste cap de la o linie aristocratic de joasă și prins în coadă cu un inel metalic. Norcârligul lui era exact așa cum și-l amintea ea – cum și-l amintea Yskandr: o structură foarte mare din bronz, care-i acoperea complet găvanul ochiului stâng, de la pomete până la arcadă. Mahit simți ecoul unui străfulgerări de intensitate emoțională exact când Zegras Trei rostea numele bărbatului: afecțiune distantă, frustrare distantă. Dar începețoșate, pe jumătate amintite. Poate că, de fapt, nici nu le simțise. Erau amintiri fantomatice, nu ceva util din partea imago-ului.

Crezuse că Motor Cincisprezece era mai tânăr, doar cu cinci-zece ani mai în vârstă decât ea. Însă el fusese atașatul cultural al lui Yskandr când acesta sosise în Oraș, cu douăzeci de ani în urmă, și doar pentru scurt timp: poate că imago-ul ei era tânăr, dar era, de asemenea, învechit, datat de cincisprezece ani și orice ar fi știut Motor Cincisprezece despre Yskandr ar fi fost la fel de

vechi.

Staţiala ridică totuşi mâinile să-l salute. Presiunea dintre vârfurile degetelor i se părea electrizantă de-a dreptul, ca şi cum şi-ar fi putut percepe toţi nervii din braţe, un ecou al tuturor momentelor când Yskandr făcuse aceeaşi mişcare. Aproape ca şi cum el ar fi fost din nou cu ea.

După ce-şi coborî palmele, Motor Cincisprezece o privi şi rosti ironic:

– Pe stele, Yskandr, ea are un sfert din vârsta ta! Cum se simte asta?

– Ştiam eu! spuse Zegras Trei, lovind uşor umărul lui Mahit. Tu ai una dintre maşinăriile acelea în creier şi, desigur, ai şi creierul predecesorului tău…

– Şşş! îi zise Mahit şi se aşeză.

O făcu aşa cum se aşeza când avea optsprezece ani: stângace, ca o adolescentă nesigură, cu membre prea lungi pliindu-se parcă în scaun şi văzu cum expresia plină de speranţă a lui Motor Cincisprezece se transformă în bănuială.

– Este posibil ca Yskandr să fi exagerat în ceea ce priveşte nivelul de transfer, rosti ea împiedicat.

– Dar *tu* eşti acolo…

– Nu, pe moment nu este, răspunse Mahit şi speră că Zegras Trei avea să înţeleagă declaraţia aceea ca pe ceva ce se întâmplase intenţionat cu maşinăria-imago, nu ca pe o eroare fundamentală. În plus, sunt fascinată să ştiu că predecesorul meu a fost atât de darnic, încât a împărtăşit o tehnologie secretă.

– Înţeleg că ofiţerul tău de legătură a avut nevoie de aproximativ treizeci şi şase de ore pentru a obţine aceeaşi informaţie de la tine, rosti Motor Cincisprezece.

– Sunt circumstanţe atenuante, stimate patrician, ţinând seama de faptul că Yskandr este mort.

– Este, într-adevăr? rosti Motor Cincisprezece extrem de sec.

– Bărbatul pe care l-ai cunoscut tu, da, este mort.

– Atunci n-am niciun motiv să vorbesc cu tine, zise Motor Cincisprezece. Am ieşit din lumea politicii interstelare de aproape două decenii. Am

demisionat din Ministerul Informațiilor de peste zece ani. Duc o viață discretă și-mi desfășor activitatea departe de vicisitudinile guvernului central.

Se ridică și-și împinse scaunul în spate. Vasul cu apă și flori se clătină; o parte din apă trecu peste margine, curse pe tăblia din piatră și începu să picure pe podeaua restaurantului.

Încremenită de groază din cauza risipei, Mahit rosti:

– Probail c-a avut încredere în tine!

Încerca să salveze ceva din întâlnirea aceea, însă Motor Cincisprezece făcu un pas în spate, evitând cu precizie băltoaca… apoi lumea fulgeră alb și vui.

***

Mahit zăcea pe jos, cu obrazul ud în apa vărsată. Aerul era plin de fum dens, acrișor și de strigăte în teixcalaanli. O parte din masă – sau o parte din perete, o marmură grea și imobilizatoare – îi căzuse peste șold și o țintuise cu un junghi de durere ce radia la fiecare încercare de a se mișca. Putea să vadă doar un sector circular – restul era blocat de picioare de scaune și de sfărâmături –, însă sectorul acela era în flăcări.

Ea cunoștea cuvântul teixcalaanli pentru „explozie“, un adevărat pivot al poeziei militare, împodobit, de obicei, cu epitete precum „cutremurător“ sau metafore ca „floare-de-foc“, dar acum îl învăță, extrapolând din strigăte, pe cel pentru „bombă“. Era un cuvânt scurt. Îl puteai zbiera foarte puternic. Mahit îl deduse, deoarece era cel pe care oamenii îl strigau când nu țipau „ajutor“.

N-o putea vedea nicăieri pe Zegras Trei.

Simțea o umezeală pe față, la fel ca apa vărsată, însă era pe celălalt obraz. Lichidul picura, se aduna și-i curgea după aceea pe adâncitura din tâmplă, pe obraz și pe ochi, și era *roșu*, era *sânge*. Mahit întoarse capul și își arcui gâtul. Sângele îi curgea de undeva, de sus, spre gură, iar ea își strânse puternic buzele.

Era sângele lui Motor Cincisprezece, care zăcea pe spate în scaunul său, cu pieptul cămășii – cu partea din față a corpului său, de fapt! – sfâșiat și rupt, cu

gâtul împroşcat de şrapnele. Chipul îi era curat, ochii deschişi, având o privire fixă, sticloasă. Probabil că bomba fusese în apropiere. În dreapta lui, judecând după orientarea resturilor pe care le putea zări Mahit.

Îmi pare rău, Yskandr, gândi ea. Indiferent cât de mult l-ar fi displăcut pe Motor Cincisprezece – şi cu numai o clipă în urmă tocmai dezvoltase o antipatie directă şi puternică –, el fusese al lui Yskandr. Mahit era Yskandr într-o măsură destul de mare, încât să simtă un soi de mâhnire, transmisă, transferată. O oportunitate ratată… Ceva ce ea nu protejase suficient de bine.

În faţa nasului ei apăru o pereche de genunchi în pantaloni crem, murdari de funingine, apoi Zegras Trei îi şterse sângele de pe faţă cu palmele.

– Îmi doresc mult să fii vie, zise *asekreta*.

Lui Mahit îi venea greu s-o audă peste ţipete, şi până şi strigătele erau înecate într-un un zumzet electric care tot creştea, de parcă aerul însuşi ar fi fost ionizat.

– Ai noroc, rosti ea.

Glasul îi suna normal. Maxilarele i se mişcau perfect normal. Avea sânge în gură acum, în ciuda eforturilor lui Zegras Trei de a i-l şterge.

– Grozav! spuse Zegras Trei. Fantastic! Raportarea morţii tale Împăratului ar fi fost incredibil de stânjenitoare şi ar fi pus, probabil, sfârşit carierei mele, şi-n plus aş mai fi fost şi foarte tulburată – o să mori dacă mişc bucata de zid care-a căzut peste tine, nu sunt un *ixplanatl*, nu ştiu nimic despre exsanguinarea nerituală, decât doar să nu trag afară săgeţi din venele oamenilor şi am învăţat asta dintr-o adaptare teatrală proastă după *Istoria secretă a Împăraţilor*…

– Zegras Trei, eşti isterică.

– Da, spuse Zegras Trei, *ştiu*, apoi împinse ceea ce ţintuia şoldul lui Mahit.

Eliberarea aduse un tip nou de durere. Zumzetul din aer se intensifică şi spaţiul dintre corpul lui Zegras Trei şi propriul trup începu să capete o culoare albastră, delicată şi terifiantă, ca apropierea amurgului. Pardoseala din marmură a restaurantului se aprinsese cu un filigran de circuite conştiente, toate albastre, toate strălucitoare, colorând aerul cu lumină. Mahit se gândi la scurgeri de miezuri nucleare, la felul în care ele fulgerau albastru

când ardeau carnea; se gândi la cele citite despre fulgere care se revărsau ca o cascadă din cer. Dacă aerul era ionizat, atunci ele erau deja moarte. Se chinui să se ridice pe coate, se repezi spre braţul lui Zegras Trei şi, după ce-l prinse, se trase în capul oaselor.

– Ce s-a-ntâmplat cu aerul?

– A explodat *o bombă*, zise Zegras Trei. Restaurantul a luat foc, tu ce crezi că s-a întâmplat cu aerul?

– Este *albastru*!

– Ăsta-i doar Oraşul care ne-anunţă…

O secţiune din acoperişul restaurantului se cutremură şi se prăbuşi cu un zgomot asurzitor. Zegras Trei şi Mahit tresăriră simultan şi fiecare se lipi cu fruntea de umărul celeilalte.

– Trebuie să ieşim de-aici, zise Mahit. E posibil să nu fi fost doar o singură bombă.

Cuvântul era uşor de rostit, rotund pe buzele ei. Se întrebă dacă Yskandr îl rostise vreodată.

Zegras Trei o trase, ridicând-o în picioare.

– Ţi s-a mai întâmplat asta vreodată?

– Nu! spuse Mahit. Niciodată.

Ultima explozie a unei bombe în Lsel fusese înainte să se fi născut ea. Sabotorii – se autodenumiseră revoluţionari, dar erau sabotori – aduseseră vidul în interior când făcuseră să explodeze bombele lor incendiare. După aceea fuseseră aruncaţi în spaţiu şi întreaga lor descendenţă imago, retezată: treisprezece generaţii de cunoştinţe inginereşti fuseseră pierdute odată cu cei mai vârstnici dintre ei. Staţia nu-i păstra pe cei dispuşi să-i expună pe cei nevinovaţi vidului. Dacă o descendenţă imago putea fi coruptă într-un asemenea hal, atunci nu merita să fie păstrată.

Pe o planetă era altfel. Aerul albastru era respirabil, chiar dacă avea gust de fum. Zegras Trei o ţinu de cot şi ieşiră în Piaţa Centrală Nouă, unde cerul continua să aibă aceeaşi culoare imposibilă, de parcă nu se întâmplase nimic. Un şuvoi de teixcalaanlitzlim traversa piaţeta spre siguranţa altor clădiri sau a adăpostului întunecat al metroului.

– Este posibil, întrebă Zegras Trei, ca Motor Cincisprezece să fi adus bomba cu el? Ai văzut…

– El a murit, o întrerupse Mahit. Vrei să sugerezi că a fost un soi de… jertfă de sine?

– Pe care a gestionat-o însă prost, dacă a fost într-adevăr aşa ceva. Tu n-ai murit. N-am murit nici eu. Şi nimic din dosarul lui Motor Cincisprezece, indiferent de legăturile pe care le-a avut sau nu cu Odile, nu sugerează că s-ar fi asociat cu teroriştii locali sau cu atentatorii sinucigaşi sau cu genul de activişti pentru care posterele nu mai sunt, în mod clar, suficiente…

– Totuşi, ce ar fi obţinut prin uciderea noastră? El dorea să stea de vorbă cu mine – de fapt, cu Yskandr –, iar tu l-ai rugat să luăm împreună micul dejun.

– Încerc, zise Zegras Trei, să-mi dau seama cât de prost am evaluat, de fapt, situaţia şi să determin cât de mare e, în realitate, pericolul în care te afli… sau dacă evenimentul ăsta n-a fost, pur şi simplu, decât un ghinion teribil… sau dacă a declanşat cineva altă suită de atentate cu bombe…

– „Altă“? repetă Mahit, însă Zegras Trei nu-i răspunse, ci se opri din mers.

Încremeni, cu mâna pe cotul staţialei, smucind-o brusc, s-o facă să se oprească.

Centrul piaţetei se zărea în faţa lor. Ceea ce Mahit crezuse că erau plăcuţe şi inserturi metalice, când călcase peste ele, erau, de fapt, părţi dintr-un soi de armătură care se ridica din sol, cuprinzând mulţimea între pereţi de aur şi sticlă ce pârâiau cu aceeaşi lumină albastră. În timp ce ele se apropiau, pe părţile transparente ale pereţilor se derulau cuvinte, ţintuindu-le pe Mahit şi Zegras Trei în centrul unui grupuleţ format din nişte teixcalaanlitzlim şocaţi şi murdari de la fum. Cuvintele erau scrise cu aceleaşi glife ca şi indicatoarele rutiere şi hărţile din metrou. Un catren care se repeta întruna. „Nemişcarea şi răbdarea creează siguranţă“, citi Mahit, „Nestemata Lumii se autoconservă.“

– Nu carecumva să atingi Oraşul! zise Zegras Trei. Ne va ţine închise aici până vor sosi Însoriţii. Colţurile gurii îi coborâră când adăugă: N-ar trebui să mă reţină şi pe mine, eu sunt o patriciană, dar probabil că încă n-a observat.

Mahit nu se clinti. Pereţii pâlpâiau, transmiţând poezie aurie şi lumină albastră tremurătoare.

– Ce se întâmplă cu cei care nu pot citi? întrebă ea.

– Toţi cetăţenii pot citi, răspunse Zegras Trei pe un ton uşor nedumerit, de parcă staţiala spusese ceva incomprehensibil.

Ridică mâna spre norcârligul ei şi bătu cu vârful unui deget în rama de deasupra ochiului stâng, reglând ceva. Panoul îngust de plastic transparent, ce-i acoperea orbita, se aprinse roşu, gri şi auriu, ca un ecou al culorilor de patrician de pe mânecile ei.

– Stai aşa, îi spuse. Asta ar trebui să dea rezultate.

Îşi croi drum spre marginea mulţimii şi Mahit o urmă îndeaproape. O durea când păşea, o durere surdă şi scandaloasă, care se răspândea din şold în partea inferioară a abdomenului. Zegras Trei merse direct la secţiunea unde apăruse peretele din piaţetă, se opri cu nasul la câţiva centimetri de sticlă şi rosti:

– Sunt Zegras Trei, patriciană clasa a doua, *asekreta*. Oraş, solicit transmitere identificare la Ministerul Informaţiilor.

O secţiune minusculă din peretele de sticlă şi norcârligul ei roiră simultan cu cuvinte, într-o reciprocă reflectare, comunicând. Zegras Trei murmură ceva în sotto-voce – lui Mahit i se păru un şir de cifre, dar nu era sigură –, apoi sticla afişă nişte cuvinte pe care le putu citi foarte clar.

„Permisiune acordată“, scria. Zegras Trei întinse mâna şi făcu exact ce-i spusese lui Mahit să nu facă: atinse peretele, de parcă s-ar fi aşteptat ca o uşă să se deschidă în faţa ei. Gestul fu firesc, atât de confortabil într-un mod instinctiv, încât Mahit fu surprinsă când Zegras Trei scoase un sunet ca şi cum ar fi fost lovită şi căzu în spate cu membrele rigide. O linie de foc albastru conecta vârfurile degetelor braţului său întins cu Oraşul.

Mahit o prinse. Era foarte mică. Toţi teixcalaanlitzlim erau micuţi, însă Zegras Trei avea mărimea unui adolescent staţial dezvoltat doar pe jumătate, abia ajungând până la sternul ambasadoarei. Era absurd de uşoară pentru cineva care purta atâtea straie. Mahit se aşeză pe caldarâm. Zegras Trei încăpea în poala ei, paralizată şi horcăind urât, cu ochii daţi peste cap. Mulţimea se trase de lângă amândouă.

Oraşul continua să spună „Permisiune acordată“, acolo unde nu exista o uşă. Lui Mahit îi veni în minte o fantezie intensă şi oribilă a întregii

inteligențe artificiale (sau IA) care menținea operațională Nestemata Lumii, toate canalizările și lifturile și toate ușile încuiate cu coduri, care fusese programată de cineva pe care Yskandr îl ofensase profund cu scopul specific de a o ucide pe ea și pe oricine ar fi avut ghinionul să se asocieze cu ea. Conceptul părea absurd: ea era o singură persoană, chiar dacă era, de asemenea, și moștenitoarea tuturor planurilor lui Yskandr, iar în Oraș existau o mulțime de teixcalaanlitzlim ce puteau fi răniți în mod accidental. O mulțime de cetățeni. Prea mulți oameni reali pentru ca Imperiul să-i sacrifice de dragul unei singure barbare. Cu toate acestea, acum era îngropată în sticlă, iar ofițerul ei de legătura cu rang de atașat cultural fusese electrocutat pentru că dusese la îndeplinire o acțiune de rutină. Posibilitățile absurde deveneau brusc logice, când așa de multe evenimente teribile se petrecuseră atât de repede.

– Are cineva apă? întrebă, ridicând ochii. Pentru ea?

Chipurile tuturor acelor teixcalaanlitzlim din jur nu se schimbară: brăzdate de lacrimi, arse sau neatinse, niciunul nu părea tulburat, în niciun caz așa cum ar fi fost un stațial. Ea însăși își simțea fața ca pe o mască, încordată de emoții. Brusc se temu că vorbise în graiul greșit; nu știa în ce limbă mai gândea. Într-una din ele sau în ambele.

– Apă, repetă pe un ton neajutorat.

Unui bărbat i se făcu milă de ea sau de Zegras Trei, care continua să zacă inertă și inconștientă; înaintă și se lăsă pe vine. Părul i se despletise din coada groasă și mai multe șuvițe i se lipiseră de fruntea asudată; pe reverul stâng al costumului purta un ac de umăr, mare și ostentativ, în forma unui lujer cu flori purpurii.

– Poftim! rosti el tare și, în același timp, lung, întinzându-i o sticlă de plastic, niște apă.

Mahit o luă.

– Mă numesc Mahit Dzmare, zise ea. Sunt o ambasadoare… nu știu ce se întâmplă.

Sunt absolut singură. Deschise capacul sticlei, turnă apă în căușul palmei și încercă să decidă dacă ar fi fost mai bine s-o arunce pe fața lui Zegras Trei

sau să i-o picure între buze.

– Mulțumesc! Poți informa palatul că un *asekretim* este rănit? Să trimită un vehicul… medical?

Exista un termen mai adecvat pentru asta, dar nu și-l putea aminti.

– Ea este *asekreta*? întrebă bărbatul. Trebuie să aștepți. Însoriții vor sosi în curând – Orașul îi va chema. Este mai bine dacă se ocupă ei de voi.

Mahit se întrebă dacă prin „se ocupă“ bărbatul dorise să spună „să ducă la îndeplinire misiunea de a vă omorî“. Bănuia că nu conta. Nu intenționa să fugă. De fapt, nici nu avea unde să fugă.

– Mulțumesc pentru apă! zise ea.

– De unde ești?

Mahit emise un sunet care se dorise a fi un hohot de râs.

– Din spațiu, spuse ea. Dintr-o stație.

– Serios? se miră bărbatul. Îmi pare rău! Nu trebuie să-ți faci griji. Nu va crede nimeni că bomba a fost din vina ta. Nu este genul acela de cartier.

Se întinse s-o bată încurajator cu palma pe braț, iar stațiala se trase îndărăt.

– Dar a cui a fost vina? întrebă ea.

Nu se așteptase ca bărbatul să-i răspundă, însă el ridică din umeri și spuse:

– Nu toți cei din Oraș iubesc Orașul.

După aceea se ridică în picioare, lăsând-o cu sticla de apă.

„Nu toți cei din Oraș iubesc Orașul.“ Nu toți cei din lume iubesc lumea, civilizația nu coincide cu universul cunoscut pentru cineva, pentru cineva cu o bombă, căruia nu-i pasă de civilii morți.…

Apa îi picură printre degete pe buzele lui Zegras Trei și i se prelinse acesteia pe obraz, așa cum sângele lui Motor Cincisprezece se prelinsese pe obrazul lui Mahit. Stațiala n-o putea privi. Restitui sticla proprietarului așa cum ar fi restituit un pumnal, cu mânerul înainte, atentă să nu verse. Zegras Trei scoase un sunet ca un zumzet subțire din fundul gâtului, iar Mahit decise că era un semn bun: nu murise. Poate că nici n-avea să moară.

Înconjurată de teixcalaanlitzlim, Mahit se simți aproape invizibilă. Niciunul dintre ei nu știa că ea ar fi trebuit să fie mai mult Yskandr sau ceea ce Yskandr ar fi putut sau nu să facă. Niciunul dintre ei, decât dacă cineva de

acolo era autorul atentatului – iar ea nu putea să facă nimic în privința aceea, decât să aștepte.

***

Însoriții sosiră ca răsăritul planetei peste Stație: lent și apoi toți deodată, o sugestie îndepărtată de auriu scânteind prin închisoarea zidurilor restrictive ale Orașului, care se apropie mai mult și mai mult înainte de a se defini ca un pluton de soldați imperiali în armuri corporale strălucitoare, o imagine desprinsă din toate poemele epice teixcalaanli, pe care Mahit le iubise în copilărie, și din toate romanele distopice stațiale despre ororile Imperiului invadator. Zidul care o paralizase pe Zegras Trei coborî în fața lor, afundându-se fără urmă în piațetă, iar Mahit și-l aminti pe bărbatul cu apă spunând „Orașul îi va chema“.

Se sculă în picioare, ținând-o pe Zegras Trei de sub braț, proptită de șoldul ei. Capul *asekreta* se rezema moale, semiconștient de umărul lui Mahit. Mâinile i se ridicară, străduindu-se să-și atingă vârfurile degetelor unul de altul, un gest reflex care staționalei i se păru mai degrabă instinctiv sau – dacă așa ceva ar fi fost posibil – asigurat de un imago, decât ceva care să fi luat naștere în mintea femeii. O marionetă neurologică.

Conducătorul Însoriților răspunse cu același semi-salut, cu un formalism perfect și netulburat. Chipurile lor, la fel ca ale tuturor soldaților, erau ocultate de norcârlige îndeajuns de mari, încât să le acopere de la frunte până la maxilar, ca niște paveze aurii, opace și reflectorizante. Mahit nu putea distinge niciun fel de caracteristici specifice și bănuia că exact acela era și scopul.

– Tu ești Mahit Dzmare? întrebă Însoritul.

În spatele lui Mahit, bărbatul care-i dăduse apă și toți tovarășii lui dispăruseră. În treacăt, ea se întrebă dacă nu cumva ei erau responsabili și acum se ascundeau de brațul legii. „Nu toți cei din Oraș…“

– Da, rosti ea, sunt ambasadoarea Lsel. Atașata mea culturală este rănită și vreau să mă întorc în apartamentul meu din palat.

Mahit nu-şi putu da seama dacă Însoritul reacţionase favorabil sau nu.

– În numele Imperiului Teixcalaanli, ziseră ei, regretăm pericolul fizic la care ai fost supusă în interiorul teritoriului nostru. Suntem siguri că vei fi încântată să afli că a fost declanşată o anchetă privind originea şi scopul dispozitivului exploziv.

– Bineînţeles, zise Mahit, dar aş fi şi mai încântată dacă am primi asistenţă medicală şi dacă m-aş întoarce în siguranţa teritoriului meu diplomatic.

Însoritul continuă, ca şi cum Mahit nici n-ar fi vorbit:

– Pentru siguranţa ta, ambasadoareo, îţi cerem să vii cu noi în custodia Celor Şase Palme Întinse, unde Fulger Unu, *yaotlek* al Împăratului Stelar Radiant de Lumină Direcţie Şase, şi Propulsie Nouă, ministra de Război, îţi pot oferi protecţie adecvată.

Cele Şase Palme Întinse erau comandamentul militar teixcalaanli: degete întinse în toate direcţiile, să prindă universul cunoscut şi să ajungă la marginile sale. Denumirea era arhaică, fiindcă până şi teixcalaanlitzlim vorbeau despre „flotă“ sau denumeau un regiment sau o divizie specifică, cu ajutorul faptelor măreţe ale propriului *yaotlek*, comandantul suprem al unui grup de legiuni. Faptul că Însoritul folosise denumirea aceea o făcu acum pe Mahit să se gândească dacă nu cumva era posibil să fi fost arestată *în mod oficial*… arestată prin aplicarea procedurii cuvenite. Arestată nu doar de Oraş şi de Împărat, ci şi de *Ministerul de Război*.

Nu arestată, ci luată în custodie pentru propria protecţie.

Şi cât de diferite erau aceste două descrieri? Nu îndeajuns de diferite, indiferent cine ar fi arestat-o.

Din zoaiele mizerabile ale minţii ei care suferise un şoc cultural atât de mare, Mahit extrase modurile cele mai protocolare de apelare şi speră că suna afurisită şi complet stăpână pe sine, aşa cum nu era deloc.

– Custodia stimatului *yaotlek* Fulger Unu nu este spaţiu diplomatic Lsel. Dacă mă aflu în pericol, sunt sigură că puteţi trimite pe cineva să-mi păzească uşa apartamentului.

– Nu mai suntem siguri că asemenea măsuri sunt suficiente, rosti Însoritul, ţinând seama de nefericitul accident suferit de predecesorul tău. Vei veni cu

noi.

Mahit fu aproape sigură că fusese o ameninţare.

– Sau…? întrebă ea.

– Vei veni cu noi, ambasadoareo! Bineînţeles, ataşata ta culturală va fi dusă la spital, pentru ca norcârligul să-i fie ajustat după această regretabilă interfaţă cu Oraşul. Nu trebuie să-ţi faci griji!

Însoritul făcu un pas înainte şi restul trupei îl urmă, ca o umbră. Erau zece şi niciunul nu putea fi deosebit de ceilalţi. Mahit rămase nemişcată. Regreta că Zegras Trei nu era trează şi îndeajuns de coerentă, încât să le ghideze prin situaţia prezentă – să-i spună dacă acest Fulger Unu era un mărunt birocrat militar sau o forţă politică, dacă Însoriţii erau de obicei în slujba Ministerului de Război sau dacă făceau o excepţie pentru actele de terorism petrecute în restaurantele de lux.

Irosea mult timp dorindu-şi ca sursele ei de informaţii să nu fie incapacitate. Simplele dorinţe nu erau de ajutor. Ea nu ştia. Mai precis, ştia destule, încât să fie sigură că nu dorea să fie luată în custodie. Ştia destule despre armata teixcalaanli, încât să fie conştientă că nu putea să fugă. Ştia destule despre sine, ca să-şi dea seama că, dacă încerca, avea să fie nevoită s-o abandoneze pe Zegras Trei şi că nu voia să facă asta.

Cum altfel să-i oprească?

– Mă tem că nu pot să vin cu voi, rosti ca să câştige timp.

Folosi cele câteva secunde suplimentare pentru a-şi reaminti jargonul diplomatic, formulările cele mai oficiale, apoi se pregăti (simţindu-se ca şi cum ar fi fost pe punctul de a ieşi în mod deliberat dintr-un sas fără să fi verificat volumul de oxigen al costumului spaţial) să solicite azil politic.

– Ca urmare a unui acord anterior, sunt obligată să-mi respect întâlnirea din această după-amiază cu *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece, a cărei graţioasă prezenţă luminează încăperea ca sclipirea tăişului unui pumnal. Apreciez că va fi extrem de nemulţumită dacă, în loc să mă prezint la întâlnire, mă voi întâlni cu mult-respectatul şi admiratul Fulger Unu, fără ca mai întâi să-mi fi onorat obligaţia faţă de ea. Situaţiei tragice din restaurant nu trebuie să i se îngăduie să perturbe funcţionarea guvernului vostru şi negocierile sale cu

guvernul meu.

Spera că reținuse corect nenorocitul ăla de epitet.

Însoritul rosti:

– Un moment, ambasadoareo!

Se întoarse către ceilalți. Norcârligele-vizoare le străluciră albastru, alb și roșu sub suprafața cu nuanțe aurii, care reflecta totul ca o oglindă și care le acoperea fețele, în timp ce discutară între ei pe o frecvență privată.

Unul dintre ei reveni la Mahit. Nu era același care-i vorbise anterior, staţiala era sigură în privința asta.

– Vom lua legătura cu biroul lui *ezuazuacat*. Te rugăm să ai răbdare.

– Pot să aștept, zise ea, dar aș aprecia dacă ați lua, de asemenea, legătura și cu o ambulanță pentru atașata mea culturală.

Acum își amintise cuvântul exact. Era bine să știe că anii de repetiții de vocabular și de instruire diplomatică ieșeau la suprafață când avea nevoie de ei, chiar dacă era mânjită de funingine și acoperită de sânge care se închegase în mare parte. Acum trebuia doar să spere că Teslă Nouăsprezece o dorea – de fapt, că îl dorea pe Yskandr, că dorea ceea ce-i făgăduise Yskandr – suficient cât să-și folosească dreptul de prioritate asupra unui comandant militar care putea controla poliția Orașului.

Era probabil mai bine să nu se gândească la posibilitatea ca însăși Teslă Nouăsprezece să fi aranjat atentatul cu bombă. Cel puțin, să nu se gândească deocamdată. Să abordeze problemele pe rând.

Al doilea Însorit reveni la grupul său. Mahit îi pierdu urma acolo – se concentră să stea nemișcată, pe cât posibil, să continue s-o țină pe Zegras Trei, să-și păstreze chipul inexpresiv și, simultan, nemulțumit, reamintindu-și felul în care Yskandr îi putea transforma gura într-un rânjet nimicitor de dispreț în stil imperial prin simpla modificare a gradului de deschidere a ochilor. Aștepta și-și închipui că era invincibilă, ca Prima Împărătească, care-și croise drum în afara planetei, sau ca iubitul Strung Unsprezece al lui Zegras Trei, care filozofa printre alieni… și nu făcea ea oare exact asta? O făcea. Chiar aici. Minutele trecură încet. Însoriții mai discutară între ei prin intermediul vizoarelor. Zegras Trei mormăi un „Ce?“ neinteligibil aproape și-

și îngropă fața în umărul lui Mahit, ceea ce fu aproape fermecător.

Primul Însorit, sau un Însorit care nu putea fi deosebit de el, făcu un gest spre ceilalți. Aceștia se împrăștiară în mulțime, vorbind pe ton scăzut, luând declarații de la spectatori. Mahit consideră că era un semn bun: nu aveau s-o facă să se supună cu forța.

– A fost chemată o ambulanță, o informă Însoritul.

– Voi aștepta până va sosi și apoi mă voi prezenta la întâlnirea mea cu *ezuazuacat*.

Urmă o pauză; Mahit își închipui că, sub vizor, expresia Însoritului sugera nemulțumire și se simți încântată de imaginea aceea.

– Poți să aștepți, spuse Însoritul, după care te vom escorta noi înșine la biroul lui *ezuazuacat*. Nu s-ar fi cuvenit ca, într-un asemenea moment, să folosești transportul public. De fapt, multe linii de metrou sunt închise și serviciile au fost suspendate în acest sextant pe durata anchetei noastre.

– Apreciez că vă investiți astfel timpul personal, rosti Mahit.

– Noi nu avem timp personal. Nu este niciun inconvenient.

Folosirea persoanei întâi la plural de către Însorit era neobișnuită și deconcertantă. Acel „noi“ ar fi trebuit să fie fost „eu“ gramatical, iar verbul să fi fost conjugat în mod corespunzător. Ai fi putut scrie o dizertație lingvistică pe tema aceasta, pe care fetele din stații s-o citească pe nerăsuflate în schimburile de veghe…

Nu conta. Asta n-avea să se întâmple. Sosea ambulanța, un vehicul aerodinamic și cenușiu, cu carlingă transparentă, care pâlpâia alb și emitea o notă înaltă, ascuțită și pătrunzătoare, repetată ca o sirenă. Din ea coborâră niște *ixplanatlim* în tunici stacojii. Niciunul dintre ei nu era cel de la morgă, care se ocupase de Yskandr, iar Mahit fu bucuroasă. O luară pe Zegras Trei cu mâini blânde și fură liniștitori în privința recuperării ei. Lovituri din partea Orașului aveau loc tot timpul, îi explicară. Acum erau chiar mai multe decât cu niște ani în urmă. Era pur şi simplu o neuroparalizie, o eroare în cablaje, o fluctuație în numerele enormei inteligențe artificiale algoritmice, care rula funcțiile autonome ale Orașului.

– Ești gata de plecare, ambasadoareo? întrebă Însoritul.

Mahit ar fi dorit să-i fi putut transmite un mesaj lui Teslă Nouăsprezece, ceva de tipul: *Sosesc escortată de poliție, regret teribil, sper că-ți place haosul politic, dacă nu apar înseamnă că m-au făcut să dispar,* dar nu-și putea imagina cum ar fi putut face așa ceva.

– Nu doresc să întârzii, zise ea.

CAPITOLUL CINCI

„Înainte ca teixcalaanlitzlim să iasă în forță de pe orbită – pe când eram încă legați de o singură planetă cu resurse diminuate, presărată cu orașele pe care izbutiserăm să le încropim din stepe, deșerturi și ape sărate, un înveliș care ne rămăsese prea mic –, înainte ca Prima Împărătească să ne călăuzească prin beznă și să ne găsească paradisul care avea să devină Orașul – conducătorii bărbaților și femeilor obișnuiau să-și aleagă dintre tovarășii cei mai apropiați o *trupă legată prin jurământ* și prin sacrificiu de sânge: prietenii cei mai buni și mai de încredere, compatrioții cei mai utili, care, dacă ar fi fost nevoie, și-ar fi vărsat tot sângele în căușul palmelor unui împărat. Iar companionii aceia jurați au fost numiți *ezuazuacatlim*, ca astăzi, când jurisdicția lor extinde voința împăratului printre stele. Prima *ezuazuacat* a Primei Împărătese se numea Granit Unu, iar viața ei începe astfel: ea a fost fiica lăncii și a calului și n-a cunoscut nici orașul, nici spațioportul…“

Istoria secretă a Împăraților, ediția a XVIII-a, prescurtată pentru uzul grădinițelor/școlilor

„…Consiliul va fi format din minimum șase (6) consilieri, care vor primi fiecare câte un vot în chestiuni de substanță, cu excepția consilierului pentru Piloți, drept recunoaștere pentru faptul că acesta îl reprezintă în mod simbolic pe primul Căpitan-Pilot care a dus stațiile în Sectorul Bardzravand. Consilierii vor fi desemnați astfel: consilierul pentru Piloți va fi ales prin vot simplu de către piloții activi și de către cei în retragere; consilierul pentru Hidroponice va fi numit de către anteriorul consilier pentru Hidroponice sau, dacă respectivul a

> decedat, de moştenitorul său sau, dacă nu există niciun testament, prin vot popular general al locuitorilor Staţiei Lsel; consilierul pentru Moştenire va fi moştenitorul-imago al consilierului anterior…“
>
> *Deciziile Consiliului guvernator Lsel*

Nimeni n-o făcu să dispară. Drumul de întoarcere la palat, în scaunul pentru pasager din vehiculul Însoriţilor, fu, mai degrabă, dezamăgitor, comparativ cu restul dimineţii, şi Mahit avu timp să se simtă tremurătoare şi vlăguită de adrenalina irosită. Dorea enorm să închidă ochii, să-şi rezeme capul de spătarul uşor capitonat al scaunului şi să înceteze să mai gândească sau să reacţioneze sau cel puţin să mai încerce din greu. Dacă ar fi făcut aşa, acest Însorit – şi posibil toţi ceilalţi Însoriţi, trebuia să-l întrebe pe Azalee Doisprezece sau pe altcineva care culegea informaţii medicale despre ei, dacă i s-ar fi ivit vreodată şansa respectivă – ar fi ştiut. De aceea stătu cu spatele cât de drept putu şi privi pe fereastra din faţă în timp ce se ridicau pe verticală prin nivelurile Oraşului. Clădirile se răriră, deveniră mai elaborate, mai strâns unite între ele prin punţi construite din sticlă cu vinişoare de aur şi oţel, până reveniră în complexul palatului şi Mahit aproape că ştiu unde se afla. Nu suficient de bine, încât să dea îndrumări, totuşi poate că suficient, cât să nu se rătăcească de tot dacă ar fi rămas singură.

Însoritul ei îi rămase alături pe tot drumul prin două piaţete şi un labirint de coridoare în interiorul celei mai mari clădiri din Palat-Nord, un cub semitranslucid, trandafiriu-cenuşiu, ce părea o fortăreaţă strălucitoare şi era plin de teixcalaanlitzlim în costume gri, cu degradeuri roz sau albe, din motive simbolice pe care Mahit nu le putea discerne complet fără ajutorul imago-ului. Toţi o priveau cu un interes surprins, pe care bănuia că-l merită pe deplin: era încă stropită cu sângele lui Motor Cincisprezece. Ce avea să creadă Teslă Nouăsprezece, în veşmintele ei imaculat de albe, Mahit nu ştia şi, de altfel, nici nu-i păsa.

Biroul lui *ezuazuacat* – despre care Mahit bănuia că era, în acelaşi timp,

apartamentul ei, dacă apartamentul staţialei putea fi considerat un model pentru arhitectura din Oraş – avea la intrare o încăpere largă şi luminoasă, în spatele unei uşi tot trandafiriu-cenuşie, încuiată prin cod, care glisă, deschizându-se, imediat ce Însoritul anunţă că Mahit Dzmare se afla acolo pentru întâlnirea ei. Lui Mahit nu-i scăpă intonaţia sarcastică. Planul ei era într-adevăr destul de cusut cu aţă albă. Poţi vorbi despre subtilitate când ai mai mult timp să te gândeşti. Înapoia uşii, podeaua era din ardezie şi se vedeau ferestre enorme, în tonuri trandafirii, care să oprească văzduhul să strălucească prea puternic peste numeroasele ecrane holografice ce pluteau în arcul larg de cerc al spaţiului de lucru care o înconjura pe Teslă Nouăsprezece ca un halou. *Ezuazuacat* era îmbrăcată tot în alb, dar îşi lăsase undeva haina şi-şi suflecase mânecile până la jumătatea antebraţelor. În cameră se aflau şi alţi teixcalaanlitzlim – servitori, asistenţi sau funcţionari –, dar ea scânteia în mijlocul lor, atrăgând privirea. Mahit se întrebă cât de tânără fusese când începuse să se îmbrace aşa, se gândi s-o întrebe pe Zegras Trei, apoi îşi aminti că ataşata ei culturală se afla într-un spital, undeva în Oraş. Se căzni să-şi păstreze spatele drept, în ciuda durerii surde ce radia din locul unde peretele restaurantului îi căzuse pe şold.

Printr-o şfichiuire a încheieturii mâinii, Teslă Nouăsprezece făcu să dispară trei holograme: două formate din text şi una ce putea fi o reprezentare la scară a Pieţei Centrale Nouă văzute de sus. Imaginile lor remanente luciră.

– Mulţumirile mele, îi spuse apoi Însoritului, pentru că aţi adus-o în siguranţă pe ambasadoarea Dzmare la întâlnirea cu mine. Plutonul vostru merită răsplătit; voi avea grijă de asta. Eşti liber.

Însoritul se topi în spate, ieşind pe uşă fără un cuvânt, iar Mahit rămase singură în teritoriul lui *ezuazuacat*. Cu profesionalism, ridică braţele într-un salut oficial.

– Uită-te la tine! rosti Teslă Nouăsprezece. Continui să fii corectă după dimineaţa prin care ai trecut.

Mahit descoperi că-şi pierduse orice urmă de răbdare.

– Ai prefera să fiu grosolană?

– Bineînţeles că nu! zise Teslă Nouăsprezece, lăsând în grija asistenţilor

display-urile și ferestrele transparente, pe care se derulau informații, și apropiindu-se de stațială. Venirea ta aici a fost o acțiune excelentă. Prima mișcare inteligentă pe care ai făcut-o de când ai sosit.

Mahit se burzului și rosti:

– N-am venit aici să fiu insultată…

– Nu există nicio intenție în acest sens, ambasadoareo! Și, ca să nu-ți mai faci griji, aceasta este doar prima dată când ai fost *inteligentă*; în rest ai fost destul de isteață.

Schimbarea de vocabular nu era tocmai amabilă; termenul acela pentru „isteț“ era cel asociat escrocilor, vânzătorilor ambulanți, un soi de șiretenie animalică.

– Ca o barbară, presupun, replică ea.

– Nu orice barbară, replică Teslă Nouăsprezece. Oricum, mai bine decât au procedat alte persoane tinere când au sosit la Curte în toiul unor perioade destul de agitate. Relaxează-te, te rog! Nu sunt nici pe departe înclinată să te interoghez cât timp ai pe tine fluidele corporale ale altor persoane și, în plus, ai solicitat practic azil.

– Nu am solicitat.

– L-ai găsit, dacă preferi așa, zise clipind îndărătul sticlei de un alb-fumegos a norcârligului, chemând o asistentă care se materializă lângă ea. Agat Cinci, te rog s-o conduci pe ambasadoarea Dzmare la un duș și să-i procuri niște haine adecvate înălțimii ei.

– Bineînțeles, Excelența Voastră.

Ce altceva putea face decât să se predea? Cel puțin, gândi Mahit, avea să fie o ostatică *foarte curată*.

***

Baia nu era nici somptuoasă, nici ostentativă. Era placată într-un alb-negru liniștitor și avea un dulăpior suspendat plin cu produse pentru îngrijirea părului, pe care Mahit nu le atinse – poate că erau ale lui Teslă Nouăsprezece. Sau era o baie comună pentru toți asistenții ei? *Ezuazuacat* părea genul de

persoană care să le ceară tuturor să locuiască negreşit cu ea, dar nu, aceasta era o figură de stil literară, iar teixcalaanlitzlim erau oameni, oricât de mult s-ar fi străduit să nu fie… Apa era fierbinte. Mahit stătu sub jetul duşului şi privi cum resturile lui Motor Cincisprezece i se prelingeau pe braţe, dispărând apoi prin scurgere.

Se întinse spre săpun – era un paralelipiped solid, nu săpun lichid din dozator, ca în duşurile staţiei –, iar în clipa când mâna îi intră în câmpul vizual, cu degetele răşchirate, o mişcare perfect standard, observă că mâna ei nu mai era era mâna ei, ci una mai mare şi butucănoasă, cu unghii plate, tăiate drept şi manichiurate, mâna lui Yskandr se întinse către săpunul acesta, în duşul acesta. Jetul de apă lovi mai jos pe spatele lui decât pe al ei – o diferenţă de zece centimetri în înălţime ar fi determinat aşa ceva. Forma trunchiului său şi centrul lui de greutate, în piept, nu în zona şoldurilor, anulară simţul sinelui pentru staţială. Îşi aminti că simţise aşa când o integraseră prima dată, pentru foarte scurt timp, forma corpului bărbatului, mai degrabă decât a ei, suprapusă – dar de ce să fi fost el vreodată în duşul lui *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece?

Yskandr? încercă Mahit din nou. Tăcere. Durerea muşchilor care nu erau ai ei, un soi de oboseală extremă.

Apoi redeveni ea însăşi, în propriul corp, străfulgerarea de memorie suprapusă dispăru: singură în duş, dar cu durerea surdă din şold şi nicio altă percepţie a celuilalt corp, gândindu-se cum Teslă Nouăsprezece spusese „El mi-a fost prieten“, cum atinsese chipul mort al lui Yskandr cu o tandreţe ciudată.

Ar fi fost în stilul lui Yskandr să se fi culcat cu o femeie care-şi spunea Sclipirea Tăişului unui Pumnal. Individul acela înflăcărat de ambiţios, care cedase noii combinaţii dintre el însuşi şi Mahit Dzmare, un ins care răspunsese „Sediţiune, probabil“, când fusese întrebat ce greşeală fusese în stare să facă – părea, într-adevăr, genul de acţiune pe care ar fi făcut-o el.

Şi ar fi putut explica acceptul lui Teslă Nouăsprezece de a-i oferi ei azil. Sau poate că Mahit suprapusese peste experienţa pe care o avea chiar acum un moment de disfuncţie neurologică, un semnal electric din maşinăria ei

imago, care pâlpâia și o anunța că trupul ei era al lui Yskandr. Era posibil ca ea să nu se poată încrede în nimic din ce-i oferea imago-ul chiar acum – dacă ea și el erau *deteriorați* (sabotați – stațiala se înfioră sub jetul de apă al dușului).

Își săpuni brațele, apoi le clăti bine. Interiorul cabinei de duș mirosea a esență de lemn și a trandafiri și i se păru că recunoștea parfumul acela sau că, măcar, și-l reamintea.

După aceea, se îmbrăcă în hainele lăsate de Agat Cinci, cu excepția lenjeriei intime: n-avea de gând să poarte chiloții altcuiva, cei în care sosise aveau să fie foarte buni, iar sutienul pe care i-l aduseseră era pentru o femeie care avea mai multă nevoie de sutien decât avea, de fapt, Mahit. Restul hainelor erau moi, albe și bine croite, atât pantalonii, cât și bluza. Stațiala ar fi vrut să-și fi pus peste ele propria jachetă, dar era pătată în mod iremediabil. Trebuia să iasă de acolo desculță, în ceea ce suspecta că erau chiar hainele lui Teslă Nouăsprezece.

O ostatică, dar una foarte curată.

Până reveni în încăperea centrală, cineva pregătise ceaiul.

Teslă Nouăsprezece era cufundată în spațiul ei de lucru, rearanjând în jur holograme și proiecții într-un ritm lin, grațios, așa că Mahit se așeză la măsuța joasă, unde se afla ceaiul, și aşteptă. Lichidul avea o aromă fină, floral și ușor amăruie. Erau numai două boluri, din ceramică, puțin adânci, făcute astfel încât să fie cuprinse în căușul ambelor palme. În Stația Lsel, servirea ceaiului nu era nici pe departe un ceremonial: băutorii de ceai aveau pliculețe, căni și cuptoare cu microunde, să-și încălzească apa. Mahit bea cafea când dorea un stimulent, iar procesul era absolut același, doar că în locul pliculețelor cu ceai folosea cafea solubilă.

– Iată-te, rosti Teslă Nouăsprezece, așezându-se în fața ei și turnând ceai în boluri. Te simți mai bine?

– Îți mulțumesc pentru ospitalitate, zise Mahit. O apreciez cu adevărat.

– N-ar fi fost nici pe departe rezonabil să mă aștept să discutăm înainte de-a avea ocazia să te liniștești puțin. Potrivit știrilor din Piața Centrală Nouă, bănuiesc că ai avut o dimineață traumatizantă. Își ridică bolul și sorbi din el.

Bea ceai.

– Nu-ți voi compromite ospitalitatea făcându-mi griji în legătură cu faptul că vei folosi otravă sau droguri.

– Perfect. Asta mă scutește de a mai pierde timpul asigurându-te că nu ți-am oferit nici una, nici cealaltă și, cu excepția cazului în care Lsel și-a schimbat masiv concepția despre uman de când Yskandr a fost aici, ceaiul ar trebui, de asemenea, să fie complet inofensiv pentru tine din punct de vedere fiziologic.

– Noi continuăm să fim la fel de umani ca voi, rosti Mahit și sorbi.

Băutura era înviorătoare, o aromă dulce-amăruie de ceai verde, care dăinuia persistent în fundul gâtului.

– Sunt de acord – douăzeci de ani nu-s nici pe departe suficienți pentru o mutație genetică semnificativă. Iar toate celelalte definiții sunt destul de arbitrare, de la o cultură la alta.

– Sunt sigură că acum ai vrea să te-ntreb ce anume consideră Teixcalaan în mod arbitrar ca fiind inuman.

Teslă Nouăsprezece ciocăni cu degetul arătător în bolul de ceai. Inelele ei clincăniră, metal pe porțelan.

– Ambasadoareo, zise ea, am fost prietenă cu predecesorul tău. Poate unul dintre puținii lui prieteni, deși sper ca asta să nu fie chiar atât de adevărat pe cât suspectez. De dragul lui, îți ofer acest taifas. Noi două putem sări însă direct la sfârșit, dacă preferi să renunți la procesul clădirii unui edificiu mutual de puncte comune. (Când apăru, zâmbetul ei avea sclipirea tăișului unui pumnal, aceea care se transformase în epitet.) Aș vrea să vorbesc cu Yskandr. Fie încetezi să mai pretinzi că ești Mahit Dzmare, fie îi îngădui să vorbească.

Chiar ca un pumnal, gândi Mahit.

– Cu tot respectul, *ezuazuacat*, nu pot să fac nici una, nici alta, spuse ea. Prima este imposibilă, deoarece nu pretind că sunt eu însămi. A doua este mai complicată decât sugerezi.

– Este, rosti Teslă Nouăsprezece și strânse din buze. De ce nu ești el?

– În Lsel, ai fi o filozoafă, zise Mahit și-și regretă imediat cuvintele acelea.

Deși folosise o formulă de respect în adresare, declarația era mult prea

intimă pentru Teixcalaan – totuşi, nu cunoştea altă frazare, care să nu fie sugestia alegerii unui model pentru aluzie şi imitaţie, aşa cum se părea că Zegras Trei îl alesese pe Strung Unsprezece.

– Ce măgulitor, răspunse Teslă Nouăsprezece. Explică-mi acum, Mahit Dzmare – cred că trupul pe care-l porţi se numea cândva aşa, de aceea n-am nimic împotrivă să-ţi spun cum îţi place –, de ce nu eşti tu prietenul meu?

Mahit puse pe masă bolul cu ceai şi aşează mâinile cu palmele în jos pe pânza albă a pantalonilor împrumutaţi. Înţelegerea teoriei imago de către Teslă Nouăsprezece era incredibil de perversă: ideea că Yskandr s-ar fi plimbat *prin corpul ei*, cu propriul ego dat la o parte sau dispărut sau ucis, şi că doar numele ei ar mai fi rămas asociat cărnii! Staţia nu-şi irosea copiii în felul acela. Era scârbos să se gândească la aşa ceva… şi îi reamintea prea mult de momentul acela din duş, când nu se simţise defel ea însăşi. Nici ea, nici persoana combinată care ar fi trebuit să devină ea şi Yskandr.

– Voi fi, zise staţiala, dar spune-mi mai întâi: bomba din Piaţa Centrală Nouă mi-a fost destinată mie sau lui Yskandr?

– Nu cred că a fost destinată niciunuia din voi, zise Teslă Nouăsprezece. În cazul cel mai rău i-a fost destinată lui Motor Cincisprezece, iar aceasta este o speculaţie pe care nu voi pune bază. Victimele terorismului intern suferă de cele mai multe ori de pe urma faptului că s-au găsit în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Un caz mărunt de agitaţie politică, aşa cum au fost legăturile lui Motor Cincisprezece cu insurecţia din Odile, nu poate fi nici pe departe un motiv să detoneze cineva o bombă, mai ales că teroriştii locali tind să favorizeze insurecţiile.

Mahit îşi înghiţi întrebarea pe care vrusese să i-o pună dimineaţă lui Zegras Trei (*Insurecţia Odile? Ce se întâmplă în Odile?*), gândindu-se, fiind aproape sigură, că *ezuazuacat* încerca s-o redirecţioneze. Ea nu avea să se lase redirecţionată, nu încă. Avea să întrebe despre Odile şi despre teroriştii locali la momentul cuvenit; trebuia să ştie însă ce dorea de la ea Teslă Nouăsprezece înainte de a se putea ocupa de problemele mai mari din Oraş.

Teslă Nouăsprezece o privi, îi îngădui tăcerea. Apoi spuse:

– Iar asta, ştiu prea bine, nu răspunde la întrebarea ta, dacă cineva, cu

excepția mea, știe despre mașinăriile imago ale Stației tale?

Era prea inteligentă. Prea vârstnică. De cât timp era la Curte? De decenii. Cu mult înaintea lui Yskandr. Iar în jumătate din acel timp fusese în periculosul cerc intim al Împăratului. În mod clar, întrebările și inducerile în eroare subtile n-aveau să funcționeze.

Ca un pumnal, își reaminti Mahit, încercând să fie ea însăși ca o oglindă.

– Ce ți-a spus că se va-ntâmpla cu el după moartea sa? întrebă ea.

– Că ar fi fost de neînchipuit ca Lsel să nu-l trimită pe următorul ambasador cu imago-ul său. Că ar fi fost… cum s-a exprimat el? „O risipă inimaginabilă.“

– Da, exact ce-ar fi spus Yskandr! observă Mahit sec.

– Nu-i așa? Un bărbat arogant. (Teslă Nouăsprezece sorbi din ceai.) Așadar, îl cunoști.

Mahit ridică dintr-un singur umăr.

– Mai puțin decât mi-ar plăcea, răspunse, spunând ceea ce era adevărat, chiar dacă înșelător. Și cum ți-a spus că va fi următorul ambasador? Când va ajunge în Oraș, cu imago-ul lui.

– Tânăr. Nu complet informat. Fluent în teixcalaanli, într-o măsură neobișnuită pentru un barbar. Încântat să-și revadă prietenii și să se întoarcă la muncă.

– Termenul pe care l-am folosi noi, zise Mahit, este „învechit“, „datat“. Yskandr pe care-l cunosc eu nu este Yskandr pe care-l cunoști tu.

– Asta-i problema pe care o avem?

Mahit expiră, lent.

– Nu. Este un subset foarte mic al problemelor posibile pe care le-am fi putut avea.

– Mahit Dzmare, spuse Teslă Nouăsprezece, jobul meu este să rezolv probleme, dar constat că este mai ușor s-o fac atunci când știu care sunt acestea.

– Problema, zise Mahit, este că nu am încredere în tine.

– Nu, ambasadoareo. Aceea este problema *ta*. Problema *noastră* este că eu tot nu stau de vorbă cu Yskandr Aghavn și că, în ciuda aparentei lui morți,

aceleași tulburări care reprezintă o problemă în desfășurare în Orașul meu și care l-au înconjurat pe el – ba chiar și pe cunoștințele lui mai îndepărtate, ca Motor Cincisprezece – te-au înconjurat și pe tine.

– Nu știu nimic despre alte bombe, asta dacă ele au existat, spuse Mahit. Ori despre asocierea lui Motor Cincisprezece cu genul de oameni care le-ar fi detonat sau care le-ar fi detonat împotriva sa.

„Aceleași tulburări.“ Ce *făcuse* Yskandr? Deși, dacă ar fi știut asta, ar fi putut ști și cine-l ucisese sau cel puțin de ce murise. Și dacă fusese ceva ce ar fi necesitat represalii sub formă de morți numeroase în rândul civililor. Nu părea să fi fost asta – Yskandr spusese „sediţiune“ când Mahit îl întrebase ce era cel mai probabil să fi făcut, înainte de dispariţia sa, totuși sediţiunea era una, iar moartea lipsită de sens era cu totul altceva, iar ea nu-și putea imagina că avea suficiente trăsături comune cu cineva care accepta terorismul ca efect secundar rezonabil al acțiunii politice… comune într-atât încât să i se încredinţeze imago-ul său.

– În opinia mea, zise Teslă Nouăsprezece, bombele detonate în restaurante de lux din centrul Orașului reprezintă o escaladare. Incidente similare au fost până acum doar în provinciile exterioare. De aceea am și presupus că ar fi posibil ca Motor Cincisprezece să se fi înhăitat cu genul acela de indivizi, lucru care, am zis, va fi în defavoarea lui și în cele din urmă îi vor dezmembra corpul.

Mahit se întrebă dacă Teslă Nouăsprezece tocmai făcuse o glumă. Era greu de spus – umorul ei era foarte tăios… dacă se putea numi umor. O asemenea glumă putea jupui pe cineva înainte ca respectivul să fi observat durerea.

– Este posibil ca tu și el să fi fost doar victime colaterale, urmă Teslă Nouăsprezece. Pe de altă parte, eu îl cunosc pe Yskandr și de aceea sunt nedumerită.

– Ce mă nedumerește pe mine, rosti Mahit cu grijă, este de ce a escaladat nivelul terorismului intern? Câte alte atentate cu bombe au mai fost?

Teslă Nouăsprezece nu-i răspunse direct. Mahit nici nu se aşteptase la altceva. Ea spuse:

– Pentru că ești… mmm, „datată“?

– Da. Imago-ul pe care l-am acceptat – şi aici Mahit comitea sedițiune din nou, a doua oară în douăzeci şi patru de ore, poate că la urma urmelor ea şi Yskandr se potriveau totuși, asta era simplu – a fost făcut din Yskandr pe când era ambasador de numai cinci ani.

– Asta este o problemă, spuse Teslă Nouăsprezece cu destulă înțelegere, ceea ce făcea să fie şi mai neplăcut.

– Dar nu este problema noastră, continuă Mahit. Nu cred că Excelența Voastră înțelege ce este un imago.

– Luminează-mă şi pe mine!

– Nu este o re-creare. Sau un dublu. Este un… gândește-te la imago ca la o clonă mentală de limbaj şi protocoale.

Aidoma unei postimagini, Yskandr apăru în sinea ei: „Ai vrea tu“.

Eşti acolo? gândi ea cu disperare.

Nimic. Tăcere, iar *ezuazuacat* vorbea din nou, dar Mahit nu dispunea de atenția necesară pe care să i-o acorde şi probabil că-şi imaginase oricum şoapta aceea, o apelase ca pe o fantomă sau predicție.

– …Nu aşa a descris Yskandr procesul, zise uluită Teslă Nouăsprezece.

– Un imago este memorie vie, spuse Mahit. Memoria vine cu o personalitate. Sau sunt acelaşi lucru. Noi am descoperit asta foarte devreme. Cele mai vechi descendențe imago ale noastre aveau paisprezece generații când am plecat eu şi este posibil să fi ajuns la cincisprezece acum.

– Ce rol merită să fie păstrat de-a lungul a cincisprezece generații într-o stație de minerit? întrebă Teslă Nouăsprezece. Guvernatori? Neurobiologi, care să continue să producă maşinării imago?

– Piloți, *ezuazuacat*, răspunse Mahit şi brusc se simți mândră de Stație, purtată de un val de patriotism pe care până atunci nu-l considerase ca făcând parte din vocabularul ei emoțional. Noi şi celelalte stații din sectorul nostru n-am fost legați de o planetă când am colonizat zona. În sectorul nostru nu există planete pe care să trăiești, ci doar planete şi asteroizi pe care să le exploatezi minier. Noi suntem staționali. Noi îi vom păstra mereu mai întâi pe piloți.

Teslă Nouăsprezece clătină din cap, un gest uman ambiguu; câteva şuvițe

de păr negru și scurt îi căzură peste frunte și le împinse înapoi cu mâna care nu ținuse bolul de ceai.

– Bineînțeles. Piloți. Ar fi trebuit să fi ghicit.

Făcu o pauză; lui Mahit i se păru că era mai degrabă pentru efect artistic, o inspirație scurtă pentru a sublinia momentul de descoperire mutuală încântată, urmând să abandoneze conexiunea pe care acela o stabilise între ele.

– Așadar, memoria vine cu o personalitate. Să acceptăm asta. Ceea ce o face cu atât mai interesantă, pentru că încă nu mi-ai spus de ce nu vorbesc cu Yskandr chiar acum.

– În mod ideal, cele două personalități se integrează.

– În mod ideal.

– Da, zise Mahit.

Teslă Nouăsprezece se întinse peste măsuța joasă dintre ele și-și puse mâna pe genunchiul stațialei. Atingerea era grea, apăsătoare, fermă. Mahit se gândi la strivirea sub toată masa unei planete, la căderea gravitațională a coborârii de pe orbită.

– Dar acum nu este chiar ideal, nu-i așa? urmă Teslă Nouăsprezece.

Mahit clătină din cap. Nu, nu era ideal.

– Povestește-mi ce nu a mers bine, urmă Teslă Nouăsprezece, iar partea cea mai rea nu era faptul că formulase o cerere, ci că glasul ei devenise enorm, nesfârșit de înțelegător.

Cu un sentiment de jale, Mahit se gândi că învăța ceva despre tehnicile de interogare. Acele tehnici care aveau succes cu oameni furioși, epuizați, izolați cultural.

– El a fost aici, rosti ea, dorind mai mult ca orice să termine odată pentru totdeauna cu subiectul acela. Yskandr al meu, nu al tău. Noi am fost aici. Apoi el n-a mai fost. S-a ascuns de mine și nu-l pot contacta. De aceea nu pot satisface cererea Excelenței Voastre. În clipa asta, aș dori s-o pot satisface. Ar fi mai simplu, ținând seama de faptul că predecesorul meu a desființat protecțiile din jurul secretelor noastre de stat. Nu mai are niciun rost să le ascund.

– Mulțumesc, Mahit, spuse Teslă Nouăsprezece, apreciez informația

aceasta.

Îşi retrase palma de pe genunchiul staţialei; prin aceeaşi mişcare îşi îndepărtă şi greutatea atenţiei, toată presiunea concentrată dispărând undeva înăuntrul ei. Mahit se simţi… nu era sigură. Uşurată şi chiar mai furioasă acum că era uşurată. Acum, când peste măsuţă exista spaţiu pentru uşurare. Răsuflă de două ori adânc, în mod deliberat egal, măsurat.

– Eu aş fi fost Mahit Dzmare, chiar dacă imago-ul meu ar fi fost prezent aşa cum am fi dorit amândoi, rosti ea. Perechea ia întotdeauna numele celei mai recente iteraţii.

– Obiceiurile culturii staţiale se potrivesc staţialilor, zise Teslă Nouăsprezece, ceea ce lui Mahit i se păru în mod clar o respingere.

Ea încercă din nou, altfel. *(O oglindă. O ostatică foarte curată.)*

– Aş dori să ştiu de ce ar crede cineva că detonarea lui Motor Cincisprezece a însemnat o escaladare cuvenită a ostilităţilor. În opinia ta cea mai probabilă, *ezuazuacat*.

– Există mereu oameni cărora nu le place că sunt teixcalaanli, zise Teslă Nouăsprezece sec şi apăsat. Care doresc ca noi să nu fi ieşit niciodată în afara atmosferei, să nu ne fi întins niciodată mâinile peste saltporţi, de la un sistem la altul, ci să fi rămas… ceva care să nu fie un stat veşnic, condus de un bărbat ca Direcţie Şase, sub călăuzirea stelelor sclipitoare. Lor le-ar plăcea ca noi să fim o republică sau să încetăm anexarea de noi sisteme, chiar dacă sistemele respective ne cer să le anexăm sau… orice alte lucruri ce par raţionale la suprafaţă, dar care nu sunt aşa când le priveşti mai atent. Unii dintre oamenii aceia au devenit miniştri sau cred că ar putea fi ei înşişi Împăraţi, pentru ca după aceea să schimbe totul aşa cum consideră potrivit. Teixcalaan a avut dintotdeauna probleme cu genul acesta de indivizi, aşa cum sunt sigură că ştii prea bine. Dacă semeni cu Yskandr pe atât de mult pe cât susţii că ar trebui să semene succesorul lui, atunci cunoşti întreaga noastră istorie.

Mahit o cunoştea, într-adevăr. Ea ştia o mie de poveşti, poeme, romane – ecranizări proaste de poeme – şi toate relatau istoriile unor oameni care încercaseră să uzurpe tronul sulițelor solare al Teixcalaan, iar cei mai mulţi

dăduseră greș… sau izbândiseră și fuseseră aclamați ca Împărați, iar prin virtutea succesului lor îl declaraseră pe împăratul anterior un tiran, defavorizat de soare și de stele, care nu meritase să rămână pe tron și fusese pe bună dreptate înlocuit de o nouă versiune a sa. Imperiul supraviețuise transferului de putere, chiar și dacă monarhul nu supraviețuise.

– Am o întrebare, spuse ea. Care-i celălalt fel de oameni? Deoarece terorismul intern nu este în mod uzual adecvat pentru o întoarcere glorioasă la domnia ideală, fiindcă este imposibil ca majorității populației să-i placă într-atât încât după aceea să-l îndrăgească pe noul ei împărat.

Teslă Nouăsprezece râse și Mahit simți o satisfacție exagerată. Ca și cum faptul că o făcuse pe femeia aceasta să râdă era o victorie, obținută cu greu, căutată mult, de fiecare dată un trofeu. Poate că Yskandr fusese amantul lui Teslă Nouăsprezece… și chiar dacă lui Mahit îi lipseau glasul și memoria lui, ea tot mai avea răspunsul sistemului său endocrin.

– Celălalt fel de oameni, rosti Teslă Nouăsprezece după ce se opri din râs, nu doresc puterea; ei vor distrugerea actualei puteri existente și nimic altceva. Noi avem doar uneori probleme cu asemenea inși. Însă acum avem una care durează de ceva ani. Recent am devenit un imperiu foarte întins și pașnic, ceea ce le oferă bărbaților și femeilor mult timp să se gândească la ce anume nu le place. Se ridică în picioare. Vino la infografe, ambasadoareo. Munca nu așteaptă după nimeni, nici măcar după barbari tineri și interesanți ca tine și ca Yskandr al nostru.

Al nostru? gândi Mahit, surprinsă… Și nu întrebă. Privi.

Servitorii lui Teslă Nouăsprezece reapărură ca și cum doar așteptaseră un semnal; unul strânse serviciul de ceai, iar altul – Agat Cinci, care o condusese pe Mahit la duș – se înconjură cu propriul arc de holograme. Revenise la treabă, acum când șefa ei terminase de extras informații secrete de la ostatică.

Teslă Nouăsprezece zise:

– Agat Cinci, sintetizează rapoartele Însoriților despre interviurile luate supraviețuitorilor și trimite-mi-le.

Agat Cinci execută o versiune elegantă, prescurtată a unuia dintre gesturile pentru supunere.

– Mahit, urmă Teslă Nouăsprezece ca şi cum staţiala ar fi fost una dintre servitorii ei – poate că *ucenici* era un cuvânt mai bun, mai apropiat de sensul corect –, ce intenţionai să-l întrebi pe Motor Cincisprezece? Întâlnirea cu tine a fost evenimentul cu cel mai mare public la care a participat după ce s-a retras. El a plecat din palat şi practic a dispărut în districtele exterioare. Pare-se că ducea o existenţă discretă, chiar dacă nu era mulţumit de direcţia în care ne ducea Strălucirea Sa Împăratul.

Probabil că la asta se referise mai devreme când vorbise despre Odile – că Motor Cincisprezece era nemulţumit de felul cum fusese înăbuşită insurecţia din Odile, indiferent ce ar fi fost ea.

– Doream să-l întreb cum a murit Yskandr, spuse staţiala.

– În urma unui şoc anafilactic, cauzat de alergie.

– Cum a murit *de fapt*, zise Mahit.

– Suspiciunea îţi va fi, cu certitudine, de mare ajutor la Curte, rosti Teslă Nouăsprezece cu un chip perfect inexpresiv.

În spatele ecranelor ei animate, Agat Cinci păru că pufneşte.

– Până acum noi două am discutat foarte deschis, urmă Mahit. A trebuit să fac o încercare.

Teslă Nouăsprezece şfichiui din încheietură, înlocuind un set de holograme cu altul.

– Nu cunosc procesul fiziologic precis care l-a ucis. Raportul *ixplanatl* se referea la *alergii*.

– Pentru cineva cu ilustra ta carieră la Curte, aş fi bănuit că vei fi mai suspicioasă.

Teslă Nouăsprezece râse.

– Să ştii că-mi place de tine, ambasadoareo. Cred că i-ai fi plăcut şi lui Yskandr.

Gândul ăsta o duru pe Mahit într-un fel la care nu se aşteptase. Un soi de pierdere pe care nu se gândise s-o anticipeze, care să însoţească pierderea acelui Yskandr pe care îl cunoscuse ea. Nu toate verigile dintr-o succesiune imago îşi cunoşteau personal predecesorul, dar întotdeauna se considera a fi un fel de onoare dacă îl cunoscuseşi într-adevăr – dacă cineva fusese ales, nu

doar obținuse punctajele corecte la testele de aptitudini și la examenele practice. Ea crezuse că nu-i păsa: avea să fie ambasadoare, era importantă și necesară și desigur n-avea să fie niciodată ceva personal pentru ea, aproape nimeni nu se întorcea în Lsel din Teixcalaan, iar toate aptitudinile ei fuseseră orientate spre ajungerea ei în Oraș chiar înainte să fi știut al cui imago va primi sau măcar dacă va primi vreunul.

Dar în același timp își dorea să-l fi putut întâlni pe Yskandr care fusese întrupat aici, al cărui trup neînsuflețit îi fusese arătat. Și ducea dorul casei, ducea dorul răsăritului planetar deasupra Stației și voia să fie din nou inteligentă, și ambițioasă, și încă nu responsabilă, să stea de vorbă cu Shrja Torel și cu celelalte prietene ale ei prin barurile de la nivelul nouă al stației, imaginându-și ce ar fi putut face ele, fără să fie de fapt nevoite să facă într-adevăr.

Acum tot ce spuse fu doar:

– Da, noi suntem selectați cu atenție pentru a fi compatibili cu predecesorul.

– Și Motor Cincisprezece te-a plăcut, așadar? întrebă Teslă Nouăsprezece. Dacă ești atât de compatibilă.

Mahit se gândi că *ezuazuacat* putea fi amuzată sau că interesul era destul de apropiat de amuzament pentru ea astfel încât cele două să devină practic de nediferențiat.

– Nu, îi răspunse. Am pus prea multe întrebări și în același timp n-am reușit să fiu cel cu care el lucrase cu douăzeci de ani în urmă, înainte de a se retrage. Ție ți-a plăcut Motor Cincisprezece?

– Era secretos, combativ și strâns legat de câteva familii patriciene pe care nu le prea agream. Cât timp a lucrat în Informații a fost adesea un ghimpe care-mi înțepa degetul. Am fost mulțumită când s-a retras, deși mi s-a părut suspect și mi se pare și acum… totuși, a fost discret după retragere. Aparent, cel puțin. Voi participa la funeraliile lui, din respect pentru un oponent de calitate, un fost tovarăș de băutură și un fost prieten al prietenului meu, fostul ambasador Lsel.

Făcu o pauză și o privi direct pe Mahit, inexpresiv, ca un perete de sticlă neagră. Norcârligul îi strălucea în ochi.

– În Lsel, toate astea echivalează cu „ți-a plăcut“?

– Într-o măsură destul de mare, răspunse Mahit; bineînțeles, Yskandr fusese destul de șarmant ca să-și facă prieteni, atât printre cei care-i fuseseră repartizați de guvern, cât și printre cei atrași de el, și să păstreze ambele categorii chiar și când nu erau unul pe gustul celuilalt. *Ezuazuacat*, cine ar beneficia de pe urma morții lui Motor Cincisprezece?

– Oricine nu dorește ca tu să-i cunoști pe vechii prieteni ai lui Yskandr, spuse Teslă Nouăsprezece și, apelând un infograf nou, îl adnotă cu gesturi mărunte și iuți ale degetelor, formând în aer o listă de cuvinte-glife. Dar, mai probabil, oricine vrea să-i oprească din a mai vorbi pe cei care protestează discret împotriva metodelor imperiale de înăbușire a insurecțiilor. Sau cineva care încearcă să instige frica publicului, care a existat în mare măsură în ultima vreme, mult încurajată de incidente ca acesta și de activiștii antiimperialiști care le revendică. Așadar, cine beneficiază – interesant mod de formulare, Mahit. Adaugă jumătate dintre *ezuazuacat*, mai cu seamă Nemțișor Treizeci, care ar dori să stopeze orice formă de comerț ce nu provine din sistemele în care familia lui are interese economice și care va accepta xenofobia ca pe un pretext excelent pentru asta, iar *xenofobia* este ușor de ațâțat când teixcalaanlitzlim sunt aruncați în aer în timp ce iau prânzul… ah, și tu, de altfel. Dacă ai fi dorit să-i elimini pe aliații predecesorului tău, pentru a adopta o poziție nouă și radicală în privința relațiilor diplomatice dintre Teixcalaan și Lsel.

– Nu eu am declanșat bomba, zise Mahit, încercând să țină minte *Odile* și *Nemțișor Treizeci*, încercând să țină minte *frica publicului* – să le-o întipărească tuturor în memorie acum, pentru ca ulterior să examineze întregul puzzle, să-l învârtă pe toate părțile și să vadă cum se potrivesc fragmentele laolaltă.

– Am zis eu că ai fi făcut-o tu, Mahit? spuse Teslă Nouăsprezece și se simți din nou apăsarea aceea a atenției ei, sugestia unei intimități perfect înțelegătoare.

Mahit și-i imagină pe ea și pe Yskandr în pat, străfulgerarea unei posibile-amintiri, care putea să fi fost dorință. Piele lipită de piele. Ceva mai mult

decât o prietenie politică. (Ar fi contat oare, dacă ei ar fi fost amanți? Mahit n-ar fi avut nicio intenție de… nu că n-ar fi făcut-o, Teslă Nouăsprezece era…)

– Dați-mi voie să vă întrerup, Excelența Voastră, interveni Agat Cinci spre marea ușurare a stațialei. Ar trebui să vă uitați la feedurile din Piața Centrală Șapte.

Teslă Nouăsprezece arcui ambele sprâncene.

– Trimite-le aici, rosti ea.

Agat Cinci se conformă, printr-un gest de măturare cu palma, care prinse latura din spate a unui infograf și-l expedie spre spațiul de lucru al lui Teslă Nouăsprezece. *Ezuazuacat* îl prinse printr-o combinație de gesturi din mână și din ochi, îl poziționă și-i extinse marginile până rămase suspendat în aer ca o fereastră. Mahit se apropie și rămase în stânga ei, în timp ce Agat Cinci îi stătea în dreapta.

Proiectată transparent de o videocameră din aer – amplasată de agenții lui Teslă Nouăsprezece? de Împărat? de Însoriți? sau Orașul însuși se privea pe sine? –, Piața Centrală Șapte semăna destul de mult cu Piața Centrală Nouă, dar era mai puțin măreață cu un ordin de magnitudine. Avea aceeași formă de petale deschise despre care Mahit știa acum că se puteau plia în ziduri-bariere; era mărginită de magazine și restaurante și de o structură despre care bănui că era fie o clădire guvernamentală, fie un teatru public, judecând după dimensiuni și după statuile înșiruite în față. De asemenea, era plină de teixcalaanlitzlim.

Unii dintre ei purtau pancarte.

Ei scandau. Prin feed, sunetele se auzeau sub forma unui muget îndepărtat, indistinct.

– Poți… începu Mahit.

– Să-l dau mai tare, da, spuse Agat Cinci. Puțin. Claritatea va depinde de ceea ce strigă…

– Strigă „Fulger Unu“, zise Teslă Nouăsprezece. Dacă mă-nșel, Agat Cinci, o să-ți cumpăr un costum nou pentru banchetul Împăratului de săptămâna asta. Dă-l, totuși, mai tare.

Într-adevăr, strigau „Fulger Unu“ – numele acelui *yaotlek* care fusese menţionat de Însoriţi când încercaseră s-o aresteze. *Yaotlek* comandant al flotei ce se afla în prezent cel mai aproape de Oraş. Îi scandau numele, alături de un catren iambic din care Mahit nu deslușea decât ritmul, construit în jurul unei repetiţii surescitate de „Teixcalaan! Teixcalaan! Teixcalaanl!“ care sfârșea strofa.

– Încearcă să-l aclame fără niciun triumf militar? rosti mirată Agat Cinci.

– Nu încă, zise Teslă Nouăsprezece.

Își răşchiră brusc degetele, astfel încât palma îi semăna cu o stea de mare şi feedul mări imaginea, detaliind feţele demonstranţilor. Unii îşi trasaseră dungi orizontale pe frunţi, cu vopsea roşie. Mahit se gândi la coroanele sacrificiale purtate în poemele epice de generalii teixcalaanli ce reveneau acasă: nu vopsea, ci sânge, propriul sânge amestecat cu sângele învinşilor. Cu totul simbolic în prezent, în această epocă de cuceriri interplanetare.

– Am avut impresia că asemenea acţiuni sunt ilegale, comentă ea.

– Ineficiente, nu ilegale, răspunse Teslă Nouăsprezece. Agat Cinci – scopul aclamaţiilor militare. Pentru edificarea ambasadoarei.

Agat Cinci îşi drese glasul şi privi pieziş spre staţială. Lui Mahit i se păru că încerca să-şi ceară scuze.

– Pentru a conferi legitimitate unui potenţial împărat al Teixcalaan, care nu ajunge la tron prin descendenţă directă sau prin desemnarea de către împăratul anterior, aclamaţiile militare reprezintă demonstraţia publică a virtuţii sale – adică demonstraţia publică a favorului stelelor veşnic arzătoare.

– Şi care este forma acelui favor? întrebă Teslă Nouăsprezece.

– În mod tradiţional, o victorie militară majoră. Sau multe victorii militare. Preferabil, foarte multe.

Teslă Nouăsprezece încuviinţă din cap.

– Exact. Numărul mare de victorii este dovada; toate celelalte sunt strigăte, iar o birocraţie funcţională sau nişte cetăţeni cât de cât inteligenţi – iar noi suntem binecuvântaţi cu ambele – pot anula toată legitimitatea simplelor strigăte.

– Doreşti să-i întreb de ce strigă totuşi pentru Fulger Unu, spuse Mahit. Dat

fiind că el nu are realizările militare care să-l facă un împărat viabil. Sau cel puțin asemenea realizări n-au ajuns în regiunile îndepărtate și neinformate în care se află Staţia Lsel.

Expresia lui Agat Cinci păru ușor șocată și mai mult decât ușor intrigată.

– Este ambițios, spuse ea, iar când Teslă Nouăsprezece încuviință din cap, urmă: Este genul de individ ambițios care caută oportunități. A câștigat încăierări în unele sectoare mai sălbatice, a purtat una sau două campanii mici pentru înăbușirea de revolte locale și a condus incursiuni în exteriorul Imperiului… iar rapoartele despre moralul trupelor lui sunt spectaculoase. El n-a fost la Odile, dar a instruit-o pe comandanta aflată acum acolo, Sumac Trei, iar ea nu uită să-i mulţumească de fiecare dată când apare la newsfeeduri. El dorește realizări militare importante și are destulă susținere pentru a-și asigura soldații că vor avea oportunitatea de a aduce aceste realizări sub comanda lui.

– O aclamație *bazată pe credință în viitor*, rosti sec Mahit.

O aclamație bazată pe nevoia unui război în care să lupte.

– Îi doresc cele mai măreţe succese personale, continuă ea. Întrucât se pare că nu are realizări militare importante, cu excepția asumării meritului pentru că azi n-a fost *mai mult de o singură bombă* în Piața Centrală Nouă.

– Ambasadoareo, zise Teslă Nouăsprezece, cineva ar putea suspecta că ești diplomată.

– Cineva ar putea.

– Și ar avea dreptate, dacă ar suspecta așa ceva. Ai scăpat însă din vedere un factor important, fie că ești sau nu diplomată – și l-ai scăpat numai pentru că ți-ai petrecut primele patruzeci şi opt de ore aici într-un mod atât de *aventuros*.

Mahit alternă între a se simți insultată și amuzată și alese să îi răspundă sarcastic:

– Luminează-mă atunci, *ezuazuacat*! Dacă nu te va nemulțumi prea mult să sari *direct la sfârșit*.

După conversația din timpul ceaiului, ea n-ar fi trebuit să fie în stare să gestioneze sarcasmul, dar poate că asta dorise să transmită Teslă

Nouăsprezece: că politiciana sclipitoare şi cu vorbă iute, care te făcea să vrei să schimbi cu ea replici spirituale, era aceeaşi creatură care putea despica firul conversaţional în patru, făcându-te să plângi că a înţeles.

Regretă din nou absenţa lui Zegras Trei; de fapt a oricui putea să fi fost o distragere sau o pavăză acoperitoare. Un prieten. Propriul prieten, nu un prieten emoţie-spectrală al lui Yskandr.

Teslă Nouăsprezece retrăsese obiectivul videocamerei. Masa de teixcalaanlitzlim ce ovaţionau pluti în centrul spaţiului dintre ele şi se roti lent în jurul unei axe centrale, determinată de *ezuazuacat* printr-o şfichiuire a încheieturii.

– Împăratul Direcţie Şase, conducătorul nostru stelar radiant de lumină, mai luminos decât nestematele şi mult mai măreţ, cel căruia îi sunt jurată şi pentru care îmi voi vărsa şi ultimul strop de sânge: el are optzeci şi patru de ani şi niciun descendent biologic. Asta este ceea ce omiţi, ambasadoareo.

– Aveţi o problemă de succesiune, spuse Mahit.

Nu putea spune *Îmi pare foarte rău că în curând îţi vei pierde prietenul*; părea… crud. Inutil. Pe lângă subiect. Şi cum putea ea să ştie dacă o *ezuazuacat* era cu adevărat o prietenă a Împăratului sau doar una simbolică? Asta era problema cu o societate care-şi recrea în mod obsesiv propria literatură clasică şi ar fi fost minunat dacă şi-ar fi putut-o explica sieşi cu două săptămâni în urmă. Sau să fi vorbit cu Yskandr despre ea. Era convinsă că el ar fi avut ceva de spus.

– Fanii lui Fulger Unu o cred cu certitudine, zise Teslă Nouăsprezece. Gesticulă scurt din mână spre feed, care se plie şi dispăru. Eu prefer să nu mă hazardez. Pot spune totuşi că ai ales un moment fascinant pentru a veni la Curte, ambasadoareo.

– Nu eu l-am ales, replică Mahit, ci am fost chemată.

Teslă Nouăsprezece îşi înclină uşor capul spre un umăr.

– Urgent? întrebă ea.

– Necuvenit de urgent, zise Mahit, amintindu-şi cum ea şi Yskandr fuseseră fuzionaţi doar pe bază de speranţă şi trei luni de meditaţie, ca să devină un agent al Staţiei.

– În locul tău, zise *ezuazuacat*, aș căuta să aflu cine ți-a autorizat viza de intrare. Bănuiesc că ar fi destul de relevant.

Fusese oare o sugestie? Oare intenționa s-o trimită pe Mahit într-un proces laborios de investigare, în urma căruia să afle că răspunsul era *Teslă Nouăsprezece*? Nu, decise Mahit, *ezuazuacat* era prea isteață pentru a dori s-o privească zbătându-se la capătul unei lese lungi. Viclenii de felul acela erau pentru ticăloșii de duzină, pentru melodrame și chiar obsesia teixcalaanli față de narațiune era rezervată în principal pentru cele de calitate. Aici era ceva mai rău: Teslă Nouăsprezece îi trasa o misiune, așa cum ar fi făcut cu unul dintre servitorii ei. *Du-te și află, apoi spune-mi ce știi*. Ca și cum Mahit ar fi fost proprietatea ei. (Ca și cum Yskandr ar fi fost proprietatea ei… însă staţiala începea să creadă că el nu fusese, nu complet, nici chiar dacă ar fi împărțit patul cu Teslă Nouăsprezece, iar aceea fusese o parte a problemei pe care cei doi o avuseseră unul cu celălalt.)

– O idee interesantă, spuse ea. Când voi reveni la propria stație de lucru, în propriul apartament, o voi analiza cu siguranță.

– Nu aștepta prea mult, zise Teslă Nouăsprezece. După toată munca pe care ai depus-o ca să ajungi într-un loc de relativă securitate, îți imaginezi că te voi lăsa să pleci singură înapoi la palat? Cât nu încă știm cine este dispus să arunce în aer cetățeni nevinovați aflați în imediata ta apropiere?

– Atașata mea culturală… începu Mahit, intenționând să argumenteze că nu era, în niciun caz, singură.

– Ar trebui să fie externată în curând din spital. Mahit, am mai mult decât suficiente display-uri infograf pentru a renunța la unul. Îi voi cere lui Balanță Șapte să-ți pregătească un birou temporar.

Fix aici, unde nu sunt pe teritoriu diplomatic Lsel, gândi Mahit, dar își dispuse mâinile în unul dintre gesturile de mulţumire oficiale, iar, când tânărul care strânsese serviciul de ceai sosi s-o conducă mai în adâncul teritoriului lui Teslă Nouăsprezece, ea îl urmă.

***

Biroul – Mahit se străduia pe cât putea să nu se gândească la el ca la o temniță și în general izbutea – era inundat de lumina trandafirie a sfârșitului după-amiezii, printr-o fereastră cu bovindou. În curbura ei era o sofa scundă și lată. Balanță Șapte îi arătase cum să-și deschidă display-ul infograf și-i înmânase un teanc de stick-uri infofișe goale, de culoare cenușie, neutră. Era calm, lipsit de curiozitate și eficient, iar întreaga lui persoană era o ușurare în comparație cu Teslă Nouăsprezece. Acesta era probabil și scopul. *Ezuazuacat* introducea confortul și-l retrăgea ca o maestră a interogatoriilor, iar Mahit era teribil de obosită de pendulările acelea emoționale. După plecarea lui Balanță Șapte, care închise ușa după el, se întinse pe sofa, se întoarse cu fața spre peretele de sub pervazul ferestrei și-și ghemui genunchii la piept până simți că o durea șoldul rănit.

Dacă privea fix peretele alb și ridica o mână deasupra capului ca să atingă pervazul curbat din jurul spătarului sofalei, își putea imagina că se găsea în propria capsulă din Stație. Tubul protector de un metru pe un metru pe trei metri, cuibul cu margini rotunjite ca interiorul unui ou: micuț, inviolabil și numai al ei, atârnând în rânduri alături de celelalte capsule-cabine. Izolat fonic. Care putea fi blocat. Te puteai ghemui înăuntru cu un prieten, spate în spate, sau cu un iubit, față în față, sau… Era închis. Era sigur.

Se sili să se ridice în șezut. Dincolo de fereastră, o curte interioară din Palat-Nord era un dezmăț de lotuși albaștri ce pluteau pe heleșteie și poteci stelate, folosite de picioare teixcalaanli care mergeau cu treburi teixcalaanli. Mahit simți mai întâi impulsul de a ieși ea însăși pe fereastră, iar apoi pe cel la fel de inadecvat de a încerca să scrie versuri de cincisprezece silabe despre propriile sentimente.

Hei, Yskandr, gândi ea, ca și cum ar fi aruncat o piatră în apa întunecată a unuia dintre heleșteiele acelea. *Ce ți-a lipsit ție cel mai mult de acasă?*

Se întoarse apoi către display-ul infograf și se autentifică, așa cum fusese instruită. Când o făcu, își dădu seama că era prima dată când se autentificase în propriul echivalent al unui norcârlig, în loc ca Zegras Trei să deschidă uși pentru ea. I se părea ciudat, să aibă atâta libertate cât ceruse în propriul apartament – în propriul teritoriu diplomatic – și s-o primească doar aici,

unde era un soi foarte complicat de prizonieră. Știind perfect că Teslă Nouăsprezece înregistra aproape sigur tot ce făcea, Mahit se apucă de treabă.

Interfața era, când nu încercai să decriptezi comunicații de bază, mai intuitivă decât se așteptase. Făcea un gest și infograful răspundea – răşchirarea degetelor și răsucirea încheieturilor generau multiple ecrane de lucru transparente, iar Mahit își putea crea propriul halo de informații. Găsi feedurile presetate ale videocamerelor lui Teslă Nouăsprezece și-l apelă pe cel care continua să fie ațintit pe demonstrația pentru Fulger Unu – *ezuazuacat* n-avea decât să creadă ce dorea despre interesele stațialei –, pe care-l lăsă să ruleze în dreapta ei. Deasupra umărului stâng fixă o fereastră pe care se derulau titluri de tabloide și hotărî să-și îmbunătățească vocabularul de dialect neprotocolar și insultător… și poate de asemenea să afle ceva în plus despre activiștii antiimperialiști sau Nemțișor Treizeci sau pur şi simplu ce credeau tabloidele teixcalaanli despre exploziile bombei din restaurant. În centru găsi un input bazic de text și începu să compună mesaje, direcționându-le prin propriile autorizații de acces ca ambasador Lsel.

Probabil că avea să fie nevoită să le cripteze cu poemul acela encomiastic. Dacă dorea să fie luată în serios….

Ba nu. Avea să le lase simple. Necivilizate. Scrise aparent în grabă și urgență de o femeie care nu se găsea în biroul ei de acasă (cu un dor absurd, Mahit se gândi la coșul de stick-uri infofișe la care nu răspunsese și care acum probabil că dădea pe afară în apartamentul ei) și care era o străină în Oraș. O oglindă putea să reflecte nu doar un singur obiect – ea însăși fusese un pumnal când o reflectase pe Teslă Nouăsprezece. Acum avea să fie o piatră necioplită: inevitabilă, grosolană, barbară. Care fusese așteptată, mai puțin de cei ce se așteptaseră ca Mahit să fie Yskandr, iar acum ea avea să afle cine fuseseră ei.

În limbaj simplu și direct, cel la care renunțase după primul examen de aptitudini în limba teixcalaanli, Mahit îi scrisese ultimului om care-l văzuse pe Yskandr în viață. Ministrul Științelor, Perlă Zece. Îi ceru o audiență. Exprimă dorința pentru normalizarea relațiilor – elimină „normalizare“ și înlocui cu „sper că birourile noastre vor fi în termeni amiabili pe viitor“,

deoarece dorințele nu necesitau o gramatică mai specializată decât timpul viitor, iar „a normaliza“ era un verb rezumtiv și cerea ca vorbitorul să cunoască nu doar superficial corespondența timpurilor și subjonctivul.

Teixcalaanli era o limbă teribilă, uneori, chiar dacă suna minunat în versuri de cincisprezece silabe. Însă în mesajul acela nu exista nimic care să sugereze că Mahit ar fi fost interesată de investigarea decesului predecesorului ei – nimic care să sugereze că ar fi fost un om politic măcar oarecum competent.

Ce depășită era noua ambasadoare Lsel! Ați auzit? A fost nevoită s-o roage pe Excelența Sa Teslă Nouăsprezece ca să nu fie arestată.

Mahit chicoti în barbă. Sunetul răsună puternic în cameră, acoperind chiar vuietul redus la minimum al feedului demonstrației. Își aranjă iute expresia feței într-o impasibilitate imperială, de parcă ar fi fost surprinsă într-o poziție compromițătoare.

Celelalte mesaje fură mai ușor de compus. Unul către Azalee Doisprezece, cerându-i să se ocupe de Zegras Trei – în mod cert acesta avea să fie interesat că prietena lui, Trestie, fusese spitalizată și putea fi chiar dispus s-o anunțe când avea să-și revină în urma atacului neurologic. Altul către ea însăși, copiind ambele mesaje anterioare, astfel încât să aibă o înregistrare trimisă în siguranța fizică relativă a teritoriului diplomatic Lsel, nu doar în siguranța limitată a accesului ei electronic, și un ultim mesaj adresat Ministerului Informațiilor, solicitând contul celui care-i aprobase viza de intrare.

Teslă Nouăsprezece n-avea decât să vadă tot ce făcea.

După ce transpuse scrisorile pe stick-urile infofișe pe care le primise și verifică dacă toate aveau să-i expună mesajul la deschidere, Mahit le sigilă cu ceară fierbinte. Ceara provenea dintr-un kit de sigilare aflat pe măsuța de lângă ușa biroului și trebuia topită cu un aprinzător portabil cu etanol. Stațiala își fripse degetul mare turnând-o. Chiar era perfect imperial – să ai mesaje create din lumină și criptate cu poezie și să soliciți un obiect fizic de dragul proprietății.

Ce risipă de resurse! Timp, energie și materiale.

Ar fi vrut să n-o încânte în asemenea măsură.

CAPITOLUL ȘASE

„Încă este în curs acțiunea de curățare a rămășițelor unui accident pe Autostrada Crizantemei care a avut loc la începutul dimineții; navetiștii trebuie să știe că traficul este îngreunat… este de așteptat ca întârzierile pe Linia Centrală să continue; Stația Central Nouă rămâne închisă pentru ca Însoriții să poată investiga explozia; redirecționați prin Linia Nord Verde pentru stațiile din Central de după Central Nouă; până la alte dispoziții, prevedeți timpi suplimentari de călătorie pentru punctele de control de la intrarea în palat sau în sălile de divertisment… În vederea turismului de iarnă, trenul Maglev Circumpolar va suplimenta cu o cursă la fiecare trei zile, începând cu Z260, biletele pot fi cumpărate din stațiile feroviare municipale din tot Orașul…“

Modificări de servicii și închideri de metrouri și trenuri, ziua 248 (A3-I11)

„…Cinci nave de război teixcalaanli tranzitând prin sectorul nostru fără să prezinte dovada vizelor; deși mă aștept ca neglijența să nu fie doar a lor, ci și a ambasadorului nostru de atunci, Yskandr Aghavn, și ca vizele cuvenite să fie emise curând, transmit acest raport Consiliului din partea Moștenirii ca punct de informare: securitatea sectorului nostru este limitată la propriile nave, iar noi nu le putem face nimic navelor teixcalaanli decât să le aplicăm amenzi, pe care n-au nicio dificultate să le plătească…“

Porțiune din propunerea unei noi afaceri trimisă Consiliului Lsel, 248.3.11

Problema cu expedierea mesajelor era că oamenii răspundeau la ele, ceea ce însemna că trebuia să scrii şi mai multe mesaje la rândul tău.

Prin ochiurile ferestrei lipsite de jaluzele sau draperii, soarele ce se ridica deasupra orizontului era luminos şi îngheţat, imposibil de evitat; o smulse pe Mahit din crâmpeiele de somn pe care reuşise să le fure. Abia dăduseră zorii şi totuşi în bolul din afara uşii biroului existau deja trei stick-uri infofişe noi, sigilate. Oare corespondenţa îi era livrată lui Teslă Nouăsprezece oră de oră chiar şi în timpul nopţii? Mahit îşi înfăşură în jurul umerilor pilota enormă, plină cu puf, pe care i-o adusese seara trecută la apus hipereficientul Balanţă Şapte. Era trează. Trează şi totuşi singură în mintea sa. Părea să fie o stare permanentă.

Ridicarea în şezut o duru. Şoldul îi înţepenise şi mai mult peste noapte şi, când lăsă să alunece pantalonii de pijama împrumutaţi, văzu că vânătaia de acolo – vineţie, transformându-se pe margini în verzui bolnăvicios – era mare cât ambele ei palme. Se întrebă dacă în noua şi elaborata ei temniţă putea să capete analgezice, tot aşa cum căpătase pilota şi tava de aseară, plină cu feliuţe de legume, bune, dar cu nimic remarcabile, şi pastele fibroase, pe care Zegras Trei i le oferise la micul dejun. În rest, Teslă Nouăsprezece o lăsase singură. Ca şi cum Excelenţa Sa ar fi aşteptat ca noul ei animal de companie să se înveţe cu noul său loc, ca să n-o muşte când ar fi întins mâna spre el.

Rămânând învelită în pilotă şi făcând o grimasă când se ridică propriu-zis şi păşi, Mahit se duse să ia stick-urile şi le deschise.

Primul era la fel de anonim ca acela pe care-l expediase ea: cenuşiu şi sigilat cu ceară care încă nu se uscase. Îl deschise şi-l scutură, ca să-şi reverse glifele ţesute din lumină.

Prietenul tău reflectează îngrijorat la subiectul ţarcurilor,
Graniţelor, demarcaţiilor, tăişurilor de cuţite
Dar se gândeşte şi la tine, supusă singurătăţii

Și trimite douăsprezece flori ca promisiune dacă vei avea nevoie de ele.

Era o poezie. Nu era o poezie foarte bună, dar părea să fie o aluzie, cu înțelesul de *La naiba*, ezuazuacat *Sclipirea Tăișului unui Pumnal te-a aruncat la-nchisoare… te pot ajuta?*

Nu era semnat.

Nici n-ar fi fost nevoie de o semnătură. Mahit expediase doar trei mesaje, și nici ministrul Științelor, nici multitudinea de funcționari din Ministerul Informațiilor n-ar fi răspuns în cod flagrant. Acesta era Azalee Doisprezece, a cărui dorință de a o elibera dacă ea ar fi dorit-o era probabil sinceră, cât și excesiv de încântată. Mesaje codificate! Comunicate anonime peste liniile departamentale! Iar Mahit credea că ea avea un grad exagerat de afecțiune pentru convențiile genului de intrigi politice din literatura teixcalaanli.

Era oare necuvenit să o trăiești în propria cultură? Da, decise staţiala. Era necuvenit să o recreezi de dragul convenției. Dar un teixcalaanlitzlim n-ar fi gândit așa.

Nimeni nu detonase o bombă lângă Azalee Doisprezece și nici măcar nu încercase s-o facă. Poate că prietena lui era spitalizată, iar noua lui cunoștință, periculoasă din punct de vedere politic, putea să-i scrie din captivitatea exclusivistă, însă el avea tot dreptul de a se comporta ca și cum ar fi ieșit din *Flori roșii pentru Panglică Treizeci* sau alt roman de dragoste de la Curte.

Mahit răspunse prin două versuri, gândindu-se că măcar n-avea să fie mai nepricepută decât el la poezie, ba chiar probabil mai bună:

Ceea ce mă-nconjoară este ceea ce am ales
Caut doar ceea ce te-am rugat: informații.

Iar când sigilă infofișa, nu se mai obosi nici s-o semneze. *Cineva* trebuia să se amuze; putea foarte bine să fie Azalee Doisprezece, atâta vreme cât o putea face.

Al doilea stick nu era nici pe departe anonim. Era din sticlă transparentă, cu excepția măruntaielor sale electronice, și sigilat cu ceară verde-închis,

ştanţată cu glifa albă a unei roţi solare: Ministerul Ştiinţelor. Când îl deschise, se desfăcu într-o scrisorică elegantă şi plină de condescendenţă: Perlă Zece o felicita pentru numirea ca ambasadoare, exprima regrete oficiale pentru nefericitul deces al lui Yskandr; atât de protocolare, încât staţiala ştiu pe loc că transcrisese regretele acelea dintr-un manual practic de retorică, poate chiar din cel din care ea însăşi învăţase să scrie. Pentru o clipă foarte teixcalaanli, se simţi insultată de sugestia implicată de lipsa lui de efort, după care urmă un moment de satisfacţie personală, fiindcă interpretase cu atâta succes rolul barbarei obtuze, care se străduise să emuleze educaţia unui cetăţean, dar nu reuşise decât o imitaţie stângace şi demnă de milă.

La sfârşitul scrisorii, Perlă Zece sugera că, desigur, va fi încântat s-o salute într-un cadru social pe ambasadoarea Lsel, poate chiar la apropiatul banchet imperial ce urma să aibă loc peste o zi.

O întâlnire publică, aşadar. Din unele puncte de vedere, aşa era mai sigur; dacă Perlă Zece se gândea că el era bănuit că-l asasinase pe Yskandr, atunci întâlnirea cu succesoarea acestuia în public ar fi domolit orice publicitate scandaloasă despre tentativa de a o elimina similar şi pe ea. Nu putea fi vorba de o ucidere secretă de demnitari străini sub ochii întregii Curţi! Era mai sigur pentru reputaţia lui Perlă Zece (şi pentru siguranţa fizică a lui Mahit, dacă el fusese cu adevărat responsabil de moartea lui Yskandr), dar şi din perspectivă politică: ar fi demonstrat tuturor că între Lsel şi Ministerul Ştiinţelor nu existau resentimente.

Bun! Nu era ca şi cum Mahit n-ar fi spus deja că va participa la banchet. În ritmul ăsta, ce mai conta negocierea încă unui risc politic? Iar dacă ar fi putut obţine de la Perlă Zece o a doua întâlnire, mai directă, după reverenţele şi zâmbetele schimbate în public pe care el le dorea în mod clar de la staţială, cu atât mai bine. Puse mesajul acela deoparte şi se întoarse spre cel din urmă din corespondenţa ei. (Cel din urmă pe care-l putea accesa – probabil că stick-urile se acumulau în apartamentul ei în troiene mici şi teribile de muncă neterminată.)

Ultimul stick era altă bucăţică anonimă de plastic cenuşiu – însă acesta era marcat cu o etichetă roşie pe fond stelar negru. Comunicare extraplanetară,

redirecționată cumva spre ea prin propriul birou din Palat-Est și cel al lui Teslă Nouăsprezece din Palat-Nord. Nu pentru prima dată, Mahit se întrebă dacă era urmărită de Oraș și se gândi iarăși la ridicarea pâlpâitoare a pereților restrictivi din Piața Centrală Nouă. Apoi desfăcu infofișa și încetă imediat să se mai gândească la Oraș.

Mesajul dinăuntru nu era o revărsare de ideografe teixcalaanli redate în lumină holografică. În stick era bobinată o fâșie de plastic semitransparent imprimat mecanic, iar când Mahit o scoase și o netezi ca s-o citească, văzu că toate caracterele de pe ea erau alfabetice: propriul alfabet. Mesajul sosise de la Staţia Lsel.

Și nu-i era adresat ei. De asemenea, nu-i era adresat nici *Ambasadorului Lsel în Teixcalaan*. Îi era adresat lui Yskandr Aghavn, și datat 227.3.11, ziua două sute douăzeci şi șapte din anul trei al celui de-al unsprezecelea indiction al Împăratului Direcție Șase. În urmă cu vreo trei săptămâni.

Pentru ambasadorul Aghavn, de la Dekakel Onchu, consilier pentru Piloți, începea mesajul.

Dacă primești acest mesaj înseamnă că ți-ai interogat personal baza de date electronică după ce solicitarea unui nou ambasador a fost trimisă Staţiei Lsel. Acest mesaj slujește ca dublu avertisment, din partea celor care încă ți-ar fi aliați în stația ce ți-a fost cândva leagăn și cămin: în primul rând, cineva încearcă să te înlocuiască la Curtea Imperială. În al doilea rând, este posibil ca succesoarea ta să fi fost sabotată; ea poartă o înregistrare-imago veche a ta, a cărei stare n-a putut fi verificată nici de consiliera pentru Piloți, nici de consilierul pentru Hidroponice înainte de integrare. Ea a fost susținută de Moștenire și de… Mineri. Ai grijă! Onchu pentru Piloți suspectează că Amnardbat pentru Moștenire se află în spatele sabotajului, dacă acesta există și își are originea în Lsel. Pot urma și alte comunicări, dacă va fi posibil.

Mesajul fusese probabil declanșat când ea accesase baza de date electronică a ambasadorului Lsel seara trecută, când își compusese mesajele.

Mahit îl citi de două ori. De trei ori, ca să-l memoreze – un obicei reflex, născut din anii în care învăţase cum să studieze texte teixcalaanli, ştiind cum să rezume o suită de fraze şi cuvinte în minte, ca un diamant semantic comprimat de căldură. *Dacă sabotajul există şi îşi are originea în Lsel. Starea n-a putut fi verificată. Leagănul şi căminul tău…*

Se pomeni gândind – gândind să nu gândească, gândind să-şi îngăduie să simtă şi să existe prin şoc şi anxietate. Chestiuni pragmatice, ca un văl coborât peste felul în care i se frământau măruntaiele, felul în care se întindea automat după confortul imago-ului care ar fi trebuit să existe în mintea ei şi nu exista, drept urmare se alese cu acelaşi vertij ameţitor. Se gândi că în curând trebuia să incinereze cadavrul lui Yskandr. În timp ce gândea, rupse panglica din plastic în bucăţele mici şi le distruse cu aprinzătorul portabil, pe care-l folosise pentru a topi ceara de sigilare a stick-urilor infofişe. Speră că atunci când va incinera cadavrul va şti cu exactitate cine-l asasinase. Ar fi fost o formă stranie şi spălăcită de justiţie – dar chiar dacă Yskandr n-avea să mai revină niciodată la staţială, ea îi datora măcar atât. Majoritatea succesorilor ştia cum muriseră imago-predecesorii lor: de bătrâneţe, în urma unor accidente, de boală, oricare dintre miile de moduri mărunte în care o staţie putea să ucidă pe cineva. Nu puteai să impui litera legii unui cancer sau unui sas defect. N-ar fi avut niciun rost. Pe de altă parte, exista un rost în a şti cum murise ultimul om care deţinuse toată cunoaşterea pe care o deţineai tu, fie şi numai pentru a putea corecta eroarea şi a-ţi menţine descendenţa ceva mai lungă, ceva mai bună. Pentru a prelungi continuitatea memoriei puţin mai departe, spre exterior, spre limitele spaţiului uman, unde se topea în beznă.

Mahit împături cu grijă pilota la piciorul sofalei pe care dormise, se îmbrăcă – stângaci şi cu dureri când trebui să ridice piciorul mai sus decât înălţimea gambei piciorului opus – în aceleaşi haine, bluză şi pantaloni albi, împrumutate ieri şi se întrebă când începuse să aibă păreri atât de ferme despre filozofia etică Lsel. Probabil de când o abandonase imago-ul. Asta dacă privea situaţia poetic. De când devenise dezlegată de una dintre descendenţele foarte, foarte lungi de memorie.

Ea şi predecesorul ei n-ar fi trebuit niciodată să fie inamici. Cu toate

acestea, putea să audă mesajul lui Onchu (și când fusese expediat? Cât timp îl aşteptase pe Yskandr – pe Yskandr cel mort – ca să-l citească și să aibă grijă?), reverberând ca o poezie de înaltă ținută: *Dacă sabotajul există și își are originea în Lsel* – dacă ea era lipsită de imago din cauza unui sabotaj pus la cale de Aknel Amnardbat –, dar nu tocmai Amnardbat dorise ca ea să fie noul ambasador? Nu tocmai Amnardbat insistase pentru ea, dorise ca ea să fie prezentă în Teixcalaan, stăruise să primească imago-ul învechit al lui Yskandr pentru a o ajuta? De ce ar fi făcut asta, dacă avea intenţia ca Mahit să piardă acel imago, să rămână singură în Imperiu, să fie retezată de toate? Oare ea fusese trimisă pentru a-i face rău lui Yskandr sau pentru a-i corija politica? Sau pentru niciuna dintre acestea?

Simţea durere fizică din cauza atâtor răspunsuri pe care nu le știa. Din cauza singurătăţii. Auzul unui glas de acasă ar fi trebuit s-o facă să se simtă confortabil, chiar dacă era glasul acerb al consilierei pentru Piloți, dar în loc de asta stațiala se trezi așezată din nou pe marginea sofalei, cu capul în mâini, tot ameţită. Absenţa lui Yskandr din mintea ei se simţea ca o gaură în ţesătura lumii. Iar acum… acum nu mai putea avea încredere în ea însăși, în propriile motive…

Fii o oglindă! își spuse. *Fii o oglindă când întâlnești un pumnal! Fii cât poți de teixcalaanli și fii cât poți de Lsel și… of, la naiba, respiră! Și asta, da.*

Respiră adânc. Încetișor, amețeala dispăru. Soarele abia se ridicase peste nivelul pervazului ferestrei. Stomacul îi dădea ghes. Era tot aici. Știa ceva mai puțin (despre ce trebuia să facă, în calitatea sa de ambasador în Teixcalaan) și ceva mai mult (despre „ce“ era posibil să i se fi făcut ei și „de ce“ și „de unde“) decât înainte să fi citit mesajul lui Onchu. Avea să compenseze.

***

Mahit lăsă stick-urile pe care-și scrisese răspunsurile în coșul pentru ieșiri și păși desculță în labirintul complexului de birouri al lui Teslă Nouăsprezece. Mai toate ușile erau închise pentru ea, panouri simple care nu se clinteau la

niciun gest în absența norcârligului. Se gândi ce bine ar fi fost dacă ar fi avut-o pe Zegras Trei să deschidă uși și se simți trist amuzată de diferența pe care o singură zi o jucase în sentimentele ei despre necesitatea aceea. După cincisprezece minute de rătăcire, ajunse în biroul din față, în care fusese ieri, încă pustiu și scăldat doar în lumina zorilor; infografele erau liniștite. Trecu prin el, coti la stânga pe un coridor nou și pătrunse mai adânc în teritoriul nefamiliar. Undeva în complexul acesta – acoperea minimum un etaj al clădirii – dormea Teslă Nouăsprezece. Mahit și-o imagină întinsă ca o felină gigantică, dintre cele prea mari ca să aibă gheare retractabile. Flancurile ridicându-se și coborând în respirații uriașe, egale; ochii întredeschiși ca niște fante, chiar și în timpul somnului.

Ah, dar Mahit nu venise în Oraș ca să fie poetă.

(*De ce venise – și sub controlul cui… nu! Nu acum.)*

Ea nu venise în Oraș nici ca să fie întemnițată în casa unei *ezuazuacat*, dar iată că era aici.

Coridorul se sfârși, deschizându-se printr-o arcadă largă într-o încăpere care trebuia să fi fost în partea opusă a clădirii față de biroul din față, judecând după difuziunea mai blândă, mai ștearsă a luminii dimineții. În mod clar, aici era o bibliotecă: toți pereții erau acoperiți de cărți-codex și infofișe, acolo unde nu atârnau hărți stelare. Pe o sofa largă în centru, Agat Cinci stătea cu picioarele adunate sub ea, în postura lotus. Deasupra genunchiului rotea o hologramă viu colorată a sistemului solar local al Orașului, cu orbitele marcate auriu-strălucitor și toate planetele etichetate cu glife pe care Mahit le putea citi din capătul opus al camerei… iar stând în picioare în fața hologramei, cu mânuțele ocupate să tragă de planete și să le privească revenind, ca acționate de elastice, la puțurile lor gravitaționale cuvenite, era un copil care nu putea să aibă mai mult de șase ani.

– Bună dimineața, rosti Mahit ca să-i anunțe că era acolo.

Agat Cinci își ridică fața plată, pe care nu se putea citi nici urmă de surprindere.

– Bună dimineața, ambasadoareo, rosti ea și se întoarse către băiețel. Hartă, spune-i „salut“ ambasadoarei din Lsel.

Copilul o privi pe Mahit cu ochi critici şi-şi apăsă palmele mici şi grăsuţe laolaltă deasupra inimii.

– Salut, spuse el. De ce eşti la bibliotecă înainte de micul dejun?

Mahit înaintă de sub arcadă, simţindu-se stângace şi înaltă.

– N-am putut dormi, zise ea. Îmi place sistemul tău solar. Este foarte frumos.

Copilul o privi fără să se clintească. Inexpresivitatea teixcalaanli la cineva de vârsta aceea era cam tulburătoare.

– Stai jos, rosti Agat Cinci. Eşti foarte înaltă.

Mahit se aşeză. Băiatul băgă mâna în centrul hologramei şi prinse soarele în palmă, trăgând toată holograma din poala lui Agat Cinci.

– E al meu, zise el.

– Hartă, spuse Agat Cinci, du-te, te rog, şi lucrează la matematica orbitală. Doar puţin. Poţi să iei macheta.

Pentru o clipă Mahit crezu că băiatul se va împotrivi – când fusese mică, ea detestase să fie expediată de la conversaţiile între adulţi –, dar el aprobă din cap şi se retrase destul de supus în capătul opus al sofalei.

– Îl cheamă Planiglob Doi, zise Agat Cinci. Îmi cer scuze. De obicei la ora asta în bibliotecă nu este într-adevăr nimeni.

Planiglob Doi şi i se spune Hartă. Staţiala surâse.

– Nu-i nicio problemă, zise ea. În Lsel există mulţi copii care aleargă de colo-colo – de obicei în grupuri mari de aceeaşi vârstă din grădiniţă. La vârsta aceea eu am avut fel de fel de păţanii. Nu mă deranjează. E băiatul tău?

– Fiul meu, rosti Agat Cinci, după care adăugă cu un soi de mândrie: Fiul meu din propriul trup.

Aşa ceva era neobişnuit în Teixcalaan – şi cu totul neauzit în Lsel. O femeie care să-şi folosească Propriul uter în locul unuia artificial pentru a dezvolta un copil reprezenta un lux de resurse de care Staţia pur şi simplu nu dispunea – femeile mureau făcând aşa ceva sau îşi distrugeau metabolismul ori planşeul perineal, iar femeile erau persoane care puteau munci. Mahit îşi primise implantul contraceptiv la vârsta de nouă ani. Când aflase că teixcalaanlitzlim îşi purtau uneori propriii copii în interiorul corpurilor, se

gândise la situația aceea la fel cum gândise despre apa vărsată din bolurile cu flori în restaurantul din Piața Centrală Nouă. Să deții atât de mult încât să risipești cu ușurință i se părea simultan insultător și ispititor.

– A fost dificil? întrebă ea curioasă. Procesul…

Ochii lui Agat Cinci se lărgiră mulțumiți de sine într-un zâmbet în stil teixcalaanli.

– Anterior, am petrecut doi ani pentru a ajunge în cea mai bună stare fizică din viața mea. A fost totuși greu, dar am fost un cămin bun pentru el și a ieșit exact la fel de sănătos pe cât ar fi ieșit dintr-un uter artificial.

– Este un băiat frumos, zise Mahit cu o sinceritate deplină. Și inteligent, dacă studiază mecanică orbitală la vârsta asta.

Era extrem de satisfăcător să poarte cu o teixcalaanlitzlim o conversație care să nu fie în mod imediat și integral ticsită de împunsături politice. Mai ales aici, în biroul lui Teslă Nouăsprezece.

– Voi doi locuiți aici?

– Da, ne-am mutat foarte recent, zise Agat Cinci. Excelența Sa este foarte bună cu noi.

– Nu mi-aș fi imaginat că ar fi altfel, rosti staţiala, ceea ce era chiar adevărat. Ești angajata ei, nu?

– De mult timp. Cu mult înainte să-l am pe Hartă.

Mahit ar fi dorit să-i pună lui Agat Cinci câteva întrebări, fiecare mai indiscretă decât cea dinainte: *Ce faci tu pentru ea?* era prima, apoi *Cum te-a făcut să fii a ei?* și apoi, poate, *Ea a vrut ca tu să ai un copil?* În loc de toate astea se mulțumi să întrebe:

– Ce s-a schimbat? Recent, înainte să vă mutați aici?

O parte din onestitatea de pe chipul lui Agat Cinci dispăru, ca un oblon antireflex care cobora peste viziportul unei nave.

– În prezent toți lucrăm peste program. Iar naveta dura foarte mult. Nu doream ca fiul meu să fie singur așa mult timp. Iar Excelența Sa a considerat că Hartă va fi… mai bine. Aici. Aproape.

Mai bine. Mahit auzi cuvintele acelea și le înțelese ca dorind să însemne *mai sigur* și se gândi la naveta lungă cu metroul și la felul în care o bombă

putea distruge vagonul unui metrou la fel de uşor pe cât distrusese ieri un restaurant.

Probabil că expresia chipului ei îi trădase gândurile, fiindcă Agat Cinci schimbă subiectul:

– Căutai pur şi simplu biblioteca sau…?

– Căutam pe cineva care să fie treaz.

– Planiglob Doi se trezeşte odată cu soarele, aşa că şi eu fac la fel. Agat Cinci ridică dintr-un umăr. Ai nevoie de ceva, ambasadoareo? Ceai? O carte anume?

Mahit îşi deschise palmele aşezate pe genunchi. Nu dorea s-o trateze pe Agat Cinci ca pe o servitoare; şi nu-şi permitea să uite că femeia aceasta, desculţă şi îmbrăcată neprotocolar, la fel ca ea, era asistenta cea mai preţuită a lui Teslă Nouăsprezece. Prin urmare, era cel puţin pe jumătate la fel de periculoasă ca stăpâna ei.

– Nu, zise ea, decât dacă vrei să-mi vorbeşti despre Împărat. M-am uitat toată seara la ştiri, dar ele presupun o familiaritate cu emoţia politică locală pe care cineva din exteriorul Oraşului n-o poate avea – cu atât mai puţin cineva care nu este teixcalaanli.

– Ce ai vrea să ştii şi aş putea eu să ştiu? Ambasadoareo, eu nu sunt nici măcar patriciană.

Agat Cinci avea un mod de a vorbi – atunci când nu vorbea despre fiul ei – atât de sec auto-depreciativ, încât umorul era aproape invizibil. Nici măcar o patriciană, dar în loc de aşa ceva asistenta unei *ezuazuacat* – un post mult mai important, chiar dacă rangul la Curte era inferior.

– Bazându-mă pe ziua de ieri, te-aş fi considerat o analistă care beneficiază poate de pe urma faptului că nu este patriciană, zise Mahit.

Era ca scrima; însă o versiune mai prietenoasă decât cu Teslă Nouăsprezece. Deocamdată…

– Bine, încuviinţă Agat Cinci cu o urmă de zâmbet în stil teixcalaanli, căscând ochii. Să zicem că aş fi analistă. Ce ai vrea să ştii şi aş putea eu să-ţi spun?

Şi ai vrea să-mi spui, gândi Mahit.

– De ce Strălucirea Sa Direcție Șase nu are un succesor? Cu certitudine, chiar dacă acesta nu are un copil din trupul său, ar fi putut avea un copil cu genele lui. Sau ar putea desemna un urmaș, care să nu fie neapărat înrudit cu el.

– Ar fi putut, încuviință Agat Cinci. De fapt, are așa ceva.

– Are?

– A asociat Imperiului trei persoane. Trei persoane desemnate urmași co-imperiali, fără ca vreuna să dețină o poziție superioară celorlalte – toate sunt co-împărați. Stațialii nu primesc transmisiuni centralizate? Ceremonia celei mai recente desemnări, a lui Nemțișor Treizeci, a fost difuzată luni de zile pe toate newsfeedurile.

– Noi nu suntem teixcalaanli, spuse Mahit și în același timp se gândi la Nemțișor Treizeci, despre care Teslă Nouăsprezece spusese că era atât *ezuazuacat* ca ea, cât și beneficiar al fricii publicului; frica publicului și încercarea de controlare a activității de import-export în beneficiul holdingurilor planetare ale propriei familii. De ce să primim noi transmisiuni centralizate?

– Totuși, doar pentru că trăiți câte două luni în spațiu, în nave…

Mahit rosti apăsat:

– Ne descurcăm.

Privi cum Agat Cinci își arcuise buza în sus, nemulțumită, observând că ea lunecase – presupunerea subconștientă că toți din univers vor dori exact aceleași lucruri pe care și le dorea un teixcalaanli. Stațialei i se făcu milă de ea și zise:

– Deși noi rămânem ignoranți asupra motivului pentru care Nemțișor Treizeci merita să fie asociat.

– Excelența Sa Nemțișor Treizeci este cel mai recent membru al *ezuazuacatlim* a Împăratului. El a avut o ascensiune destul de rapidă la Curte, bazată pe înțelepciunea sa și…, Agat Cinci își înclină ambivalent o mână, poate și pe puternicele lui legături de familie cu patricieni din Arcul Vestic al Imperiului.

– Am înțeles, zise Mahit.

Într-adevăr, chiar credea că înțelesese. Când îl numise asociat imperial pe Nemțișor Treizeci, Direcție Șase înregimentase practic susținerea sa de către locuitorii bogați ai sistemelor din Arcul Vestic. Familia lui Nemțișor Treizeci, alături de alte familii patriciene care formau Arcul Vestic – un șirag îndepărtat de sisteme bogate în resurse și producție, legate strâns prin saltporți –, avea să fie asigurată că va avea un cuvânt greu de spus nu numai în guvernul actual, ci și în cel următor. Și – dacă Mahit înțelegea natura centripetă a genului de tentativă de uzurpare care era apreciată în istoriile teixcalaanli – Împăratul îi împiedica în același timp pe aristocrații aceia bogați, dar distanți să susțină pe altcineva decât pe Nemțișor Treizeci. Revolte conduse de *yaotlekim* (așa cum era aproape-revolta lui Fulger Unu ce avea loc chiar acum, despre care se striga în Oraș) proveneau din colțurile îndepărtate ale imperiului, unde oamenii le erau mai loiali propriilor comandanți decât unui personaj îndepărtat din palat. Ele erau adesea finanțate exact de unii precum familiile din Arcul Vestic. Oferindu-i putere lui Nemțișor Treizeci, Împăratul se asigura că familia sa era loială celui care-i dăduse puterea respectivă: Strălucirea Sa Direcție Șase.

– Ambasadoareo, vei vedea dacă îl vei întâlni pe Nemțișor Treizeci.

– Iar ceilalți succesori? Ai spus că sunt trei.

– Buclă Opt, de la Judiciar – ea este aproape la fel de vârstnică precum însuși Strălucirea Sa, au fost frați de grădiniță…

Mahit citise destule novelizări ale vieții lui Direcție Șase ca s-o recunoască pe Buclă Opt; sora lui fie de sânge, fie de sentimente, politiciana brutală dinapoia măreției militare și a favorului solar al lui Direcție Șase. Încuviință din cap.

– Bineînțeles, Buclă Opt.

– Și Antidot Opt, care abia dacă este mai mare decât Hartă al meu, urmă Agat Cinci. Însă care este un copil al geneticii lui Direcție Șase. O clonă nouăzeci la sută.

– Un grup foarte pestriț.

Din spatele lor, Teslă Nouăsprezece rosti:

– La urma urmelor, cine ar putea s-o înlocuiască pe Strălucitoarea Sa

Maiestate?

Mahit se sculă repede.

– Este nevoie de trei persoane? întrebă ea, străduindu-se să nu lase impresia că fusese surprinsă făcând ceva ilegal.

– Minimum, răspunse Teslă Nouăsprezece. O interogai pe asistenta mea?

– Cu blândețe, replică Mahit.

Părea o idee mai bună să spună adevărul pe jumătate.

– Ai aflat ce doreai?

– Parțial.

– Ce mai vrei să știi?

Era o capcană, care conținea o momeală dulce și simplă ca infinita greutate a grijii lui Teslă Nouăsprezece, iar Mahit decise să calce oricum în ea.

– Cum s-ar desfășura o succesiune într-o epocă ideală, într-un loc ideal. Istoriile, Excelența Voastră, au tendința de a se concentra pe variantele spectaculoase.

Teslă Nouăsprezece zâmbi, ca și cum răspunsul lui Mahit fusese pe deplin suficient.

– Un împărat are un copil, din trupul sau din genetica sa, copilul ajunge la vârsta și capacitatea mintală corespunzătoare, iar împăratul îl încoronează drept co-împărat. În felul acesta, când bătrânul împărat moare, există deja un nou împărat, pe care stelele îl cunosc, îl iubesc și-l favorizează; făcut din sânge, aclamat în lumina soarelui.

– Și cât de frecvent se întâmplă așa? întrebă Mahit sec.

– Mai puțin frecvent decât ca vreun comandant militar, sprijinit de o sută de mii de legionari loiali, să susțină că binele superior al universului l-a desemnat pe el ca împărat. Istoriile, ambasadoareo, sunt atât spectaculoase, cât și foarte exacte.

Și de câte ori un împărat numește un consiliu format din trei persoane care să-i succeadă? Bănuiesc că nu foarte frecvent, gândi Mahit. *Doar când ceva nu-i tocmai în regulă. Când nu există un succesor corespunzător. Nu pe de-a întregul. Chiar dacă Nemțișor Treizeci și Buclă Opt au menirea de a fi regenți pentru clona nouăzeci la sută, regența aceasta va fi lungă și*

litigioasă.

– Dacă te-ai săturat de politică, urmă Teslă Nouăsprezece, avem ceai. Te aşteaptă de asemenea un vizitator. În biroul din faţă.

– Un vizitator? repetă Mahit surprinsă.

– Du-te şi vezi, spuse Teslă Nouăsprezece şi şfichiui din încheietura mâinii, ca şi cum Mahit ar fi fost un infograf aflat în locul necuvenit.

***

Zegras Trei arăta teribil, dar era totuşi o versiune de teribil care se îmbunătăţise faţă de ultima dată când o văzuse Mahit, pe jumătate catatonică după o criză epileptică indusă de Oraş. Acum era pământie la faţă şi vânătă sub ochi, dar cu spatele perfect drept, îmbrăcată impecabil în costumul Ministerului Informaţiilor, cu părul pieptănat peste cap şi înnodat într-o coadă nu tocmai la modă, dar funcţională. Mahit nu ştia ce anume o împinsese să vină aici după ce fusese externată din spital în loc să meargă acasă, aşa cum ar fi făcut un ins raţional care trecuse printr-un eveniment neurologic excepţional.

Cu toate acestea, să o vadă în mijlocul biroului din faţă al lui Teslă Nouăsprezece trimise peste Mahit un val de uşurare – un fragment micuţ de familiaritate aici, în noua închisoare-sanctuar a staţialei, un soi de continuitate. Şi se părea că îi păsase îndeajuns pentru a o căuta pe Mahit şi a veni la ea, în loc să se ducă acasă, indiferent de cât de iraţional ar fi fost.

– N-ai murit! exclamă Mahit.

– Nu încă, zise Zegras Trei, dar este doar o chestiune de timp.

Staţiala se opri brusc.

– Vorbeşti serios? Ar trebui să te-ntorci la spital…

– Mahit, am făcut o glumă îndoielnică despre inevitabilitatea morţii, zise Zegras Trei cu o voioşie fragilă. Parcă mi-ai spus că eşti fluentă în teixcalaanli.

– Umorul este ultimul lucru pe care-l înveţi într-o limbă străină, răspunse staţiala, dar îşi dădu seama că se înroşise, stânjenită – atât pentru grija

manifestată deschis, cât şi pentru eroarea lingvistică. Ce faci aici?

– Când a venit să mă ia din spital, Azalee Doisprezece a sugerat c-ai fi ţinută împotriva voinţei tale şi silită să trimiţi mesaje infofişe nesemnate prin sistemul poştal al palatului. M-am gândit să… te salvez? Deoarece eşti responsabilitatea mea, iar eu aproape că te-am aruncat în aer ieri.

– Este posibil ca Azalee Doisprezece să fi exagerat puţin, zise Mahit.

– Doar puţin, comentă Zegras Trei cu o privire semnificativă aruncată spre hainele ei de împrumut, complet albe.

– Eram stropită de sângele lui Motor Cincisprezece, protestă Mahit. Nu este…

– Ţi-ai petrecut noaptea cu cea mai periculoasă femeie de la Curte şi *porţi veşmintele ei*.

Mahit apăsă două degete în spaţiul dintre sprâncene, străduindu-se să nu râdă.

– Jur, Zegras Trei, insinuările tale de necuviinţă şi mesajele nesemnate ale lui Azalee Doisprezece mă fac să mă simt cu adevărat ca un personaj din *Flori roşii pentru Panglică Treizeci*.

– Ignorând faptul că nu sunt sigură cum aşa ceva ar putea trece de cenzorii imperiali şi ajunge la Lsel, replică sec Zegras Trei, şi că nu voi acuza niciun *ezuazuacat* că profită de un demnitar străin, cel puţin nu când se află în raza de înregistrare a biroului din faţă al aceluiaşi *ezuazuacat* şi în niciun caz un *ezuazuacat* pe care să-l respect şi admir personal – Excelenţa Sa nu te lasă să pleci, aşa este?

Pe obrajii lui Zegras Trei apăruse o roşeaţă febrilă, dedesubtul umbrelor lăsate de cearcăne sub ochi. Mahit ar fi dorit ca *asekreta* să se aşeze, dar ea stătea dreaptă în centrul încăperii, aidoma unei trestii, aşa cum îi spunea Azalee Doisprezece, subţire şi biciuită de vânt, însă continuând să-şi facă meseria: s-o avertizeze pe staţială că ele două erau cu certitudine urmărite.

– În Piaţa Centrală Şapte, zise Mahit, au fost demonstraţii. Aclamaţii.

– Un pretext foarte bun ca să nu ieşi pe străzi. Eu nu argumentez, Mahit. Atât doar că… Oraşul este straniu în dimineaţa asta, chiar şi atât de aproape de centru. Bănuiesc că exploziile determină asemenea reacţii.

Mahit se așeză pe aceeași sofa pe care fusese interogată în seara precedentă și-i făcu semn lui Zegras Trei să i se alăture. Se simți recunoscătoare când cealaltă o făcu; era o oglindire înțelegătoare și în același timp nu mai era nevoită să se uite la ea, stând perfect nemișcată și arătând pe jumătate distrusă. Se întrebă dacă existau postefecte ale unui atac din partea Orașului. Fizice sau psihologice. Ambele, ar fi spus ea, din felul în care se purta Zegras Trei.

– Spune-mi în ce fel este straniu?

Zegras Trei întoarse o mână în aer, într-o parte și-n alta.

– Nu sunt destui pietoni. E ca o criză colectivă de nervi. Și, desigur, Central Nouă este blocată, iar metroul nu funcționează…

Funcționează, auzi Mahit, un ecou sosit de la foarte mare depărtare. O senzație ca de scântei electrice îi porni din umeri, prin coate, pentru a ajunge până în vârfurile degetelor, zumzăind.

– …Menține funcționarea permanentă și fără operatori a noului vostru metrou integrat, spune Yskandr Aghavn.

Își pune coatele pe masa din lemn marchetată, pe care Perlă Zece – recent numitul ministru al Științelor Perlă Zece, care poartă pe fiecare deget câte un inel sidefiu, ca un calambur vizibil cu numele său – i-a instalat-o în birou.

– Sunt convins, continuă el, că Orașul a utilizat o metodologie la separarea liniilor, iar acum tu utilizezi o metodologie nouă și recunosc că sunt profund curios.

Perlă Zece a rafinat inexpresivitatea teixcalaanli, ducând-o la o formă înaltă de artă: el transmite dispreț absolut prin cel mai infim suspin, însă Yskandr cunoaște genul acesta de om – în realitate, el vrea să-și prezinte proiectul. Iar proiectul lui lega toate părțile de tranzit ale întregului Oraș planetar, atât metrouri, cât și căi ferate, și le făcea să funcționeze autonom *și perfect integrate. Asta îi adusese ministerul – el conducea acum Științele.*

– Ambasadorule, spune Perlă Zece, nu-mi pot imagina că voi aveți nevoie de un metrou în Stația Lsel.

– Nu, încuviințează Yskandr fără să șovăie, dar un sistem automat în care

să poți avea încredere că transportă sute de mii de oameni, fără eroare și fără conflicte – îți poți imagina că așa ceva prezintă interes enorm pentru oricine trăiește într-un sistem automat mai puțin perfect, așa cum se întâmplă cu cei dintre noi care nu trăiesc pe planete. Ai înglobat minți în IA existentă a Orașului? Un corp de voluntari, ca Însoriții, care să supravegheze împreună sistemul ăsta?

Perlă Zece se deschide înaintea subiectului: Yskandr îl privește cum se dezgheață, milimetru cu milimetru. Yskandr îi spusese ceva care era aproape corect, totuși îndeajuns de greșit pentru ca dorința sa naturală de a informa și educa un barbar să-i depășească prudența de a păstra secretul acestei noi tehnologii. Ochii i se lărgesc o fracțiune. Yskandr îl așteaptă: este ca și cum ar atrage un animal flămând afară din vizuina sa.

– Nu este ca Însoriții, zice Perlă Zece în cele din urmă, Orașul nu este o minte colectivă.

Asta e deja interesant, deoarece implică faptul că Însoriții sunt o astfel de minte colectivă; totuși Yskandr cunoscuse recent un tânăr teixcalaanlitzlim care era foarte surescitat pentru că urma să intre în poliția imperială și care era fără doar și poate o persoană individuală. Ea implică un proces, o creare a Însoriților, și Yskandr se întreabă dacă este similară procesului imago și cum de este utilizată de un imperiu atât de complet opus augmentării neurologice. Nimic din asta nu trebuie întrebat; totul îi va trăda în mod prea evident interesele. De aceea Yskandr întreabă:

– Dacă nu este un colectiv, este o minte?

– Ambasadorule, dacă, în opinia ta, o inteligență artificială condusă de un algoritm este o minte – atunci, da, Orașul are acum o minte, iar mintea aceea supraveghează metroul ca să evite conflictele.

– Remarcabil, zice Yskandr cu doar cea mai vagă nuanță de ironie. Un algoritm infailibil, care nu dezamăgește.

– Pe mine nu m-a dezamăgit, spune Perlă Zece.

Implicația este că algoritmul este îndeajuns de bun pentru a-l fi făcut pe el ministrul Științelor și Yskandr gândește: Nu te-a dezamăgit încă.

Alte furnicături electrice plutiră în vârfurile degetelor lui Mahit. Nările i se umplură de izul reamintit al ozonului, fulgerul albastru de lumină al algoritmului Orașului care se comportase foarte, foarte greșit și o surprinsese nepregătită pe Zegras Trei și… Revenise acum și era din nou singură în propriul corp, în loc să-și reamintească o conversație purtată de Yskandr cu mai bine de un deceniu în urmă.

Zegras Trei continua să vorbească. Mahit estimă că scăpase poate o jumătate de secundă, nimic mai mult – o jumătate de secundă în care se derulase o amintire întreagă, lungă de câteva minute bune.

– …Și aclamațiile din Central Șapte n-au fost unica manifestare în masă. În Inelul Doi a avut loc un sacrificiu de modă veche, era consemnat în Buletinul Ministerului Informațiilor de azi-dimineață…

– L-ai accesat din spital?

– Decriptarea este bună pentru a-mi verifica toate funcțiile superioare ale creierului, zise Zegras Trei, iar Mahit începu să înțeleagă ce o speriase pe ea cel mai mult în scena din Piața Centrală Nouă.

Putea s-o înțeleagă. Ecourile străfulgerării memoriei generate de imago continuau să-i zumzăie în degetele mici ale ambelor mâini. Probabil, din cauza unor leziuni ale nervului ulnar sau ale echivalentului său.

– Și m-am plictisit până când a sosit Petală cu comunicatele tale nesemnate, încheie Zegras Trei.

– Părerea mea este că el se distrează, îi mărturisi Mahit.

– Știu că așa-i, oftă Zegras Trei. Mi-a adus crizanteme.

Mahit încercă să-și reamintească exact ce însemnau crizantemele în simbolismul teixcalaanli, dar nu izbuti – viață veșnică? pentru că aveau forme stelate? –, când Teslă Nouăsprezece apăru pe neașteptate în ușă și rosti:

– Ce frumos din partea prietenei tale, *asekreta*. Sunt încântată să văd că ai supraviețuit nefericitului accident de ieri.

Zegras Trei dădu să se scoale, dar Mahit își puse mâna pe antebrațul ei – la naiba cu normele privind spațiul personal! – și o reținu.

– Dacă sunt musafira Excelenței Tale, vorbi ea către ambele femei, atunci Zegras Trei este musafira mea și este binevenită acolo unde mă aflu eu.

Teslă Nouăsprezece râse, un sunet scurt, plin de viață. Vorbi apoi către Mahit:

– Desigur, ambasadoareo, de parcă eu aș fi fost atât de nepoliticoasă cu musafira musafirei mele, apoi, stând în fața lor, o privi direct pe Zegras Trei și-i zise: Trei zile și i-ai câștigat loialitatea. N-o să te uit.

Spre meritul ei, Zegras Trei nici nu clipi și nici nu-și retrase mâna de sub palma lui Mahit.

– Voi fi onorată să nu fiu uitată, spuse ea.

Mahit se gândi că și ea ar fi trebuit să spună ceva, fie și numai ca încercare de a recâștiga un control asupra conversației, dacă așa ceva ar fi fost posibil când Teslă Nouăsprezece și Zegras Trei se aflau amândouă în aceeași încăpere.

– Ce anume face un sacrificiu să fie de modă veche?

Suna ca o barbară ignorantă, dar nu prea avea de ales în privința aceasta. Nu aici. Nu acum.

– Cineva a murit, zise Zegras Trei.

– Cineva a ales să moară, o corectă Teslă Nouăsprezece. Un cetățean se taie de la încheieturile brațelor până la umeri, de la genunchi până la șolduri și sângerează într-un templu al Soarelui, rugând stelele veșnic arzătoare să-l ia la ele în schimbul a ceva ce-și dorește.

Lui Mahit i se uscă gura. Se gândi la revărsarea viu colorată a sângelui arterial al lui Motor Cincisprezece peste pieptul cămășii lui și peste fața ei. Un sacrificiu fără vreun motiv anume. Așa l-ar fi descris un teixcalaanlitzlim. Nu o moarte pe care o alesese el. Irosirea unui sacrificiu.

– Și ce capătă cetățeanul în schimbul vieții sale? întrebă ea.

Zegras Trei, al cărei braț continua să se afle sub degetele lui Mahit, răspunse scurt și sigur:

– Reamintirea.

Teslă Nouăsprezece avea pe chip aceeași expresie pe care o purtase când Mahit dorise cu glas tare o reunire fericită cu predecesorul ei, atunci când toți stătuseră în morgă în jurul cadavrului lui Yskandr. Emoția aceea aparte, pe care stațiala n-o putea descifra.

– *Asekreta* are dreptate. Un astfel de cetățean este reamintit atâta timp cât în templele Soarelui sunt făcute sacrificii în cinstea lui. Ar trebui să participi la o slujbă, Mahit, și să auzi recitarea numelor. Va fi o experiență culturală. Se lăsă pe spate pe sofa. Dincolo de caracterul acesta memorialistic, moartea într-un templu nu este la modă. Este un răspuns extrem față de o amenințare percepută.

– Terorismul intern este amenințare percepută, spuse aproape în șoaptă Zegras Trei.

– La fel ca zvonurile despre un război iminent, zise Teslă Nouăsprezece.

Zegras Trei aprobă din cap.

– Situația din Odile – mișcările recente de trupe – toți știu pe câte cineva din flotă și toți din flotă știu că flota se mobilizează.

– Cu toate acestea, interveni Mahit, gândind din nou *Odile*, gândind *Imperiul este mai puțin stabil decât pare*, nu am știut că-i privești cu atâta respect pe partizanii lui Fulger Unu – ei nu-l pot forța pe *yaotlek* să înceapă un război, ci doar își doresc ca el să fi avut deja unul pe care să-l sărbătorească.

Când Teslă Nouăsprezece încuviință în direcția ei, recunoscând adevărul afirmației, fu extrem de încântată – încântată și apoi furioasă pe sine fiindcă era încântată. Teslă Nouăsprezece o manipula; de fapt, le manipula pe amândouă să analizeze cu glas tare situația politică. Or, ele *nu făceau parte* din suita ei.

Ele erau *musafirele* ei. Ostaticele ei. Iar în literatura teixcalaanli existau o mulțime de povești ce descriau soarta copiilor care erau trimiși la o Curte sau alta înainte de existența Imperiului, apoi la un sistem sau altul în cadrul Imperiului, care erau ostatici și musafiri deopotrivă, care erau făcuți destul de teixcalaanli, apoi abandonați când devenea oportun din punct de vedere politic. Suficient de multe povești pentru ca Mahit să înceteze a mai încerca s-o impresioneze pe *ezuazuacat*. Nu avea rost. Narațiunea spunea că ea era manipulată…

Zegras Trei nu avea asemenea neliniști.

– O moarte sângeroasă într-un templu era felul în care noi obișnuiam să

asigurăm succesul unui război, zise ea. Câte un om din fiecare regiment ales personal de către *yaotlek*. Acum nimeni nu mai procedează așa. De sute de ani. Este teribil de egoist pentru un cetățean să le ia tuturor celorlalți responsabilitatea de a cere favoarea stelelor.

Mahit nu ar fi spus „egoist“. Ea ar fi spus „barbar“, dacă ar fi vorbit o limbă în care aceasta ar fi fost o succesiune inteligibilă de cuvinte pentru a descrie o practică religioasă teixcalaanli.

– Mi-ar plăcea să știu, zise ea, unde va fi războiul, ținând seama de deplasările acelea de trupe menționate de Zegras Trei.

Unele dintre deplasările respective erau detaliate în documentele nesemnate, dar sigilate, care se aflaseră în maldărul ei inițial de infofișe: solicitări de tranzit al navelor de război teixcalaanli prin saltporțile Lsel, în drumul lor spre undeva.

– Nu ești singura care ar dori să știe, zise Teslă Nouăsprezece. Strălucirea Sa a fost remarcabil de discret cu privire la gândirea sa curentă cu privire la această problemă.

Se uită cu subînțeles la Zegras Trei, ca și cum ea ar fi fost o sinecdocă pentru toate secretele Ministerului Informațiilor și ar fi putut avea o opinie.

– Excelența Voastră, chiar dacă aș ști unde a decis Strălucirea Sa că dorește să se extindă Teixcalaan, n-aș putea s-o spun. Eu sunt o *asekreta*.

Teslă Nouăsprezece deschise larg brațele, cu o palmă în sus și cealaltă în jos, aidoma unei balanțe.

– Totuși, Imperiul se extinde. Primul principiu, *asekreta,* să nu menționezi evidența. Așadar, există un *unde*.

– Excelența Voastră, întotdeauna există un *unde*.

Un *unde* și un *de ce tocmai acum*. Mahit aprecia că știa *de ce tocmai acum* – incertitudinea legată de succesorul lui Direcție Șase. Trei moștenitori asociați egali, fiecare cu propriile planuri – unul dintre ei fiind un copil prea mic ca să aibă proiecte –, nu reprezentau un mod stabil de guvernare. Ceva avea să cedeze; Nemțișor Treizeci sau Buclă Opt aveau să iasă cu cota-parte principală de autoritate sau aveau să se declare regenți pentru clona nouăzeci la sută sau…

Sau Fulger Unu avea să se declare Împărat în baza dreptului cuceririlor şi al aclamaţiilor publice.

(Şi undeva în mijlocul acestei situaţii, Yskandr încercase să intervină – staţiala îl cunoştea prea bine ca să creadă că el ar fi putut ignora aşa ceva. Ea însăşi o răsucea pe toate părţile, ca pe o bomboană pe care ar fi plimbat-o prin gură, iar Yskandr era *mult* mai abil politic decât ea. Mai abil politic şi mai… mort. Moştenitoarea unei descendenţe imago ar fi trebuit să înveţe din greşelile predecesorului ei.)

– Poate că vom afla la banchetul de mâine, rosti Mahit.

– Vom afla ceva, răspunse Zegras Trei cu aceeaşi încântare fragilă, pe care Mahit o auzise mai devreme în vocea ei. Şi atâta timp cât reuşesc să nu te arunc în aer de data asta…

Teslă Nouăsprezece râse:

– Bineînţeles că veţi participa amândouă.

– Da, Excelenţa Voastră, zise Zegras Trei. Ambasadoarea a fost invitată. Iar eu nu-l voi rata.

– Cu siguranţă. Prezinţi o compoziţie?

– Lucrarea mea nu poate fi comparată cu a cuiva precum Calendar Doi, zise Zegras Trei, subestimându-se teatral prin compararea cu poetul a cărui operă asigura cheia decriptării cifrului corespondenţei din luna curentă. De asemenea, şi mai important, nu voi veni la banchet ca oratoare, ci ca ataşata cultural a lui Mahit.

– Câte sacrificii cere munca din partea noastră! zise Teslă Nouăsprezece şi Mahit nu-şi putu da seama dacă glumea sau nu.

– Te vom vedea acolo? întrebă Zegras Trei.

– Desigur. Vă puteţi alătura mie, amândouă, în drumul spre Palat-Pământ, mâine-seară.

Când Mahit deschise gura ca să protesteze, înţelegând declaraţia politică pe care ar fi făcut-o sosirea ei la banchet în compania lui *ezuazuacat*, aceasta o opri printr-un gest al mâinii şi continuă:

– Ambasadoareo, Oraşul este destul de tulburat. Am suficient spaţiu pentru musafiri. Chiar crezi că ar trebui să plecaţi?

INTERLUDIU

Din nou, întinderea vastă a spațiului cosmic: vidul și punctulețele sclipitoare ale stelelor. Ignoră harta, las-o în urmă. Nicio hartă nu este adecvată pentru ceea ce s-a întâmplat aici, la Poarta Anhamemat, în sectorul de spațiu al Stației Lsel. În jurul discontinuității care marchează existența saltporții – zona aceea mică de spațiu ce nu poate fi văzută, locul de la care ochiul și instrumentele sunt deviate – sunt mai multe epave. Aici au murit niște nave, alături de piloții lor. Aici au fost ucise niște nave.

Ucigașul este vast și are forma unui inel aflat în interiorul unui inel aflat în interiorul unui inel; se rotește după trei axe, are o strălucire metalică, gri-închis, și un fel de inteligență. Cel puțin îndeajuns cât să-și liniștească foamea. Asta confirmă navele moarte: foame și violență. Ele nu confirmă o inteligență cu care să se poată discuta sau negocia. Nu deocamdată. Deocamdată Stația Lsel a învățat de la prădătorul din spatele Porții Anhamemat cum să fugă. Ultima navă care l-a văzut a reușit să străbată toată distanța până la Stație fără a fi urmărită; dacă prădătorul acela vânează, atunci nu-și urmărește prada până la vizuina sa. El are alt scop pentru navele pe care le ucide cu atâta impunitate.

Dekakel Onchu, consiliera pentru Piloți, stă în infirmerie vizavi de pilotul care a văzut entitatea prădătoare: acesta este examinat foarte meticulos de un doctor, însă are puterea de a-i povesti lui Onchu exact ce a văzut, de trei ori. Ea îl pune să repete de trei ori. Ea va trebui să-și amintească fiecare cuvânt. Ea își va aminti de toată oroarea întipărită pe chipul omului ei, felul în care umbrele de sub ochii lui se extinseseră în scobituri adânci. Ea îl cunoștea pe bărbatul acesta – pilotul Jirpardz – dinainte să fi devenit el însuși chiar și cunoștea, de asemenea, imago-ul pe care-l purta el, o femeie curajoasă pe

nume Vardza Ndun, care o antrenase pe Onchu însăşi, înainte de a muri şi de a-şi lăsa amintirile descendenţei imago pe care o moştenise Jirpardz. Onchu întâmpină greutăţi în a-şi imagina că un om alcătuit, chiar şi parţial, din Vardza Ndun putea fi atât de înspăimântat, iar asta o înspăimântă teribil şi pe ea. (O îngrozi, de asemenea, şi propriul imago al lui Onchu, de mult absorbit într-un pâlpâit-ecou de căldură şi un glas pe care femeia îl consideră sinele ei mai bun, reflexele ei mai bune – bărbatul care a învăţat-o nu *să zboare*, ci *să se înalţe* prin spaţiu, care-şi cunoştea nava la fel de bine pe cât îşi cunoştea propriul corp şi care-i transmisese abilitatea aceea şi ei. Acum Onchu îl simte ca pe un spasm, un junghi de neliniște în măruntaie: este ceva în neregulă cu gravitaţia, ceva este defazat.)

O sperie încă şi mai mult faptul că, azi-dimineaţă, la biroul ei au sosit veşti de la un căpitan de cargobot care andocase pentru scurt timp în Lsel, să realimenteze şi să încarce un transport de molibden. Aceasta avusese destul timp pentru a se interesa discret dacă existau rapoarte despre nave mari de formă tri-inelară ce se deplasau prin sectorul acesta, ca şi cum s-ar fi mişcat – ca şi cum s-ar fi adunat – în sectorul din care venise el, la trei saltporţi depărtare.

Nu este doar problema Staţiei Lsel, se gândeşte Onchu, strângând cu degetele mâna lui Jirpardz în semn de mulţumire. Nici căpitanul de cargobot nu se lămurise cum să vorbească exact cu navele tri-inelare devoratoare. El refuza totuşi să creadă că nu erau destul de umane pentru a se putea vorbi cu ele, iar Onchu nu este complet convinsă că există ceva care să nu fie destul de uman pentru a se putea vorbi cu el.

Unui singur alt consilier poate să-i comunice această informaţie şi să spere că o va ţine secretă cât timp vor decide ce să facă exact cu ea, însă îşi doreşte să fi fost oricare altul. Va trebui să discute cu Darj Tarats. Are nevoie de toţi aliaţii pe care-i poate obţine, chiar şi de cei suspicioşi.

Dekakel Onchu nu crede în teoriile conspiraţiilor; ea este o femeie pragmatică şi experimentată, aflată în al şaselea deceniu de viaţă, infuzată cu memoriile a zece piloţi dinaintea ei, şi crede că-i poate face faţă lui Darj Tarats, chiar dacă acesta joacă într-adevăr jocuri cu Teixcalaan, ba chiar de

decenii. El a trimis Imperiului un ambasador și Aghavn a trimis înapoi – oho, o linie deschisă de comerț, care a îmbogățit Lsel… și o linie deschisă de cultură imperială, care s-a revărsat prin saltpoartă și care a legat-o pe Lsel mai strâns de Teixcalaan decât fusese vreodată. Și da, Tarats – dacă îl va prinde singur sau ușor cherchelit și singur – are o ură feroce, cu rădăcini filozofice, față de Teixcalaan. El joacă un soi de joc foarte lung, cu care Onchu își dorește să n-aibă de-a face niciodată. Însă ea are nevoie de un aliat: Piloții și Minerii au fost aliați tradiționali, de la întemeierea Consiliului Lsel. Piloți, Mineri și Moștenire. Reprezentanții celor mai vechi descendențe imago, zborul spațial și extracția resurselor, și reprezentantul al cărui scop era de a păzi descendențele imago și cultura Lsel în general.

În ultimul timp, Moștenirea condusă de Aknel Amnardbat s-a realiniat. *Nu filozofic*, gândește Onchu, mergând încruntată de la infirmerie spre biroul ei și optând pentru bucla cea mai lungă de pe perimetrul exterior al stației, doar pentru a percepe atracția slabă a forțelor gravitaționale asupra corpului ei. *Nu o realiniere filozofică*. Amnardbat este la fel de pro-Lsel ca orice alt om pe care l-a cunoscut Onchu vreodată și aprigă în ceea ce privește protejarea Stației; de asemenea, ea n-a făcut niciun fel de alegeri de atribuiri de imago care să fie neliniștitoare sau chiar neobișnuite. Ceea ce a descoperit Onchu despre ea este mai rău decât divergențele ideologice sau filozofice.

Moștenirea n-ar trebui să încerce niciodată să strice ceea ce este menită să protejeze. Onchu crede asta și de aceea i-a trimis un avertisment lui Yskandr Aghavn, dacă el mai este capabil să primească avertismente*: Ceea ce ți-am trimis poate fi o armă îndreptată spre tine.*

Dar în clipa de față, în timp ce Aghavn nu se grăbește deloc să-i răspundă, Onchu are nevoie de *cineva* care s-o ajute să facă față la ceea ce vine prin Poarta Anhamemat, iar dacă nu se poate încrede în Moștenire, atunci va trebui să se încreadă în Tarats, indiferent de jocurile pe care le face el cu Imperiul.

CAPITOLUL ȘAPTE

„inima stelelor noastre este putredă
nu puneți greutate pe ea
solidaritate cu Odile!“

Fluturaș cu ilustrația grafică a drapelului de război imperial mâzgălit, colectat ca parte a eforturilor de curățenie după incidentul din 247.3.11 din Piața Centrală Nouă, în vederea distrugerii împreună cu celelalte materiale de sediționе

„[…] În vreme ce literatura și media teixcalaanli rămân în centrul preferințelor pentru divertisment a grupului cu vârste cuprinse între 15 și 24 de ani, sondajul acesta a descoperit de asemenea un număr mare de tineri Lsel care citesc cu precădere materiale semnate de autori Lsel sau stațiali. Un accent aparte este pus pe ficțiunea scurtă, atât proză, cât și grafică, distribuită în broșuri sau codexuri perfect legate, ambele fiind realizate cu ușurință de imprimantele pe plastifilm din fiecare nivel. Broșurile și codexurile acestea sunt frecvent compuse de aceleași persoane care le consumă ca divertisment (de exemplu, grupul de vârstă 15-24 de ani), fără aprobarea sau intervenția Consiliului Moștenirii pentru Literatură…“

Extras din raportul despre „Trenduri în consumul de mass-media“, comandat de Aknel Amnardbat pentru Moștenire

Acoperișul în formă de evantai curbat al sălii de bal din Palat-Pământ

abunda în lumină curgătoare: fiecare nervură era făcută dintr-un material translucid, prin care gonea un fluviu de scântei de aur. Candelabre în formă de picături atârnau din apexuri, aidoma unor lumini stelate suspendate. Marmura neagră a pardoselii fusese lustruită până la luciul oglinzilor. Mahit își putea zări propria reflexie în ea; avea impresia că păşeşte printr-un câmp stelar.

Iar asta era valabil pentru toți. Sala era tot atât de ticsită de patricieni pe cât era de ticsită de lumini, care se strângeau și se desfăceau în noduri conversaționale, un unic și enorm organism teixcalaanli, care se schimba doar în privința configurației. Lângă umărul lui Mahit, Zegras Trei – impecabilă în costumul *asekreta* crem și flacără, dar micșorată în mod deliberat la normalitatea unei funcționare în vastitatea încăperii și scânteierea ocupanților ei – întrebă:

– Ești pregătită?

Mahit încuviință din cap. Își trase umerii înapoi, își îndreptă spinarea; trase de manșetele jachetei gri, formale, pe care o purta. În dimineața aceea, Teslă Nouăsprezece trimisese pe cineva să i-o aducă din bagaje, iar staţiala era mulţumită că singurele secrete de stat pe care le avea se găseau în interiorul propriului corp, nu ascunse într-o valiză. Era banală, prin comparație cu abundența de elemente metalice și oglinzi pe care le etala Curtea teixcalaanli, dar cel puțin ea arăta ca Ambasadoarea Lsel și nimic altceva. Chiar dacă sosise aici mergând alături de Teslă Nouăsprezece, sclipitoare în albul ca gheața, și întreaga ei suită – chiar dacă spionii, și clevetitorii, și bârfitorii aveau să-și amintească sosirea aceea și nu pe cea de acum.

– Ambasadoarea Mahit Dzmare din Staţia Lsel!

Când dorea, Zegras Trei putea vorbi foarte sonor. Își depărtase ușor picioarele, ridicase bărbia și anunțase numele lui Mahit ca și cum ar fi început versul unui cântec – un strigăt ascuțit, prelung și limpede. *Oratoare*, gândi Mahit. *A spus că în seara asta ar fi citit poezie, dacă n-aș fi fost eu.* Urmă un murmur, în egală măsură, măgulitor și înspăimântător din partea curtenilor înghesuiți, care le vădea interesul, o comutare a atenției, cu sute de ochi ocultați de norcârlige oprindu-se asupra ei. Rămase locului timp suficient ca

ei s-o privească – timp suficient pentru o primă impresie. O femeie înaltă şi slabă în haină şi pantaloni, haine barbare, cu croială străină, cu părul şaten-roşiatic tuns scurt pentru imponderabilitate, cu fruntea înaltă şi dezgolită. Diferită de ambasadorul dinaintea ei: femeie, necunoscută, imprevizibilă. Tânără. *Zâmbitoare*, din motive necunoscute pentru care ar fi putut zâmbi un ambasador.

(De asemenea, nu era moartă. Asta era altă deosebire.)

Mahit înaintă din uşa centrală şi coborî scara spre sala de bal, cu Zegras Trei chiar în faţa ei şi puţin în stânga, aşa cum promisese că va fi. Se orientă către partea din spate a centrului sălii de bal, locul unde ştia că va apărea Împăratul. Trebuia să ajungă acolo până la sfârşitul serii; şi trebuia să străbată tot spaţiul acesta scânteietor fără să comită gafe sociale sau geopolitice. Undeva, ministrul Ştiinţelor, Perlă Zece, aştepta întâlnirea lor, vai, atât de publică. De fiecare dată când Mahit se gândea acum la el, îşi amintea străfulgerarea acelei amintiro a lui Yskandr, ei doi argumentând-discutând-negociind natura şi mintea Oraşului, dacă acesta avea, într-adevăr, aşa ceva. Staţiala revenea întruna la acea străfulgerare a memoriei, la acea amintire, la felul cum o potopise, o întrerupsese. Nu-şi putea îngădui să păţească din nou ceva similar acum, în faţa întregii Curţi Teixcalaanli, dar, de asemenea, nu avea nici cea mai mică idee cum ar fi putut s-o împiedice.

În urma ei, Teslă Nouăsprezece se încadrase în intrare ca un pilastru de foc alb şi Mahit putu *percepe* cum atenţia sălii se comută. Răsuflă uşurată.

Ei îi plăceau petrecerile – un oarecare nivel de sociabilitate şi extraversiune forma o parte de bază din testele de aptitudini ce o făcuseră compatibilă cu Yskandr –, totuşi fu recunoscătoare pentru ocazia de a-şi trage răsuflarea, pentru a acţiona în continuare aşa cum dorea ea însăşi. Să nu simtă toţi ochii aceia aţintiţi asupra ei dacă ar fi mers prost ceva într-o manieră mai vizibilă decât până acum.

– Încotro? întrebă Zegras Trei.

– Prezintă-mă cuiva care scrie poezie care-ţi place ţie, zise Mahit.

Zegras Trei râse.

– Serios?

– Da. Ar fi încă şi mai bine dacă ar avea o antipatie oficială faţă de mult stimata noastră gazdă *ezuazuacat*.

– Merit literar şi diversitate politică, spuse Zegras Trei. Am înţeles. Ne vom distra, aşa-i?

– Încerc să nu te plictisesc, replică Mahit sec.

– Nu-ţi face griji. Excursia la spital a fost suficientă pentru a-mi alunga plictiseala, iar partea asta e *chiar* rolul meu.

Ochii ei erau strălucitori, uşor sticloşi, ca şi cum ar fi băut prea mult din ceaiul stimulant al lui Teslă Nouăsprezece. Mahit fu îngrijorată în privinţa ei şi-şi dori să fi avut timpul sau energia pentru face ceva în privinţa acelei griji.

– Urmează-mă, te rog, cred că l-am văzut pe Porumb Nouă. şi dacă va recita o epigramă nouă în seara asta, atunci Nemţişor Treizeci va fi aici ca s-o audă. Toată diversitatea politică pe care ţi-ai putea-o dori.

***

Prietenii lui Zegras Trei erau un amestec de patricieni şi *asekretim*, unii în cremul Ministerului Informaţiilor, alţii în veşminte strălucitoare de curteni ce nu dovedeau nicio afiliere specifică pe care Mahit ar fi putut-o decodifica – pentru *asta* avea nevoie de Yskandr, până şi observaţii datate de cincisprezece ani despre modă ar fi fost mai bune decât *totul este foarte sclipitor* şi o suspiciune legată de cei care purtau flori purpurii ca motiv decorativ. Erau prea multe într-adevăr: fie ca broderii pe eşarfe, făcute din sidef, sau cuarţ pe bijuterii pentru păr şi insigne la rever, versiuni mai sofisticate a celei purtate de străinul care o ajutase în Central Nouă. Ele însemnau ceva. Zegras Trei nu făcea comentarii în privinţa asta, ceea ce nu înclina balanţa înţelesului în absolut nicio direcţie.

În loc de aşa ceva, ea o prezentă oficial pe Mahit şi staţiala se plecă peste vârfurile propriilor degete şi fu o barbară cuviincioasă – respectuoasă, ocazional isteaţă, în mare parte din timp tăcută în mijlocul conversaţiilor scăpărătoare ale unor tineri ambiţioşi. Putu să recunoască jumătate din aluziile şi citatele ce le presărau discuţia. Se simţi invidioasă într-un fel pe

care-l recunoscu drept copilăros: tânjala prostească a unui non-cetățean de a fi recunoscut cetățean. Teixcalaan era făcut pentru a insufla dorința aceea, nu pentru a o rezolva în mod satisfăcător, ea o *știa* prea bine. Și totuși o străpungea de fiecare dată când își mușca limba, de fiecare dată când nu știa un cuvânt sau conotațiile precise ale unei fraze.

Porumb Nouă se dovedi a fi un bărbat robust, cu barbă rară, cu tenul mai deschis la culoare decât majoritatea teixcalaanlitzlim, cu ochii mari, depărtați pe chipul plat cu obraji lătăreți. Mahit nu văzuse în Oraș multe persoane din acest grup etnic: nordici, adaptați la climat rece, blonzi. Câțiva în metrou și câțiva în Central Nouă, dar ei se aflau pe poziția a opta în recensăminte; Mahit se documentase înainte să ajungă aici – cei care semănau cu Porumb Nouă puteau să se fi născut aici, în Oraș, ori să fi sosit de pe o planetă mai rece, cu mai puțină căldură subtropicală. Sau poate că materialul lui genetic fusese ca atare și fusese selectat recent de un locuitor din Oraș ca fiind suficient de interesant și compatibil cu al său, când sosise timpul să aibă un copil. Zegras Trei îl prezentase pe Porumb Nouă ca *patrician clasa întâi* – era teixcalaanli, indiferent dacă tenul său avea sau nu o culoare la modă.

– Este adevărat, îl întrebă Mahit, că diseară vei recita o creație nouă?

– Zvonurile circulă foarte repede, spuse Porumb Nouă, dar nu se uită la Mahit, ci la Zegras Trei, care clipi spre el, ca și cum simpla sugestie a complicității ei ar fi fost ridicolă.

– Până și la ambasadori, zise Mahit.

– Foarte măgulitor, spuse Porumb Nouă. Da, este adevărat, am o epigramă nouă.

– Pe ce subiect? se interesă curios alt patrician. Așteptăm un *ekphrasis*…

– Nu mai este la modă, murmură Zegras Trei totuși destul de tare ca să fie auzită.

Patricianul oferi o mică reprezentație, ignorând-o pe Zegras Trei. Mahit se strădui pe cât putu să nu strice efectul, zâmbind așa cum ar fi făcut un străin, larg și realmente amuzat. Un *ekphrasis* – descrierea poetică a unui obiect sau loc – părea *cu adevărat* de modă veche. Nimic din poezia teixcalaanli ce ajunsese în ultima vreme în Lsel nu fusese în stilul acela.

Porumb Nouă deschise braţele şi ridică din umeri.

– Clădirile din Oraş au fost descrise de poeţi mai buni decât mine, zise el, iar Mahit bănui că formularea aceea era o versiune mai politică a spuselor lui Zegras Trei. Îţi place poezia, ambasadoareo?

Mahit încuviinţă din cap.

– Foarte mult, zise ea. În Lsel se sărbătoreşte sosirea operelor noi din Imperiu.

Nici măcar nu mințea – lucrările noi de artă erau *într-adevăr* sărbătorite, transmise pe rețeaua internă a Stației; ea stătuse până noaptea târziu cu prietenii ca să citească toate ciclurile noi ale celor mai recente poeme epice imperiale – aprecierea poeziei teixcalaanli era cultivată, mai ales când ai ieşit recent din adolescenţă şi continui să-ţi petreci tot timpul pregătindu-te pentru examenele de aptitudini lingvistice. Cu toate acestea, ea detestă surâsul cunoscător al lui Porumb Nouă, condescendența din aprobarea lui; bineînțeles că operele noi erau sărbătorite în spațiul barbar înapoiat. Din cauza acelei detestări, continuă:

– Dar n-am avut niciodată onoarea de a asculta una dintre lucrările tale, patriciene. Probabil că nu sunt distribuite în afara planetei.

Schimbarea expresiei lui Porumb Nouă – acesta nu putea *să răspundă* la acea insultă, sosită din partea unei barbare – fu extrem de satisfăcătoare.

– Te va aştepta atunci o desfătare, ambasadoare Dzmare, se auzi un glas nou.

– Sunt convinsă, replică Mahit automat şi se întoarse.

Nemţişor Treizeci era inconfundabil. Avea părul prins în cozi groase, împletite cu şiraguri de perle albe minuscule şi diamante sclipitoare; o altă coadă alcătuia banda ce-i înconjura tâmplele, astfel încât să imite partea inferioară a unei coroane imperiale teixcalaanli. Avea gura largă, specifică teixcalaanli, fruntea mică, specifică teixcalaanli şi nasul coroiat, specific teixcalaanli: modelul unui aristocrat. Pe rever avea prinsă o floare naturală purpurie: un nemţişor.

Cât de evident! gândi Mahit. Ar fi trebuit să-şi dea seama. (Şi, dându-şi seama, constată că nu simțea *niciun* ecou al lui Yskandr în timp ce se uita la

bărbatul acesta; el nu-l cunoscuse, nu în cei cinci ani înregistraţi, pe care imago-ul ei îi trăise aici. Nemţişor Treizeci era un mister pentru ea; staţiala nu dispunea nici măcar de o fantomă emoţională pe care să se bizuie. Yskandr cel mort trebuie să-l fi cunoscut, dar el era mort… şi ea era atât disfuncţională (sabotată!, cât şi datată.)

Poate că avea să-şi formeze propria opinie. Ca posibilitate, i se părea înfricoşător şi în acelaşi timp uşor surescitant.

Făcu o plecăciune adâncă.

– Excelenţă, spuse ea şi o lăsă pe Zegras Trei să enumere în locul ei titlurile lui Nemţişor Treizeci.

Avea bineînţeles şi propriul epitet. *Cel care îneacă lumea în inflorescenţe.* Mahit se întrebă dacă îl alesese *chiar* el.

Se îndreptă şi spuse:

– Este o onoare să întâlnesc o persoană asociată Imperiului ca tine.

– Ştiu, răspunse Nemţişor Treizeci, este singurul lucru la care se poate gândi cineva când mă vede sub înfăţişarea asta. Crede-mă, ambasadoareo, epigramele lui Porumb Nouă sunt mult mai interesante decât un co-moştenitor – sunt convins că nu sunt singurul pe care-l vei întâlni în seara asta.

– Dar tu eşti cel dintâi, zise Mahit.

Era dificil să nu flirteze cu bărbatul, indiferent cât de neinteresată ar fi fost de fapt de orice, cu excepţia opiniilor pe care Nemţişor Treizeci le avea despre predecesorul ei şi despre Lsel.

– Da, am plăcerea asta, ambasadoareo. Presupun că va trebui să las o impresie decentă. Ea este ataşata ta culturală?

– *Asekreta* Zegras Trei, spuse Mahit.

– Îţi simţim lipsa în saloane, Zegras Trei, spuse Nemţişor Treizeci, dar bănuiesc că toţi mai trebuie să şi muncim.

– Invită-mă când sunt în afara serviciului, rosti Zegras Trei, senină şi prea inexpresivă pentru ca Mahit să ştie dacă era măgulită, insultată sau încântată, dacă nu poţi să rezişti fără oraţiile mele.

– Desigur. Nemţişor Treizeci îşi întinse braţul spre Mahit. Ambasadoareo,

nu vei putea auzi bine din mijlocul sălii. Poate că ai dori să vii cu mine undeva unde acustica este mai bună.

Mahit nu putu să se gândească la un motiv întemeiat pentru a refuza şi existau câteva motive foarte bune ca să accepte: distanţarea suplimentară de a fi văzută ca prizoniera animal de companie a lui Teslă Nouăsprezece, şansa de a-l întreba pe Nemţişor Treizeci despre Yskandr, ascultarea poeziei în sine, nu doar comentariile tuturor despre ea. Îşi aşeză palma pe antebraţul oferit de Nemţişor Treizeci – ţesătura albastră-argintie a jachetei lui era rigidă din cauza firelor metalice – şi-i îngădui s-o îndepărteze de grup, urmată îndeaproape de Zegras Trei.

– Este foarte amabil din partea ta, îi spuse.

– Oare cineva nu poate dori să-i arate unui străin tot ce are mai bun cultura sa? replică Nemţişor Treizeci. Aceasta este prima ta seară propriu-zisă la Curte.

– Da.

– Ambasadorul anterior era nelipsit! Îi regretăm absenţa. Dar poate că ţie îţi place poezia mai mult decât îi plăcea lui.

– Predecesorul meu nu era încântat de epigrame?

Se opriseră ceva mai aproape de pupitrul central. Nemţişor Treizeci făcu un gest care-i reaminti lui Mahit perfect de cel prin care Teslă Nouăsprezece înlătura un infograf şi chemă un servitor cu o tavă de băuturi în pahare în formă de clopoţei. Mahit plecă fruntea peste al ei să-l miroasă: violete, alcool şi ceva în plus despre care crezu că putea fi ghimbir sau altă rădăcinoasă aromată care creştea doar în sol.

– Cred că ambasadorul Aghavn prefera poemele epice, zise Nemţişor Treizeci şi ridică paharul. În amintirea lui şi pentru cariera ta, ambasadoareo Dzmare.

Mahit se imagină bând şi murind, otrăvită, în centrul acestei săli enorme… bău şi fu otrăvită doar în sensul că descoperi că detesta absolut gustul lichiorului violet. Înghiţi şi-şi menţinu chipul cuvenit de inexpresiv.

– În amintirea lui, spuse ea.

Nemţişor Treizeci mişcă uşor paharul în mână şi lichidul dinăuntru se roti.

– Mă bucur că Staţia Lsel ne-a asigurat o nouă ambasadoare, zise el, cu atât mai mult una realmente interesată de epigrame. Ar trebui totuşi să ştii, ambasadoare Dzmare, că înţelegerea nu mai e valabilă. Nu pot să fac nimic în privinţa ei. Crede-mă că am încercat.

Înţelegerea nu mai e valabilă?

Ce înţelegere? Mahit strânse buzele – cu siguranţă că putea exprima vizual dezamăgirea – pentru a câştiga timp – totul continua să aibă gust de violete – *Ce înţelegere, Yskandr? Şi cu cine?* – şi încuviinţă din cap.

– Îţi apreciez sinceritatea, rosti ea.

– Ştiam că vei fi rezonabilă în privinţa asta.

– Puteam fi altfel?

Nemţişor Treizeci ridică ambele sprâncene atât de mult, încât aproape că-i atinseră linia părului.

– Ah, mi-am imaginat tot felul de reacţii neplăcute.

– Ce surpriză plăcută pentru tine că nu sunt predispusă la istericale, vorbi Mahit ca şi cum ar fi operat pe pilot automat.

Ce înţelegere şi de ce tocmai Nemţişor Treizeci îmi spune că înţelegerea nu mai e valabilă, iar în tot acest timp vorbea într-o teixcalaanli cuvenită de registru nobil, ca o poleială strălucitoare peste tulburarea ei.

– Sper că nu ţi-am stricat seara, zise Nemţişor Treizeci. Va fi cu adevărat o epigramă minunată – Porumb Nouă este cu totul special.

– Poate că îmi va abate gândurile, spuse Mahit.

– Grozav – atunci, în cinstea plăcerii primului tău concurs imperial de oraţii.

Bărbatul ridică din nou paharul, bău din nou şi Mahit îl imită. N-avea să mai scape niciodată de gustul acela din gură.

Luminile scânteietoare din nervurile plafonului boltit se diminuară la nivelul amurgului, apoi se intensificară iarăşi, o migraţie rapidă şi pâlpâitoare de puncte strălucitoare. Pălăvrăgelile guralive ale curtenilor se reduseră. Mahit privi peste umăr spre Zegras Trei, care încuviinţă liniştitor din cap – prin urmare, era ceva normal –, după care reveni la Nemţişor Treizeci. Bărbatul îşi puse paharul pe tava unui servitor care trecea şi murmură:

– Ar trebui să stau în partea cuvenită a sălii, ambasadoareo. Mă bucur de cunoștință!

– Bineînțeles, zise Mahit, du-te…

El se îndepărtă. Zegras Trei se apropie. Staţiala rosti:

– Te rog, poți să-mi aduci altceva de băut?

Exact în același moment, Zegras Trei întrebă:

– *Ce înțelegere?*

– De fapt, nu știu.

Zegras Trei o privi cu o expresie despre care Mahit speră că nu era de milă.

– Atunci o băutură mai tare decât asta.

– De asemenea, fără violete?

– Peste un minut, spuse Zegras Trei. N-ai vrea să ratezi ce urmează.

O prinse cu multă blândețe de cot și o întoarse către locul unde era podiumul imperial…

…Către locul unde podiumul imperial, despre care ea crezuse că era un oval doar puțin ridicat deasupra pardoselii înclinate, se ridica acum, desfășurându-se. Mahit se gândi la Oraș, care o restricționase în Piața Centrală Nouă – se gândi la epitetul lui Nemțișor Treizeci, *Cel care înecă lumea în inflorescențe*. Tronul se înălța pe hidraulice silențioase, o flamă solară ce răbufnea ca un desiș de sulițe aurii, un ecou abstract al luminilor ce rulau prin bolta nervurată a plafonului. În dreapta sa, Nemțișor Treizeci stătea solemn în iluminarea refractată; în stânga era o femeie despre care Mahit presupuse că era Buclă Opt, gârbovită și cu un baston de argint, dar nu mai puțin iluminată – versiunea ei de coroană parțială a asociaților imperiali sclipea puternic, deși pe fundalul argintiu al părului.

În centrul tronului sulițelor solare, dezvăluit ca sămânța unei flori sau ca nucleul din miezul unei stele arzătoare, Mahit îl văzu pentru prima oară pe Împăratul Direcție Șase.

Nu este impunător, gândi ea, *decât ca poziție* – era scund, cu obrajii scofâlciți, părul îi curgea într-o culoare ce aducea mai degrabă a oțel murdar decât argint, deși ochii îi erau pătrunzători –, apoi *Poziția este mai mult decât suficientă, sunt devorată de propria imaginație poetică*.

Direcţie Șase era bătrân și micuț, părea fragil – cu oase casante, prea slab, de parcă fusese bolnav și abia acum își revenise. Iar Direcţie Șase conducea această ceremonie sau era condus de ea – împăratul și imperiul erau totuna, nu? Pe cât de apropiate erau cuvintele pentru „lume“ și „imperiu“ sau pe aproape –, iar el revendica atenţia tuturor teixcalaanlitzlim. Răsuflarea prelungă ce străbătu sala când el ridică mâna în semn de binecuvântare fu ca o lovitură fizică.

Fum, și oglinzi, și lumină refractată, și greutatea istoriei într-o privire – Mahit știa că era manipulată și nu putea găsi nicio cale să oprească asta. Lângă Direcţie Șase era un copil care trebuia să fie clona nouăzeci la sută. Un băieţel serios, cu ochi negri, enormi.

Iar dacă asta nu era o declaraţie despre direcţia în care avea să se îndrepte până la urmă succesiunea, atunci Mahit nu știa ce putea fi. Nu avea să existe un adevărat consiliu tripartit, ci un copil-împărat și doi regenţi ai săi cu care să se lupte. Sărmanul băiat, cu Nemțișor Treizeci și Buclă Opt în calitate de co-regenţi! Brusc, ea se întrebă cine dintre cei aflaţi în sala de bal îl susţineau pe Fulger Unu – dacă vreunul dintre cei care etalau atât de evident nemțișori purpurii camuflau de fapt o opțiune mai puțin politică – și, din acest punct de vedere, unde se situa Perlă Zece din Ministerul Ştiinţelor și când avea s-o abordeze?

– Ești gata să fii prezentată Împăratului, întrebă șiret Zegras Trei, sau vrei să te mai holbezi niţel?

Mahit scoase un sunet nearticulat, amuzată fără să vrea.

– Ce ai simţit când ai văzut prima dată tronul ridicându-se?

– Am fost îngrozită că nu eram destul de bună ca să fiu aici, răspunse Zegras Trei. Pentru tine este diferit?

– Nu cred că sunt îngrozită, zise Mahit, examinându-și cu atenţie sentimentele chiar în timp ce formula fraza, cât mai degrabă… furioasă.

– Furioasă?

– Este prea mult. Nu pot să nu simt…

– Evident că nu. Ăsta-i și scopul. El este Împăratul, care-i mai strălucitor decât soarele.

– Știu. Dar știu că știu, și tocmai asta-i problema. Mahit ridică din umeri. Voi fi foarte onorată să-l întâlnesc. Indiferent ce aș simți.

– Haide atunci, rosti Zegras Trei și o ținu mai ferm de cot. Oricum este una dintre îndatoririle tale de ambasadoare! Trebuie să fii recunoscută oficial și învestită în postul tău.

La baza podiumului se formase deja o coadă, dar era mai scurtă decât crezuse stațiala, iar Maiestatea Sa Direcție Șase nu petrecea mai mult de un minut cu fiecare persoană. Când sosi rândul ei, Zegras Trei o anunță din nou – mai discret de data asta, dar la fel de clar –, iar ea sui treptele către tronul cu multe petale de sulițe solare.

Un teixcalaanlitzlim și-ar fi lipit fruntea de podea, s-ar fi aplecat peste genunchi în prosternare completă. Mahit îngenunche, dar nu se aplecă – plecă doar capul și întinse mâinile în față. Staţialii nu se prosternau, nici înaintea piloților sau a Consiliului guvernator, indiferent cât de lungi le-ar fi fost descendențele imago, dar ea și cu Yskandr ajunseseră la soluția aceasta în cele două luni pe care le petrecuseră în tranzit spre Oraș. Mahit văzuse ilustrări ale posturii în infofișele scanate ale vechilor manuale ceremoniale teixcalaanli; așa îl salutase diplomatul alien ebrekt Primul-poziționat pe Împăratul teixcalaanli Pată-solară Doi la prova navei *Cheia de sticlă a Inscripției*, în timpul primului contact oficial între Teixcalaan și poporul ebrekti. (Sau cel puțin așa reprodusese un artist teixcalaanli postura unei persoane ale cărei membre erau aranjate pentru locomoție patrupedă.)

Asta se întâmplase cu patru sute de ani în urmă la marginea spațiului cunoscut, după ce *Cheia de sticlă a Inscripției* sărise în mod neașteptat printr-o saltpoartă nouă, în timp ce Pată-solară Doi o urmărea pe uzurpatoarea Nor Unsprezece (în cele din urmă, Pată-solară Doi o învinsese pe ea și trupele ei și rămăsese Împărat – existau *multe* romane despre aceste evenimente și Mahit le citise pe toate). De atunci, ebrekti fuseseră vecini buni: discreți, rămânând de partea lor a singurei porți ce lega spațiul lor de Teixcalaan. Ea și Yskandr calculaseră ce ar fi transmis o asemenea plecăciune – o declarație plină de respect și de distanțare față de Imperiu.

Yskandr îi spusese că și el alesese aceeași postură când fusese prezentat lui

Direcție Șase.

Însă acum, cu mâinile întinse înainte, solicitatoare, dar cu spinarea verticală, Mahit se întrebă dacă nu cumva repeta o eroare, făcând toată Lsel *inumană* prin virtutea unei aluzii simbolice…

Împăratul își închise mâinile în jurul încheieturilor ei și o trase ușor în picioare.

Mahit era cu două trepte mai jos de tron, astfel că îi era egală ca înălțime. Degetele lui strânse în jurul oaselor încheieturilor ei erau șocante, neașteptate. Erau *fierbinți*. Bărbatul ardea de febră, totuși Mahit n-ar fi știut-o niciodată dacă n-ar fi atins-o. Împăratul mirosea a citrice și fum de lemne. Privi drept spre ea, drept *prin* ea – Mahit se pomeni surâzând, neajutorată, luptându-se să respingă un val de familiaritate ce nu-i aparținea. Pentru o clipă, se gândi că era începutul altei străfulgerări de memorie, că mașinăria imago defectă o purta în trecut, înapoi la *Yskandr*… dar nu, nu-nu, asta nu era decât o reacție endocrină.

Memoria simțurilor era unul dintre cele mai puternice reziduuri într-o descendență imago. Mirosuri. Sunete, uneori – muzica putea fi un factor declanșator pentru amintiri –, dar mirosul și gustul erau tipurile de memorie cele mai încapsulate, cele mai puțin narative, cele mai lesne transferabile de la o persoană la următoarea din descendență. Poate că Yskandr era… mai puțin dispărut decât crezuse ea, putea să spere la asta, prin stranietatea ametitoare a oglindirii neurochimice a altcuiva.

– Maiestatea Voastră, rosti Mahit, Stația Lsel vă salută.

– Teixcalaan te salută *pe tine*, Mahit Dzmare, spuse Împăratul.

Ca și cum ar fi fost absolut sincer, ca și cum ar fi fost bucuros s-o vadă…

Ce naiba făcuse Yskandr aici?

– Și te învestește ca ambasador care deține propriul birou diplomatic, urmă Direcție Șase. Suntem încântați de alegerea ambasadoarei și ne exprimăm dorința ca serviciile ei pe lângă noi să fie în avantajul nostru reciproc.

Continua s-o țină de încheieturi. Pe palma lui se afla o cicatrice groasă, care apăsa pielea stațialei, iar ea își aminti perfect acea primă străfulgerare a memoriei, acea amintire cu Yskandr tăindu-și propria palmă pentru a depune

un jurământ, și se întrebă câte jurăminte cu sânge făcea un împărat în cursul vieții sale. Apăsarea fierbinte a palmelor lui era intensă, iar Mahit continua să fie prinsă în valul de fericire cauzat de oxitocinele *care nu-i aparțineau* și ar fi dat orice numai să-l poată întreba pe Yskandr ce însemnase el pentru *Împăratul Întregului Teixcalaan*. Cumva, izbuti să încuviințeze din cap, să-i mulțumească lui Direcție Șase cu formalismul corect, să facă o plecăciune și să se retragă pe treptele podiumului fără să se împiedice.

– Trebuie să m-așez, îi spuse după aceea lui Zegras Trei.

– Nu încă, nu, replică Zegras Trei totuși pe un ton înțelegător. Perlă Zece vine drept spre noi. O să leșini?

– Oamenii leșină frecvent după audiențe la Împărat?

– Este ceva desprins mai degrabă din dramoletele transmise pe newsfeeduri, totuși situațiile cele mai stranii sfârșesc prin a fi repetabile…

– Nu voi leșina, zise Mahit.

Zegras Trei o prinse de mână și o strânse.

– Excelent! Te descurci foarte bine.

Mahit nu era tocmai sigură în această privință, dar putea să o simuleze pe toată durata unei reprezentații de teatru politic. Strânse și ea degetele lui Zegras Trei, apoi îi eliberă mâna. Se îndepărtă de podium, până într-un spațiu deschis, în scânteierile mulțimii. Putea simți cum focalizarea sălii se muta în jurul ei – de la Împăratul de pe podium, care se lăsase pe spate acum și murmura ceva spre clona lui micuță, deoarece audiențele se încheiaseră, până în locul unde ambasadoarea barbară se instalase sub luminile unui spațiu deschis, o declarație publică despre ceva *important ce urma să se petreacă* și poate că ei trebuiau să fie atenți.

Pentru un *ixplanatl* – și cu certitudine ministrul Științelor era un savant, nu doar un birocrat numit în funcția respectivă –, Perlă Zece avea destulă teatralitate ca să știe că Mahit îi aprobase propunerea unei întâlniri în public și acceptase gambitul. Ceva mai public de atât nu exista în Palat-Pământ, iar el știa bine asta. Următoarele cinci minute aveau să fie difuzate de toate newsfeedurile mâine-dimineață, chiar lângă holograme ale lui Mahit cu încheieturile cuprinse de mâinile Împăratului, iar el veni acum cu pas mare

către ea, cu cozile ca de frac ale hainei roşu-închis fluturând în urmă, un bărbat osos cu umerii gârboviţi ai omului de ştiinţă. Era mai vârstnic decât în strălfulgerarea aceea a memoriei, mai adus de spate, totuşi continua să poarte câte un inel pe fiecare deget: benzi înguste de sidef, fără pietre preţioase. Pentru numele său – ostentativ, dar în acelaşi timp autodepreciativ, Mahit îl admiră. Aşa cum îl admirase Yskandr, cu aceeaşi apreciere tristă a unei glume. Realmente, staţiala nu ştia dacă sentimentul acela îi aparţinea cu adevărat.

– Ambasadoareo, rosti Perlă Zece, felicitări pentru învestitură.

Mahit se plecă peste vârfurile unite ale degetelor.

– Apreciez foarte mult, rosti ea cu un nivel de formalism sub cel pe care ar fi trebuit să-l menţină la Curte.

Însă ea plănuise să joace rolul străinei cu ochii mari de uimire la această întâlnire şi intenţiona să-şi urmeze planul, chiar dacă încă fremăta de substanţe neurochimice induse de imago – valul de oxitocină cauzat de întâlnirea cu Împăratul, ecoul conversaţiei lui Yskandr cu bărbatul acesta acum cincisprezece ani. Metroul. Oraşul ca o minte, un algoritm care urmărea unde se afla fiecare om şi care rula impecabil drept răspuns.

– Îmi pare teribil de rău pentru incidentul nefericit care s-a abătut asupra predecesorului tău, continuă Perlă Zece. Mă simt personal responsabil; ar fi trebuit să mă fi interesat de sensibilităţile lui biologice.

Sensibilităţile lui biologice! Ce mai frazare! Mahit speră cu disperare că nu va izbucni în chicote isterice; ar fi stricat toată transmisia newsfeedurilor.

– Sunt convinsă că n-ai fi putut face nimic în privinţa aceea, zise ea izbutind să-şi păstreze faţa inexpresivă. Desigur, Staţia Lsel nu poartă niciun fel de animozitate faţă de Ministerul Ştiinţelor.

Până şi un barbar ar fi ştiut să spună animozitate; era o exprimare diplomatică standard. Era ceea ce se rostea înainte de începerea unui război.

– Eşti foarte înţelegătoare, spuse Perlă Zece. O notă bună pentru guvernul tău. În mod cert a făcut o alegere solidă cu tine.

– Aşa sper, rosti Mahit.

Sfioasă, cu ochii mari, o provincială credulă. Nu o ameninţare politică.

Câtuşi de puţin, în ciuda felului în care o întâmpinase Împăratul. Desigur, asta n-avea să ţină mult – Perlă Zece era singurul cu care Mahit juca jocul acesta –, însă era jocul pentru newsfeeduri şi i-ar fi putut asigura un grad de acoperire. Câteva zile. O săptămână, după care cineva avea să încerce s-o ucidă, la fel cum îl ucisese pe Yskandr, care, în mod clar, fusese destul de periculos.

Până atunci, staţiala nu se gândise la asta – că, de fapt, ea încerca să câştige timp.

Gândul acela îi şterse resturile substanţelor neurochimice, readucându-le la nivelul de bază.

– Ambasadorul Aghavn nu a lăsat foarte multe însemnări, continuă ea ridicând un umăr, ca şi cum ar fi implicat *ce se poate face cu greşelile celor morţi*, totuşi eu aş dori, desigur, să continui să explorez orice fel de proiecte avea el cu Ministerul Ştiinţelor.

O răsuflare rapidă, apoi îşi lăsă chipul să adopte şablonul expresiilor lui Yskandr, extinderea familiară-nefamiliară a muşchilor mai mari, ochii mai adânciţi în orbite, şi zise:

– Sisteme automate – fără erori şi fără conflicte –, astfel de algoritme au rezistat cu certitudine.

Perlă Zece o privi o fracţiune prea mult – fusese oare prea evidentă, lăsând momeala pentru o întâlnire mai privată decât aceasta? Pentru că folosise ceea ce spusese Yskandr, cu atâta timp în urmă – dar i se păruse corect –, după care Perlă Zece aprobă din cap şi zise:

– Poate că vom izbuti să reînviem câte ceva din ceea ce a dorit ambasadorul Aghavn să reuşească împreună cu mine – era foarte interesat de sistemele noastre automate şi de posibilitatea aplicării lor în staţia voastră. Sunt sigur că şi tu eşti la fel de interesată. Ataşata ta culturală să stabilească o dată, o oră şi un loc de întâlnire. Sunt sigur că te putem primi cândva săptămâna asta.

Cuvântul „reînviere“ fusese o alegere teribilă.

– Desigur, zise Mahit. Se aplecă din nou. Sper că amândoi vom avea parte de multe realizări pe viitor.

– Normal că speri, spuse Perlă Zece. Făcu un pas mai aproape, o fracţiune

dincolo de normele spațiului personal teixcalaanli, pătrunzând exact în zona de apropiere cu care Mahit se simțea cel mai confortabil: așa cum stăteau prietenii în Lsel, unde nu exista destul spațiu ca să fii retras. Ai grijă, ambasadoareo, adăugă el.

– La ce? întrebă Mahit.

Nu intenționa să sfărâme iluzia incompetenței.

– Atragi deja o mie de ochi, așa cum a făcut și Aghavn. Surâsul lui Perlă Zece era perfect teixcalaanli, găsindu-se în principal în obraji și într-o lărgire a ochilor, însă Mahit își putea da seama că juca teatru. Privește în jur! Și gândește-te la ochii sistemului automat pe care tu și predecesorul tău îl admirați așa de mult.

– Ah, zise Mahit. Păi… Suntem în fața tronului imperial.

– Ambasadoareo, rosti Zegras Trei materializându-se lângă Mahit, îmi amintesc că ai dorit să urmărești concursul de orații. Este pe punctul de a începe. Poate că și ministrul Perlă Zece dorește de asemenea să audă cele mai recente compoziții ale poeților de la Curtea noastră?

Vorbise foarte lent și foarte clar, ca și cum n-ar fi știut că staţiala putea înțelege teixcalaanli vorbită la viteză normală. Lui Mahit îi veni s-o ia în brațe și s-o rotească prin aer ca semn de recunoștință pentru înțelegere și participare fără să fi fost instruită. Oare așa ar fi trebuit să se simtă în tot acest timp, dacă Yskandr ar fi rămas cu ea? Așa ar fi trebuit un imago să-l facă să se simtă pe succesorul său: două persoane care realizau împreună un scop, fără să fie nevoie să se consulte. Sincronism perfect.

– Nu aș dori s-o distrag pe ambasadoare, spuse Perlă Zece. Puteți merge.

Arătă din braț spre locul unde Porumb Nouă și un grup de curteni începuseră să se strângă, în stânga podiumului. Mahit își exprimă din nou gratitudinea față de el – se încurcă în mod deliberat în pronunțarea mulțumirilor celor mai oficiale, deși știa că era la limita exagerării, totuși era foarte satisfăcător să-l vadă pe Perlă Zece încercând să ghicească dacă ea mințea sau nu. Și *cum* mințea?

Când ieși împreună cu *asekreta* din raza auditivă a bărbatului, Mahit se aplecă și murmură:

– Mie mi se pare c-a mers bine.

– *Mie* mi se pare că ziceai că trebuie să te aşezi şi să te odihneşti, nu să te joci de-a necivilizata cu *ministrul Ştiinţelor*, şuieră Zegras Trei, deşi ochii îi străluceau intens.

– Te-ai distrat? întrebă Mahit, dându-şi seama pe când rostea cuvintele acelea că încă nu scăpase de efectul neurochimic al imago-ului aşa cum crezuse – continua să se simtă efervescentă, ameţitor de încântată.

Nu simţise toate astea în cursul conversaţiei cu Perlă Zece, dar acum, cu Zegras Trei ţinându-se de braţul ei…

– Da, m-am distrat! Aşa vrei să te comporţi *tot timpul*? Mahit, el nu este prost – până voi aranja întâlnirea aceea, îşi va da seama cum eşti de fapt.

– N-am făcut-o pentru el, ci pentru spectatori. Pentru Curte şi pentru newsfeeduri.

Zegras Trei clătină din cap.

– Niciun alt job nu va mai fi vreodată la fel de interesant, nu? comentă ea. Am promis să-ţi aduc ceva de băut. Vino. Vor începe curând.

***

Undeva în mijlocul celei de-a doua oraţii, o odă în acrostih care anunţa numele ipoteticei iubiri pierdute a poetului prin înşiruirea literelor cu care începea fiecare vers şi în acelaşi timp relata o poveste sfâşietoare a sacrificiului său pentru a-şi salva colegii de navă de o fisură în blindaj, care-i expunea vidului, Mahit avu revelaţia bruscă a faptului că stătea la Curtea Teixcalaanli şi asculta un concurs de poezie teixcalaanli, în timp ce ţinea în mână o băutură alcoolică şi era însoţită de o prietenă teixcalaanli foarte însufleţită.

Tot ce-şi dorise ea când avea cincisprezece ani. Chiar aici.

Se gândi că asta ar fi trebuit s-o facă mai degrabă fericită, în loc să se simtă în afara realităţii. Deconectată… *depersonalizată*. Ca şi cum toate astea s-ar fi întâmplat altcuiva.

Oraţiile erau bune. Unele dintre ele erau chiar mai mult decât doar bune –

ritmuri ce se repetau prin rime interioare inteligente sau un orator a cărui prezentare – în stilul specific teixcalaanli de incantaţii rapide, pe jumătate cântate, pe jumătate rostite – era excepţional de lină. Imagini superbe se revărsară în valuri peste Mahit, dar ea nu simţea nimic. Nimic, doar dorinţa de a putea avea exemplare scrise ale tuturor poemelor, transpuse în glife pe care să le poată citi undeva, într-un loc tăcut, tihnit şi nemişcat. Dacă ar fi putut citi poemele – dacă le-ar fi rostit cu propria voce, încercând ritmurile şi cadenţele, auzind cum i se rostogoleau pe limbă –, atunci cu certitudine le-ar fi putut simţi puterea. Aşa fusese întotdeauna până atunci.

Sorbi din pahar. Zegras Trei îi adusese o băutură alcoolică distilată dintr-o cereală pe care n-o cunoştea. Avea culoarea auriu-deschis a tuturor luminilor ce roiau şi o ardea uşor pe gât.

Când sosi, oraţia lui Porumb Nouă fu epigrama pe care o promisese Zegras Trei. Acesta abia începuse – abia îşi ocupase locul, îşi dresese vocea şi recitase o strofă de trei versuri:

Toate porturile-cereşti dau pe afară
Cetăţenii poartă braţe de flori importate.
Două-s lucrurile ce-n veci nu contenesc în Teixcalaan:
Cartografierea hărţilor stelare şi debarcările.

În momentul acela ezită, timp suficient pentru a semnala o mutaţie, o cezură. Mahit simţi cum toată sala rămase agăţată de răsuflarea lui oprită. Indiferent cât de puţin l-ar fi plăcut pe bărbat, ea văzu acum de ce era favoritul intelectualilor de la Curte: charisma pe care o avea se amplificase când vorbise în versuri. Pentru asta era făcut, în Lsel ar fi fost un candidat pentru o descendenţă imago de poeţi, dacă Staţia ar fi avut aşa ceva.

– *Arcul petalelor nenăscute îmbrăţişează un gol*, zise Porumb Nouă.

Apoi se aşeză.

Nu urmă nicio eliberare a încordării. Senzaţia de disconfort dăinui, plutind ca o miasmă. Următoarea oratoare înaintă în mijlocul tăcerii stânjenitoare şi paşii ei răsunară pe pardoseală. Se bâlbâi la primul vers al propriei compoziţii

şi trebui să reînceapă.

Mahit se întoarse întrebător spre Zegras Trei.

– Politică, murmură *asekreta*. Aceea a fost… o critică. În mai multe feluri. Eu crezusem că Nemţişor Treizeci îl avea la mână pe Porumb Nouă, dar oamenii pot fi surprinzători.

– Aş fi zis că e mai critic în privinţa lui Antidot Opt, spuse Mahit. Copilul. *Petale nenăscute*…

– Da, zise Zegras Trei şi sprâncenele i se împreunară, dar Nemţişor Treizeci este moştenitorul cel mai responsabil pentru creşterea importurilor bunurilor din Imperiu spre Oraş. De aceea are el bani – îi aduce de la sistemele din Arcul Vestic, de unde este familia lui. Şi mai este sugestia aceea de corupţie pentru fiecare cetăţean ce poartă o floare… toate importurile fiind cumva *otrăvite*… ca şi cum bogăţia lui Nemţişor Treizeci este la fel de rea ca importarea de bunuri din exteriorul lui Teixcalaan.

Politică prin intermediul analizei literare. Existau teste care evaluau aşa ceva sau era ceva ce un teixcalaanlitzlim învăţa prin expunere intensă? Mahit şi-o putea închipui pe Zegras Trei în copilărie, descifrând mesajele politice din „Clădirile“, cu colegii de clasă, în recreaţii. Nu era deloc greu de imaginat.

– Atunci, spuse ea, îi critică pe toţi mai puţin pe Buclă Opt.

– Ea supravieţuieşte stâlpului infamiei prin omisiune făţişă, replică Zegras Trei. Cred că-i ceva profund, mai mult decât doar: *Care moştenitor este mai bun?* De ce ar fi ales altfel Porumb Nouă un subiect aşa periculos?

Staţiala se gândi la ipoteza de bază a societăţii teixcalaanli: colapsul dintre *lume* şi *Imperiu* şi *Oraş* – şi că, dacă un asemenea colaps exista cu adevărat, importul era incomod, *străinii* erau periculoşi, chiar dacă importul respectiv provenea dintr-o parte îndepărtată a Imperiului. Iar barbarii ca ea nu puteau fi capabili să conceptualizeze de ce un poem despre coruperea periculoasă a florilor unei alte planete putea fi, de fapt, conceput pentru a nelinişti un teixcalaanlitzlim.

Dar dacă un sistem nu mai era *străin* – dacă lumea era destul de mare, Imperiul era destul de mare pentru a cuprinde şi subsuma tot ce era barbar în

lumea aceea –, atunci nu mai era barbar. El nu mai era amenințător. Dacă Porumb Nouă sublinia amenințarea *importului*, însemna că acesta cerea – sau cel puțin sugera – ca Teixcalaan să acționeze în vederea normalizării amenințării respective. A civilizării ei. Iar Teixcalaan civilizase întotdeauna – transformase întotdeauna altceva în teixcalaanli – prin forță. Forță cum era războiul. De fapt, Porumb Nouă nu se adresa lui Nemțișor Treizeci; Porumb Nouă susținea acele facțiuni politice care se pregăteau de război. Toate mișcările de trupe… Fulger Unu cu legiunile lui și cu partizanii care ovaționau – dar și Direcție Șase, care aducea în stadiul de pregătire flota ce-i marcase începutul domniei, când fusese el însuși un împărat cuceritor de stele.

– Zegras Trei, întrebă Mahit, unde sunt susținătorii lui Fulger Unu în seara asta? Lor se adresa poemul acela. Tuturor celor care doresc un Teixcalaan mai puternic, mai centralizat, mai puțin concentrat pe import.

– El este un populist și aici e Curtea – nu-i recomandat. Dar sunt sigură că… ah! Ah. Da. Noi căutăm război.

– Un război foarte curând, zise Mahit, surescitată în mod neplăcut de descoperire. O anexare. Un război de cucerire. Cu scopul de a face locurile *mai puțin străine*.

Zegras Trei se întinse, luă paharul cu alcool din mâna stațialei, trase un gât zdravăn și i-l înapoie.

– N-am mai avut un război de anexare dinainte să mă fi născut eu.

– Știu, spuse Mahit, citim și noi istoria în stații. Eram mulțumiți că Teixcalaan era un prădător din *vecinătate în stare de hibernare*.

– Parcă ai vorbi despre un animal lipsit de minte.

– Nu lipsit de minte, zise Mahit; era tot ce putea oferi ca scuză. Nici vorbă de așa ceva.

– Totuși un animal.

– Pentru că voi devorați. Nu despre asta vorbim? Un război de anexare.

– Nu este… ar fi devorare dacă am fi xenofobi sau genocidali, dacă n-am aduce teritorii noi în Imperiu.

În lume. Dacă modificai pronunțarea verbului, Zegras Trei ar fi putut spune

dacă n-am face ca teritorii noi să devină reale, dar Mahit știa la ce se referea: toate modurile prin care apartenența la Teixcalaan confereau prosperitate unei planete sau stații. Economic, cultural – *ia-ți un nume teixcalaanli, devino cetățean*. *Vorbește în poezie*.

– Haide să nu discutăm în contradictoriu, spuse ea cu glas tare. Nu vreau așa ceva.

Asekreta strânse din buze.

– Ba vom discuta. Vreau să înțeleg ce gândești tu. Este jobul meu. Dar o putem face mai târziu. Uite, Împăratul îl va anunța în curând pe câștigătorul concursului.

Orațiile se încheiaseră. Mahit nu le mai auzise defel pe ultimele. Niciuna dintre ele nu tulburase sala în felul cum o făcuse Porumb Nouă. Acum, Împăratul se ridică în picioare, flancat de *ezuazuacatlim* – oare conferiseră, aleseseră împreună un câștigător? Stațiala se îndoia că ar fi putut ajunge așa repede la o concluzie, mai ales că grupul îi includea pe Nemțișor Treizeci, doi teixcalaanlitzlim pe care ea nu-i întâlnise și Teslă Nouăsprezece, superbă tot în alb. Aproape o ușurare să te uiți la ea, sub toate luminile strălucitoare.

Direcție Șase făcu un gest, arătând o poetesă care nu-i lăsase absolut nicio impresie lui Mahit. Aceasta păru la fel de surprinsă de onoarea ce i se făcuse precum restul curtenilor, care șovăiau pe muchia așteptatelor ovații aclamatorii, ca și cum n-ar fi fost de asemenea siguri de ce se petrecuse.

– Cine este? întrebă stațiala în șoaptă.

– Turlă Paisprezece, răspunse Zegras Trei. Cu totul banală, competentă, dar simplă, și așa a fost mereu. Până acum n-a mai câștigat nimic, niciodată.

Chipul lui Porumb Nouă era impasibil. Mahit nu putea spune dacă era încântat să fie atât de evident ignorat sau dacă era furios; dacă dorise să strice seara atât de clar. Turlă Paisprezece se prosternă în fața Împăratului și primi ca trofeu o floare suflată din sticlă. Se ridică. Curtenii adunați izbutiră să-i strige numele și Mahit li se alătură – ar fi fost mai bizar dacă n-ar fi făcut-o.

– Nu-ți termini paharul? întrebă Zegras Trei după ce zgomotele se stinseră.

– Ba da. De ce?

– Pentru că în restul serii va trebui să vorbesc despre utilizarea asonanței de

către Turlă Paisprezece, iar tu va trebui să asculți și ar trebui ca amândouă să fim mult mai cherchelite.

– Ah, făcu Mahit. Când pui problema așa…

CAPITOLUL OPT

„ȘASE PALME ÎNTINSE [*ÎNALTUL COMANDAMENT AL TEIXCALAAN*] către SUMAC TREI CĂPITĂNEASA FLOTEI, 249.3.11-DIRECȚIE ȘASE, cod 19 (STRICT SECRET): Pregătire pentru retragerea imediată a Grupurilor de Bătălie de la Opt până la Treisprezece din Legiunea Douăzeci şi șase de la angajarea activă în Odile. Grupul de Bătălie Nouă va rămâne pe loc sub conducerea *ikantlos* Turbină Optsprezece. Plecare imediată cu Grupurile de Bătălie de la Opt până la Treisprezece către coordonatele de mai jos în vederea joncțiunii cu restul Flotei Trei Imperiale și pregătire pentru iminentă călătorie prin saltpoartă spre Sectorul Parzrawantlak. Expediat. SFÂRȘIT MESAJ. URMEAZĂ COORDONATE.“

Mesaj primit de Sumac Trei, căpitan al Flotei, staționat pe orbita lui Odile-1, ziua 249, anul 3, indictionul 11 al Împăratului Direcție Șase al Teixcalaan

„Stația Lsel îți mulțumește pentru interesul dovedit prin slujirea poporului în tradiția noastră cea mai profundă: deplasarea prin spațiul cosmic. Noi, membrii Ghildei Piloților, suntem bucuroși să primim potențiali piloți la această sesiune informativă. Broșura prezentă sintetizează modul de pregătire adecvat pentru depunerea cererii de admitere în Ghilda Piloților în cursul perioadei premergătoare testării aptitudinilor. Potențialii candidați trebuie să aibă în vedere următoarele cerințe: pregătire matematică în fizică clasică și cuantică, chimie de bază, inginerie; stare fizică evaluată Excelent-2 cu capacitatea atingerii de Excelent-4 în coordonarea mână-ochi; punctaje mari la aptitudini de orientare în spațiu și propriocepție;

punctaje mari la aptitudini de coeziune de grup, precum şi iniţiativă independentă…“

Broşură distribuită tinerilor doritori să îşi depună cererea de înscriere în Ghilda Piloţilor Lsel (vârsta 10-13 ani)

Undeva pe la mijlocul celui de-al treilea ei pahar de băutură deschisă la culoare, pe care Zegras Trei i-o aducea întruna (Zegras Trei bea ceva alb-lăptos pe care o numea *ahachotiya*, despre care Mahit era convinsă că însemna „fruct răscopt şi plesnit“ – cel puţin din cunoaşterea rădăcinilor cuvântului nefamiliar – şi nu prea înţelegea de ce ar fi fost de dorit s-o consumi, cu atât mai puţin în mod repetat), staţiala se pomeni la periferia unui cerc de teixcalaanlitzlim, privindu-i cum purtau ceva ce n-ar fi putut descrie ca un concurs poetic, ci mai degrabă o bătălie a spiritelor desfăşurată exclusiv în versuri improvizate. Începuse ca un soi de joc: una dintre prietenele inteligente ale lui Zegras Trei repetase ultimul vers al poemului banal, câştigător al lui Turlă Paisprezece şi întrebase: „Îl jucăm?“ şi apoi îl folosise ca prim vers al propriului catren, care schimba ritmul de la forma standard de cincisprezece silabe a versurilor politice în ceva ticsit de dactili. După care arătase cu bărbia spre alt prieten al lui Zegras Trei, provocându-l… Iar acesta preluase ultimul ei vers şi recitase catrenul lui perfect acceptabil, fără nicio pregătire. Mahit înţelesese câteva referinţe: el imitase stilul unui poet pe care staţiala îl citise, Briceag Treisprezece, care utiliza acelaşi şablon de sunete-vocale, repetate de ambele părţi ale unei cezuri.

După aceea, imitarea lui Briceag Treisprezece păruse la ordinea zilei – fu rândul lui Zegras Trei, apoi al altei femei, apoi un teixcalaanlitzlim al cărui sex Mahit nu-l recunoscu, după care se ajunse înapoi la cea care declanşase provocarea… care schimbă din nou jocul, adăugând alt element: fiecare catren trebuia acum să înceapă cu ultimul vers al celui anterior, să fie în dactili cu o cezură de vocală repetată şi să aibă ca subiect reparaţii aduse infrastructurii Oraşului.

Zegras Trei era enervant de iscusită în descrierea reparaţiilor infrastructurii Oraşului. Era lucidă în ciuda atâtor pahare de *ahachotiya*, râdea, rostea versuri precum *mortarul se-ntărește în jurul piscinei care reflectă/ netezit și albit de limbile a mii de tălpi teixcalaanli/ totuși se fărâmă granular și nepermanent/ și va fi rostit din nou, refăcut în imaginea/ unui departament sau a altuia/ revendicator*, iar Mahit ştiu două lucruri: în primul rând, că, dacă ar fi dorit să participe la jocul acela, tot ce trebuia să facă era să înainteze un pas în cerc şi cineva ar fi provocat-o, la fel ca pe alt teixcalaanlitzlim… şi în al doilea rând, că ar fi avut parte de un insucces uriaş. Era imposibil să poată face aşa ceva. Îşi petrecuse jumătate din viaţă studiind literatură teixcalaanli şi abia dacă era suficient de bună pentru a putea urmări jocul, pentru a recunoaşte câteva citate. Dacă ar fi încercat, ar fi… oh, ei n-ar fi râs. Ar fi fost indulgenţi. *Atâât de indulgenţi cu sărmana şi ignoranta barbară care se străduia atât de mult să fie civilizată şi…*

Zegras Trei n-o băga în seamă deloc.

Mahit se retrase uşor şi se îndepărtă de cercul de tineri inteligenţi, dispărând în uriaşa sală de bal, sub bolţile-evantaie ce scânteiau luminate de stele şi se străduí să nu se simtă de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns. Nu avea niciun rost să plângă pentru aşa ceva. Dacă tot dorea să verse lacrimi, mai bine ar fi făcut-o pentru Yskandr sau pentru necazurile politice în care se trezise, nu pentru că ar fi fost incapabilă să descrie mortarul unei piscine în timp ce făcea referire la un poem vechi de secole despre conflicte interdepartamentale. „Unui departament sau a altuia, revendicator“. Ea citise poemul acela în una dintre culegerile ei, în Staţie, şi crezuse că-l înţelesese. Nici pe departe!

Sala continua să fie ticsită de curteni ameţiţi de băutură; ba chiar se părea că numărul lor era mai mare decât înainte, un al doilea val oameni venise la petrecere abia acum, după ce concursul de oraţii al Împăratului se terminase; Direcţie Şase însuşi nu se vedea nicăieri şi Mahit fu mulţumită. Se simţea mulţumită, fiindcă era greu să-l priveşti pe Împărat fără să doreşti să te apropii. Se simţea mulţumită, fiindcă acesta fusese atât de fragil, sub toată puterea aceea, iar o parte din ea, despre care bănuia că-i aparţinea în

majoritate lui Yskandr, dorea ca Împăratul să se poată odihni şi nu să-şi irosească timpul cu mondenităţile, cu haosul acesta de teixcalaanlitzlim scânteietori. Îşi mai luă un pahar (de acum încă unul nu avea să mai conteze, iar ea învăţase cum să le evite pe cele cu gust de violete sau de flori lăptoase putrezite) şi porni prin sală.

Majoritatea curtenilor o evitau sau o salutau cu formalitatea pe care o cerea statutul ei, iar asta era perfect. Ba chiar era plăcut. Mahit putea efectua ritualurile de la Curte şi fără ajutorul lui Yskandr şi putea să fie agreabilă – toate acestea se numărau printre talentele ei, erau talentele pentru care fusese selectată în mod specific, pentru care avea aptitudini, şi niciun test Lsel de compatibilitate imago nu căuta vreodată dacă un candidat era capabil să improvizeze versuri cu uşurinţă. Acela nu era decât visul dorinţei unei copile barbare.

Se desfăta. De asemenea, era uşor ameţită de alcool.

Şi pentru că ambele erau adevărate, Mahit fu grozav de surprinsă atunci când o persoană foarte, foarte înaltă, purtând o rochie lungă din mătase gri-aurie pal, cu tăietură în diagonală, puse mâna pe braţul ei, silind-o să se întoarcă. Sala continuă să se rotească pentru o clipă după ce staţiala se opri şi probabil că ar fi trebuit să îşi facă griji din cauza asta.

Femeia care o acostase nu era teixcalaanli, nici după trăsături şi în niciun caz după vestimentaţie. Braţele îi erau dezgolite, cu excepţia brăţărilor grele din argint bătut, câte una pe fiecare încheietură, şi o bandă mult mai lată sus, pe braţul stâng, şi purta un machiaj cu care Mahit nu era familiarizată: îşi acoperise complet pleoapele cu cremă roşie şi auriu-pal, aidoma picturii unor nori în amurg pe o planetă îndepărtată.

Staţiala se aplecă peste palme şi femeia o imită… stângaci. Foarte neîndemânatică.

– Tu eşti ambasadoarea Lsel! zise entuziast necunoscuta.

– Da?

– Eu sunt Gorlaeth, ambasadoarea Dava. Hai să bem ceva împreună!

– Să bem, repetă Mahit trăgând de timp.

Nu-şi putea aminti unde era Dava. Era una dintre planetele recent anexate

din spațiul teixcalaanli, în privința asta era sigură, dar să fi fost oare cea care exporta mătase sau cea cu o faimoasă școală de matematică? Pentru așa ceva era bun un imago. Ca să te ajute să-ți amintești lucruri pe care trebuia să le cunoști, despre care nu avuseseși habar că trebuia să le cunoști.

– Da, spuse Gorlaeth. Tu bei? În stația voastră aveți băuturi?

Rahat, gândi Mahit.

– Da, avem băuturi. Multe. Ție din care îți plac?

– Am încercat tot ce au la bar. Cultură locală, înțelegi. Înțelegi!

Mâna lui Gorlaeth reveni pe brațul lui Mahit, care simți un soi îndepărtat de milă dezgustată pentru ea: fusese trimisă aici de guvernul ei, iar guvernul ei era un protectorat recent al Teixcalaan și femeia era *singură* (așa cum Mahit era singură…, dar Mahit n-ar fi trebuit să fie singură), iar a fi singur în Teixcalaan era ca și cum te-ai fi înecat cu aer curat.

Ai putea încerca toate băuturile unui bar și să numești asta *imersare în cultura locală*.

– Ești de mult timp aici? întrebă Mahit.

Aceeași frază pe care Zegras Trei o folosise în mașină în primele ei minute în Oraș. *Ești de mult timp în lume?*

Gorlaeth ridică din umeri.

– De câteva luni. Acum nu mai sunt eu ultima sosită – tu ești. Ar trebui să vii la salonul nostru – câțiva ambasadori din sisteme mai îndepărtate se adună la fiecare două săptămâni.

– Și ce faceți?

– Politică, zise Gorlaeth.

Când zâmbea, înceta să mai pară amabilă și ușor pierdută. Avea mulți dinți mici și majoritatea lor erau ascuțiți. Nu era un zâmbet de stațial, dar nici de teixcalaanli, iar Mahit simți, pentru o clipită amețitoare, lățimea și lungimea galaxiei – cât de departe putea duce o saltpoartă pe cineva. Cum cei aflați dincolo de saltpoartă puteau fi oameni sau puteau să arate ca oamenii, dar să nu fie…

Așa ar fi gândit un teixcalaanlitzlim. Ea devenea foarte pricepută la așa ceva, nu?

– Trimite-mi o invitație, zise Mahit. Sunt sigură că interesele politice ale lui Lsel vor beneficia dacă voi afla care sunt interesele politice ale lui Dava.

Expresia lui Gorlaeth nu se schimbă, ci, mai degrabă, deveni mai clar definită: ascuțimea dinților deveni mai pronunțată. Mahit se întrebă dacă moda pe Dava era să-i ascută prin pilire sau dacă era un exemplu al unei trăsături endemice a unei populații izolate, așa cum erau mutanții din imponderabilitate.

– Mai mult decât ți-ai putea închipui, ambasadoareo, zise Gorlaeth. Guvernatorul teixcalaanli al provinciei noastre nu vine aproape niciodată să ne deranjeze, decât pentru a ne invita la evenimente ca acesta. Stația ta ar putea lua notițe pentru a învăța ce are de făcut.

Mahit nu era sigură dacă asta fusese o amenințare – *Participă la saloanele noastre politice, alătură-te micului nostru grup de ambasadori și, când Teixcalaan vă va înghiți și pe voi, veți scăpa întregi și nemestecați* – sau o ofertă autentică de simpatie: oricare ar fi fost realitatea, se simți insultată. Femeia asta era de pe Dava – despre care tot nu-și putea reaminti dacă era importantă pentru mătasea exportată sau pentru matematică – și credea că-i putea da sfaturi lui Mahit. Se săturase de sfaturi pentru seara asta.

Când zâmbi și ea, își trase buzele cât mai mult, dezgolindu-și dinții într-o grimasă.

– S-ar putea s-o fac, răspunse. Sper că vei găsi o băutură nouă pe care s-o încerci, ambasadoareo Gorlaeth. Noapte bună!

Sala se roti din nou când Mahit se răsuci pe un călcâi, dar aprecia că încă mergea în linie dreaptă. Trebuia să iasă de aici înainte de a se întâlni cu cineva care putea să-i facă într-adevăr rău ei sau Stației. Simțea nevoia să fie singură.

Sala tronului din Palat-Pământ avea o mulțime de ieșiri. Mahit alese una la întâmplare și dispăru în mașinăria fortăreței Împăratului.

***

Cea mai mare parte din Palatul-Pământ era marmură și aur, incrustații cu

stele și lumini discrete, o stare similară în permanență cu cea din preajma zorilor: ca priveliștea din stație când se apropiau din nou de planeta cea mai apropiată, un amestec de flame solare și gămălii stelare. Nu erau nici pe jumătate atâția oameni cât se așteptase Mahit și aproape deloc gărzi sau poliție. Nu văzu nici măcar un singur Însorit, cu vizoarele lor aurii integrale, deși s-ar fi încadrat de minune în decor – doar câțiva bărbați și femei, inexpresivi, cu brasarde gri-pal, robuști și înarmați cu bastoane paralizante, ce păreau a fi destul de periculoși sau puteau deveni periculoși dacă erau provocați. În Teixcalaan nu existau arme cu proiectile, nici chiar în palat; o parte din cultura spațială ajunsese până la urmă în locurile cele mai civilizate. Ea evită toate ușile păzite și-și îngădui să hoinărească altfel nestânjenită: ghidată doar de locurile unde nu avea voie să intre.

Era deja mult mai trează când găsi grădina, nici cherchelită, nici cu stomacul în gură – ci doar ușor ametită, vibrând ciudat. Și se simțea mulțumită, atât datorită lipsei unei ebrietăți totale, cât și datorită lipsei unei complete sobrietăți, când înțelese în ce grădină nimerise, o inimă micuță tăiată în mijlocul palatului. Era mai degrabă o încăpere decât o grădină: avea forma unei sticle închise, al cărei gât se deschidea ca o pâlnie spre cerul nopții. Vântul umed din Oraș luneca prin pâlnia aceea și era domolit. Umiditatea abundentă din aer îmbâcsea plămânii stațialei și hrănea plantele ce suiau pe trei sferturi din înălțimea zidurilor grădinii. Verdele cel mai închis și verdele-deschis, în întregime nou, și o mie, mii, de flori roșii pe lujeri cățărători – iar din florile acelea sorbeau pliscurile lungi ale unor păsări micuțe, doar cât degetul mare al lui Mahit, ce pluteau staționar și plonjau ca insectele. Bătăile aripilor lor se auzeau ca un zumzet. Întreaga grădină zumzăia.

Mahit înaintă doi pași – mersul îi era perfect silențios pe mușchiul de pe jos – și ridică o mână, curioasă. O pasăre minusculă se opri pe ea, rămase puțin pe vârful degetului, apoi decolă iarăși. Nici măcar nu-i putuse simți greutatea. Fusese ca o fantomă. Poate că de fapt nici n-o atinsese.

Un asemenea loc nu putea exista într-o stație. De altfel nu putea să existe pe majoritatea planetelor. Înaintând în sanctuarul acesta straniu și semiîntunecat,

privi deasupra sa, încercând să înțeleagă de ce păsările nu zburau în sus prin pâlnie, pentru a evada în cerul teixcalaanli boltit – cu siguranță, acolo era destul de cald pentru ele, deși probabil că aerul nu era nici pe departe la fel de dulce, nu existau atâtea flori roșii laolaltă. Poate, confortul era suficient pentru a ține întemnițată, de bunăvoie, o populație întreagă.

Confortul și ochiurile fine ale unei plase. Când își înclina capul la unghiul potrivit, Mahit putea s-o distingă, întinsă argintiu și aproape invizibilă la gura pâlniei.

– De ce ești aici? zise cineva – un glas ascuțit, subțire, obișnuit să poruncească, iar Mahit nu mai privi în sus.

Era clona nouăzeci la sută Antidot Opt, imaginea leită a lui Direcție Șase așa cum fusese la vârsta de zece ani. Părul lung și negru al copilului era despletit și-i cobora mai jos de umeri, dar în rest arăta la fel de impecabil ca atunci când stătuse alături de originalul lui, iar Mahit își oferise încheieturile. Nu era înalt. Nu avea să fie înalt, dacă nu cumva cele zece procente din materialul lui genetic care nu fuseseră țesute din al Împăratului conțineau o mulțime de markeri genetici pentru înălțime. Îți puteai da seama că se simțea confortabil în încăperea aceasta ciudată, cu păsări frumoase și captive, dar o privea pe Mahit de parcă ar fi fost un fragment iritant de sfărâmături spațiale, pe care trebuia să-l evite pentru a se înscrie pe o orbită.

– Ești noua ambasadoare a Stației Lsel. De ce ești aici și nu la petrecere?

Pentru un copil de zece ani, era tulburător de direct. Mahit se gândi la Planiglob Doi, micuțul Hartă al lui Agat Cinci, care studia mecanica orbitală la vârsta de șase ani. Copiii învățau ceea ce se aștepta din partea lor să știe. Și ea învățase. La zece ani, în Lsel, știa cum să peticească perforația unei carcase, cum să calculeze traiectoria unei nave ce se apropia, unde erau cele mai apropiate capsule de salvare și cum să le utilizeze în caz de urgență. Știa de asemenea să-și scrie numele cu glife teixcalaanli, să recite câteva poezii; să stea trează în minuscula ei cabină-capsulă protejată, să viseze să ajungă o poetesă ca Orhidee Nouă și să aibă aventuri pe planete îndepărtate. Se întrebă ce visează copilul acesta.

– Milord, i se adresă acum, doream să văd mai mult din palat. Iertare, dacă

am deranjat.

– Ambasadorii din Lsel sunt curioşi, rosti Antidot Opt ca şi cum ar fi fost primul vers al unei epigrame.

– Bănuiesc că suntem, da. Acesta este… vii adesea aici? Păsările acestea micuţe sunt minunate.

– *Huitzahuitlim*.

– Aşa se numesc?

– Aşa se numesc cele de aici. Afară, acolo de unde au venit ele, au alt nume. Dar acestea sunt colibri de palat. Lsel nu are păsări.

– Nu, confirmă Mahit încetişor.

Copilul acesta îl cunoscuse pe Yskandr. Şi Yskandr îi umpluse mintea cu imagini ale Staţiei Lsel.

– Nu avem, urmă ea. Nu avem deloc animale.

– Mi-ar plăcea să văd un loc ca acela, zise Antidot Opt.

Mahit simţi că-i lipsea o informaţie vitală. (Era sigură că n-ar fi trebuit niciodată să se fi întâlnit cu acest copil, nu cu el neînsoţit, nu într-un cadru neoficial.)

– Ai putea s-o vezi, spuse ea. Eşti un tânăr foarte puternic, iar dacă vei mai dori s-o vezi când vei ajunge la vârsta potrivită, Staţia Lsel va fi onorată să te primească.

Când râse, Antidot Opt nu mai păru deloc un copil de zece ani. Râsul îi era misterios şi amar, şi inteligent, şi Mahit dori… ceva, un sentiment pe care nu-l putea defini. O rămăşiţă a instinctului matern. Dorinţa de a-l îmbrăţişa pe puştiul ăsta, care cunoştea păsări şi care fusese lăsat singur în palat, fără prieteni sau gărzi. (Cu certitudine, nişte gărzi trebuiau să existe pe undeva. Poate că Oraşul însuşi, *algoritmul perfect*, îi privea cu atenţie pe amândoi.)

– Poate c-o voi cere, zise el. Aş putea s-o fac.

– Ai putea, repetă staţiala.

Antidot Opt ridică din umeri.

– Ştiai, spuse el, că, dacă-ţi afunzi degetele în flori, *huitzahuitlim* beau nectarul direct din mâna ta? Ele au limbi lungi. Nici măcar nu trebuie să te atingă s-o facă.

– Nu le-am atins, spuse Mahit.

– Ar trebui să pleci, rosti Antidot Opt. Nu ar trebui în niciun caz să fii aici.

Ea încuviinţă din cap.

– Bănuiesc că aşa este. Noapte bună, milord.

Se simţi în pericol când se întoarse cu spatele la el, chiar dacă puştiul avea numai zece ani. (Poate tocmai pentru că avea zece ani, şi era atât de obişnuit ca oamenii să-i întoarcă spatele, încât era ceva ce putea să poruncească.) Mahit se gândi la asta cât timp merse pe hol, îndepărtându-se de grădină şi de locuitorii ei.

Nici măcar nu trebuie să te atingă s-o facă.

***

Gândindu-se la curtenii şi la oficialităţile ce stăteau atâtea ore în picioare în labirintul acestui palat, un suflet milostiv instalase o serie de bănci joase pe unul dintre coridoarele cele mai apropiate de marea sală de bal şi de tronul suliţelor solare. Majoritatea erau ocupate, dar Mahit găsi una complet goală într-un colţ şi se lăsă să cadă pe marmura răcoroasă. Şoldul continua s-o doară. Nu mai era absolut deloc ameţită de alcool şi se simţea… epuizată, mai mult decât orice, iar, de fiecare dată când închidea ochii, se gândea la Antidot Opt în grădina sa, cu păsările sale.

Oare el îţi duce dorul, Yskandr? gândi ea şi, din nou, tăcerea din mintea ei era un hău ce nu putea fi umplut, o gaură în care putea să cadă. Se rezemă de peretele din spate şi încercă să respire egal. Rumoarea glasurilor mulţimii din sala de bal se putea auzi de la zece metri, ca un vuiet slab întreţesut de râsete. *Ce i-ai spus despre Staţia noastră?*

Abia dacă simţi când un bărbat se aşeză pe banchetă lângă ea; nu deschise ochii decât când el o atinse uşor pe umăr şi atunci tresări violent. Era un teixcalaanlitzlim (bineînţeles, la urma urmelor, ce altceva putea fi?) deloc remarcabil: nu făcea parte dintr-un minister pe care să-l poată identifica după uniformă, pur şi simplu un bărbat de vârstă mijlocie în costum verde-închis din mai multe straturi şi acoperit cu broderii minuscule de explozii stelare, tot

verde-închis, cu un chip despre care staţiala era absolut sigură că nu şi-l va reaminti niciodată.

– Poftim? întrebă ea.

– Tu, rosti bărbatul cu un aer satisfăcut, nu porţi o insignă din aia oribilă.

Mahit simţi cum sprâncenele i se apropie şi-şi aranjă chipul în cuvenita inexpresivitate teixcalaanli.

– Insignele cu nemţişor? bănui ea. Nu, nu port.

– Să-mi bag picioarele dacă pentru asta n-ar merita să-ţi fac cinste c-un păhărel, zise bărbatul şi staţiala simţi izul alcoolului venind în valuri dinspre el. P-aici nu-s destui ca tine.

– Nu sunt, repetă Mahit precaut.

Ar fi vrut să se ridice, dar necunoscutul beat o prinsese de încheietura mâini şi o ţinea locului.

– Nici pe departe destui. Auzi… tu-ai fost în Flotă? Pari genu' de femeie care-a fost în Flotă…

– N-am făcut serviciul militar, spuse Mahit. Nu în felul acela…

– Ar trebui, zise el. Cei mai buni zece ani ai mei i-am dăruit Imperiului şi lor le-ar plăcea o femeie-naltă ca tine, nu contează că nu eşti prăsila Oraşului, nu-i pasă nimănui atâta vreme cât îţi urmezi propriul *yaotlek* şi eşti gata să mori pentru fraţii tăi de arme…

– În ce companie ai servit? reuşi Mahit să întrebe.

– În glorioasa şi eterna Legiune Optsprezece, sub binecuvântatul de lumina stelelor Fulger Unu, răspunse el, iar staţiala înţelese că i se servea *un discurs de recrutare*.

Un discurs de recrutare pentru cei care strigau numele lui Fulger Unu pe stradă, dorind să-l detroneze pe împăratul conducător prin simple aclamaţii, prin sunetul glasurilor lor reunite, care anunţau că atenţia şi favoarea stelelor veşnic arzătoare se schimbaseră şi poposiseră asupra altcuiva.

– Ce bătălii a câştigat Fulger Unu? întrebă ea, gândindu-se că s-ar putea folosi de beţiv pentru a încerca să înţeleagă ceva din mentalitate, să găsească logica dinapoia aclamaţiilor.

– Ce-ntrebare de rahat mai e şi asta? se strâmbă bărbatul, aparent profund

ofensat de faptul că ea nu începuse imediat să-l laude pe Fulger Unu, şi se ridică. Mâna lui întârzia pe braţul lui Mahit, strângând cu putere. Eşti o… tu-i mama mă-sii, cum îndrăzneşti…

Niciun pic de raţiune, gândi ca de la mare depărtare Mahit, *doar emoţie şi loialitate, exacerbate de alcool*. Bărbatul o *zgâlţâi* şi dinţii îi clănţăniră în gură. Nu putea decide dacă strigătul *Eu nici măcar nu sunt una dintre voi!* l-ar fi făcut să bată în retragere sau l-ar fi inflamat încă şi mai mult, aşa că încercă:

– N-am vrut să…

– Nu porţi o insignă de-alea, dar *ai putea foarte bine să*…

– Una dintre insignele mele? rosti alt glas, politicos, senin.

Beţivul îi dădu drumul lui Mahit – ea căzu dureros pe bancheta din marmură, dar fu oricum fericită – şi se răsuci brusc, pentru a-l vedea pe Nemţişor Treizeci însuşi, arătând încă impresionant în albastru şi cu coroana parţială.

– Excelenţă, rosti bărbatul şi se aplecă iute deasupra mâinilor sale.

Chipul lui căpătase deja o nuanţă de verde bolnav, care nu se potrivea deloc cu veşmintele.

– Nu ţi-am reţinut numele, zise Nemţişor Treizeci. Îmi pare foarte rău.

– Conifer Unsprezece, rosti înăbuşit bărbatul, rămânând aplecat.

– Conifer Unsprezece, repetă Nemţişor Treizeci. Ce încântător să facem cunoştinţă. Doreai ceva de la această tânără? Ea este, mă tem, o barbară… îmi cer *cu adevărat* scuze dacă te-a insultat…

Mahit rămase cu gura căscată. Nemţişor Treizeci îi făcu cu ochiul peste capul plecat al lui Conifer Unsprezece. Ea închise gura. Nemţişor Treizeci era periculos – arogant, inteligent şi manipulator, iar ea înţelese precis la ce se referise Agat Cinci când îi spusese că va înţelege de ce bărbatul acesta fusese făcut *ezuazuacat*, iar apoi co-moştenitor imperial, după ce avea să-l vadă cu ochii ei în acţiune. Era la fel de flexibil ca o hologramă, îndoindu-se la lumină, spunând lucruri diferite sub unghiuri diferite.

– Ei bine, Conifer Unsprezece, urmă el, noi doi vom purta o discuţie mai târziu şi vom vedea dacă ne putem rezolva productiv diferenţele de păreri,

mai ales acum că înțeleg că ești destul de tulburat pentru a comite un delict.

– Un delict? repetă Conifer Unsprezece pe un ton delicat de oroare.

– Agresiunea reprezintă un delict. Totuși, barbara te va ierta, nu-i așa? Deocamdată.

— Deocamdată, zise ea.

Îi juca jocul. Aștepta să vadă ce se poate întâmpla.

– De ce n-o lași în pace, să-și vadă de treburile ei, și de ce nu te-ntorci la petrecere, Conifer Unsprezece? Lăsând la o parte politica, sunt sigur că ești de acord cu mine că acolo vei găsi băuturi mai bune și chiar ceva dans, spre deosebire de locul ăsta.

Conifer Unsprezece încuviință din cap. Părea un om tras în țeapă, care se zbătea pentru a se elibera.

– Așa este, Excelența Voastră, spuse el. Așa o să… o să fac.

– S-o faci, zise Nemțișor Treizeci. O să vin mai târziu. Ca să mă asigur că te distrezi și că te simți bine.

Iar asta, gândi Mahit, era o amenințare directă. Conifer Unsprezece dispăru grăbit pe hol, iar ea rămase singură cu Nemțișor Treizeci. *Doi moștenitori imperiali într-o singură seară, Yskandr. Tu te-ai descurcat vreodată atât de bine?* Nervii ulnari reîncepură să-i scânteieze și se întrebă dacă asta era tot ce-i mai rămăsese din imago. Ecoul unei neuropatii.

– Cred că-ți datorez mulțumiri, îi zise lui Nemțișor Treizeci.

– N-a fost mare lucru, răspunse el și deschise larg brațele. Bărbatul acela te agresa fizic. Aș fi intervenit, indiferent cine ai fi fost, ambasadoareo.

– Cu toate acestea…

— Bineînțeles. Făcu o pauză. Te-ai rătăcit, ambasadoareo? Aici, pe holuri.

Mahit apelă la un surâs larg în stilul Lsel, dezvelindu-și dinții. Izbuti să-l stânjenească pe Nemțișor Treizeci suficient ca el să nu-i răspundă tot printr-un zâmbet.

– Excelența Voastră, îi spuse minținд fără să clipească, îmi pot găsi drumul de întoarcere. Nu m-am rătăcit defel.

Pentru a o dovedi, se sculă de pe banchetă și porni cu pas deliberat – străduindu-se să nu șchiopăteze din cauza șoldului care o durea – înapoi spre

vuietul și gălăgia petrecerii, lăsându-l pe *ezuazuacat* în urmă.

***

În sală se dansa. Mahit a decis prompt că ea nu va dansa, că neparticiparea ei la dans făcea parte din interpretarea rolului de necivilizată și de asemenea că ora era destul de înaintată pentru ca să plece, dacă reușea să-și dea seama cum s-o facă (și unde să se ducă, atunci când pleca – înapoi la Teslă Nouăsprezece? În propriul apartament?).

Se dansa în pereche, dar și în grupuri întrepătrunse, ce făceau schimb de parteneri. Se formau modele pe podea, mișcându-se ca niște lanțuri lungi, fractale. *Hărți stelare,* gândi Mahit, apoi continuă ca la un semnal, *Două-s lucrurile ce-n veci nu contenesc în Teixcalaan…,* cu epigrama lui Porumb Nouă ridicându-se la suprafața minții ei.

– Iată-te, spuse Agat Cinci, iar Mahit se întoarse și o văzu pe prețuita asistentă a lui Teslă Nouăsprezece stând chiar înapoia ei, cu o mână pe omoplații lui Zegras Trei, menținându-i echilibrul. Ți-am găsit atașata culturală și mi s-a cerut să vă conduc pe amândouă acasă.

Zegras Trei nu mai experimenta o beție plăcută. Pielea tâmplelor îi era cenușie și se simțea epuizată. Ieșise din spital de numai treizeci de ore, își aminti Mahit, apoi își opri impulsul necuvenit de a o lua de braț. Se părea că Agat Cinci se descurca destul de bine cu amândouă.

– Ce ai văzut? întrebă Zegras Trei, pe când traversau sala.

Nu *unde ai fost,* ci *ce ai văzut.* Nu fusese o întrebare care s-o mustre pe Mahit pentru că plecase de una singură. Nu tocmai.

– Păsări, se pomeni stațiala răspunzând. O grădină plină cu păsări.

Apoi ieșiră din palat, suiră într-un mașină de sol și fură duse înapoi la Palat-Nord.

CAPITOLUL NOUĂ

INTEROGARE DOSAR PROFESIONAL pentru MOTOR CINCISPREZECE, *ASEKRETA*, PATRICIAN CLASA A TREIA (PENSIONAT):

„[…] Retras din post activ în Minister în 14.1.11 (Direcţie Şase), cu pensionare timpurie. Cererea de pensionare făcută ca alternativă la deschiderea unei anchete asupra conexiunilor neautorizate ale *asekreta* cu extremişti locali din Odile şi teritoriile înconjurătoare din Arcul Vestic. Pe durata procesului de pensionare, *asekreta* a susţinut că toate legăturile lui cu Odile au fost, primordial, sociale şi doar incidental politice şi că a raportat sentimentele de sedițiune şi antiimperialiste despre care a luat cunoştinţă, aşa cum era de aşteptat din partea unui agent al Ministerului Informaţiilor. [*SECȚIUNE ELIMINATĂ: SECURITATE 19*] […] cu toate acestea, când i s-a oferit să aleagă între pensionare şi anchetare, a ales-o pe cea dintâi fără comentarii. Rapoartele lunare de activitate norcârlig după pensionarea lui *asekreta* nu sugerează tendinţe de sedițiune. Recomandare: continuarea monitorizării la intensitatea curentă.“

//Acces//INFORMAȚIE, interogare bază de date, efectuată pe 246.3.11 de către *asekreta* Zegras Trei, norcârlig personal din locație securizată în interiorul palatului

„Relaţiile staţialilor cu persoane non-umane au fost mediate în principal sub auspiciile entităţilor politice din vecinătatea lor: un exemplu notabil este tratatul existent între Imperiul Teixcalaanli şi Ebrekti; deoarece spaţiul staţial nu partajează saltporţi cu spaţiul ebrekti, acordul de pace dintre Ebrekti şi Teixcalaan a fost suficient

pentru a normaliza relațiile staţialilor cu navele ebrekti – deşi observaţii privind suveranitatea staţială care ar fi trebuit să devină manifestă prin încheierea de tratate cu persoane non-umane au continuat să fie aduse de consilierii pentru Mineri şi de către aceia pentru Moştenire în ultimele şase decenii. Cu toate acestea, exceptând o prezenţă non-umană în spaţiul staţial şi contactul direct, este foarte probabil ca o revizuire a politicii să nu fie necesară […].“

„Încheierea de tratate staţiale dincolo de graniţele saltporţilor“, teză prezentată Consiliului pentru Moştenire de către Gelak Lerants, ca parte a examenului său pentru eliberarea certificatului de membru; accesată de consilierul pentru Piloţi Dekakel Onchu, la 248.3.11 (calendarul teixcalaanli)

Războiul a sosit odată cu newsfeedurile, dimineaţa. Când a început, Mahit stătea vizavi de Zegras Trei în biroul din faţă al lui Teslă Nouăsprezece, scăldat în lumina zorilor, şi mânca terci cu o lingură, ca şi cum ea, ataşata ei culturală şi *ezuazuacat* formau un soi de familie specială, în vreme ce reţeaua de infoecrane a lui Teslă Nouăsprezece plutea deasupra lor şi rula o succesiune nesfârşită de videoclipuri de arhivă cu nave militare teixcalaanli: soldaţi îmbarcându-se, porturile magnifice pentru tunuri, emblemele în culori vii, auriu-solar şi roşu-sângeriu, vopsite pe flancurile lor cenuşii. Comentatorii de newsfeeduri erau agitaţi şi vagi. Avea loc un război; avea loc un război de cucerire, o forţă cuceritoare fusese trimisă pentru a revendica pentru Teixcalaan mai mult din vastul vid, negru, de spaţiu cosmic, vastul vid, negru şi orice nestemate planetare scânteietoare puteau fi cuibărite în el, toate gata să fie subsumate sub stindardul de bătălie al Imperiului. Un război de anexare. Toţi erau foarte surescitaţi şi vorbeau despre interesele comerciale – care beneficiau cele dintâi de pe urma faptului că Imperiul se găsea pe picior de război pentru prima dată după douăzeci de ani. În ciuda tuturor eforturilor, Mahit nu băuse destul alcool în seara precedentă încât să

fie mahmură, iar acum regreta că n-o făcuse; ar fi avut o scuză pentru greața pe care o simțea. Oțel, gândi ea. Oțel și construire de nave și linii de aprovizionare, iar consilierul Amnardbat și consilierul Tarats ar fi putut renegocia cu câți bani se putea alege Lsel de pe urma vânzării de molibden către Imperiu – putea fi un război util…

Știa, gândindu-se la toate astea, că încerca să-și abată mintea de la greața instabilă, similară celei cauzate de modificarea gravitației. De la convingerea că acesta nu putea fi un război util, în niciun caz pentru Lsel – în niciun caz ținând seama de Teixcalaan.

Când newsfeedurile schimbară atenția de la actualizările tabloidelor locale la pompa și circumstanțele optimiste ale iminentei acțiuni militare – părea să fie cu adevărat un „gen media“, ceva ce comentatorii teixcalaanli știau pur și simplu cum trebuie făcut –, unul dintre asistenții lui Teslă Nouăsprezece apăru lângă ea cu un pahar plin de cafea. Mahit recunoscu mirosul de cafea proaspăt râșnită, iar îndepărtă bolurile cu ceai.

Cafea, un stimulent mai puternic decât ceaiul. Toți erau așadar pe picior de război, nu?

– Acesta nu este un război foarte informativ, spuse Zegras Trei cu subînțeles când newsfeedurile reveniră la începutul unei bucle evidente, deschiderea navelor, soldați mărșăluind în uniforme aurii și gri, prezentările fatice ale comentatorilor.

Teslă Nouăsprezece îi întinse o ceșcuță minusculă de cafea, ca și cum acela ar fi fost răspunsul.

– Așteaptă, zise ea. Bucură-te cât mai poți de respiro, *asekreta*, în foarte scurt timp nu va mai fi suficient.

– Și cine crezi tu că va fi comandantul nostru, Excelența Voastră? întrebă Zegras Trei, imitând cu precizie incredibilă stilul de a vorbi impetuos și fără răsuflare al comentatorilor. Întrucât ai enorma onoare de a fi o *ezuazuacat* și ești mereu atât de aproape de deciziile din inima Imperiului!

Extrem de senină, Teslă Nouăsprezece spuse:

– Mahit, această atașată culturală a ta este o actriță și o anchetatoare. Ce noroc rar ai!

Mahit nu știu ce să răspundă la cuvintele acelea. Zegras Trei se colorase foarte ușor în obraji, ceea ce putea sugera că fusese un compliment.

– Este mult mai directă ca mine, vorbi în cele din urmă staţiala. Eu te voi întreba doar cine crezi că va fi numit comandant şi dacă va fi cu adevărat Fulger Unu şi nu alt *yaotlek*.

– El va fi, zise Teslă Nouăsprezece. Ți-ai putea dubla banii pariați pe asta, dacă n-ai fi închisă în mod atât de convenabil în apartamentele mele, ferită de corupția pariurilor publice.

Cumva ele ajunseseră la o etapă în care Teslă Nouăsprezece glumea despre ținerea lui Mahit ca prizonieră, iar staţialei i se părea realmente amuzant. Nu era sigură dacă exista vreo perspectivă din care să poată privi evoluția aceea ca fiind pozitivă, cu excepția faptului că era… drăguț, plăcut, să nu fie nevoită să aştepte moartea iminentă în timp ce-şi mânca micul dejun. Agat Cinci le recuperase pe ea şi pe Zegras Trei la sfârşitul banchetului şi le însoţise înapoi în complexul biroului lui Teslă Nouăsprezece, ca şi cum altă ieşire pur şi simplu n-ar fi existat: foarte implacabil, toate deciziile luate deja. Mahit ştia că făcea o concesie teribilă să revină la *ezuazuacat*, dar ar fi fost şi mai rău s-o fi refuzat în public… iar dacă ar fi făcut-o, în ce loc sigur ar fi putut merge după aceea? După ce scăpase în mod atât de deliberat de aliații pe care-i avea, cine s-ar fi încrezut în ea?

Și de asemenea: Teslă Nouăsprezece era legată public de ea şi de Lsel, pe cât de mult era ea legată de Teslă Nouăsprezece.

Mahit îşi linse dosul linguriței şi spuse:

– Salariul pe care-l primesc de la staţia mea îmi este adecvat fără a recurge la pariurile publice.

– Şi l-ai lăsat pe Perlă Zece să creadă că eşti o ignorantă, rosti Teslă Nouăsprezece amuzată. *Adecvat fără a recurge.*… Eşti *mai rea* decât a fost vreodată Yskandr.

– În ce fel?

– Când l-am cunoscut, Yskandr era cu… probabil un an sau doi mai mare decât eşti tu acum. Iar până am revenit din ultima mea misiune militară şi Direcție Șase m-a numit *ezuazuacat*, el devenise deja un personaj permanent

la Curte. Lui Yskandr îi plăcea Teixcalaan. Dar tu, ambasadoareo Dzmare, dacă n-ai fi ambasadoare, ți-ai depune cererea pentru dobândirea cetățeniei.

Mahit nici măcar nu tresări; fu mândră de sine că nu tresări și că replică:

– Ministrul Științelor n-ar aproba niciodată o asemenea cerere.

Iar după aceea înghiți cu nepăsare o lingură de terci. Fu mândra, de asemenea, pentru că Zegras Trei și Teslă Nouăsprezece izbucniră simultan în râs. Râsetele lor acoperiră felul în care Mahit dorea să se foiască, în care dorea să fie recunoscătoare pentru că nu era barbară îndeajuns ca să fie posibilă cetățenia și să se urască pentru că dorea să fie recunoscătoare – toate simultan.

Când newsfeedurile trecură la glifa exploziei stelare a serviciului intern de știri al Palatului-Cer, ea fu ușurată. Lui Teslă Nouăsprezece i-ar fi fost greu s-o întrebe despre loialitățile ei când toate trei urmăreau un comunicat oficial. Explozia stelară se metamorfoză în Direcție Șase însuși, flancat de un grup de teixcalaanlitzlim despre care Mahit bănui că erau *yaotlekim*, toți generalii care se găseau pe planetă și erau disponibili pentru publicitate. Erau înfoiați și sclipeau ca un desiș de trestii tăioase ca briciul; în mijlocul lor, Direcție Șase părea bătrân.

Comunicatul Împăratului, citit de pe norcârligul său, fu scurt, o detonare retorică micuță și precisă: *Așa cum o floare se întoarce către soare sau un om caută oxigen,* spuse el, *Teixcalaan se întinde din nou spre stele* – Mahit privi fața lui Teslă Nouăsprezece, ochii ei mijiți, încordarea din colțurile gurii. Admirație, își spuse, și ceva aflat în aceeași regiune cu frica, dar nu insultă. Probabil că ea îi aprobase discursul sau fusese chiar consultată pentru el. (Și de cât timp știuse oare? De ieri, de la banchet? Mai dinainte, când se prefăcuse față de Mahit și Zegras Trei că era la fel de ignorantă cu privire la locul războiului?)

Ne deplasăm spre Sectorul Parzrawantlak, zise Direcție Șase și peste chipul său fu suprapusă harta stelară a spațiului teixcalaanli. Orașul, o planetă aurie, plutea între ochii săi; apoi harta se mișcă, arătând vectorii pe care avea să-i urmeze flota, punctele în care aveau să conveargă într-o lance de nave de neoprit.

Mahit cunoştea navele acelea. Identifică de asemenea numele sectorului – dar îl ştia în staţială, nu filtrat prin consoane teixcalaanli. *Bardzravand*, „platoul înalt“, sectorul din spaţiu în care toţi staţialii se stabiliseră în trecutul îndepărtat, la momentul relocării. Ea văzuse însă vectorii aceia mereu inversaţi pe harta stelară a newsfeedului, priviţi din capătul opus: o linie de fugă ce o atrăsese din copilărie. Yskandr atârnase aceeaşi hartă vectorizată deasupra patului său din apartamentul ambasadorului: Lsel privind spre Imperiu.

Bineînţeles că Teixcalaan nu dorea Lsel, deşi ar fi fost încântat s-o obţină în cele din urmă: Staţia Lsel şi toate celelalte staţii mici erau doar în calea talazului năvălitor de nave. Dincolo de ele se întindea teritoriul alien, populat de ebrekti şi de specii încă şi mai stranii, dintre care unele, cu siguranţă, nici nu fuseseră încă descoperite de omenire; tot dincolo de ele erau şi planete ce puteau fi terraformate sau colonizate, din care puteau fi extrase resurse. Fălcile Imperiului se deschideau din nou, larg, cu colţi însângeraţi – nesfârşita dorinţă autojustificată care era Teixcalaan şi căile teixcalaanli de a gândi despre univers. Imperiul, lumea. Unul şi aceeaşi. Iar dacă nu erau încă aşa… să le facă să fie, pentru că aceea era voinţa exactă şi corectă a stelelor.

Lsel în sine ar fi fost mai degrabă un trofeu accidental, gândi Mahit, cu toată detaşarea obiectivă de care era în stare: una dintre lumile artificiale cele mai vechi locuite încontinuu, plină cu cei mai buni piloţi, un sistem de extracţie a resurselor precis calibrat pentru exploatarea de molibden şi fier din sfărâmături stelare – şi o poziţie perfectă într-un puţ gravitaţional, care controla majoritatea spaţiului local, inclusiv cele două saltporţi din zonă.

– *Încredinţăm talazul năvălitor mâinilor iuţi ale lui Fulger Unu şi-l numim* yaotlek-nema*, conducătorul legiunilor noastre în această acţiune,* termină Împăratul, ceea ce nu surprinse pe absolut nimeni.

– Bun, zise Zegras Trei. Asta… asta e.

– Da, spuse Mahit. Aşa se pare.

Suna atât de calmă, chiar şi pentru ea.

– N-ar fi fost prima mea alegere ca ţintă, rosti Teslă Nouăsprezece. Dar el nu mă ascultă întotdeauna. Suspină, îşi îndreptă umerii – era remarcabil cum

putea să continue să arate atât de umană, atât de asemănătoare cu orice alt om! – şi se îndepărtă de masă. Cred însă, Mahit, că vei constata că valoarea ta ca ambasadoare tocmai a crescut datorită acestei veşti. Să nu crezi nicio clipă că aş fi dispusă să te arunc afară, la lupi.

Aşadar, rămânea ostatică. Aşadar, rămânea utilă lui Teslă Nouăsprezece ca aliată sau ca persoană care să fie controlată.

– Apreciez continua ta ospitalitate, zise ea.

– Bineînțeles că o apreciezi. Teslă Nouăsprezece putea să folosească un ton de scuză dacă dorea, ca şi cum, prin apăsarea unui întrerupător, ar fi aprins un reflector de căldură – pentru ca după aceea să-l stingă iarăşi, brusc şi brutal. Azi vor avea loc mai multe întâlniri decât i-ar face oricui plăcere. Conducerea unui război necesită comisii. Dacă doreşti, eşti liberă să utilizezi biroul. Balanţă Şapte va fi aici, dacă vei avea nevoie de orice şi se va ocupa de asemenea de vesela de la micul dejun.

Ieşi din încăpere şi Mahit rămase în tăcere, oripilată, amorţită, de parcă plecarea lui *ezuazuacat* o amuţise.

– Cel mai interesant job pe care-l voi avea vreodată, rosti Zegras Trei, de parcă ar fi fost un gest de solidaritate – ba chiar era un gest de solidaritate; bătu uşor în dosul palmei staţialei, încercând realmente.

– Ah, deci nu vei cere să fii realocată, spuse Mahit.

– Chiar dacă aş cere, nu mi s-ar aproba. În cazul cel mai rău, tu vei fi ambasadoarea care gestionează integrarea poporului tău în Teixcalaan. Noi două vom avea o carieră foarte lungă împreună.

Mahit putea să vadă acum în ce fel s-ar fi putut curba traiectoria carierei ei în Teixcalaan: se putea vedea devenind ca ambasadoarea Gorlaeth de Dava, străduindu-se să găsească teren comun cu ceilalţi nou cuceriţi. Probabil că asta i se citi pe chip, fiindcă Zegras Trei urmă:

– Uite ce e, noi ştim acum mult mai multe decât ştiam ieri, iar asta nu-i puțin.

Mahit recunoscu adevărul cuvintelor acelea.

– Mă întreb dacă despre asta încerca să mă avertizeze Nemţişor Treizeci, zise ea.

Înțelegerea nu mai e valabilă.

– Vrei să zici că predecesorul tău încheiase un soi de acord prin care să țină Stația Lsel departe de calea anexării, spuse Zegras Trei.

Mahit aprobă din cap.

– Și bănuiesc că era vorba despre ceva convenit între el și… Maiestatea Sa. Iar acum, când el a murit, înțelegerea nu mai e valabilă.

– Dacă aș fi fost suspicioasă… începu *asekreta*.

– Ești suspicioasă, zise Mahit, lucrezi pentru Ministerul Informațiilor.

Zegras Trei afișă o imagine a inocenței absolute, care nu avu niciun fel de efecte liniștitoare.

– Dacă aș fi fost suspicioasă, reluă ea, aș fi bănuit că moartea lui Yskandr este foarte convenabilă pentru oricine are interese ca flota să se îndrepte spre Parzrawantlak.

– Iar dacă eu aș fi fost suspicioasă, spuse stațiala, aș fi fost de acord cu tine. Zegras Trei, îmi poți aranja o audiență privată la Maiestatea Sa?

Cealaltă strânse din buze și căzu pe gânduri.

– În condiții normale, ți-aș fi zis că aș putea, dar că ar fi o perioadă de așteptare de trei luni și că nu-ți pot garanta că vei fi singură. Dar în circumstanțele actuale, cred că aș fi în stare de ceva mai bun. Tu ai motive foarte bune, foarte… oficiale, să dorești să vorbești direct cu Strălucitoarea Sa Maiestate.

– Așa este. Aranjeaz-o atunci. Dispunem de acest birou minunat echipat, așa că-l putem utiliza din plin.

– Totul este înregistrat, spuse Zegras Trei pe un ton apologetic. Pot garanta că Teslă Nouăsprezece urmărește fiecare gest și fiecare glifă.

– Știu, dar nu mi se pare că am avea prea multe alte opțiuni, nu ești de aceeași părere?

– Atâta timp cât o știi…

– Aranjeaz-o, repetă Mahit mai ferm, iar Zegras Trei încuviință din cap, se ridică și se duse să deschidă unul dintre ecranele infografe.

Mahit se simți imediat mai bine. Știa că era un sentiment fals – senzația de a controla acea năvală disperată, cu capul înainte, era iluzorie, chiar dacă

efectuai saltul inițial din proprie inițiativă –, dar era dispusă să se folosească de orice confort putea găsi.

În fiecare clipă în care nu făcea altceva, își imagina vectorii navelor.

Ce putea ea să facă?

Era o problemă de logică sau ceva desprins din fizica clasică: ținând seama de următorii factori restrictivi, ce acțiune este posibilă? Ținând seama așadar de faptul că era închisă în centrul Palatului-Nord, având acces doar electronic la propriile fișiere și mesaje și niciun fel de acces la maldărul de corespondență palpabil care tot creștea, fără îndoială, și ca dimensiuni, și ca urgență în propriul birou. Ținând seama de faptul că toate acțiunile pe care le întreprindea ea pe un sistem electronic în timp ce se afla aici, în biroul lui Teslă Nouăsprezece, erau monitorizate, ceea ce-i restricționa încă și mai mult capacitatea de comunicare nesupravegheată. Ținând seama de faptul că Stația Lsel nu avea să știe deocamdată că puterea lui Teixcalaan va năvăli peste ea ca limba șfichiuită nepăsător a unei flame solare și că nu avea nici pe departe suficientă capacitate militară pentru a rezista cu succes real unei expediții teixcalaanli. Ținând seama de faptul că predecesorul ei fusese asasinat, poate pentru a permite ca această cucerire să se desfășoare în această direcție. Ținând seama de faptul că prezența imago-ului ca memorie conștientă nu funcționa corespunzător, lăsând-o doar cu spectrele sentimentelor neurochimice, care nu-i aparțineau, și cu străfulgerări de memorie atât de vii, încât părea că Mahit trăiește o altă viață. Ținând seama de faptul că disfuncționalitatea imago-ului putea să fi fost cauzată de un sabotaj și – *Gândește-te la asta, Mahit, gândește-te la asta cu toată seriozitatea!* – că sabotajul putea să se fi produs cu mult înainte ca ea să fi ajuns măcar pe Nestemata Lumii – putea, de fapt, să-și fi avut originea chiar în rândul poporului ei, din motive pe care nu le putea înțelege.

De asemenea, ținând seama de faptul că, dacă Mahit nu făcea ceva, avea să cedeze nervos. Lângă ferestrele din cuarț roz, Zegras Trei era înconjurată de o cochilie mică de infografe și murmura subvocalizări în norcârligul ei, ca și cum ar fi vorbit ea însăși cu un imago. Mahit se sculă.

Mai bine să acționeze, decât să fie paralizată de mii de posibilități mereu

mișcătoare. Oamenii mergeau, respirau și ieșeau prin uși de sasuri pneumatice pentru a petici puncte subțiate de pe carcasa unei stații, totul fără să se gândească la felul cum se mișcau membrele lor, acolo unde îi prinsese gravitația, dacă foalele interne ale plămânilor și diafragmei se dilataseră suficient sau prea puțin. Ea însăși trebuia doar… să nu gândească. Ori să gândească, dar să continue să acționeze în timp ce gândea. Așa cum vorbise cu Nemțișor Treizeci la banchet: nu exista timp pentru paralizie. Trebuia cel puțin să stabilească legătura cu Lsel și să transmită o idee despre situația cu care se confrunta stația.

Mahit putea să spere la sfaturi, deși nu era sigură la ce i-ar fi folosit. Deja îi nesocotise unica directivă reală, când recunoscuse existența mașinăriilor imago; nu știa dacă alte directive aveau să fie mai sustenabile. Totuși, i-ar fi plăcut să se simtă mai puțin singură. Să audă orice voce din Lsel. Orice voce care nu era avertismentul ciudat și aspru al lui Onchu pentru Piloți, care-i spusese răposatului Yskandr să fie cu ochii în patru la un sabotaj. Oricum mesajul acela nu fusese pentru Mahit. Avertismentul despre armă nu trebuia auzit de armă.

De aceea existau descendențe imago pentru diplomați. Pentru ca nimeni să nu fie singur.

Yskandr, te rog. Dacă mai ești acolo…

Electricitate statică, aidoma unor furnicături în josul brațelor ei. Nervii ulnari, prin coate, până la degetele mici. Însă imago-ul era la fel de tăcut pe cum fusese din acea primă oră în morgă.

Nu era nici momentul pentru un dezastru neurologic în cascadă. Avea să se gândească la asta mai târziu. Avea să rezolve asta mai târziu, cumva. Acum Mahit își apelă propriul halo infograf și, stând în capătul opus al biroului față de Zegras Trei, începu să compună două mesaje pentru Consiliul din Lsel. Le compuse în același timp. Arătau la fel – și-i părea rău că nu se putea mândri cu ce făcea față de Zegras Trei, care era ocupată cu aranjarea de audiențe pentru ea. Zegras Trei ar fi înțeles cifrarea unui mesaj secundar în interiorul primului și ar fi admirat-o.

Nu era o criptare bună. Nu era nici măcar un cifru poetic, care să necesite

un *asekreta* teixcalaanli ca să-l decodifice după un poem la modă. Era un cifru simplu, cu cheia substituirii dintr-o carte. Mahit îl născocise pe când era o adolescentă plictisită şi se juca de-a teixcalaanli: o maestră a intrigilor şi comploturilor bizantine, şi folosise drept cheie un dicţionar de glife teixcalaanli. Cel mai uzual dintre ele, *Manualul de glife imperial standard*, denumit cel mai adesea MGIS, cu acronimul său, cel care era distribuit în tot Imperiul – şi dincolo de graniţele oficiale ale lui Teixcalaan – pentru a-i învăţa pe barbari şi pe copii să citească. La urma urmelor, avea toate cuvintele utile: „a ascunde“ şi „a trăda“ şi foarte multe alte cuvinte interconectate pentru „civilizaţie“. Ea alesese MGIS drept cheie, pur şi simplu fiindcă era cel mai probabil să existe oriunde. Nici chiar teixcalaanlitzlim nu-şi puteau reaminti toate glifele din sistemul lor de scriere cu ideograme. În biblioteca lui Teslă Nouăsprezece exista un astfel de manual şi Mahit avu nevoie de numai câteva minute pentru a-l lua de acolo.

Yskandr râsese în gând când Mahit sugerase Consiliului vechiul ei cifru ca metodă pentru comunicări secrete; râsese încă şi mai mult când ei fuseseră de acord. Procesul de criptare cerea ca ea să scrie în staţială, al cărei alfabet avea treizeci şi şapte de litere, şi ca decodificatorul care recepta mesajul să ştie că numărul primei litere din fiecare cuvânt staţial reprezenta numărul paginii din MGIS; numărul celei de-a doua litere reprezenta numărul rândului de pe pagina respectivă; iar înţelesul era prima glifă din tabelul acela. Nu era gândit ca un cifru hiper-sigur; ci doar suficientă criptare pentru a trimite mesaje. O mică acoperire. O pavăză.

Mahit se aştepta ca mesajul pe care îl scrise în staţială să fie citit mai întâi de Teslă Nouăsprezece, apoi de Biroul Cenzorului Imperial şi poate chiar de căpitanul navei care avea să-l ducă la Lsel. Nu conţinea mai multe informaţii decât conţinuse newsfeedul; dimpotrivă, le recapitula cu exactitate, alături de o notă relativ rezonabilă – aprecia ea – de neliniște și îngrijorare.

Neliniștea și îngrijorarea acelea suplimentare îi ofereau suficiente cuvinte ca să cripteze mesajul ascuns, o înşiruire de substantive şi verbe teixcalaanli care nu respecta normele gramaticale: *PRIORITATE. Fost ambasador compromis – deplasări (personale, mers, transport public) restricţionate –*

memorie prost – suveranitate ameninţat — solicit îndrumare Consiliu.

Pe când închidea mesajul dublu într-un stick infofişă, Mahit se îndoi că îndrumările vor ajunge la ea la timp pentru a mai conta. Totuşi, ea le solicitase. Şi trimisese şi un avertisment. Chiar dacă din orice examinare a vectorilor flotei era clar că navele se îndreptau spre spaţiul Lsel, era posibil ca informaţia să nu fi fost trimisă spre Lsel – de ce ar fi vrut Imperiul *să-şi avertizeze prada*?

Băgă stick-ul în coşul din argint, marcat pentru corespondenţa de ieşire aflat pe măsuţa din stânga uşii biroului, unde stătu inofensiv printre toate celelalte, de care se deosebea doar prin marcajul de ceară roşie pentru urgenţă şi eticheta roşu cu negru pentru comunicări extraplanetare. În scurt timp, Balanţă Şapte avea să apară în tururile lui regulate prin birouri şi să-l ducă în Oraş, prin labirintul Biroului Cenzorului şi afară.

– Zegras Trei, rosti ea întorcându-se şi gândindu-se la un coş similar rămas în apartamentul ambasadorului, care cu siguranţă dădea acum pe dinafară cu mesaje furioase în stick-urile lor frumoase, există vreun mod util prin care pot căpăta acces la munca pe care ar trebui s-o fac? La mesajele infofişe?

– Hm, zise Zegras Trei şi căzu pe gânduri. Poate la o parte din ele. Ai avea ceva împotrivă dacă am încălca o lege minoră?

– *Ce fel de lege minoră*?

– Genul de lege pe care un teixcalaanlitzlim o încalcă prima dată când are vreo nouă ani. Utilizarea norcârligului altcuiva.

– Sunt sigură, replică Mahit sec, că devine mult mai complicat când cel care recurge la aşa ceva nu este cetăţean teixcalaanli.

Zegras Trei duse mâna la tâmplă şi-şi ridică norcârligul de pe ochi.

– Absolut, spuse *asekreta,* dar asta nu înseamnă altceva decât că nu trebuie să fii prinsă. Vino aici.

Mahit se apropie.

– Suntem înregistrate, rosti ea, deşi ştia că Zegras Trei era perfect conştientă de asta.

– Apleacă-te! Voi, barbarii, sunteţi iraţional de înalţi.

Mahit se aplecă – îşi aminti, brusc şi foarte clar, de îngenuncherea în faţa

Împăratului –, apoi Zegras Trei îi puse norcârligul peste ochi. Jumătate din vederea ei se transformă în date, un flux interminabil, care se metamorfoză într-o listă de întrebări şi solicitări. Interfaţa era surprinzător de intuitivă: norcârligul se recalibra rapid la mişcările infinitezimale ale ochilor staţialei, iar structura fişierelor era o versiune electronică a ei birou, dar văzută prin intermediul accesărilor lui Zegras Trei. Era o acoperire foarte mică, totuşi o acoperire. Dacă ea utiliza norcârligul lui Zegras Trei pentru a-şi accesa propriile fişiere, Teslă Nouăsprezece n-ar fi putut vedea că intrase acolo. Ci doar că purta norcârligul ataşatei sale culturale.

– Mi-ai fi putut spune să mă ocup de solicitările de nivel inferior către biroul ambasadorului – cereri de vize, genul ăsta de probleme, zise *asekreta*, dacă nu m-aş lupta în numele tău cu trei ofiţeri de protocol şi un sistem de cozi. Degetele ei erau calde pe tâmplele lui Mahit. Dacă vrei să lucrezi în timp ce eu aflu când poţi vorbi cu Împăratul, asta ţi-e lista.

– Mulţumesc, zise Mahit şi se îndreptă în scaun. N-ai nevoie de el?

Arătă spre norcârlig. Jumătate din vederea ei dispăruse, ca şi cum o emisferă cerebrală i-ar fi suferit un accident, care-i înlocuise ochiul cu o listă cu chestiuni de rezolvat.

– Vreo oră n-o să am nevoie, nu. Fii utilă, ambasadoareo.

Lui Mahit i se păru că vorbise… cu tandreţe. Ba chiar îngăduitor.

Avea să fie foarte dureros dacă trebuia să înceteze să mai pretindă că Zegras Trei nu avea niciun plan personal, ci era mânată doar de ambiţia personală şi de o uşoară afecţiune pentru barbari.

***

Cam jumătate din lista solicitărilor adresate biroului ambasadorului Staţiei Lsel consta din cereri de reînnoire a vizelor, iar cealaltă jumătate erau întrebări de interes public, oarecum ofensive, de felul: „Cum îşi duc staţialii existenţa zilnică, cu accentul pus pe sărbătorile legale şi alte date de celebrări locale?“ Pe Mahit ar fi iritat-o toate acestea, dacă ele n-ar fi însemnat un mod perfect de a-şi petrece timpul şi de a o distrage simultan de la evenimentele

din jur. Așa însă, răspunsurile către reporterii tabloidelor și comercianții neliniștiți o calmau. Avu nevoie de aproape o oră să observe că nu fusese chestionată absolut deloc în privința unui anumit subiect: nimeni nu dorise să afle ce vrea să facă ea cu trupul lui Yskandr, care se afla în continuare în subsolul morgii Judiciarului. Trecuse mai bine de o jumătate de săptămână de când *ixplanatl* Pârghie Patru îi pusese întrebarea aceea, totuși nimeni nu revenise la ea – nici chiar un subsecretar.

Oare ei întrebaseră, dar cineva o împiedicase să primească mesajele respective? Putea fi vorba de ceva foarte simplu, ca incapacitatea de a-și accesa mesajele primite pe stick-uri infofișă, totuși cineva aflat în poziția lui *ixplanatl* Pârghie Patru ar fi observat că ambasadoarea Lsel locuia în mod destul de public în biroul lui *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece și *ar fi redirecționat corespondența* numitei ambasadoare. Ea trebuia să presupună că dacă interogația fusese trimisă, se rătăcise în mod deliberat.

Sau poate că Pârghie Patru nu întrebase, presupunând că se va interesa ea mai întâi. Sau nu întrebase, presupunând că până ce Mahit nu se interesa, el putea continua să păstreze corpul lui Yskandr. Staţiala își aminti de prima ei întâlnire cu Teslă Nouăsprezece, care pătrunsese în morgă fără niciun însoțitor sau motiv pentru a fi acolo. Își închipui mâinile ei, căutând fără ezitare mașinăria imago de la baza craniului lui Yskandr, pentru a o recupera înainte ca Mahit să fi putut incinera corpul potrivit tradiției. Cineva îi oferise acces. Poate că fusese Pârghie Patru. Mahit își putea imagina multe lucruri pe care un *ezuazuacat* i le-ar fi putut oferi unui savant din Judiciar în schimbul vizitării unui mort în absența oricărei supravegheri. Mai rău încă, ea își putea imagina de asemenea mulți alți oameni care ar fi putut oferi favoruri, influență sau bani pentru o oră sau două petrecute cu predecesorul ei și cu toată tehnologia lui neurologică ilegală de import.

Era o problemă. Una care nu putea fi însă rezolvată nici prin simpla rechiziționare a corpului: staţiala își închipui aducerea cadavrului oprit din procesul de descompunere al predecesorului ei în complexul biroului lui Teslă Nouăsprezece – poate pentru ca să-l poată propti pe sofa sau sprijini de perete ca pe un cuier pentru haine.

Cu certitudine, aşa ceva ar fi încântat-o pe Teslă Nouăsprezece.

Trebuia să existe o soluţie mai bună.

– Zegras Trei, rosti ea, de cât timp îl cunoşti pe Azalee Doisprezece?

Asekreta se extrase din vârtejul ei de infografe.

– A scris el biroului? întrebă ea derutată. Crezusem că era încântat să-ţi trimită mesaje anonime pe stick-uri.

– Nu, n-a scris, dar aş putea eu să-i scriu. Tu ai încredere în el?

– Întrebarea asta este foarte diferită de cea prin care ai vrut să ştii de cât timp îl cunosc.

– Una duce la alta, zise Mahit.

– Tu ai încredere în mine?

Era incredibil că putea să arate atât de calmă când punea asemenea întrebări personale. Poate că era o trăsătură teixcalaanli. Îi amintea staţialei de Teslă Nouăsprezece, faţă de care nu simţea nici pe departe încredere.

Cu toate acestea, îi zise:

– Pe atât de mult cât am încredere în cineva din Oraş.

O spuse cu toată onestitatea.

– Deşi noi lucrăm împreună de numai o jumătate de săptămână. Zegras Trei surâse şi colţurile ochilor i se ridicară. Deşi n-aş putea spune că ai fost copleşită de alegeri! Mahit, mie îmi place Azalee Doisprezece. Am fost prieteni încă de când am intrat amândoi la Ministerul Informaţiilor, în calitate de cadeţi, mărunţi şi ignoranţi. Dar el are apetenţă pentru conspiraţii, e teatral şi convins că este nemuritor.

– Am observat, rosti Mahit sec.

– De aceea, încrederea în el depinde în totalitate de ce vrei să-i ceri să facă. Ce vrei să facă?

– Ceva ce-i va plăcea probabil, deoarece este simultan conspirativ şi teatral. Şi… secret.

Mahit arătă spre ecranele infografe, apoi spre propriile urechi.

– Ei bine, lui îi va plăcea. Indiferent ce ar fi. Dar nu-ţi pot spune dacă o va face, dacă nu ştiu despre ce-i vorba.

– Lista asta de mesaje pe care o folosesc eu – este pe norcârligul tău, nu?

Iar norcârligul cuiva este privat pentru individul respectiv.

– Sau pentru cel care-l poartă, zise Zegras Trei încântată. Cred că am înțeles ideea. Dă-mi-l după ce termini.

Să compună un mesaj pentru ambasadoarea Lsel și să-l trimită către ea însăși era destul de simplu. Mahit scrise, trasând glife în aer cu degetul pe ecranul proiectat al norcârligului pe care doar ea putea să-l vadă: *Azalee Doisprezece ar trebui să revină la morgă și să recupereze mașinăria despre care am discutat.* După aceea ridică norcârligul lui Zegras Trei de pe cap, clipi când privirea ochiului respectiv îi reveni și i-l restitui.

După ce citi mesajul, Zegras Trei întrebă:

– O vrei pentru tine?

– Nu, zise Mahit. Eu am una și, în plus, nici nu mai e utilă – înregistrează descompunere și nimic altceva.

– *Ar putea* înregistra și altceva?

Stațiala căzu pe gânduri.

– Poate că da, dacă a fost corect instalată. Nu sunt sigură. Eu nu sunt un *ixplanatl*.

– Mda. Bine, sunt convinsă că Azalee Doisprezece o va face și că va păstra și tăcerea în privința asta, dar…

Ridică din umeri.

– Dar ce?

– O să-i datorezi o favoare. Și probabil că el va demonta mașinăria și o va desena în amănunt. O să-ți spună că o face din proprie curiozitate și nici măcar nu va minți în privința aceea. Curiozitatea lui a fost cea care ne-a băgat pe noi în prima jumătate a bucluculuI.

– Și cum ai intrat tu în a doua jumătate? întrebă Mahit, amuzată fără să vrea.

– Mă împrietenesc cu oameni teribil de interesanți, cu probleme teribil de complicate.

– Prin urmare nu s-a schimbat nimic, spuse Mahit, gata să izbucnească în râs; simțind din nou pericolul imens de a se gândi că Zegras Trei era prietena ei, așa cum putea fi o stațială.

– Eu am zis de la bun început că eşti prima mea barbară. Aşa că a fost totuşi o mică schimbare.

Pur şi simplu aşa. Hăul acela peste care nu puteau fi aruncate punţi. Poate că dacă Mahit n-ar fi fost ambasadoare, dacă ar fi întâlnit-o la un concurs de oraţii, în altă viaţă, în care Mahit nu luase niciodată descendenţa imago a lui Yskandr, dar în care câştigase o viză turistică şi o bursă de studiu – poate că în viaţa aceea, ea ar fi putut argumenta în favoarea acestei idei. Atunci i-ar fi spus lui Zegras Trei mai multe despre adevărul sentimentelor ei.

– Cred că pot să risc şi să mizez pe curiozitatea lui Azalee Doisprezece, zise staţiala cu glas tare. Ţinând seama de faptul că am riscat deja şi am mizat pe prietenia ta.

Azalee Doisprezece, care ar fi avut desenele maşinăriei, ar fi fost totuşi preferabil oricui ar fi avut maşinăria imago în sine. Mahit îl putea convinge să-i dea desenele… mai târziu. Mai târziu, când nu mai era captivă în apartamentul lui Teslă Nouăsprezece. Când nu avea să fie nevoită să oprească – cumva (şi cum procedase Yskandr?… şi oare asta îl ucisese?) – absorbirea Staţiei ei în Teixcalaan. Mai târziu, când ea nu avea să se gândească la cât de încântată păruse Zegras Trei.

***

Spre seară, târziu, când reveni în biroul neocupat în care dormise, Mahit văzu că primise corespondenţă.

În bolul puţin adânc din afara uşii se aflau trei stick-uri infofişe: unul gri, anonim, care provenea cu certitudine de la Azalee Doisprezece, cu răspunsul la rugămintea ei, iar altul într-o nuanţă pe care n-o mai văzuse până atunci – arămiu metalic, sigilat cu ceară albă, culorile costumelor lui Zegras Trei. Probabil că Ministerul Informaţiilor decisese până la urmă să-i spună cine se îngrijise ca un nou ambasador Lsel să ajungă cât mai repede după ce ambasadorul anterior fusese – Mahit clătină cu tristeţe din cap – scos din funcţiune. Ultimul stick era tot gri, marcat cu eticheta roşu şi negru a comunicărilor interplanetare. Mahit se întrebă, şi simţi că bătăile inimii i se

înteţiră, dacă Dekakel Onchu îi trimisese alt mesaj decedatului Yskandr, o a doua transmisie declanşată de vreun eveniment de care ea nu era încă pe deplin conştientă, ceva mai complicat decât propria tentativă de conectare la baza electronică de date a ambasadorului Lsel. Întinse mâna spre bol, ca să ia stick-ul, şi zări că sub el cineva lăsase lujerul mic al unei plante pe care n-o mai văzuse până atunci. Tulpina ei fusese înfăşurată cu delicateţe în jurul stick-ului, dar acum zăcea ca un cerculeţ de frunze verzi-cenuşiu strălucitoare şi o singură cupă adâncă a unei flori albe pe fundul bolului.

Mahit o ridică. Fusese proaspăt tăiată şi din ea se prelingea o sevă alburie ce ajunsese pe infofişa Ministerului Informaţiilor şi i se lipi de degete. Nu mai văzuse nimic asemănător în apartamentele lui Teslă Nouăsprezece, şi de altfel nici în restul Oraşului, care era plin cu flori de toate formele, culorile şi felurile… şi totuşi fusese tăiată cu cel mult cincisprezece-douăzeci de minute în urmă.

O duse spre nări, ca să vadă dacă avea vreun miros.

– *Nu!* rosti Teslă Nouăsprezece pe un ton urgent şi dur, ca un şfichi de bici, pe care Mahit nu-l mai auzise niciodată la ea.

Lăsă floarea să cadă înapoi în bol. Vârfurile degetelor o înţepau arzător, acolo unde fuseseră atinse de seva lipicioasă. Se întoarse şi o văzu pe *ezuazuacat* în arcada de la capătul holului; nu ştia de cât timp fusese acolo. Sau, de fapt, că fusese acolo.

– Ai inspirat lângă ea? întrebă Teslă Nouăsprezece apropiindu-se.

Faţa îi era mai expresivă decât o văzuse Mahit vreodată, gura încordată şi contorsionată. Era ca şi cum s-ar fi uitat la o mască, una care se dizolva. Înţepăturile din degete începuseră să se transforme în durere.

– Nu, nu cred, îi răspunse.

– Arată-mi mâna! se răsti Teslă Nouăsprezece de parcă s-ar fi adresat unui soldat sau unui copil neascultător, iar Mahit se conformă.

Ezuazuacat o prinse de încheietură şi banda degetelor ei mult mai întunecate se închise în jurul oaselor ca şi cum ar fi apucat un şarpe de ceafă. Atingerea ar fi trebuit să fi fost caldă, dar Mahit o simţi de gheaţă. Degetele răşchirate îi erau roşii acolo unde ţinuse floarea şi începură se băşice chiar

sub ochii ei.

– N-o s-o pierzi, zise Teslă Nouăsprezece.

– Poftim?

– Vino cu mine, spuse *ezuazuacat*. Trebuie să îndepărtezi seva înainte de a te atinge pe orice alte părți ale corpului. Sau să suferi leziuni ale terminațiilor nervoase.

Continuând s-o țină de încheietură, porni pe hol, trăgând-o pe staţială după ea.

– Ce era floarea aceea?

– O moarte foarte frumoasă.

Ocoliră un colţ, trecură printr-o uşă care fusese întotdeauna închisă pentru Mahit, dar care se deschise acum la gestul lui Teslă Nouăsprezece şi ajunseră într-o încăpere ce nu putea fi decât dormitorul ei. Staţiala zări un vălmăşag de cearşafuri albe, ce nu fuseseră încă strânse, un teanc de infofişe şi cărţi-codex stivuite pe partea imaculată a patului, apoi *ezuazuacat* o duse în baia dormitorului.

– Ține mâna deasupra chiuvetei, îi spuse, dar nu deschide apa. Apa nu va face decât să răspândească toxinele.

Mahit o ascultă. Băşicile de pe degete erau umflate, transparente ca sticla şi pielea începuse să crape. Avea impresia că şi-a băgat mâinile în foc, înţepăturile i se răspândeau mai sus de încheietură la fel cum electricitatea din Oraş se răspândise prin Zegras Trei. Continua să fie prea şocată pentru a simți altceva decât un soi de oroare. Cine lăsase floarea aceea pentru ea? Cum ajunsese în grădina înzidită care era complexul biroului lui Teslă Nouăsprezece? Cineva trebuie s-o fi adus – cu mai puţin de douăzeci minute în urmă, floarea supura. Una dintre băşicile de pe degetul arătător se sparse sub ochii ei şi ambasadoarea scoase un sunet slab printre dinţi, de neajutorare.

Ezuazuacat apăru în spatele ei, ţinând în mână o sticlă deschisă. Fără pic de ceremonial, turnă conţinutul peste degetele lui Mahit.

– Ulei mineral, explică după aceea, luând un prosop. Probabil că te va durea rău. Stai nemişcată.

Frecă prosopul peste bășici, masând uleiul în piele. Mahit fu sigură că-i jupuia pielea prin gesturile acelea. Se străduia să nu-și retragă mâna. Teslă Nouăsprezece turnă ulei și frecă de încă două ori. Când termină, Mahit tremura și avea crampe în partea posterioară a coapselor. *Ezuazuacat* îi prinse antebrațul cu o strânsoare de fier și o așeză pe capacul închis al toaletei.

– Dacă o să cazi și-o să-ți spargi capul îi zise, degeaba m-am chinuit să-ți vindec mâna.

Cel care lăsase floarea nu putea fi Teslă Nouăsprezece – ce rost ar fi avut să încerce s-o ucidă pe Mahit, ca apoi s-o târască în baie și s-o țină în viață? Fusese extrem de tăioasă când rostise „nu“.

(Foarte tăioasă și foarte aproape. De cât timp o urmărea? Oare așteptase să vadă dacă Mahit va inhala realmente mirosul florii… și abia atunci decisese s-o împiedice…)

Și oare conta?

Teslă Nouăsprezece se lăsă în genunchi lângă ea și-i bandajă degetele în pansamente individuale, cu atenția unui medic pe câmpul de bătălie. Mahit se întrebă dacă fusese cândva așa ceva, dacă luptase personal la dreapta Împăratului, companionul lui jurat – introducea poemele epice în analiza ei, Teixcalaan era un imperiu modern multiplanetar, dacă *ezuazuacat* luptau, atunci o făceau de pe punțile navelor.

– Ce floare este plină de otrăvuri care se transmit prin atingere, prin contact direct? întrebă.

Glasul i se opri în gât, la marginea durerii care dispărea lent și a șocului de adrenalină.

– Un soi nativ planetei, răspunse Teslă Nouăsprezece. Numele comun este *xauitl*, de la halucinațiile pe care ți le cauzează în timp ce mori după ce inhalezi neurotoxinele.

– Drăguț, comentă Mahit prostește.

Ar fi vrut să-și lase capul în palme, dar așa ceva ar fi durut prea tare.

– Înainte să fi descoperit zborul spațial, spuse Teslă Nouăsprezece, arcașii teixcalaanli își muiau vârfurile săgeților în inflorescențe, ca să le otrăvească. Iar acum Ministerul Științelor distilează uleiurile pentru a obține un

medicament împotriva paraliziei. Ceea ce poate să ucidă poate să şi vindece, dacă-ţi plac genul ăsta de panseuri. Ar trebui să fii măgulită; cineva a vrut să mori artistic, ambasadoareo.

Ar fi fost o circularitate oarecum satisfăcătoare ca Ministerul Ştiinţelor să încerce să-i ucidă pe toţi ambasadorii Lsel. Mahit nu avea încredere în ea – era ca structura chiastică a unei oraţii, o temă care se repeta la sfârşitul strofei. Era prea teixcalaanli şi chiar dacă *ezuazuacat* n-ar fi vrut ca Mahit să se gândească la asta, putea ghici că ajunsese la concluzia aceea exact din cauza gândirii supradeterminate. Ecouri şi repetiţii. Fiecare detaliu însemnând cu totul altceva.

Era prima dată când se întrebă dacă Teslă Nouăsprezece – dacă un teixcalaanlitzlim, în general – putea compensa pentru simpla greutate tematică a modului de funcţionare a logicii teixcalaanli. Întrebarea aceea semăna cu aruncarea în apă rece, claritate bruscă, luminoasă, pe măsură ce durerea din degete îi dispărea. Chiar dacă floarea provenise de la Ministerul Ştiinţelor, ea fusese adusă în biroul lui Teslă Nouăsprezece de cineva cu acces deplin: Teslă Nouăsprezece însăşi sau unul dintre asistenţii ei. În cazul fără discuţii cel mai bun, ei deciseseră să îngăduie ca staţiala s-o primească; în cazul cel mai rău, unul sau mai mulţi dintre ei îi căutau în mod activ moartea chiar în clipa asta. Artistic.

Artistic şi flori. *Inflorescenţe*, tocmai spusese *ezuazuacat*. Acelaşi cuvânt precum cel din epitetul poetic al lui Nemţişor Treizeci. El fusese amabil, la recepţie – ba chiar o salvase din strânsoarea de beţivan a curteanului acela –, totuşi Mahit nu se încredea în motivaţiile lui. Conversaţia lor fusese plină de ghimpi, apologetică, mereu schimbătoare. Iar războiul începuse acum: un război despre care ambasadoarea era destul de sigură că Nemţişor Treizeci nu-l dorea sau nu-l dorea în mâinile lui Fulger Unu – analiza loialităţilor se modificase –, poate că şi Mahit era prea periculoasă pentru el, dacă trăia. (Aşa cum fusese Yskandr?)

De data asta nu mai era o structură chiastică, ci aluzie, joc de cuvinte. Ea citea exagerat de multe. Era imposibil să citeşti exagerat de mult un text teixcalaanli. Unul dintre instructorii ei de literatură imperială spusese asta, la

începutul cursului. Fusese menit ca un avertisment, iar Mahit, pe atunci în vârstă de paisprezece ani, îl însușise ca și cum ar fi fost mai degrabă un balsam.

Ridică ochii și o privi pe Teslă Nouăsprezece. Cea care decisese – poate în chiar ultimul moment posibil – să n-o lase să moară. Se uita acum la ea, inexpresiv și indescifrabil. Pe Mahit o durea mână, o durere surdă, indistinctă și ea se gândi la imponderabilitate, la rostogolirea necontrolată prin spațiu, iar apoi la ghidare, la compensare poziţională și jeturi de reglare. Inspiră profund. Cel puţin respiraţia nu era dureroasă.

– Excelenţa Voastră, rosti Mahit, deoarece știai despre mașinăriile imago – știu că știai, practic mi-ai spus-o –, ce ai încercat să faci atunci când ne-am întâlnit prima dată? În morga Judiciarului? Ce intenţii aveai cu corpul predecesorului meu?

Teslă Nouăsprezece ridică un colţ al gurii, un infim gest de ironie.

– Continui să te subestimez, vorbi ea. Sau să te estimez altfel decât eşti de fapt. Uită-te la tine, aproape otrăvită, într-o toaletă, profitând de oportunitatea asta ca să mă întrebi despre motivaţiile mele.

– Păi, suntem singure, replică Mahit.

Ca și cum ăsta ar fi fost un răspuns. Într-un fel chiar era un răspuns. Nu era convinsă ea avea să se mai bucure de șansa asta altădată. (Nu era convinsă că va beneficia de altă ocazie ca s-o prindă pe *ezuazuacat* atât de fragilă. Când decisese ea să-i salveze viaţa? Oare regreta, chiar acum, gestul acela?)

– Așa este. Bine, ambasadoareo Dzmare. Poate că ţi-ai câștigat dreptul la puţină limpezime. Voiam mașinăria, desigur. Însă tu ai ghicit deja partea asta.

Mahit aprobă din cap.

– Este acţiunea raţională. Eu sosisem, plănuisem funeralii – dacă doreai mașinăria, nu puteai să mai aștepţi.

– Da.

Teslă Nouăsprezece se lăsă înapoi pe călcâie, calmă și răbdătoare.

Mahit puse următoarea întrebare.

– Pentru ce o voiai?

– Când ne-am întâlnit în morgă? În momentul acela căutam un atu pentru

negocieri. La Curte sunt multe interese care ar putea dori să controleze maşinăria aceea – şi să te controleze şi pe tine, prin ţinerea ei ascunsă sau prin dezvăluirea ei publică.

– În momentul acela.

– Nu prea mai am nevoie de aşa ceva acum, nu?

Teslă Nouăsprezece gesticulă spre toaletă – spre ele două, aflate înăuntru. Mahit aprobă din cap, recunoscând sec. Deţinerea ambasadoarei Lsel în sine era mult mai bună decât deţinerea mijloacelor prin care să cumpere atenţia şi influenţa ei. Iar *ezuazuacat* avea acum o maşinărie imago vie, cea din interiorul craniului lui Mahit. Cu toate că ar fi trebuit s-o opereze ca să ajungă la ea şi cu toate că funcţiona necorespunzător.

– Bănuiesc, zise staţiala, că în circumstanţele actuale îţi sunt de mai puţin folos decât te aşteptaseşi.

Teslă Nouăsprezece clătină din cap. Întinse mâna şi o bătu pe genunchi, familiar şi prea, prea binevoitor.

– Dacă n-ai fi fost de folos, nu te-ai fi găsit aici. În plus, cât de des îmi pune o barbară sub semnul întrebării deciziile în propria toaletă? Dacă nimic altceva, măcar înviorezi experienţa vieţii cotidiene. Adică exact ca predecesorul tău. Consider similitudinile foarte amuzante, mai ales după ce ai depus atâtea eforturi pentru a mă informa asupra dezambiguizării.

Mahit se întrebă ce ar fi făcut Yskandr; îşi reaminti un ecou de imago care nu era al ei şi, de fapt, acum nu era al nimănui, cât de destins fusese el în corpul său. Cum mişcase corpul ei cu gesturi line, expansive. Acum, el ar fi pus propria palmă peste palma lui Teslă Nouăsprezece. Sau s-ar fi întins…

(*palma lui pe obrazul ei, pielea răcoroasă şi netedă, ea râde şi întoarce faţa, buzele ei ating palma lui*)

Străfulgerarea de memorie se stinse. Mahit putea să repete ecoul, avea propriile suspiciuni despre natura prieteniei pe care *ezuazuacat* susţinuse că o avea cu predecesorul ei, s-ar fi putut întinde pentru a-i atinge obrazul…

Structură chiastică. Supradeterminată.

În loc de asta, o privi pe Teslă Nouăsprezece drept în ochi, o secundă prea mult, apoi întrebă:

– Ce ți-a promis Yskandr, ca să fii atât de interesată față de noi?

– Nu mi-a promis mie, răspunse femeia, ci Maiestății Sale Imperiale.

Își strânse picioarele sub ea și se scuală, ca și cum i-ar fi oferit lui Mahit timp să proceseze revelația aceea. Să-și reamintească febra bolnavă a mâinilor lui Direcție Șase pe încheieturile ei, fragilitatea lui teribilă, de parcă ar fi fost distrus de o boală ce înainta rapid.

Întinse apoi antebrațul, astfel că Mahit fu obligată s-o atingă – să-i accepte ajutorul pentru a se ridica, chiar în timp ce staţiala gândea: *Yskandr, nenorocitule, l-ai convins pe Împăratul Teixcalaan că nu va muri niciodată!*

CAPITOLUL ZECE

„Nu există hartă stelară
care să nu fie privită de
ochii ei ce nu dorm sau necălăuzită de
mâna ei cu bătături cauzate de sulițe, și astfel
ea se prăbușește, o căpitănească adevărată.
Ca un împărat ea se prăbușește, pictând cu sângele puntea
Unde a stat, cart după cart.“

„Poem encomiastic pentru căderea navei-amiral *Lotus Extins Doisprezece*“, de Bisturiu Paisprezece, primele versuri despre moartea căpitănesei în exercițiu Ac Cinci

„[…] Noi am fost mereu între puteri, în sectorul acesta – nu-mi pot imagina că predecesorii noștri au intenționat să ne plaseze aici, astfel încât să fim nevoiți să ne înclinăm mai întâi într-o parte, spre Teixcalaan, apoi în altă parte, spre sistemele Svava sau Petrichor-5 sau Nguyen, în funcție de care dintre ele se află în ascensiune la frontierele noastre –, dar deținem singurul acces la saltporțile noastre și ca atare suntem un drum îngust și important pe care trebuie să călătorească toate acele puteri. Nu pot să nu-mi imaginez totuși o suveranitate mai locală pentru noi, în care puterea stațială să aparțină stațialilor și să nu fie în slujba supraviețuirii noastre […].“

TARATS//PRIVAT//PERSONAL// „Note pentru o nouă Lsel“, intrare actualizată la 127.7.10-D6 (calendarul teixcalaanli)

Purtând o pereche de mănuși de unică folosință, dintre cele pe care Mahit le-ar fi utilizat în Stație pentru manipularea gunoaielor, Balanță Șapte aruncă *xauitl* sub privirile ei. Acesta aștepta deja când Mahit reveni la ușa camerei – apropiindu-se din nou de bolul cu stick-uri infofișe de parcă evenimentele din ultima oră nici n-ar fi existat, unica deosebire fiind mâna ei bandajată și înțelegerea zguduitoare a ceea ce vânduse Yskandr Imperiului. Deosebiri greu de observat.

Balanță Șapte puse *xauitl* într-o pungă de plastic, șovăi o clipă, gândindu-se, după care puse și bolul în pungă.

– Nu sunt sigur dacă știu să-l curăț corect, rosti el pe un ton de scuză.

– Și stick-urile? întrebă Mahit. Pe ele nu le poți curăța?

Nu avea de gând să piardă acces la frânturile de informații pe care izbutise să determine Orașul să i le dea.

– Probabil că nu? Dar dacă porți mănuși, le poți deschide și citi, înainte să le evacuez, la autoclavă și apoi la furnal.

Spre deosebire de evacuarea obișnuită, presupuse Mahit amuzată, dar fără umor.

– Dă-mi mănușile tale, ceru ea. Și așteaptă afară, revin imediat.

Balanță Șapte își scoase mănușile și i le întinse, ținute grijuliu între vârfurile degetelor.

– Mai sunt altele și în bucătărie, propuse el nesigur.

Mahit le luă pe cele contaminate, apoi stick-urile.

– Sunt foarte bune. Lipsesc doar un minut. Așteaptă.

El aștepta. Era cumva terifiant; oare Teslă Nouăsprezece îl ținea pentru obedienta sa necondiționată? (Oare chiar el, personaj ubicuu, adusese floarea pe care acum se străduia asiduu s-o distrugă? Ar fi fost foarte simplu. Nimeni nu l-ar fi băgat în seamă pe Balanță Șapte purtând flori. Probabil că făcea asta tot timpul.)

Mahit închise ușa. Își puse apoi cu grijă mănușile contaminate. Plasticul se agăță de bandajul de pe mână, iar ea făcu o grimasă, totuși era incomparabil mai bine decât felul în care se simțise seva. Stick-urile i se deschiseră cu

uşurinţă în degete, unul după altul, rupându-se de-a lungul sigiliilor de ceară. Mahit putea chiar să exercite presiune. Muşchii, tendoanele şi nervii ce-i ajungeau la palme nu fuseseră vătămaţi. Toxina nu se răspândise aşa departe. Bănuia că ar fi trebuit să-i mulţumească lui Teslă Nouăsprezece pentru asta, lui Teslă Nouăsprezece şi rapidei ei mile intime. Regândirii ei.

Stick-ul de la Ministerul Informaţiilor afişă o grafică elegantă, care se anunţă a fi o comunicare oficială, ce-i prezentă lui Mahit un răspuns de un singur rând la întrebarea ei: doar patru glife, dintre care două erau un titlu şi un nume. Ea întrebase cine autorizase venirea urgentă a unui ambasador Lsel.

Autorizare dată de asociata imperială Buclă Opt.

Ceea ce… era neaşteptat. La banchet, Buclă Opt fusese singura dintre cei trei prezumptivi moştenitori care o ignorase complet pe Mahit. Tot ce ştia staţiala despre ea erau informaţiile conţinute în newsfeeduri şi în biografiile encomiastice ale Împăratului. Sora lui de grădiniţă, care fusese ministrul Judiciarului înainte de a fi promovată. De aceeaşi vârstă cu el. Glifa pe care o utiliza pentru semnificaţia numerică a numelui era aceeaşi cu glifa pe care clona nouăzeci la sută a Împăratului o folosea în „Antidot Opt“, fapt ce spunea ceva despre loialitatea pe care i-o datora Împăratul, dar nu spunea nimic despre motivul pentru care ar fi dorit atât de urgent un ambasador al Staţiei Lsel. Decât dacă nu cumva ea ştia ce-i vânduse Yskandr Împăratului şi… dorea ca acest lucru să se întâmple, şi dorea să se întâmple chiar dacă Yskandr era mort, iar ea trebuia să importe alt ambasador pentru a reuşi? Sau dorea s-o revoce, prin înlocuirea lui Yskandr cu un ambasador care avea idei diferite despre ce putea fi vândut lui Teixcalaan, chiar în schimbul aţintirii botului deschis al Imperiului spre altă pradă?

Chiar dacă Yskandr trebuia să trădeze interesele lui Lsel, putea să găsească un mod de a proceda care să nu fie atât de oribil teixcalaanli. Un imago nu însemna recrearea unei singure persoane. Un imago a Împăratului n-ar fi fost Împăratul, nu în totalitate. Oare el nu ştia asta?

Nimic din toate acestea nu explica totuşi implicarea lui Buclă Opt. Atât doar că ea era ministrul Judiciarului, iar cadavrul lui Yskandr se găsea în morga Judiciarului, nu în altă morgă din Oraş… poate că tocmai ea aranjase

asta…

Mahit deschise al doilea stick, unul dintre cele două în plastic cenușiu, anonim. De data asta, Azalee Doisprezece nu se mai obosise cu versuri. Mesajul pe care-l expediase era nesemnat, simplu – ca și cum l-ar fi compus la un colț de stradă, după care ar fi aruncat stick-ul sigilat într-o cutie poștală publică.

Mesajul era următorul: *Am ce ai cerut. Posibil să fi fost observat când am ieșit. Nu-l pot ține mult asupra mea. Mâine în zori voi fi la apartamentul tău. Așteaptă-mă acolo.*

Ultimul stick era cel cu eticheta *comunicare extraplanetară*. Cel care putea fi alt mesaj secret, un avertisment pentru un om deja mort. Un zvon despre conflicte îndepărtate, cutremure în Lsel, ce ar fi existat indiferent de nebunia pe care ar fi putut-o cauza – sau pe care o cauza deja – criza succesiunii în Imperiul Teixcalaan. Mahit constată că se temea să-l deschidă și, din cauza acelei temeri, se sili s-o facă, printr-un gest atât de brutal, încât aproape că rupse pelicula din plastic, tipărită cu literele din alfabetul familiar, aflată la interior.

Mesajul acesta era mai scurt decât cel anterior şi era datat cu patruzeci şi opt de ore teixcalaanli mai târziu: 230.3.11. Era încă mult înainte ca ea să fi sosit în Oraș, totuși după ce plecase de la Lsel în *Secerișul roșu al înălțării*. Purta titlul „Pentru ambasadorul Aghavn, de la Dekakel Onchu, consilieră pentru Piloți“. Citindu-l, Mahit se simți cuprinsă de un sentiment straniu. Ca și cum ar fi tras cu urechea, un copil ce se furișase nesupravegheat la o întâlnire la care n-ar fi trebuit să asiste.

Mesajul acesta va fi expediat dacă n-a existat niciun răspuns la comunicarea anterioară. Consiliera pentru Piloţi speră că eşti bine şi-şi repetă avertismentul: Tarats pentru Mineri şi Amnardbat pentru Moștenire au trimis Imperiului o înlocuitoare pentru tine, la solicitarea Imperiului. Dacă înlocuitoarea este loială lui Tarats, atunci se poate avea încredere în ea; dacă nu este loială sau dacă este în mod evident o victimă sau o făptuitoare a sabotajului, Piloții sugerează să cauți la Moștenire sursa

opoziției și – deși nu-mi face plăcere să le numesc ca atare – a acțiunilor adverse.

Ai grijă! Nu pot să discern natura exactă a sabotajului, dacă el există într-adevăr, dar suspectez că Moștenirea s-a folosit de accesul său la mașinăriile imago.

Distruge comunicarea aceasta.

Era scurt și era mai rău decât cel anterior. Mahit își dori să poată găsi un mod prin care să stea de vorbă cu consiliera Onchu – să-i spună că mesajele ei nu cădeau într-un vid pustiu și tăcut, că Yskandr murise, dar că succesoarea lui asculta. Însă Onchu n-ar fi vrut să audă asta de la ea. Dacă ea era sabotată. Dacă ea era o agentă neștiutoare, nedoritoare a lui Aknel Amnardbat, nu doar susținută politic de aceasta, dar… dacă Amnardbat… dacă Amnardbat îi defectase mașinăria imago, cumva…

Totuși, Mahit nu putea înțelege de ce ar fi făcut Moștenirea așa ceva? La ce i-ar fi slujit? Se gândea că, de fapt, ea fusese alegerea lui Amnardbat ca succesoare a lui Yskandr, așa că poate nu era sabotaj, ci poate că ea pur și simplu… îndeplinea o funcție pe care Amnardbat o dorea realizată în Teixcalaan.

Însă dacă disfuncția de care suferea imago-ul ei nu era sabotaj, atunci Mahit era disfuncțională și vina era numai a ei. Iar în cazul acela, care dintre opțiuni era în realitate mai rea?

Brusc, simți nevoia acută să se întâlnească negreșit cu Azalee Doisprezece și să recupereze mașinăria imago a decedatului Yskandr. Chiar dacă toate celelalte aveau să meargă prost, dacă Lsel avea să fie anexată, iar Mahit avea să fie azvârlită într-o celulă din Judiciar… dacă putea obține imago-ul, ar fi putut măcar păstra secretul acela, l-ar fi putut folosi, ar fi putut salva ce mai rămăsese din predecesorul ei. Ar fi putut să fie un soi de penitență, dacă ea era cu adevărat frântă și dacă Yskandr pe care ar fi trebuit să-l aibă dispăruse pentru totdeauna.

Mahit arse pelicula din plastic și șterse toate stick-urile – erau astfel concepute încât să poată fi șterse cu ușurință –, apoi deschise ușa camerei.

Balanță Șapte era tot pe hol, ținând în mână sacul de gunoi, de parcă nu se clintise deloc în cele vreo zece minute cât trecuseră. Era neliniștitor. Chiar și un teixcalaanlitzlim inexpresiv în mod normal nu era la fel de inexpresiv și de docil ca Balanță Șapte. Dacă n-ar fi știut realitatea, Mahit ar fi putut crede că era un automat. Până și o inteligență artificială avea o voință mai imediat vizibilă.

– Poftim, îi dădu stick-urile golite. Am terminat cu ele.

El întinse sacul.

– Și mănușile, îi ceru. Îmi pare foarte rău de ceea ce ai pățit la mână.

– E-n regulă, spuse Mahit. *Ezuazuacat* s-a ocupat de asta.

Dacă Balanță Șapte ar fi fost cel care lăsase *xauitl* pentru ea, tânărul ar fi știut că stăpâna lui împiedicase moartea stațialei…, dar expresia nu i se schimbă absolut deloc. Încuviință doar senin, ca și cum ar fi fost ceva uzual ca Teslă Nouăsprezece să acorde primul ajutor. Poate că așa și era.

– Mai este ceva? întrebă el.

Până mâine-dimineață, trebuie să evadez din biroul-închisoare, un prizonierat foarte plăcut și foarte periculos pentru viața mea, ca să preiau o mașinărie ilegală furată din cadavrul predecesorului meu. Mă poți ajuta în privința asta?

– Nu, mulțumesc, spuse ea.

Balanță Șapte încuviință din cap.

– Noapte bună, ambasadoareo, rosti el și dispăru pe hol.

Mahit îl privi plecând. După ce dădu colțul, ea reveni în birou. Ușa șuieră încetișor și se închise. Rămase tăcută, privind sofaua de lângă fereastră, cu pilota împăturită, se gândi să se întindă acolo, să închidă ochii și să alunge din minte orice avea legătură cu Teixcalaan. Se gândi de asemenea să iasă pe fereastră și să încerce să evadeze prin grădini. Ar fi însemnat să sară de la primul etaj. Probabil că și-ar fi luxat vreo gleznă, ca să se asorteze cu mâna bandajată și vânătăile cu care se alesese pe șold, când căzuse peste ea peretele restaurantului.

Se străduia să conceapă un plan fezabil, care s-o poată aduce înapoi la Palat-Est în zori, când auzi o ciocănitură în ușă. Era trecut de miezul nopții –

ambele luni ale Oraşului răsăriseră, discuri micuţe şi îndepărtate pe cerul dinapoia ferestrei. Mahit crezuse că toţi dormeau de mult.

– Cine e? întrebă ea.

– Zegras Trei. Deschide, Mahit, am veşti bune!

Staţiala nu-şi putea imagina că existau veşti bune care să necesite a fi aduse la cunoştinţă la ora aceea. Când se ridică să deschidă uşa, şi-o imagină pe Zegras Trei înconjurată de un grup mic de Însoriţi, gata s-o aresteze; sau însoţită de Perlă Zece, gata s-o ucidă. Tot felul de trădări posibile.

Dincolo de prag se afla însă numai *asekreta*, cu ochii afundaţi în orbite, epuizată şi efervescentă ca şi cum ar fi băut încontinuu cafea. Sau ceva mai puternic. Poate că nu era aşa.

Se aplecă pe sub braţul lui Mahit, fără s-o fi întrebat dacă putea intra, apoi gesticulă spre uşă ca să se închidă.

– Aşadar, vrei o audienţă privată la Strălucitoarea Sa Maiestate, da?

– Da? zise Mahit nesigur.

– Ai nişte haine mai bune? Deşi bănuiesc că asta este o acţiune clandestină şi că probabil n-ar trebui s-o tratăm ca pe o audienţă oficială. Totuşi… Ceva! Dar numai dacă le ai la îndemână, fiindcă nu dispunem de mult timp.

– De ce vrea Împăratul să stea de vorbă cu mine la miezul nopţii?

– Nu sunt omniscientă, aşa că nu-ţi pot răspunde cu exactitate, zise Zegras Trei îngâmfată, dar eu sunt genul de persoană care petrece paisprezece ore intervenind pe lângă birocraţi şi patricieni clasa a treia, a doua şi întâi, pentru ca în cele din urmă să port o conversaţie personală cu Păstrătorul Călimării Imperiale, iar el îmi spune că Strălucitoarea Sa Maiestate este foarte interesat să se întâlnească urgent cu ambasadoarea Lsel şi că înţelege nevoia atât a urgenţei, cât şi a discreţiei, şi că ne roagă să mergem acum.

– Bănuiesc că aşa ceva nu este doar neobişnuit, ci are şi puterea absolută a unui ordin imperial, zise Mahit.

Cu doar câteva ore în urmă, nu s-ar fi gândit niciodată că va ajunge să considere o audienţă la Împăratul teixcalaanli o oportunitate pentru evadare. Dar dacă izbutea să se strecoare în Oraş înainte de a reveni la biroul lui Teslă Nouăsprezece, să se întâlnească apoi cu Azalee Doisprezece şi apoi să se

întoarcă, înainte ca nimeni să nu-şi fi dat seama cu adevărat că lipsise… Trebuia s-o pună şi pe Zegras Trei la curent, deoarece altfel n-ar fi putut face nimic. (De asemenea, nu era sigură că şi-ar fi putut găsi calea de întoarcere în Palatul-Est.)

– Da şi da, zise Zegras Trei. Teslă Nouăsprezece ştie deja – cred că ne va însoţi acolo. Am fost trimisă iniţial pe piste false, dar nu sunt încă sigură cine este responsabil – dacă vom fi aduse în palat ca şi cum am face parte din suita unei *ezuazuacat*, ca acoperire…

– Bineînţeles că acceptăm invitaţia, o întrerupse Mahit. Chiar dacă este secretă… poate tocmai fiindcă este secretă…

– Tu ai fost antrenată pentru intrigi de palat? În Lsel?

Asekreta zâmbise când spusese cuvintele acelea, totuşi staţiala era la fel de convinsă că fusese şi o înţepătură discretă.

– Aşteaptă numai până o să-ţi explic ce vom face după ce o vom vedea pe Strălucitoarea Sa Maiestate, spuse Mahit. Atunci vei crede cu adevărat că am fost învăţată arta înşelătoriei la Curte alături de limbile străine şi eticheta.

***

Apartamentele imperiale îi reaminteau lui Mahit mai degrabă de biroul lui Teslă Nouăsprezece decât de scânteierea stelară a sălii de bal unde se desfăşurase concursul de oraţii: erau un labirint de marmură albă străbătută de vinişoare aurii, cu tipare ce semănau cu peisaje citadine ruinate – sau fantastice – sub ceruri ca arcuri electrice. Teslă Nouăsprezece le cunoştea destul de bine ca să zâmbească şi să schimbe amabilităţi cu majoritatea celor pe lângă care treceau; practic *ezuazuacat* era asortată cu marmura, deşi jacheta ei avea pe alocuri un alb chiar mai strălucitor, mai rece. Mahit şi Zegras Trei o urmau ca nişte spectre. Dacă Teslă Nouăsprezece avea opinii despre cererea Împăratului de a se întâlni cu Mahit în privat, nu le împărtăşise. Ea îşi trăsese pur şi simplu cizmele în picioarele desculţe, o examinase pe Mahit de sus până jos, ca şi cum i-ar fi evaluat caracterul adecvat într-un chip complet nou – în estimarea aceea exista o intimitate

despre care staţiala considera că-şi avea originea undeva între momentul când simţise impulsul de a o atinge pe *ezuazuacat* în camera de baie şi momentul în care alungase impulsul acela –, apoi le purtase în adâncul Palatului-Pământ.

Era ca şi cum ar fi coborât în inima lumii: încăperi se deschideau ca nişte valve între atrii şi apoi se închideau etanş în urma lor, după ce le traversau. Până şi după miezul nopţii, părţile cele mai interioare ale palatului pulsau; sunetele înăbuşite ale unor tălpi de papuci, foşnetul veşmintelor unui patrician după un colţ. Glasuri murmurate în depărtare. Mahit se întrebă dacă Împăratul dormea. Poate că dormea în reprize. Se trezea la fiecare trei ore ca să mai lucreze o oră, să citească rapoartele adunate peste noapte de pe întregul cuprins al vastului Teixcalaan.

Păstrătorul Călimării Imperiale le aştepta într-o anticameră ai cărei pereţi de marmură erau acoperiţi de o tapiserie aurită străveche. Era scund – cât Zegras Trei, care abia ajungea la umărul lui Mahit –, cu chip prelung şi obişnuita frunte mică. El şi Teslă Nouăsprezece ridicară din sprâncene unul către celălalt, aidoma unor parteneri aflaţi de părţile opuse ale tablei de joc familiare.

– Aşadar, o ţii într-adevăr în biroul tău, spuse el.

– Ai grijă s-o trimiţi înapoi după ce Strălucirea Sa termină cu ea, Pod Douăzeci şi nouă, zise Teslă Nouăsprezece şi-i făcu semn lui Mahit să înainteze fără ca staţiala să fi putut formula vreun protest politicos că venise acolo din proprie iniţiativă şi cu propria ataşată culturală.

Zegras Trei rosti în metrică perfectă:

– Onoarea de a te întâlni personal, Pod Douăzeci şi nouă, este ca descoperirea unui izvor cu apă proaspătă în munţi.

Era probabil o aluzie, dacă nu chiar un citat direct.

Pod Douăzeci şi nouă râse, ca şi cum ar fi primit un cadou.

– Vino şi stai cu mine, *asekreta*, în timp ce ambasadoarea ta va fi în audienţă. Trebuie să-mi povesteşti cum ai reuşit să-i învingi pe toţi subsecretarii mei într-o singură zi.

– Ai grijă, spuse Teslă Nouăsprezece, este vicleană.

– Mă avertizezi realmente în legătură cu ceva? întrebă Pod Douăzeci şi nouă. Sprâncenele lui îi atinseră linia părului când le înălţă. Pe lumina stelelor, ce a reuşit copila aceasta să-ţi facă ţie?

– Vei afla, răspunse Teslă Nouăsprezece mulţumită de sine ca o pisică.

După aceea se întoarse către Mahit şi o atinse pe încheietură, chiar deasupra pansamentelor cu care o bandajase.

– Nu trebuie să faci tot ce-ţi cere el, zise *ezuazuacat*, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere înainte ca Mahit să poată determina dacă prin „el“ se referise la Păstrătorul Călimării Imperiale ori la Direcţie Şase însuşi.

– Îţi apreciez ajutorul în stabilirea acestei audienţe, se adresă staţiala lui Pod Douăzeci şi nouă, încercând să preia măcar parţial controlul procedurilor. Şi sper că nu te reţinem de la odihnă.

El îşi răşchiră toate degetele de la ambele mâini pe lângă corp, un gest teixcalaanli pe care Mahit îl interpretă ca nonşalanţă.

– Nu este prima dată. Nu pentru un ambasador Lsel şi în niciun caz pentru mine. Intră, ambasadoareo Dzmare. A rezervat pentru tine o întreagă jumătate de oră.

Bineînţeles că Yskandr fusese aici înaintea ei. Promiţând viaţă veşnică şi continuitatea memoriei. Probabil pentru întâia oară în viaţa ei, Mahit se trezi dorindu-şi să nu-l fi cunoscut pe Yskandr aşa de bine. Pentru ca să nu vadă atât de limpede cum putuse el face alegerile pe care le făcuse. Însă primitorii de imago erau aleşi pentru că manifestau compatibilitate psihologică reală cu predecesorii lor, iar ea şi Yskandr – ce bine ar fi fost dacă ar fi dispus de suficient timp! – avuseseră o relaţie foarte lină la începutul parteneriatului. Ea înţelegea cu adevărat.

Dar era singură, iar asta era vina lui Yskandr. A ambilor Yskandr: cel mort şi imago-ul dispărut. Vina lui, chiar dacă avuseseră loc acţiuni de sabotaj din Lsel. Mahit se aplecă puţin şi-l lăsă pe Pod Douăzeci şi nouă să fie întreţinut (sau interogat) de Zegras Trei, după care trecu prin ultima uşă dintre ea şi Împăratul Direcţie Şase.

Abia când clipi din ochi înaintea schimbării luminii ambientale – în anticameră fusese diminuată din cauza orei înaintate, dar camera de audienţe

a Împăratului strălucea sub spectrul complet al lămpilor-zori –, își aminti de intensitatea reacției sistemului ei limbic – influențat de imago – pe are o avusese înaintea Împăratului la banchetul ocazionat de concursul de oratii. Se simți tremurând de încordare, ca și cum ar fi fost pe punctul de a da ochii cu o comisie de examinare sau cu un amant secret, iar acesta era alt motiv pentru care regreta că-l cunoscuse pe Yskandr, întrucât imaginile remanente ale memoriei lui neurochimice reverberau printre ale ei.

Împăratul stătea pe o sofa, ca un om obișnuit. Ca un bătrân încă treaz la ceas târziu în noapte, cu umerii mai gârboviți decât la banchet, cu chipul scofâlcit și ascuțit. Pielea îi era pământie și translucidă. Mahit se întrebă cât de bolnav era cu adevărat – și în ce fel, dacă era unul dintre valurile de afecțiuni minore ce marcau bătrânețea sau ceva mai profund, mai rău, un cancer sau insuficiență funcțională a unui organ. Lămpile-zori aveau probabil rolul de a-l ține treaz – lumina de spectru complet putea avea efectul acesta asupra celor sensibili –, dar îl înconjurau cu o aureolă de lumină solară, despre care Mahit aprecie că amintea în mod deliberat de tronul sulițelor solare imperial.

– Ambasadoareo Dzmare, rosti el și-i făcu semn cu două degete să se apropie.

– Maiestatea Voastră Imperială.

Se gândi să se lase în genunchi, să facă o genuflexiune, să-i îngăduie Împăratului să-i cuprindă din nou încheieturile întinse în mâinile lui fierbinți. Dori asta, iar în dorință găsi destul motiv ca să respingă impulsul. De aceea îndreptă umerii și întrebă:

– Pot să mă așez?

– Așază-te, zise Direcție Șase. Tu și Yskandr sunteți amândoi prea înalți ca să puteți fi priviți corespunzător când stați în picioare.

– Eu nu sunt el, spuse Mahit.

Se așeză pe un scaun de lângă sofaua lui. Observând prezența în cameră a altei persoane care respira, unele lămpi-zori se rotiră prompt pentru a străluci către ea.

– *Ezuazuacat* mi-a spus că vei zice asta.

– Nu mint, Maiestatea Voastră.

– Nu, nu minți. Yskandr n-ar fi avut nevoie de o escortă care să-l treacă de birocrați.

Cutezătoare, ca un panaceu împotriva sentimentului de înec inevitabil, Mahit zise:

– Îmi cer iertare. Trebuie să vă fie dificil s-o întâlniți pe succesoarea prietenului vostru. În Lsel, există mai mult sprijin pentru tranziția prin descendența imago.

– Există, rosti Împăratul.

Era mai puțin o întrebare, cât mai degrabă o invitație.

Mahit nu era deloc ignorantă în privința funcționării culegerii de informații. Ea știa că era rănită, epuizată, imersată într-o amorțeală cauzată de șocul cultural, ale cărei margini nu le putea distinge, și că vorbea cu un bărbat care controla un sfert din galaxie, indiferent dacă acum murea treptat sau nu; ar fi dorit să se spargă precum un ou și să lase cuvintele să curgă din ea. N-ar fi ajutat-o nici măcar răspunsul la întrebarea cât din asta era o tehnică bună de interogare și cât era ecou de încredere din partea sistemului limbic.

– Noi avem o tradiție îndelungată de terapie psihologică, zise ea și se opri, brusc, ca și cum și-ar fi înghițit cuvintele.

Câte o propoziție pe rând.

Împăratul râse, mai relaxat decât se așteptase stațiala.

– Bănuiesc că aveți nevoie de așa ceva.

– Observația asta se bazează pe părerile voastre despre Yskandr sau despre mine?

– Se bazează pe observațiile mele despre oameni, dintre care tu și Yskandr sunteți doar un set interesant de excepții.

Mahit încasă zâmbind lovitura – prea larg, aproape simțind zâmbetul lui Yskandr – și răschirând degetele în același gest teixcalaanli pe care-l folosise Pod Douăzeci şi nouă.

– Cu toate acestea, zise ea, în Teixcalaan nu există o tradiție comparabilă.

– Ambasadoareo Dzmare, ai fost alături de noi doar patru zile. Este posibil să-ți fi scăpat ceva din vedere.

Mahit era convinsă că-i scăpaseră foarte multe din vedere

– Strălucirea Voastră, aş fi fascinată să aflu despre metode teixcalaanli de abordare a tulburărilor psihologice.

– Sunt convins. Dar nu de aceea ai solicitat cu atâta insistenţă această audienţă.

– Nu.

– Nu. Vorbeşte atunci. (Direcţie Şase îşi încrucişă degetele; încheieturile falangelor erau noduroase, din cauza vârstei, şi brăzdate de cute adânci.) Susţine-ţi cazul pentru alt loc unde ar trebui să-mi trimit armatele.

– De ce sunteţi atât de sigur că asta am venit să cer?

– Aha, spuse el. Asta îmi ceruse Yskandr. Eşti tu atât de diferită, aşadar? Încât să-ţi pese mai mult de altceva decât de staţia ta?

– Acela a fost singurul favor pe care vi l-a cerut?

– Bineînţeles că nu. Acela a fost singurul la care am zis „da“.

– Şi-mi veţi zice „da“ şi mie, dacă voi cere?

Direcţie Şase o privi cu o răbdare ce părea infinită – aveau la dispoziţie o jumătate de oră, iar ea nu putea scăpa, muşchii din zona şoldului, acolo unde o învineţise peretele dărâmat, o dureau din cauza încordării şi-şi simţea bătăile inimii pulsându-i în rănile de la mână –, apoi ridică din umeri. Gestul aproape că se pierdu în complexitatea reverelor jachetei sale.

– Mă întreb dacă eşti o stare eşuată sau un avertisment, rosti el. Ar fi util să ştiu înainte de a-ţi răspunde. Dacă eşti în stare să spui.

Probabil că dorise să spună că Mahit era un eşec al procesului imago. Faptul că ea nu era Yskandr reprezenta un act deliberat sau o eroare? Iar dacă era o eroare, era una deliberată – oare Împăratul ştia despre sabotaj? N-avea cum. Nu, el nu ştia, dacă întrebase dacă Mahit era un eşec sau un avertisment. Brusc, staţiala îşi imagină expresia lui Direcţie Şase pe chipul fără riduri al copilului Antidot Opt. Aceeaşi expresie de calcul răbdător. Copilul era o clonă nouăzeci la sută; dacă ar fi căpătat memoria muşchilor, chipul lui avea să crească şi să ajungă acest chip. Ideea era repulsivă. Un copil n-ar fi făcut faţă unui imago. S-ar fi înecat în memoriile mai bătrâne; un copil abia dacă avea un sine de care să se agaţe. Probabil că asta dorea Direcţie Şase.

– Dacă aş fi o stare eşuată, spuse Mahit, şi m-aş afla aici pentru a vă arăta incertitudinea transferului imago, în niciun caz nu v-aş spune că sunt aşa ceva.

Iar dacă sunt un avertisment, nici măcar n-o ştiu. Se feri de conceptul acela – nu-l putea analiza aici şi o înfuriau până şi periferiile ideii, colorate de mesajele secrete ale lui Onchu, adresate mortului. Posibilitatea ca Lsel s-o fi trimis pe ea, imperfectă, pentru a-i dovedi ceva lui Direcţie Şase, un rebut, un obiect stricat… însă nu, ea nu putea să fie furioasă. Nu acum. Era singură cu Împăratul.

Acesta întrebă:

– Dar atunci ai demonstra-o?

– Bănuiesc că n-aş avea de ales, zise Mahit. Aşa că rămâne la latitudinea voastră, Strălucitoare Maiestate, să decideţi ce sunt eu cu exactitate.

– Poate că voi continua să văd ce voi face. (Când ridică din umeri, lămpile-zori ce-i orbitau umerii se mişcară odată cu gestul, ca şi cum ele şi împăratul ar fi fost o maşinărie coerentă, un sistem mult mai mare care reacţiona faţă de voinţa unui om.) Spune-mi un lucru, ambasadoareo Dzmare, înainte de a reveni la negocieri şi la răspunsuri. Tu porţi imago-ul ambasadorului Yskandr sau eşti memoria unei persoane cu totul diferite?

– Eu sunt Mahit Dzmare, rosti Mahit, ceea ce se simţea un fel de minciună prin omisiune, o mică trădare a lui Lsel, aşa încât continuă: Şi n-am purtat niciodată alt imago decât al lui Yskandr Aghavn.

Împăratul o scrută drept în ochi, parcă evaluând cine se afla înapoia lor, şi nu-i îngădui să-şi ferească privirea. *Yskandr*, gândi Mahit, *dacă a existat vreodată un moment în care să-ncepi să-mi vorbeşti…*

Şi-l imagină spunând „Salut, Direcţie Şase“, sec şi amuzat, dar şi inundat de recunoaştere. Ştia tonul precis pe care l-ar fi utilizat el.

Nu-l utiliză.

Împăratul întrebă:

– Când am discutat despre familiile din Arcul Vestic şi despre ce ar trebui făcut în privinţa solicitărilor lor pentru exclusivitate comercială, care a fost opinia ta?

Mahit nu știa ce gândise Yskandr atunci. Yskandr al ei se întâlnise cu Împăratul la nivel social, dar nu fusese niciodată privit cu ochi atât de buni, încât să discute cu el despre politică.

– Asta a fost înaintea timpului meu, evită ea întrebarea.

Continua să fie observată, evaluată. Ochii Împăratului erau de un maro atât de închis, încât erau aproape negri – norcârligul lui era o plasă simplificată de sticlă aproape invizibilă –, iar ea ar fi vrut să-și încleștеze mâinile în poală, ca să le oprească posibilitatea de a tremura. Ar fi durut-o prea tare dacă ar fi tremurat.

– Yskandr, rosti Împăratul și pentru o clipă stațiala nu fu sigură dacă i se adresase ei sau dacă vorbea despre predecesorul ei, a venit cu multe argumente și mi-a oferit multe lucruri, încercând să mă convingă să nu încep expansiunea. A fost fascinant să văd o minte atât de fluentă în graiul nostru străduindu-se atât de intens să ne convingă să acționăm în sens contrar mileniilor noastre de succes. Noi am petrecut multe ore în camera asta, Mahit Dzmare.

– O onoare pentru predecesorul meu, murmură ea.

– Așa crezi?

– Pentru mine așa ar fi.

Nici măcar nu mințea.

– Așadar terenul comun ajunge numai până aici. Sau poate că ești doar diplomată.

– Strălucirea Voastră, contează care variantă este cea adevărată?

Când zâmbi, Direcție Șase o făcu de parcă ar fi învățat să zâmbească de la cineva din Lsel: obrajii ridați se ridicară și dinții fură dezveliți. Un gest pe care-l învățase, totuși unul șocant de familiar, chiar și după numai patru zile în care ambasadoarea văzuse doar expresii teixcalaanli.

– Tu, declară Împăratul, ești la fel de lunecoasă cum a fost Yskandr.

Mahit ridică din umeri cu un gest deliberat. Se întrebă dacă puținele lămpi solare ce o înconjurau răspundeau și la mișcările ei.

El se aplecă înainte. Lumina din jurul său era caldă acolo unde atingea gambele și genunchii stațialei, de parcă febra lui ar fi fost mobilă și ar fi

putut-o atinge.

– Nu merge, Mahit, rosti el. Filozofia şi politica sunt condiţionale – multiple, reactive. Ceva ce ar sugera teritoriul Lsel despre Teixcalaan, ar fi considerat neadevărat dacă am privi din perspectiva altui stat cu care se învecinează sau din perspectiva formei rafinate Teixcalaan, care se regăseşte aici, în Oraş. Imperiile au multe feţe.

– Ce anume nu merge?

– Să ne cereţi să facem excepţii, zise Împăratul. Yskandr a încercat într-adevăr. A fost foarte bun în încercările lui.

– Dar i-aţi spus „da“, protestă Mahit.

– Aşa este, încuviinţă Direcţie Şase. Şi-ţi voi spune şi ţie „da“, dacă vei plăti ce a promis el.

Mahit trebuia să-l audă spunând-o. Să fie sigură; să iasă din buclele acelea infinite ale ipotezelor ei.

– Ce v-a promis Yskandr?

– Planurile maşinăriilor imago ale lui Lsel, rosti Împăratul, nepăsător de parcă ar fi discutat preţul energiei electrice, şi câteva maşinării pentru utilizare imediată de către teixcalaanli. În schimbul lor, eu voi garanta suveranitatea Staţiei Lsel pentru cât timp dinastia mea va conduce Imperiul. Am apreciat că a fost o negociere destul de iscusită din partea lui.

Fusese într-adevăr iscusită. *Pentru cât timp dinastia lui va conduce Imperiul*. O succesiune de împăraţi-imago va fi o unică dinastie – un singur om, repetat la nesfârşit, dacă Direcţie Şase credea cu adevărat că procesul imago era *iterativ*, nu *compilator* – şi astfel tehnologia cumpăra independenţă Lsel. De-a pururi. Iar Direcţie Şase avea să scape de boala care-l ucidea şi avea să trăiască din nou într-un corp neînsemnat de vârstă.

Yskandr, gândi Mahit întinzându-se după imago, *trebuie să fi fost foarte încântat de tine, când ai stabilit termenii.*

– Poate că, urmă Direcţie Şase, vei dori să adaugi câţiva dintre terapeuţii voştri psihologi din Lsel. Bănuiesc că toate contribuţiile lor la teoriile teixcalaanli despre minte ar putea fi fascinante.

Oare cât de mult din Lsel dorea el să ia? Să ia şi să devoreze, şi să

transforme în ceva care să nu mai fie deloc Lsel, ci Teixcalaan. Dacă n-ar fi fost Împărat, poate că Mahit l-ar fi pălmuit.

Dacă n-ar fi fost Împărat, poate că ea ar fi râs şi ar fi întrebat ce anume implicau, în mod exact, teoriile teixcalaanli despre minte. *Cât de vast este conceptul de sine?*

Însă el era Împărat – gramatical şi existenţial – şi se gândea la toate cele paisprezece generaţii de descendenţe imago Lsel ca fiind ceva ce ar fi putut contribui la Teixcalaan.

Imperiul, lumea. Acelaşi cuvânt, cu beneficii egale.

Mahit nu mai spusese nimic de mult timp. Capul îi era plin de traiectoriile tuturor transportoarelor militare teixcalaanli, ce se ciocneau de furia ei, de sentimentul brusc de întemniţare mizerabilă pe care-l simţea. Din nou, pulsaţia bolnăvicioasă de durere în mâna rănită, bătând la unison cu inima ei.

– Yskandr a avut nevoie de mulţi ani să ajungă la decizia asta, Strălucirea Voastră, izbuti ea să rostească. Îngăduiţi-mi mai mult de o seară onoarea companiei voastre înainte de a lua decizia mea.

– Aşadar, ai dori să revii.

Bineînţeles că ar fi dorit. Era în audienţă privată cu Împăratul Întregului Teixcalaan, iar el era o provocare, o privea cu seriozitate şi-l privise cu seriozitate pe predecesorul ei – cum ar fi putut ea să nu dorească asta? O dorea, în ciuda acelei suferinţe.

Ceea ce spuse fu:

– Dacă Strălucirea Voastră mă acceptă. În mod clar, predecesorul meu v-a… interesat. S-ar putea să vă interesez şi eu. Şi-mi faceţi o favoare considerabilă, vorbind atât de clar.

– Claritatea, zise Direcţie Şase, continuând să afişeze zâmbetul acela Lsel, care o făcea pe staţială să-şi dorească să-i răspundă printr-unul similar, conspirativ, nu este o virtute retorică. Dar este foarte utilă, nu-i aşa?

– Da.

Într-un sens anume, aceasta era conversaţia cea mai clară pe care Mahit o purtase de când sosise în Oraş. Inspiră adânc pentru a se stăpâni – îşi aranjă umerii, străduindu-se nici să nu imite limbajul corpului lui Yskandr, nici să

nu-l oglindească pe al împăratului – și acceptă momeala oferită.

– Strălucirea Voastră, cu amabila voastră îngăduință de a continua să dau greș în retorică, vă întreb: Ce v-a făcut să doriți mașinăriile noastre imago? Majoritatea celor care nu sunt stațiali consideră descendențele imago destul de… inexplicabile. Inexplicabile în cazul cel mai bun.

Direcție Șase închise ochii, apoi îi redeschise: un clipit prelung, lent.

– Câți ani ai, Mahit?

– Douăzeci şi șase, potrivit timpului teixcalaanli.

– Teixcalaan a cunoscut optzeci de ani de pace. Trei din viețile tale, însumate, de când o parte a lumii a încercat ultima dată să distrugă restul lumii.

În fiecare săptămână erau raportate încăierări la granițe. Cu doar câteva zile în urmă, în Sistemul Odile fusese înăbușită o rebeliune reală. Teixcalaan nu era pașnic. Totuși, Mahit credea că înțelegea deosebirea asupra căreia era atât de fixat Direcție Șase: acelea erau încăierări ce duceau războiul în exteriorul universului, în locuri necivilizate. Cuvântul pe care-l folosise el pentru „lume“ era cuvântul pentru „oraș“. Cel derivat din verbul pentru „acțiune corectă“.

– Este o perioadă lungă, admise ea.

– Trebuie să continue, spuse Împăratul Direcție Șase. Eu nu pot îngădui ca noi să dăm greș acum. Optzeci de ani de pace ar trebui să fie începutul, nu o epocă pierdută în care noi am fost mai omenoși, mai grijulii, mai corecți. Înțelegi?

Mahit înțelese. Era simplu, și greșit, și teribil: era teama de a ieși din lume fără călăuzirea unei mâini corecte și știutoare.

– I-ai văzut pe succesorii mei, continuă Direcție Șase. Imaginează-ți, ambasadoareo Dzmare, războiul civil cu adevărat excepțional pe care l-am putea avea în grija lor.

***

Sălile externe ale Palatului-Pământ erau complet pustii, cu excepția celei în

care se afla Zegras Trei, care se ridică deşi clătinându-se când uşile interioare se deschiseră ca un iris, lăsând-o pe Mahit să iasă.

– Dormeai? întrebă staţiala, dorindu-şi să fi putut moţăi şi ea pe o sofa, măcar zece minute.

Zegras Trei ridică din umeri. Sub lumina aurie slabă din anticameră, pielea ei cafenie părea cenuşie.

– Ai obţinut ce doreai?

Mahit nu ştiu cum să răspundă la asta. Zumzăia, vibra, era ticsită de secrete otrăvitoare. *Ce vânduse Yskandr*. De ce Direcţie Şase ar fi fost în stare să facă orice ca să rămână el însuşi şi Împărat. Nimic însă lesne de explicat.

– S-o luăm din loc, rosti ea. Înainte să observe cineva că nu mergem acolo unde ar trebui.

Asekreta emise un sunet de reflecţie, ca un bâzâit printre dinţi. Mahit trecu pe lângă ea şi ieşi pe uşa anticamerei. Ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să-şi explice acţiunile. Nu acum.

Dacă se oprea să se gândească.

Nu făcea nimic, decât să se gândească.

Zegras Trei o urmă, postându-se în spatele umărului ei stâng, o umbră perfectă, aşa cum fusese şi la concursul de oraţii.

– Teslă Nouăsprezece a lăsat un mesaj, spuse ea cu o clipă înainte de a părăsi apartamentele Împăratului. Mi-a spus să-ţi transmit că nu te va opri să faci nimic imprudent. Că nu te va opri deloc.

Mahit se înfioră, ştiind că fusese eliberată şi se simţi oricum patetic de recunoscătoare faţă de Teslă Nouăsprezece şi Zegras Trei deopotrivă.

INTERLUDIU

O maşinărie imago este mică: cel mult cât falanga degetului mare al unui om. Chiar şi într-o staţie cu treizeci de mii de suflete şi zece mii de descendenţe imago păstrate cu ele şi în ele, întreaga incintă de stocare a maşinăriilor este o încăpere sferică, mică şi sterilă. Se află în apropiere de miezul energetic, inima ce bate a lui Lsel, izolată pe cât posibil de vicisitudinile ruinelor spaţiale, de razele cosmice sau de accidentele de decomprimare; ea este, a spus Aknel Amnardbat, locul cel mai sigur din Staţie. Limanul tuturor staţialilor: acolo unde morţii vin în cele din urmă să se odihnească, o vreme, pentru ca apoi să iasă din nou, refăcuţi.

Amnardbat se găseşte chiar în centrul ei. Pe toate suprafeţele, cu excepţia peticului de podea pe care stau tălpile ei şi a drumului de acolo până la uşă, pereţii incintei sunt acoperiţi cu compartimente sigilate şi etichetate: numere. Uneori sunt şi nume, pe containerele de descendenţe imago foarte vechi sau foarte importante. Dacă ar privi sus şi peste umăr, ar vedea un compartiment etichetat Moştenire, de unde a provenit cândva propria imago şi unde se va duce imago care va deveni ea însăşi cândva.

Pe vremuri considera că locul acela era liniştitor: tihnit, un memento perfect că întreaga Lsel se găsea în grija ei, extinzându-se înapoi în trecut şi înainte în viitor. Aknel Amnardbat se considera pe sine o arhivară, dacă ar fi trăit pe o planetă verde, şi-ar fi spus „grădinăreasă“. Sarcina ei este de a altoi o plantă cu alta, o minte cu alta, de a păstra, a proiecta şi a nu îngădui să se piardă nimic din Lsel.

Pe vremuri considera că locul acela era liniştitor.

Cu puţin timp în urmă – şase săptămâni, după calendarul teixcalaanli pe care Staţia a ajuns să-l folosească, pe care-l utiliza de altfel chiar înainte să se

fi născut Amnardbat, o cultură este devorată în paşi atât de mici, încât femeia n-a ştiut niciodată să observe că o „săptămână“ nu avea nicio legătură cu rotaţia lui Lsel, când cu o faţă când cu cealaltă spre soarele său –, ea stătuse aici şi, beneficiind de accesul care-i era acordat în calitate de consilieră pentru Moştenire, făcuse ca unul dintre containerele acelea mici să-şi verse conţinutul în palmele ei, ce aşteptau.

Îşi curăţase unghiile cu solvent, ca de obicei. Le curăţase şi apoi le pilise, ascuţindu-le în vârfuri ce nu-i erau caracteristice.

Maşina din palmele ei, atunci, provenise dintr-un container etichetat *N-P (T.2)*. În jargonul codurilor maşinăriilor imago ale Moştenirii, asta însemna *Negociere-Politică* – desemnarea unei specialităţi, a unui *tip* –, apoi *Teixcalaan*, pentru descendenţa imago a negociatorilor politici trimişi să încheie acorduri cu Imperiul, şi *2*, adică a doua din lanţ. Maşinăria imago care îl înregistra pe Yskandr Aghavn, învechită, datată cu 15 ani în urmă.

Amnardbat o ţinuse cu grijă, o ridicase, o întorsese în lumina discretă, astfel încât scânteiase, metal şi ceramide, conductorii fragili unde avea să intre în suportul maşinăriei de la baza trunchiului cerebral al gazdei sale. Se gândise, cu intensitatea ei dintotdeauna: *Tu eşti la fel de corupt ca un piroman, ca o descendenţă imago ce va sfărâma carcasa staţiei cu o bombă. Tu eşti mai rău decât ambele, Yskandr Aghavn: tu vrei să inviţi Teixcalaan aici. Vorbeşti în versuri şi trimiţi înapoi maldăre de literatură, şi în fiecare an tot mai mulţi dintre copiii noştri susţin testele de aptitudini pentru Imperiu şi ne părăsesc. Ne lasă lipsiţi de cei care ar fi putut ei să fie. Eşti o otravă corozivă, iar o persoană virtuoasă va strivi maşinăria asta sub călcâiul ei.*

Ea nu strivise maşinăria, transformând-o în cioburi.

În loc de asta, zgâriase cu unghiile ei ascuţite – uşor, foarte uşor, abia venindu-i să creadă că făcea aşa ceva, comiţând un fel de trădare personală, o trădare a memoriei, a ideii de Moştenire, împotrivindu-se torentului de oroare îngreţoşată dinspre imago-ul ei (şase generaţii de consilieri pentru Moştenire, şi toţi îngroziţi până la greaţă, ameţiţi până la greaţă) – toate conexiunile acelea fragile. Le slăbise. Astfel încât să se poată rupe sub presiune.

Apoi o pusese la loc şi se dusese s-o recomande pe tânăra Mahit Dzmare ca

următoare ambasadoare a Lsel, iar săptămâni după aceea se simțise… bine. Virtuoasă.

Acum însă ea stă în incinta memoriilor, în sanctuarul ei pașnic și liniștitor, iar inima îi galopează și simte în gură gust de adrenalină și de plumb, gustul remanent al neplăcerii propriei imago, care n-ar fi comis niciodată răul pe care l-a săvârșit ea, asupra niciunei descendențe imago, decât dacă ar fi fost ceva oficial, în fața Consiliului, cu completa aprobare a Consiliului. *Ce altceva aș putea atinge?* se întreabă Aknel Amnardbat. Ce altceva ar putea ea modifica?

Și ar mai conta câtuși de puțin acum, când nave de război teixcalaanli sunt îndreptate oricum către sectorul lor?

Până și incinta aceasta protejată va fi spulberată, va fi risipită și va pluti ca tot atâtea sfărâmături, dacă o navă ca *Secerișul roșu al înălțării* va decide că ar fi mai bine ca punctul Lagrange al Stației Lsel să rămână neocupat. Toată intervenția ei în memorie, toată îndepărtarea otrăvii de către ea nu va mai însemna nimic. A făcut-o prea târziu.

CAPITOLUL UNSPREZECE

„Terenul comun este cel care mă distruge: eu nu pot alerga așa cum ebrekti aleargă laolaltă în «vârtejurile» lor, patrupezi și dornici de vânătoare, totuși înțeleg natura unui «vârtej»: cum depinde de conducătorul său pentru direcție, cum devine un singur organism în momentul uciderii. Înțeleg această natură, pentru că este și natura mea, și natura teixcalaanli – deși poate că nu este universală pentru oameni, să găsească în felul acesta un scop comun, să dorească să-și subsumeze sinele într-o bandă jurată. Nu mai sunt la fel de sigur în privința universalității pentru oameni. Sunt singur de prea multă vreme; devin un barbar, printre acești barbari, și visez să văd Teixcalaan în ghearele alienilor. Nu cred că visurile mele sunt refractare; sunt proiecția dorinței, proiecția unui sine în viitor. Imaginarea unor posibilități.“

Rapoarte de la Frontiera Spirituală, de Strung Unsprezece

„ARTICOLE INTERZISE PENTRU IMPORT (STAȚIA LSEL): faună nemenționată anterior la EFECTE PERSONALE (ANIMALE DE COMPANIE), elemente de floră și fungi care nu dețin certificate care să ateste că au fost iradiate cu fascicule de electroni sterilizatoare, produse alimentare neambalate (produsele alimentare pot fi sterilizate la controlul vamal, la latitudinea vameșilor), toate articolele ce pot expedia proiectile dure prin atmosferă, toate articolele ce pot expedia flăcări sau lichide inflamabile, toate articolele capabile să emită particule aeropurtate (inclusiv substanțe pentru recreere menite inhalării, «mașini de fum» utilizate în industria divertismentului, «afumătoare» utilizate de bucătari sau în industria preparării

alimentelor)…“

Pachet de informații vamale, distribuit navelor ce doresc să andocheze în Stația Lsel

Orașul era străin în beznă. Nu atât silențios, cât parcă bântuit: bulevardele și grădinile acvatice, bazine adânci cu flori, din Palat-Pământ erau mai vaste în absența soarelui, formele tuturor clădirilor erau tulburător de organice, ca și cum ar fi putut respira sau înflori. Puținii teixcalaanlitzlim de pe străzi își fereau privirile – se mișcau ca niște umbre, operând afaceri ale palatului cunoscute numai de ei, fără să vorbească. Mahit o urmă pe Zegras Trei și ținu capul plecat. Se simțea îngrozitor de obosită și o dureau toate: șoldul, mâna și capul, afectat fără doar și poate de încordare, fără să fie un eveniment neurologic incipient. Aproape sigur.

Pașii lor reverberau pe marmură. În Lsel nu exista niciodată o beznă ineluctabilă, cu excepția spațiului cosmic în sine: cineva era mereu treaz, de cart. Spațiile publice nu difereau în nicio clipă a ciclului individual somn/veghe a oricărei persoane. Dacă doreai întuneric, te întorceai în capsula ta cabină și opreai iluminatul ambiental.

Această întreagă jumătate de planetă era lipsită de soare și avea să mai fie așa încă patru ore. Pe Mahit n-o deranjase ciclul diurn, când fusese la interior pentru majoritatea perioadei de întuneric. Era însă altfel să fie afară în timpul respectiv. Resimțea cerul apăsător și neclar ca o presiune, apăsând-o pe ceafă, accentuându-i durerea de cap. Era ca și cum bezna ar fi condus sunetele, le-ar fi diminuat și distorsionat, ceva despre care știa că era imposibil.

Doar filigranul auriu al IA autoprotectoare a Orașului era mai vizibil la ora aceasta din noapte decât în timpul zilei. Curgea pe sub tălpile lor în bucle și volburi. Suia pe fundațiile unor clădiri, ajungând până la primul etaj, ca o infiltrare de fungi, și tremura în beznă. Zegras Trei călca pe el cu atâta hotărâre, încât Mahit începu să suspecteze că *asekreta* se temea.

Aceasta nu-și purta norcârligul. Îl scosese când ieșiseră din apartamentele

imperiale și-l băgase într-un buzunar interior al jachetei. *Nu existăm nicăieri*, spusese ea și Mahit înțelesese că asta însemna că vor traversa Orașul fără să lase vreo urmă electronică a prezenței oficiale a lui Zegras Trei. Acum, urmând-o în întunericul care se îndesea, staţiala se întrebă dacă *asekreta* amâna o confruntare cu Orașul, care, în mod inexplicabil, refuzase să se comporte așa cum îi ceruse ea.

În loc de așa ceva, o scăldase în foc albastru, de parcă nici măcar n-ar fi fost cetățean. De parcă algoritmul perfect de care fusese atât de mândru Perlă Zece o desemnase ca fiind un corp străin, ceva ce trebuie ținut la distanță. O infecție ce trebuie cauterizată exact cu focul acela albastru.

Mahit își închipuise imaginea aceea doar când ele se strecurară în Palat-Est în toiul nopții; probabil că Zegras Trei ar fi râs de ea dacă i-ar fi explicat. Totul era asociat cu tulburarea pe care o simțea în urma audienței la Direcție Șase – tensiuni ascunse, ce bolboroseau, ridicându-se la suprafață.

Război civil. Orașul în război cu sine însuși.

Și oare avusese el dreptate să dorească să utilizeze o mașinărie imago pentru a împiedica această uriașă fiară devoratoare, acest imperiu, să-și închidă fălcile pe propria carne?

Palat-Est era mai luminos decât Palat-Pământ, dar nu mai puțin straniu: luminozitatea provenea de la tuburile de neon ce ardeau roșu, albastru și portocaliu, trasând poteci peste piațete, călăuze strălucitoare spre clădiri guvernamentale. Zegras Trei ezită la o răspântie, unde filigranul IA se condensase într-un nod – își îndreptă vizibil umerii – și-l ocoli, grăbindu-se pe un bulevard luminat în oranj, iar apoi îi făcu semn lui Mahit s-o urmeze. Florile albe ce-i mărgineau trotuarele păreau cufundate în flăcări.

În mod limpede, Mahit era trează de prea mult timp, dacă vedea foc în aranjamente florale. Asta era problema. Nu faptul că halucina – era aproape sigură că nu halucina defel –, ci că nu dormise și toată adrenalina din incidentul cu floarea otrăvită și audiența la Direcție Șase i se scurgea din corp.

Cu toate acestea, întrebă în șoaptă:

– Eviți Orașul?

Zegras Trei nu se opri din mers.

– Nu, răspunse ea. Nu-mi asum riscuri, asta-i tot.

Ele nu discutaseră despre ce i se întâmplase în Piaţa Centrală Nouă. Nu avuseseră timp în apartamentele lui Teslă Nouăsprezece. Sau nu păruse potrivit să vorbească despre asta sub ochii atotvăzători ai echipamentelor de înregistrare ale *ezuazuacat*. Acum, în întuneric, Mahit se simţea fie curajoasă, fie nesigură, fie o combinaţie a celor două, ce-i dezlega limba.

– Nu ţi-a mai făcut niciodată aşa ceva, aşa-i? zise ea. A crezut că eşti cineva pe care are voie să-l disciplineze.

– Bineînţeles că nu.

– Patriciană clasa a doua, imună la forţele mărunte ale justiţiei.

– Cetăţean al Teixcalaan care respectă legea, ambasadoareo.

Mahit făcu o grimasă. Întinse mâna şi o atinse pe umăr.

– Scuze, rosti ea.

– Pentru ce?

– Nu pot să-mi cer scuze pentru că-ţi contest autoritatea morală?

– Ba poţi, zise Zegras Trei, dar n-aş zice că-i un mod prea practic de a-ţi umple timpul. Oraşul… am fost surprinsă.

– Te-ai ales cu o criză de epilepsie, nefiind pregătită pentru surprize.

Asekreta se opri brusc, se întoarse şi ridică ochii la Mahit.

– După aceea am fost surprinsă, anunţă ea cu un aer de autoritate fermă. După aceea am beneficiat de suficient timp ca să fiu surprinsă. În spitale n-ai ce să faci, după ce ai terminat să reciţi acrostihurile politice cele mai grele pe care le ştii, pentru a te asigura că Oraşul tău nu ţi-a distrus memoria pe termen lung.

– N-ar fi trebuit să aduc subiectul ăsta în discuţie.

– Nu sunt fragilă, zise Zegras Trei. Îi pot face faţă barbarei mele care se întreabă dacă nu cumva civilizaţia mă va electrocuta din nou.

– Chiar crezi că eu mă întreb aşa ceva?

– Eu asta m-aş întreba.

În întuneric, lui Mahit i se păru că ochii lui Zegras Trei semănau cu nişte pietricele negre, fără pupile, la fel de străine precum cerul.

– Ah, urmă Zegras Trei, şi m-aş mai putea întreba dacă astfel de accidente s-au întâmplat şi altor oameni, şi în ce circumstanţe.

– Şi s-au întâmplat?

– Mai multe decât bănuisem. Opt în ultimele şase luni. Două dintre ele s-au soldat cu decese.

Mahit nu ştiu ce să zică – scuze nu funcţionase, iar este vina mea cerşea făţiş o alinare pe care ştia că n-o merită: probabil că era într-adevăr vina ei. Sau a lui Yskandr. Sau a acelei tulburări civile cu care fusese cumva asociat Yskandr. Colapsul iminent al ordinii.

– Ţi-am spus că am fost surprinsă, zise *asekreta* destul de blândă. Haide! Până la apartamentul tău mai avem de mers vreo douăzeci de minute.

Pe tot drumul până acolo, staţiala simţi că Oraşul le privea, chiar şi fără norcârlige care să marcheze urme electronice ale prezenţei lor; o simţi şi-şi spuse că exagera din nou. Era o problemă – că Oraşul omora sau rănea cetăţeni –, dar putea să nu fie problema ei. Putea să nu fie deloc vina ei. În mod cert, nu totul putea fi vina ei. Ea se putea îndepărta suficient de tendinţa narativă a gândirii teixcalaanli pentru a crede asta. O putea face.

***

Bărbatul din apartamentul lui Mahit era o siluetă dizolvată între ferestrele înalte: haine negre, păr negru, invizibil în obscuritate până în clipa când se mişcă. Mahit îl văzu mai întâi ca o străfulgerare, un instrument din mâna lui reflectase cu foc alb lumina holului, iar apoi ca o năvală de mişcare spre ea. Apucase să facă doar doi paşi dincolo de cadrul-iris al uşii. Zegras Trei, care-şi pusese la loc norcârligul, pentru a se adresa uşii, se afla în stânga ei, la o parte din drum…

Teroarea se simţi ca o lovitură de picior în stern. Un om raţional ar fi fugit. Mahit se aşteptase întotdeauna ca ea să fugă, dacă avea să se confrunte cu o ameninţare fizică directă – fusese eliminată de timpuriu în testările de aptitudini orientate spre luptă din Lsel, deoarece avea prea mult instinct de autoconservare şi tresărea prea repede. Bărbatul – ceva din chipul lui îi era

oribil de familiar acum, când apăruse în lumina provenită de pe hol – venea spre ea cu obiectul ascuţit ţinut în mâna stângă. Obiectul se defini ca fiind un ac, gros ca un spin, al cărui vârf sclipea mat de la un fluid uleios, şi Mahit gândi: *Otravă, este acoperit cu otravă*, în clipa în care se răsuci înapoi, se dezechilibră şi căzu pe podea, aterizând pe podul palmei bandajate. Şocul durerii fu îndeajuns de violent pentru ca, iniţial, să creadă că fusese lovită de agresor. După atâta timp, încă tresărea.

– Ce pi… începu să rostească Zegras Trei din uşă.

Mahit îl văzu pe bărbat ridicând ochii, încremenind ca să evalueze situaţia – şi în încremenirea aceea, îl ştiu, recunoscu felul în care arătase când fusese surprins şi speriat, îl văzuse aşa când Nemţişor Treizeci îl desprinsese de pe ea în holul din Palat-Pământ. Nu-şi putea aminti numele lui. Încercase s-o racoleze de partea lui Fulger Unu, iar Nemţişor Treizeci îl ameninţase şi… şi acum el era în apartamentul ei şi-şi ridica acul teribil direct spre Zegras Trei. Mahit se gândi la *xauitl*, otravă de contact sau, poate, injectabilă, şi galopă prin toate neurotoxinele pe care le cunoştea, toate teribile – atacatorul ei era rapid. Era imposibil ca Zegras Trei, încă afectată după şocul electric primit din partea Oraşului, să scape teafără, dacă el o lovea cu asta.

Mahit se rostogoli şi lovi cu umărul în partea laterală a genunchiului bărbatului, cu toată greutatea pe care putu s-o proiecteze într-acolo. Se întinse către glezna lui, o smuci de pe podea, cuprinzându-i cu ambele palme pielea cizmei, şi simţi o durere spectaculoasă – probabil că băşicile de sub bandaje se spărseseră. Totul de la cot în jos se transformă în foc lichid, care topea şi picura. Bărbatul căzu. Mahit simţi adrenalină sălbatică, încă îngrozită, ca un viscol, un soi straniu de beatitudine… apoi se târî peste el, folosindu-şi toată înălţimea de barbară şi alonja membrelor non-teixcalaanli.

El înjură şi o răsturnă – era puternic, spusese că servise în Flotă, în Legiunea Optsprezece, chiar cea condusă de Fulger Unu, aşa că trebuia să fie puternic –, dar Mahit îl prinsese cu mâna sănătoasă de gulerul cămăşii şi-şi trecuse o gleznă ca un cârlig în jurul coapsei lui, aşa că se răsturnară împreună, iar bărbatul ajunse deasupra. Vârful acului se apropie de gâtul ei. Avea s-o atingă, avea să-i cauzeze paralizie şi sufocare, avea să-i pătrundă în

creier şi să-i dizolve pe ea şi pe Yskandr şi tot ce însemnau ei doi laolaltă. Se strădui cu disperare să prindă încheietura teixcalaanlitzlim cu mâna care-i era încă bandajată. Îl ţinu cu disperare, în ciuda ţipătului de durere, cu băşicile spărgându-se.

– N-ar fi trebuit să te lupţi, scuipă el, barbară împuţită…

Nu-i păsase prea mult că e barbară când dorise s-o racoleze într-o legiune teixcalaanli, nu?

Mahit îi îndoi încheietura spre îndărăt, cu toată puterea de care era capabilă, împingându-i mâna spre propriul gât. Vârful acului îi zgârie grumazul şi lăsă o linie lungă, care se umplu cu mărgele roşii – se umflă imediat – şi deveni purpurie, la naiba, ce conţinea toxina aia? Bărbatul scoase un sunet gutural, sugrumat. Ea îi simţi corpul încordându-se – spasm –, apoi începu să tremure, o zvârcolire oribilă, lipsită de sens. Acul îi căzu dintre degetele inerte şi ateriză pe podea, lângă capul staţialei.

Mahit îl împinse într-o parte şi se târî îndărăt pe fese şi pe coate. Ar fi trebuit să ţipe cu mult timp în urmă. Acum era foarte linişte; se auzea doar şuieratul neregulat al răsuflării ei.

După un minut, care i se păru interminabil, auzi uşa apartamentului închizându-se cu un şuierat, iar luminile din plafon se aprinseră. După aceea, Zegras Trei se aşeză lângă ea. Amândouă stăteau cu spatele lipit de perete. În lumina ambientală cu totul normală, corpul atacatorului părea mic, distonant, câtuşi de puţin cineva care se mişcase, respirase şi ar fi putut s-o ucidă. Acul stătea lângă el ca un şarpe în repaus. Mahit îşi aminti numele bărbatului pe măsură ce răsuflarea îi reveni la normal. Conifer Unsprezece. Un om. Acum, un om mort.

– Ei bine, rosti Zegras Trei cu glas tremurat, într-un aşa bucluc în mod clar n-am mai intrat niciuna până acum. Eşti bine?

– N-am fost rănită, zise Mahit.

Părea mai înţelept să se oprească acolo.

Zegras Trei încuviinţă din cap; staţiala văzu mişcarea cu coada ochiului. Nu-şi putea desprinde privirea de la cadavru.

– Hmm, făcu *asekreta*. Bun! Ai mai… făcut asta până acum?

– Ce – să omor pe cineva? întrebă Mahit și, oh, da, exact asta făcuse, nu?

Simți că-i vine să vomite.

– Bineînțeles, autoapărarea este un argument perfect valid, dacă vrei. Ai mai făcut-o?

– Nu.

Zegras Trei se întinse și o bătu ușor pe umăr, o atingere șovăitoare ca de fulg.

– Să fiu sinceră, este un soi de ușurare; mă întrebam dacă nu cumva staţialii sunt amorsaţi pentru violenţă explozivă, pe lângă faptul că poartă persoane moarte în capetele lor.

– Măcar o dată, spuse Mahit cu o frustrare disperată și inutilă, mi-ar plăcea să-ți imaginezi că aș putea face ceva pentru că este ceea ce face un om.

– Mahit, majoritatea oamenilor nu…

– Sunt atacați pe neașteptate de străini cu arme terifiante în propriile apartamente, în timp ce fug de unicul lor aliat politic ca să se ducă la o întâlnire secretă pe o planetă străină? Nu, ai dreptate. Presupun că așa ceva nu se întâmplă teixcalaanlitzlim.

– Nu se întâmplă nimănui, rosti Zegras Trei. Nu de regulă.

Staţiala își coborî capul în palme și apoi tresări când mâna vătămată îi atinse obrazul. În mod brusc și cu o intensitate absurdă, dori să doarmă. Să doarmă, preferabil între pereții siguri ai unei capsule-cabine înguste din Lsel, dar în primul rând să doarmă. Scrâșni din dinți, mușcându-și limba într-o parte. Poate că avea să ajute. Nu era sigură.

– Mahit, repetă Zegras Trei, mai încet acum.

Apoi se întinse și-i prinse mâna teafără între mâinile ei, împletindu-și degetele cu degetele ei. Avea pielea uscată și răcoroasă. Mahit întoarse capul și o privi.

Asekreta ridică din umeri și nu-i dădu drumul.

– Se întâmplă în istorii, spuse Mahit prostește.

Parcă încerca să facă un cadou din gestul acela: o aluzie pentru teixcalaanlitzlim. Pentru genul de femeie care ar fi prins-o de mână fără motiv.

– Pseudo-râu Treisprezece, urmă ea. Nu tocmai, dar pe aproape. Când *yaotlek* Stacojiu Nouă a fost atacat pe neașteptate la periferia spațiului cunoscut…

– Nu-i chiar așa rău, zise Zegras Trei dar își trecu degetul mare peste încheieturile falangelor staționalei. Tu ai ucis doar un individ, care cu siguranță că nu-i fratele tău clonă secret, care a dezertat, trecând de partea facțiunii ticăloase din Imperiu. Până ajung să fie scrise, istoriile sunt întotdeauna mai rele.

Mahit surâse fără să vrea, în ciuda cadavrului care zăcea în apropiere și se umfla încetișor, roșu-purpuriu și puhav.

– Ei vă învață asta, întrebă ea, când vă învață să vi le reamintiți?

– Nu tocmai. Este mai degrabă o observație făcută pe baza experienței mele – cel care scrie istoria are un plan, iar planul acela este de obicei pe jumătate melodramatic. În cazul lui Pseudo-râu Treisprezece, toți protagoniștii istoriei lui sunt îngrozitor de tulburați din cauza identităților înțelese greșit și din cauza întârzierilor de comunicare, dar dacă vei citi ce a scris Diademă Cinci despre exact aceeași campanie de extindere, observi că ea vrea să te gândești la liniile de aprovizionare, fiindcă superiorul ei era ministrul Economiei…

– În Lsel noi nu avem o Diademă Cinci. Ăsta-i cu adevărat numele ei?

– Dacă numele tău ar fi fost Pălărie Cinci și ai fi trăit în epoca de aur a istoriografiei epice, când toți erau faimoși la Curte și luați în campanii ca martori oculari, ai fi publicat și tu sub un pseudonim.

Zegras Trei vorbea cu atâta seriozitate, încât Mahit se pomeni râzând, în rafale scurte și ascuțite, ce-i răneau pieptul. Era posibil să aibă o criză de isterie. Era extrem de posibil, ceea ce era o problemă. Avu nevoie de aproape o jumătate de minut ca să se liniștească și să-și recapete răsuflarea. *Asekreta* o strânse ușor de degete, iar ea expiră cu forță printre dinți.

Când se potoli, Mahit întrebă:

– Poți să-mi spui din ce motiv un bărbat care m-a acostat la banchetul Împăratului pentru concursul de oratii a încercat să mă omoare acum?

– El este? întrebă Zegras Trei eliberându-și degetele dintre ale ei. Îți mai amintești numele lui?

Se ridică în picioare și se apropie de cadavru, cu mâinile încrucișate afectat la spate, ca și cum s-ar fi temut să nu-l atingă accidental. Se lăsă pe vine și-l privi cu atenție. Poalele jachetei i se revărsară pe podea ca elitrele abia desfăcute ale unei insecte.

– Conifer, spuse Mahit, cred că, de fapt, Conifer… Unsprezece. Dar eram ușor ameţită atunci. Ca și el, de altfel.

– Povestește-mi cum l-ai întâlnit, rosti Zegras Trei.

Cu vârful pantofului, împinse capul mortului, înclinându-l astfel încât să-i poată vedea chipul.

– Căuta oameni care să nu fie de partea lui Nemțișor Treizeci, zise Mahit. Apoi eu l-am insultat și el a încercat să mă… prindă? Să mă rănească. După care Nemțișor Treizeci l-a oprit personal…

– N-ar trebui să umbli fără mine, zise *asekreta*, dar tonul ei nu era reprobator. Prin urmare, el te știe. Măcar puțin. Îndeajuns ca să nu te placă. Nu este o persoană pe care s-o cunosc și nu poartă culorile sau favorurile nimănui – desigur, niciun asasin n-ar face-o, indiferent ce ai citi în poezii sau în istorii…

– Crezi așadar că este un asasin.

Zegras Trei se ridică în picioare.

– Ai alte idei?

Staţiala ridică din umeri.

– Răpitor, hoț… poate cineva care voia să intercepteze întâlnirea mea, atât doar că nu-mi dau seama cine ar fi știut…

– Eu, de pildă, rosti Zegras Trei ușor sarcastic. Și Azalee Doisprezece, care ți-a cerut să te întâlnești cu el aici.

– Dacă încep să presupun că tu încerci să mă ucizi, atunci…

Asekreta flutură dintr-o mână într-un gest de tăgăduire.

– Presupune că eu nu încerc. N-am convenit asta încă din prima zi când ai sosit aici? Eu nu încerc să te sabotez, iar tu nu ești o idioată. Uciderea ta echivalează cu un sabotaj.

Conversația aceea – care avusese loc în aceeași cameră! – părea că se întâmplase cu multe luni în urmă, deși Mahit știa cu exactitate că trecuseră

doar patru zile. De fapt, cinci, deoarece soarele începea să răsară.

– Ca să simplificăm atunci ecuaţia, rosti ea, n-ai fost tu. Rămâne Azalee Doisprezece şi… oricine i-ar fi interceptat mesajul înainte să fi ajuns la mine. El a precizat că fusese urmărit.

– Pentru ca să poată cineva să intercepteze un mesaj pe infofișă, ar trebui ori ca acel cineva să fie chiar în locul de unde a fost expediat mesajul ori ca Ministerul Informaţiilor să fi desigilat stick-ul şi apoi să-l fi sigilat la loc.

– Iar Ministerul Informaţiilor înseamnă tot tu sau Azalee Doisprezece.

Zegras Trei o privi un moment prelung şi oftă.

– Există mulţi *asekretim*. Probabil că unii dintre noi lucrează pentru cel care a dorit moartea lui Yskandr, sau a ta, sau a lui Azalee Doisprezece…

– Şi dacă n-a fost o interceptare? întrebă Mahit, întrerupând-o. Înainte ca el… înainte ca eu… a zis n-ar fi trebuit să te lupţi – cred că voia să mă ameninţe, să mă determine să-i dau ceva. Nu cred că dorea să mă omoare. Cred că dorea ceea ce are Azalee Doisprezece, maşinăria imago, şi mai cred că voia să i-o dau. Poate că a fost trimis.

– Cine l-ar fi trimis?

Mahit se gândi să răspundă Fulger Unu, dar asta ar fi însemnat că ştiau toţi despre maşinăriile imago, toţi din Teixcalaan, nu doar toţi din palat; Fulger Unu se afla într-o navă-amiral undeva în spaţiul Teixcalaan – când ar fi putut el afla?

De aceea, rosti:

– Nemţişor Treizeci? Poate că a exploatat actul necontrolat al lui Conifer Unsprezece asupra mea. A avut multă grijă să-i sublinieze că fapta lui însemna agresiune şi că aveau să stea de vorbă mai târziu…

– Adică Nemţişor Treizeci să fi dorit o maşinărie imago? Îndeajuns de mult ca să şantajeze un curtean? Mda, n-aş zice că nu ar fi în stare de aşa ceva. Expresia lui Zegras Trei deveni ciudată – îndepărtată, uşor tristă. Mahit, maşinăriile tale imago sunt o problemă.

– Nu pentru noi, zise staţiala.

Doar pentru Teixcalaan, care le vrea neapărat. Sau care vrea neapărat ca ele să nu existe.

– Nu, încuviinţă Zegras Trei. Se îndepărtă de cadavru şi reveni la ambasadoare, întinzându-i o mână ca să se ridice. Cred că ele sunt o problemă şi pentru tine… sau cel puţin că tu ai o problemă, fiindcă ne-ai spus despre ele.

Mahit îi prinse mâna, deşi era atât de înaltă faţă de teixcalaanlitzlim, încât sprijinul oferit nu-i era de foarte mare ajutor.

– N-am făcut-o eu, îi zise după ce se sculă. *Yskandr* a făcut-o, iar acel Yskandr care a făcut-o este un om pe care eu nu l-am cunoscut.

– Cum este?

– Cum este… ce anume?

– Cum este să nu fii o singură persoană?

Era o întrebare atât de neocolită – mai directă decât fusese oricine cu Mahit în tot timpul de când se afla pe planetă –, încât fu luată prin surprindere; continua să stea nemişcată, străduindu-se să înţeleagă ce fel de răspuns ar fi fost măcar posibil, cu degetele încă ţinându-le pe ale lui Zegras Trei, când uşa piui plângăreţ, cu nota ei inconfortabil de disonantă.

– Alţi asasini? zise *asekreta* excesiv de amuzată.

– Sper să fie Azalee Doisprezece, spuse staţiala. Deschizi tu?

Zegras Trei se conformă. Se duse într-o parte a uşii când îi ceru să se deschidă, ca şi când, dacă n-ar fi stat în dreptul ei, ar fi fost ferită de cel care aştepta să intre. Însă când uşa se deschise în iris, dincolo nu se afla decât Azalee Doisprezece. Mahit îl privi cum cerceta cu ochii scena: cadavrul vânăt la faţă de pe covor, lumina zorilor ce pătrundea pe ferestre, Mahit şi Zegras Trei având ele însele posturile unor fetiţe care, accidental, spărseseră un obiect de artă nepreţuit.

Se părea că inexpresivitatea teixcalaanli putea face faţă până şi dezvăluirii unei crime recente. Poate că era de folos şi faptul că Azalee Doisprezece arăta de parcă trecuse printr-o noapte la fel de stresantă. Costumul lui de Ministerul Informaţiilor era pătat de apă, iar manşetele portocalii i se murdăriseră. Un obraz îi era mânjit şi mare parte din păr i se despletise din coadă.

– Arăţi groaznic, Petală, comentă Zegras Trei.

– Trestie, pe covorul tău este un mort, aşadar felul cum arăt eu nu este

important!

– De fapt, este covorul meu, interveni Mahit. Acum, vrei, te rog, să intri, să putem închide ușa?

După ce ușa fu încuiată în urma lui – ei trei erau închiși alături de mort, un secret mic care se alătura celorlalte secrete enorme ale lui Mahit –, Azalee Doisprezece vârî mâna în interiorul jachetei și scoase un pachețel învelit într-o țesătură. Semăna cu un cearșaf de la morgă, strâns și atent împăturit. I-l întinse stațialei.

– Îmi ești datoare, ambasadoareo, rosti el. Am petrecut trei ore fiind urmărit, apoi alte trei ascuns pe fundul unei grădini pe jumătate secate. Toată povestea asta a fost foarte amuzantă cât timp am schimbat mesaje criptate între noi, dar de acum devine tot mai puțin amuzantă. Ca să nu mai amintesc de faptul că ai mai făcut rost de un cadavru, cât timp n-am fost atent. I-a chemat cineva pe Însoriți sau aveți de gând să stați cu brațele-ncrucișate?

– Urma să-i chemăm, răspunse Zegras Trei, ceea ce fu o noutate pentru Mahit.

Ea desfăcu țesătura. În mijloc se găsea rețeaua micuță din oțel și ceramică a mașinăriei imago a lui Yskandr. Fusese extrasă cu multă grijă, cu ajutorul unui bisturiu, bănui ea; marginile fractale ca un penaj ale rețelei, acolo unde se interpenetra cu neuronii, fuseseră delimitate destul de mult, pentru ca după aceea să fie retezate precis, când tăișul lamei devenise prea grosolan pentru a continua la nivel microscopic. Însă Azalee Doisprezece nu știuse cum să decupleze rețeaua fractală – porțiunea din mașină care era ca o cochilie, o interfață – de nucleul central care-l conținea pe Yskandr. Acela continua să fie intact, gândi Mahit, neatins nici chiar de bisturiul cel mai delicat. Era posibil să fie încă utilizabilă. (Pentru ce? Ca să înregistreze pe altcineva? Sau ca să încerce să ajungă la acel Yskandr, ambasadorul mort? La ceea ce mai rămăsese din el. Căzu pe gânduri și decise ca deocamdată să nu pomenească nimănui ideea.)

Ridică mașinăria de pe cearșaful în care o ascunsese Azalee Doisprezece – nu era mai lungă decât ultima falangă a degetului ei mare – și o puse în buzunarul interior al jachetei.

– M-am gândit, zise ea, să te aşteptăm să vii şi să-mi aduci obiectul obţinut în mod ilegal, pentru care te-am rugat să profanezi cadavrul predecesorului meu. Şi abia apoi să chemăm pe cineva.

Dacă Zegras Trei urma să-l mintă pe prietenul ei cu privire la chemarea poliţiei, Mahit putea s-o ajute. Era probabil cel mai uşor. Putea fi chiar şi mai uşor să-i cheme pe Însoriţi, să anunţe… incidentul – încă se simţea cuprinsă de o oroare ameţitoare să-i spună „omor“, să-şi amintească senzaţia lui Conifer Unsprezece transformându-se în cadavru chiar peste ea –, să-l descrie exact aşa cum se petrecuse. Un bărbat intrase prin efracţie în apartamentul ambasadoarei; ei se luptaseră; în timpul luptei, bărbatul fusese ucis de propria armă.

– Acum îl ai, spunea Azalee Doisprezece, şi-l poţi păstra; eu am fost urmărit din clipa în care am ieşit din morga Judiciarului, ambasadoareo. Chiar de agenţii investigativi ai Judiciarului – blestemaţii de Cețoși au umblat după mine, nişte spectre în costume cenuşii. Crezusem c-am scăpat de ei, după ce am petrecut o oră într-o grădină acvatică, dar poate că n-a fost aşa… Sau poate că mesajul mi-a fost interceptat când ţi-am scris să-ţi spun să ne întâlnim aici. Cineva cu informaţii foarte bune a fost cu ochii pe corpul predecesorului tău şi a trebuit să mă folosesc de un terminal public ca să-mi scriu stick-ul şi să-l trimit.

Putea să fi fost Teslă Nouăsprezece. Mahit îşi reaminti cât de iute sosise *ezuazuacat* în morgă, la numai câteva ore după ce sugerase incinerarea corpului lui Yskandr potrivit ceremoniei funerare corespunzătoare din Staţie. Dar puteau la fel de bine să fi fost mulţi alţi actori, mai cu seamă Buclă Opt, dacă într-adevăr o forţă poliţienească specială din Judiciar îl urmărise pe Azalee Doisprezece. Asta era problema reală – prea mulţi erau interesaţi de Yskandr. Iar încă şi mai mulţi erau interesaţi de Mahit: ea procedase aşa în mod deliberat, se făcuse un obiect al atenţiei, cu speranţa de a afla cine-i omorâse predecesorul, iar acum nu se mai putea îndepărta de poziţia aceea, chiar dacă ar fi încercat.

Chiar dacă n-ar fi făcut nimic, ci ar fi rămas în apartament şi s-ar fi ocupat de activitatea pentru care sosise aici, oamenii tot ar fi fost interesaţi: Buclă

Opt solicitase în mod deliberat un nou ambasador Lsel. Indiferent ce ar fi făcut ea, n-ar fi existat nicio posibilitate de neutralitate.

– Mai eşti urmărit? întrebă staţiala.

Azalee Doisprezece suspină.

– Nu ştiu. Spionajul practic nu figurează pe fişa postului meu.

– Doar cel nepractic, spuse Zegras Trei.

Azalee Doisprezece se uită la ea şi-şi dădu ochii peste cap, iar fata ridică expresiv din umeri ceea ce păru să-l liniştească.

– Cred că vom afla asta, zise Mahit. Dacă o să încerce cineva să te omoare sau să mă omoare pe mine…

– Asasini şi spioni care fac filaj, spuse Azalee Doisprezece. Exact ce aveam nevoie. Ambasadoareo, dacă aş fi fost un ins mai raţional, nu numai că aş fi chemat Însoriţii, ci aş fi sugerat că m-ai şantajat să comit… trebuie să existe un delict care să definească furtul de la cadavre. Există, nu-i aşa, Trestie?

– Plagiatul, replică Zegras Trei, deşi ar fi dificil de susţinut la tribunal.

– Nu-i deloc amuzant.

– Ba este, Petală, dar numai fiindcă este oribil.

Mahit îi invidie pentru prietenia dintre ei. Ar fi fost mult mai uşor…

Ea nu avea însă parte de ceva uşor. Ea avea parte de maşinăria imago a lui Yskandr, de un cadavru şi de oferta Împăratului, care atârna ca o greutate deasupra ei: dacă preda tehnologia imago, întorcea din drum flota care se îndrepta spre Lsel, trădându-i lui Teixcalaan tot ce păstrase Staţia ei de paisprezece generaţii. Brusc se gândi la fratele ei mai mic, îşi imagină cum i se refuza orice imago pe care ar fi trebuit să-l primească în urma testelor de aptitudini, şi-l imagină luat din Staţie şi crescut pe o planetă teixcalaanli – el avea nouă ani, era prea mic ca să cunoască altceva decât farmecul misterios al unei asemenea aventuri… deşi nici ea nu se descurca mult mai bine.

De ce ai spus „da“, Yskandr? întrebă ea intimul-tu, graiul staţial, tăcut în locurile pustii din mintea ei, unde ar fi trebuit să-i audă glasul, glasul acelei persoane care era menită să devină ei doi, toate cunoştinţele lui şi toate perspectivele ei.

„Habar n-am“, îi spuse Yskandr, clar ca un dangăt de clopot, „dar bănuiesc

că am rămas fără alte soluţii mai bune“.

Furnicături gonind în jos prin nervii braţelor ei, în sus de la tălpi. Ca şi cum bărbatul mort o atinsese până la urmă cu acul lui otrăvit. Mahit se aşeză greoi pe sofa. Dacă Yskandr revenise cu adevărat – poate că nu erau necesare decât cantităţi letale de adrenalină, care să restabilească tot ce se stricase între ei doi. Asta n-avea nicio raţiune fiziologică, dar era unicul lucru la care se putea gândi.

„Ne-ai băgat în nişte buclucuri cu adevărat remarcabile, aşa…“ Apoi paraziţi statici. Întrerupere. Senzaţia era ca şi cum propriul creier cauzase un scurtcircuit electric. Şi cu toate că se strădui să ajungă la el, Yskandr dispăruse la fel de complet ca înainte de a vorbi, iar Mahit fu ameţită de senzaţia prăbuşirii într-un puţ din mintea ei, căderea nesfârşită ce era hăul dintre ea şi locul unde ar fi trebuit să fie imago-ul ei.

CAPITOLUL DOISPREZECE

„JOCUL CONTINUĂ!
Veniți să vedeți LABIRINTUL din Belltown împotriva VULCANILOR din Sud-Central în cel mai așteptat meci de *amalitzli* al sezonului! Închiderea metroului nu-i poate opri pe jucătorii noștri! Bilete încă disponibile via norcârlig sau la Arena Curții Nord Tlachtli. Veniți pentru o partidă remarcabilă! “

Fluturaş de promovare a unui meci de handbal, tipărit 249.3.11-D6 şi distribuit în Provincia Ultracentral şi provinciile Belltown, Sud-Central şi Plopilor

„[…] Au mai trecut cinci ani de când ai revenit ultima oară în Stația Lsel: consiliera pentru Moștenire insistă să-ți actualizeze descendența imago la starea curentă pentru generațiile viitoare, iar eu însumi aș dori să aud chiar de la tine despre situația din Teixcalaan; în ultima jumătate de deceniu, ai devenit admirabil de tăcut, Yskandr, şi nu mă pot plânge de succesele tale continue din postul pentru care te-am ales, dar te rog să-mi satisfaci curiozitatea – vino acasă pentru noi, doar pentru scurt timp […].“

Mesaj primit de către ambasadorul Yskandr Aghavn de la Darj Tarats, consilierul pentru Mineri, 087.1.10-D6 (calendarul teixcalaanli)

Însoriții sosiră destul de repede după ce fuseseră chemați: erau trei cu

căştile lor aurii identice, fără chipuri şi eficienţi. Zegras Trei îi apelase, stabilind un fel de comuniune între norcârligul ei şi sistemul de alarmă al uşii, iar apoi executase o jucase un amestec credibil de surprindere furioasă, tremurată – o emoţie despre care Mahit suspectă că era destul de aproape de ceea ce simţea ea cu adevărat, însă exprimată doar cu un scop anume. Oricare ar fi fost vastul rezervor de emoţii pe care le deţinea Zegras Trei, acestea păreau să fie exprimate doar în scopuri bine definite sau răbufnite în crize de isterie vii şi strălucitoare. Mahit se simţea obosită numai gândindu-se la genul de control pe care teixcalaanlitzlim îl avea asupra propriei persoane.

Putea de asemenea să fie obosită pentru că era trează de aproape treizeci şi două de ore. Somnul reprezenta un teritoriu inimaginabil, rezervat celor care nu aveau morţi în apartamente. Cel puţin era improbabil că va fi arestată. Însoriţii păreau distraşi în mod colectiv sau poate că pur şi simplu o credeau: ea revenise la apartament şi fusese atacată, iar, în încleştarea ce urmase, agresorul fusese ucis de propria armă. Nu, Mahit nu mai văzuse niciodată o armă ca acul acela gros. Nu, nu ştia cum intrase bărbatul. Nu, nu ştia cine-l trimisese, dar în această perioadă de tulburări existau cu certitudine o mulţime de posibilităţi.

Nu minţise nici măcar o dată. Şi totuşi ei o credeau.

Yskandr dispăruse din nou, dar în mod diferit; pe toată durata întrebărilor, palmele şi tălpile lui Mahit fuseseră străbătute de furnicături şi înţepături, ca şi cum extremităţile i s-ar fi metamorfozat din carne în foc electric pâlpâitor – fără să fie însă insensibile. Aceeaşi senzaţie pe care o avusese chiar înainte de străfulgerările de memorie-imago, dar care continuă acum şi fără viziunile însoţitoare. Similare cu cele cauzate de leziuni ale nervilor periferici, atât doar că ea nu-şi vătămase nimic. Doar dacă nu cumva maşinăria imago de la baza craniului ei îi făcea rău chiar acum, în timp ce răspundea întrebărilor în teixcalaanli, inexpresivă, calmă. Simţea locul unde ar fi trebuit să fie Yskandr ca pe un gol, un dinte lipsă. O cavitate, pe care o putea explora cu vârful limbii din mintea ei. Dacă apăsa prea tare, revenea vertijul măturător. Încercă să înceteze s-o mai facă. Un leşin chiar acum n-ar fi ajutat-o deloc.

– Patrician clasa întâi Azalee Doisprezece, rosti un Însorit întorcându-se

spre el ca un giroscop pe rulmenţi cu bile, ce te aduce aşa de dimineaţă la apartamentul ambasadoarei Dzmare?

Aha. Poate că de fapt n-o crezuseră; poate că erau subtili. Aveau să se folosească de Azalee Doisprezece ca să fisureze povestea ei ca pe etanşarea la vid a unui schif-sămânţă, pentru ca toată atmosfera protectoare să se piardă în exterior.

– Ambasadoarea mi-a cerut să ne întâlnim, zise Azalee Doisprezece, dar asta n-avea să fie de niciun ajutor.

– Aşa este, interveni Mahit. Doream o întâlnire la micul dejun cu Azalee Doisprezece, ca să discutăm…

Privi în jur după ceva ce putea fi discutat fără să stârnească vreo bănuială. Nu era mare lucru.

– …Solicitările adresate Ministerului Informaţiilor de către cetăţeni Lsel în perioada în care nu a existat un ambasador în exerciţiu.

Asta!

Dacă un vizor facial auriu putea exprima tot scepticismul unei sprâncene arcuite, acesta o făcu cu brio.

– Pare ca şi cum ar fi o problemă extrem de urgentă pentru a fi discutată înaintea începerii programului obişnuit de lucru.

– Atât patricianul, cât şi eu avem agende foarte încărcate. Micul dejun a fost acceptabil pentru amândoi. Sau ar fi trebuit să fie, dacă n-aş fi fost atacată de intrus, completă Mahit apăsat.

Avea impresia că vibraţiile aveau s-o propulseze în afara pielii. Focul neurologic şi tremurul distant, dar efervescent, al lipsei de somn. Zâmbi în stilul staţial şi se întrebă dacă Însoritul tresărise în spatele vizorului. Toţi dinţii ei erau dezveliţi. Ca ai unui schelet.

Un alt Însorit întrebă mătăsos:

– Ce s-a întâmplat cu costumul tău, Azalee Doisprezece? Pare că te-ai întâlnit cu o grădină acvatică.

Mahit mai văzuse teixcalaanlitzlim înroşindu-se, dar pe nimeni folosind reacţia aceea cu atâta abilitate pe cât o făcu Azalee Doisprezece: o pată roşu-întunecat de stingherealã se răspândi pe pielea netedă şi cafenie a obrajilor

săi.

– Este foarte… am fost niţel agitat din cauza demonstraţiilor şi… m-am împiedicat, zise el. Am căzut într-o grădină, ca şi cum aş fi fost beat, dar era prea târziu să revin acasă, fiindcă n-aş mai fi fost punctual la întâlnire…

– Ai păţit ceva? întrebă Însoritul.

– Mi-am lezat doar demnitatea…

– Bineînţeles.

Zegras Trei, ghemuită pe un colţ al canapelei, cu picioarele strânse sub ea, zise:

– Nu luaţi cadavrul? Arată groaznic.

Vocea îi era tremurătoare şi abia stăpânită; Mahit se întrebă dacă ea dormise, cu excepţia momentului când o surprinsese moţăind în anticamera Împăratului. Probabil că nu.

Staţiala sosise de o săptămână în Oraş şi fusese o adevărată agentă a distrugerii. Cel puţin pentru Zegras Trei. (Pentru Motor Cincisprezece… Pentru Yskandr…) Ar fi vrut să facă totuşi ceva. Să forţeze îndeplinirea a ceva până să crape în favoarea ei, în sfârşit.

– Aceasta este a doua oară într-o săptămână când m-am găsit în pericol personal, zise ea. După explozie şi starea generală din Oraşul vostru pentru pregătirea războiului… (Suspină, deliberat; cât de neplăcute erau tulburările politice!) Crezusem că va fi mai bine dacă îmi voi ţine întâlnirile în propriul apartament, şi nu altundeva unde am fi putut avea ghinionul să fim perturbaţi, dară iată că totuşi s-a întâmplat asta.

Toţi trei Însoriţii se uitară la ea. Staţiala le privi chipurile false, fără trăsături, cu maxilarele încordate.

– Dorim să-i reamintim ambasadoarei, vorbiră ei – toţi trei odată, un cor straniu, şi *erau ei oare Oraş, erau ei oare aceeaşi IA care se ocupa de pereţi, şi de lumini, şi de uşi, erau oare ei subsumaţi de asemenea în algoritmul Ministerului Ştiinţelor?* –, că *yaotlek* Fulger Unu ţi-a oferit protecţia sa *personală*. Dar ai refuzat-o.

– Insinuaţi că neplăcerea asta nu s-ar fi întâmplat dacă ambasadoarea ar fi acceptat? interveni Zegras Trei. Pentru că ar fi o ipoteză fascinantă, sosind

chiar din partea poliției Imperiului.

Ei se rotiră, o comutare lină, fără să se frece de nimic, ca să se concentreze asupra lui Zegras Trei. Ea arcui sprâncenele și lărgi ochii, ca să le arate albul – provocându-i să-i facă negreșit ceva.

– Există proceduri, rosti cu glas egal unul dintre ei, pentru depunerea de acuzații oficiale de această natură, *asekreta* Zegras Trei. Dorești să le pui în aplicare? Suntem la dispoziția ta, la fel cum suntem la dispoziția oricărui cetățean al Imperiului.

Asta era, gândi Mahit, *o amenințare în sine; mai puțin directă, dar nu mai puțin feroce.*

– Poate că voi stabili o audiență la Judiciar, spuse Zegras Trei, în timp ce expresia nu i se schimbase câtuși de puțin. Am terminat aici? O să-l luați pe nefericitul acesta de pe covorul ambasadoarei?

– Aceasta este scena unei crime în curs de anchetare, rosti Însoritul. Întregul complex de apartamente. Sugerăm ca ambasadoarea să întreprindă aranjamente pentru cazări alternative pe durata investigației noastre. Ținând seama de newsfeedurile acestei dimineți, suntem siguri că are multe opțiuni.

Mahit se uită la Azalee Doisprezece aflat în spatele Însoritului – era singurul dintre ei care ar fi putut vedea un newsfeed în dimineața asta –, dar el ridică din umeri. Staţiala nu știa ce ratase. Poate că fusese pur și simplu o demascare a atașării necorespunzătoare a ambasadoarei Lsel de *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece.

– Când mă pot aștepta să am din nou acces la propriul apartament? întrebă ea.

Încă încerca să fie politicoasă, deși critică: toți erau cu nervii întinși acum, ea, ataşata sa culturală și Însoriții.

Unul dintre Însoriți ridică din umeri, o mișcare remarcabil de expresivă. O fantomă neurologică a lui Yskandr pâlpâi prin mușchii întinși din umerii lui Mahit – el ridică la fel din umeri –, dar genul acela de gest era nepăsător, efectuat mai mult cu bicepșii (oare el era sau nu aici, staţiala își dorea să fi avut fie și cea mai măruntă idee reală).

– După ce vom termina investigația, zise Însoritul. Desigur, ești liberă să

pleci. Înțelegem natura accidentală a decesului.

Prin urmare, nu era arestată pentru crimă. Ci doar exilată, din nou, de data asta din propriul apartament, de pe teritoriul diplomatic Lsel…

Avea mașinăria imago în siguranță sub cămașă, dar nu avea nimic din corespondență. Iar în corespondență puteau fi instrucțiuni sosite de la Lsel. Instrucțiuni pentru ea, nu avertizări în privința ei adresate mortului Yskandr. Instrucțiuni care ar fi ținut seama de problemele unui ambasador Lsel viu. Se răsuci către Zegras Trei și Azalee Doisprezece, ridică din umeri – străduindu-se ca mișcările să fie ale ei, nu o imitație teixcalaanli – și spuse:

– Să nu mai stăm atunci în drumul acestor polițiști…

Ar fi fost perfect dacă ar fi putut lua coșul de infofișe de la ușă. Acolo se găsea o comunicare de la Lsel, ceva tipărit pe plastifilm, așa cum erau întotdeauna ordinele acasă, care se rula după aceea într-un tub, ca și cum cel care livra poșta încercase să-l facă să semene cu un stick infofișă.

Mahit își trecu mâna prin bol când ieși… și prinse tubulețul de hârtie în palmă.

– Ambasadoareo, rosti reprobator unul dintre Însoriți văzându-i gestul, nu te teme, nu-ți vom deschide corespondența. Noi nu avem genul respectiv de acces.

Ea era însă sigură că ar fi deschis-o dacă ar fi avut acces. Mahit lăsă în bol stick-urile reale, de parcă s-ar fi simțit vinovată, și surâse cu toți dinții, fără să-i pese că era grosolană.

– Aveți grijă să n-o faceți, rosti ea.

Apoi ușa în spatele căreia ar fi trebuit să fie în siguranță se închise ca un iris și cei trei rămaseră în Oraș, singuri, neavând unde să se ducă.

***

– Făceam asta când îmi petreceam toată noaptea în bibliotecă și n-aveam timp să revin acasă până la începerea cursului următor, spuse Zegras Trei.

Îi întinse lui Mahit un bol mic cu înghețată cumpărată de la un vânzător care-și avea taraba în carcasa unui vehicul cu motor sub coroana largă a unui

copac cu frunze roșii.

– N-o crede, zise Azalee Doisprezece. Ea mânca înghețată în grădinile publice după ce umbla toată noaptea prin cluburi.

– Chiar așa?

Mahit luă puțină înghețată cu lingurița de unică folosință ce însoțise bolul – era densă și cremoasă, făcută cu frișcă din lapte provenit recent de la un mamifer, dar staţiala nu intenționa să întrebe ce mamifer. Când răsuci linguriţa în lumina dimineții devreme, înghețata scânteie verde-auriu pal. Simțindu-se de parcă ar fi completat un ritual, întrebă:

– Asta o să mă otrăvească?

– Este făcută din drupă verde, frișcă, ulei obținut prin presare și zahăr, zise Zegras Trei. Ultimele două sunt sigură că le aveţi în Lsel, iar pe cea dinaintea lor o dăm pruncilor. Cu excepția cazului în care eşti alergică la lactoză, cred că nu vei păți nimic.

Prima experiență a lui Mahit cu lactoza fusese sub formă de lapte praf, însă nu-i făcuse rău. Băgă înghețata în gură. Era șocant de dulce, iar dulceața se dizolva după aceea într-o aromă complexă și savuroasă – un gust verde, bogat, care-i acoperea limba. Mai luă puțină, iar acum linse și dosul linguriței. Nu mâncase nimic încă dinainte de incidentul cu floarea otrăvită – cea dintâi tentativă de asasinare din noaptea asta – și-și simți glicemia târându-se afară din groapa adâncă în care o scăpase. Exilul în Oraș începu să pară ceva mai puțin insurmontabil.

Zegras Trei îi conduse pe pajiște, o colină perfect întreținută, a cărei iarbă verde-albăstruie nu avea absolut nicio aromă, înconjurată de alți arbori cu frunze roșii, ale căror ramuri aproape că atingeau solul. Era ca un giuvaier micuț, o fațetă a Nestematei Lumii scânteietoare. Fără să-i pese de costum – era oricum boțit, iar Mahit presupuse că petele de iarbă n-ar fi contat –, Zegras Trei se așeză și începu să-și mănânce înghețata cu un aer concentrat și deliberat.

– Nu știu de ce am mai rămas cu voi, zise Azalee Doisprezece și se trânti pe spate în iarbă. Eu n-am fost dată afară din apartamentul meu de către Însoriți.

– Ai rămas din solidaritate, zise Zegras Trei. Și din incapacitatea ta

documentată de a o duce prea bine de unul singur.

– Trestie, ăsta-i cel mai mare bucluc în care am intrat vreodată.

– Da, zise Zegras Trei voioasă.

– Asta a fost… a fost ciudat, nu-i aşa? întrebă Mahit.

Continua să rederuleze totul în minte. Cât de uşor fusese să-i convingă pe Însoriţi că acţionase în autoapărare. Ameninţarea lor, nu foarte subtilă, care implicase că dacă ea ar fi acceptat custodia lui Fulger Unu în Ministerul de Război – Cele Şase Palme Întinse –, nimic din toate astea nu i s-ar fi întâmplat.

– Faptul că pur şi simplu… ne-au lăsat să plecăm. Ne-au exilat din apartamentul meu, fără să ne ceară să aşteptăm în vreo secţie de poliţie pentru a fi anchetaţi. În ciuda gravităţii evidente a cazului în care suntem implicaţi.

– Nu este neapărat ceva neobişnuit că ne-au lăsat să plecăm, rosti Zegras Trei. Nu ştiu cum este judecată autoapărarea în staţia ta, dar noi tindem să acordăm o prezumţie uriaşă de nevinovăţie celui care o revendică.

– Ciudat este că Însoriţii au sugerat că n-ai fi fost nevoită să comiţi crima în autoapărare, dacă te-ai fi predat Ministerului de Război, adăugă Azalee Doisprezece şi ridică expresiv din umeri. Şi tot ciudat este că Trestie a crezut că e o idee bună să-i ameninţe imediat.

Mahit linse dosul linguriţei, căutând gustul acela verde. După ce o curăţă bine, îşi alese cuvintele cu foarte multă grijă şi întrebă:

– Pe cine servesc Însoriţii?

– Oraşul, răspunseră imediat şi în mod simultan Zegras Trei şi Azalee Doisprezece.

Un răspuns învăţat pe dinafară, un răspuns memorat – răspunsul oferit de naraţiunea teixcalaanli despre structura lumii.

– Şi cine îi conduce pe ei? insistă Mahit.

– Nimeni, zise Zegras Trei. Absolut nimeni, tocmai asta-i ideea, ei răspund faţă de IA a Oraşului, algoritmul central care urmăreşte totul…

– Ca metroul, adăugă Azalee Doisprezece. Ei sunt Oraşul, aşa că-l servesc mai întâi pe Împărat.

Mahit făcu o pauză, încercând să găsească subtilităţile întrebării, formularea

optimă.

– Algoritmul metroului a fost realizat de Perlă Zece, începu ea, gândindu-se la străfulgerarea aceea a memoriei, la acea amintire pe care i-o dăduse imago-ul despre cum își câștigase Perlă Zece ministerul – un algoritm infailibil.

– Perlă Zece nu-i controlează pe Însoriți, spuse Azalee Doisprezece. Însoriții sunt oameni.

– Oameni care răspund la nevoile Orașului, spuse Zegras Trei, fără grabă, punând, cumva, la încercare ideea. Oameni care merg acolo unde le spune Orașul că ar trebui să meargă…, iar nucleul central IA este condus de Știință, bănuiesc…

Mahit o întrerupse.

– Cine controlează Cele Șase Palme Întinse?

– Ministra de Război este Propulsie Nouă. Este recentă – nu are nici trei ani în Oraș –, dar trecutul ei în flotă este impecabil. Ba chiar într-o măsură iritantă; a trebuit s-o caut odată în baza de date a Informațiilor.

– Zegras Trei, zise Mahit, ministra de Război n-ar putea schimba ceea ce se înțelege prin nevoile Orașului? Din… practic din absolut orice motiv?

– Ce sugestie delicios de groaznică, comentă Zegras Trei pe ton mătăsos, dar cu glas epuizat. Propui o conspirație între doi miniștri ai Strălucitului Împărat în vederea subminării poliției?

– Nu știu, dar ar fi o explicație plauzibilă pentru dimineața asta.

– Plauzibil nu înseamnă probabil, rosti Azalee Doisprezece.

Părea ofensat. Tulburat de idee. Mahit nu-l învinuia. Ea nu putea să priceapă de ce ministra de Război ar fi făcut așa ceva, chiar dacă ar fi fost posibil. Și nici nu dorea prea mult să fie posibil.

Oare câți ochi are Orașul îndreptați chiar acum asupra noastră?

– Petală, zise Zegras Trei, discută tu cu ambasadoarea, eu o *să moțăi* nițel.

– Vorbești serios? rosti Mahit nevenindu-i să creadă.

După ce-și termină înghețata, Zegras Trei își scoase jacheta, se întinse cu fața în jos pe iarbă, parcă ostentativ, și-și puse fruntea pe brațele încrucișate. Glasul i se auzi înăbușit:

– Sunt trează de treizeci şi nouă de ore. Judecata îmi este complet afectată

şi la fel este şi a voastră. Habar n-am ce să fac în privinţa maşinăriilor nemuririi tale, a unei posibile conspiraţii între Ştiinţă şi Război, a războiului în general, a faptului că diverşi membri ai guvernului meu îţi doresc moartea, lucru împotriva căruia mă pronunţ ferm, din motive atât profesionale, cât şi personale, iar tu tot nu mi-ai spus ce ţi-a zis Împăratul…

– Ai vorbit cu Strălucitoarea Sa Maiestate? întrebă Azalee Doisprezece consternat, în aceeaşi clipă în care Mahit rosti:

– Motive personale?

Zegras Trei pufni.

– Eu mă culc, repetă ea. Mahit, stai de vorbă cu Petală sau culcă-te şi tu, arătăm ca nişte ucenici *asekretim* sărăntoci, aşa că nimeni nu ne va deranja într-o grădină din Est Patru şi o să… mă gândesc la un plan când mă scol.

Închise ochii. Mahit îi văzu tot corpul destinzându-se – nu mai conta dacă dormea sau doar se prefăcea.

– Aşa se întâmpla şi când eraţi studenţi? întrebă ea, simţindu-se copleşită.

– O versiune… mai puţin terifiantă, da, răspunse Azalee Doisprezece. Chiar ai avut o audienţă la Direcţie Şase?

Optzeci de ani de pace, îi spusese Împăratul în audienţa aceea. Rostise cuvintele cu vehemenţă, cu *dorinţă* pură. Optzeci de ani în care slujbaşii civili se simţiseră într-o siguranţă atât de remarcabilă, încât un pui de somn tras pe o pajişte era preferabil găsirii de adăpost politic. Arcul vast al cerului era albastru şi nesfârşit, iar Mahit se simţea minusculă dedesubtul său. Nu avea să se obişnuiască niciodată cu lipsa de limite a unei planete, nici chiar a unei planete care era în majoritate un oraş.

– Da, zise ea. Am avut, dar nu pot vorbi despre asta acum.

– Tu de cât timp eşti trează?

– Bănuiesc că de tot atâta timp ca ea.

Posibil mai mult. Mahit pierduse socoteala. Ăsta era un semn prost. Degetele continuau s-o furnice şi păreau aproape amorţite. Pentru prima dată, se întrebă cum ar fi dacă va fi aşa mereu; dacă avea o leziune ce nu se putea vindeca. Dacă orice va mai atinge vreodată va fi un foc electric mocnit, nu senzaţii.

Dacă va putea învăța să trăiască vreodată cu starea asta… Nu era sigură. Brusc, se simți pe punctul de a izbucni în plâns.

Azalee Doisprezece suspină.

– Oricât aș detesta s-o spun, cred că Trestie are dreptate. Întinde-te. Închide ochii. Eu o să… stau de veghe.

– Nu este nevoie, zise Mahit mânată de impulsul de a proteja măcar o persoană din haosul tot mai învolburat ce devenea asocierea cu orice atinsese Yskandr.

– Am profanat deja un cadavru pentru tine, iar acum vorbesc ca o holoproiecție proastă de *Aliaj Nouăzeci. Culcă-te!*

Mahit se întinse. Se simțea cedând. Iarba era surprinzător de confortabilă și razele soarelui erau amețitor de calde pe pielea ei. Simțea cum o apăsau proeminențele micuțe ale mașinăriei imago a lui Yskandr și mesajul de la Lsel sub coaste.

– Ce este *Aliaj Nouăzeci*? întrebă ea.

– Un serial de propagandă militară înglobată într-o intrigă de iubire remarcabil de fascinantă și dătătoare de dependență, zise Azalee Doisprezece. Cineva spune mereu cuiva că va sta el de pază. În general, toți sfârșesc prin a fi uciși.

– Alege alt gen din care să citezi, spuse Mahit, după care simți cum lunecă în somn, ușor, lin, cu întunericul dinapoia pleoapelor deschizându-se precum confortul moale al imponderabilității.

***

Nu putu să doarmă mult, deși era de-a dreptul epuizată. Odată cu înaintarea dimineții, grădina se umplu de teixcalaanlitzlim ce alergau, strigau și cumpărau cu entuziasm înghețată și mic dejunuri ciudate, din clătite rulate. Niciunul nu părea preocupat de tulburări civile sau de terorism intern. Erau pur şi simplu tineri și fericiți, era lumină solară și glasuri care râdeau și vorbeau în dialecte teixcalaanli pe care Mahit nu le știa, dar ar fi dorit să le învețe. (În altă viață. Într-una când avea să vină singură aici, de data asta pe

bune fără imago și… o să studieze, să scrie poezii, să învețe ritmurile altor feluri de vorbire, ce nu proveneau dintr-un manual. În altă viață, totuși zidurile dintre vieți se simțeau tare subțiri uneori.) După un timp, nici măcar nu mai putu să pretindă că dormea fiindcă ținea ochii închiși, așa că se sculă în capul oaselor. Avea pe coate pete verzi-albăstrui de la iarbă. Furnicăturile dureroase din terminațiile nervoase se diminuaseră, totuși continuau să existe ca un subcurent, o distragere, un fir ce dăinuia dedesubtul durerii mai rele a mâinii rănite.

Zegras Trei și Azalee Doisprezece discutau încetișor, cu capetele apropiate, aplecați peste o infofilă, iar familiaritatea relaxată dintre ei o făcu pe Mahit să se simtă hidos de singură. Îi lipsea Yskandr. *Continua să-i lipsească*, chiar și când era furioasă pe el, și era furioasă pe el aproape tot timpul.

– Cât este ora? întrebă ea.

– E jumătatea dimineții, răspunse Zegras Trei. Vino încoace, asta o să te intereseze.

Lângă ea se afla un teanc mic: pliante și infofile din plastifilm, coli mari și transparente din plastic pliabil, complet acoperite de glife. Cele de deasupra păreau să fie un pamflet agresiv scris de studenți despre atrocitățile comise în sistemul Odile de legiuni imperiale excesiv de zeloase, o reclamă pentru bilete cu preț redus la un meci de handbal între două echipe din provincii pe care Mahit nu le recunoscu, dar care aveau în mod clar foarte mulți suporteri și o filă-generală plină cu poezii noi, majoritatea fiind simultan foarte slabe ca ritm și foarte încântate în legătură cu Fulger Unu. Mahit se gândi din nou la cei care alergau atât de nepăsători prin grădina aceasta. Ucenici *asekretim* sărăntoci, spusese Zegras Trei. Acesta era un loc unde tinerii se simțeau în siguranță, ba chiar într-atât încât să fie moderat radicali. Încât să distribuie pliante și pamflete despre aproape orice, fără să-și facă griji de comisiile de cenzură imperiale. Cine ar fi cenzurat niște puști care abia învățau să slujească imperiul?

Infofila pe care o ținea Azalee Doisprezece părea un newsfeed: articole, reportaje, titluri. Azalee Doisprezece își trecu degetele peste ea și textul se mișcă sub comanda lui: era ca și cum ar fi ținut o fereastră transparentă făcută

din ştiri. În colţul din stânga jos, Mahit zări scris *De reţinut!*: numele ei ortografiat cu glife teixcalaanli, transpus stângaci în silabe. *AMBASADOAREA LSEL ÎŞI FACE PRIETENI SUS-PUŞI*, scria. *Oare noua ambasadoare din îndepărtata Lsel este la fel de apropiată de Împăratul Radiant de Lumină ca predecesorul ei? Camerele de supraveghere arată fotografii care sugerează AFIRMATIV! A fost zărită ultima dată în compania lui* ezuazuacat *Teslă Nouăsprezece intrând în Palat-Pământ la MIEZUL NOPŢII…*

– Delicios, zise Mahit. Bârfe.

– Nu asta, zise Zegras Trei. Bârfele nu contează. Ba chiar sunt probabil bune pentru… brandul tău. Uită-te la titlu, asta voiam să vezi.

DECLARAŢIA ASOCIATEI IMPERIALE BUCLĂ OPT DESPRE LEGALITATEA RĂZBOIULUI DE ANEXARE, anunţau glifele titlului.

– Hopa, zise Mahit. Dă-mi să citesc. Nu m-aş fi aşteptat la diferenţe de opinii publice din direcţia aceea…

Azalee Doisprezece îi întinse infofila. Mahit continuă să citească: declaraţia lui Buclă Opt era scurtă, stratificată incomprehensibil în referinţe la precedente teixcalaanli şi compusă în versuri politice albe, ceea ce ar fi fost de aşteptat, ţinând seama de faptul că femeia conducea Judiciarul… Dar după ce o privi concentrată, staţiala crezu că înţelesese intenţia lui Buclă Opt.

Deşi pornirea unui război era cu totul la discreţia Împăratului (în mod firesc), un război de expansiune trebuia să fie condus din punct de vedere legal *pornind dintr-o atmosferă de perfectă seninătate*, care însemna – dacă Mahit descifra corect jargonul legal teixcalaanli – o epocă în care nu existau ameninţări reale la adresa lui Teixcalaan şi la care Imperiul trebuia să răspundă înainte ca flota să pornească în cuceriri.

– Ce ameninţare implică ea că ar exista? întrebă Mahit. Şi de ce ar sugera că Direcţie Şase nu este competent să conducă războiul acesta, acum? Ei doi n-au crescut împreună?

Nu erau aliaţi?

Zegras Trei ridică din umeri, dar părea că a căpătat un cadou: un puzzle pe care să-l rezolve.

– Ea nu zice exact că ar exista o ameninţare directă la integritatea Imperiului, deşi circulă un fel de zvon că acesta este anul în care o specie sau alta de alieni vor invada într-adevăr spaţiul oamenilor. Ea spune doar că Strălucirea Sa n-a dovedit că nu există o ameninţare. Nu este o condamnare a inacţiunii sale, cât mai degrabă o sugestie că el a scăpat din vedere ceva important la care ar fi trebuit să se gândească. Cumva că el n-ar mai fi apt să conducă, dacă nu-şi poate aminti aşa ceva…

– Nu-mi place, adăugă Azalee Doisprezece. Este un tertip.

Era într-adevăr un tertip.

– Ea a cerut trimiterea mea, adăugă Mahit ca pe o informaţie nouă de luat în seamă. Buclă Opt a cerut un nou ambasador Lsel aici, imediat după moartea lui Yskandr.

– A fost omorât, da, ştim asta, spuse Zegras Trei.

– Omorât, încuviinţă Mahit. Lăsând însă asta deoparte, ea a trimis după mine şi acum procedează în felul ăsta, deci vreau s-o întâlnesc personal.

Zegras Trei pocni din palme.

– Perfect, zise ea. N-avem unde altundeva să mergem până la întâlnirea ta din Ministerul Ştiinţelor, iar aceea va fi mâine. Deoarece nu putem reveni în apartamentul tău şi nu cred că vrei să mai apelezi la ajutorul lui *ezuazuacat*…

– Nu fără un motiv mai bun decât a-mi dori un duş şi un pat real, zise Mahit. Poate că până diseară voi ajunge în punctul acela.

– Atunci am putea la fel de bine să mergem direct la biroul lui Buclă Opt.

– Am picotit într-o grădină şi acum invadăm Judiciarul? întrebă Azalee Doisprezece pe un ton plângăreţ.

– Petală, tu te poţi duce acasă, zise Zegras Trei.

Cuvintele avuseseră aproape aceeaşi atitudine ca insinuarea lui Buclă Opt: *Sigur că da, te poţi duce acasă, dar asta ar însemna să ne dezamăgeşti*.

Azalee Doisprezece se ridică şi-şi scutură hainele care trecuseră prin atâtea în ultimele douăzeci şi patru de ore.

– Ba nu, vreau şi eu să văd ce va fi. Chiar dacă toţi Ceţoşii mă vor lua la întrebări despre motivele pentru care m-am furişat în morgă. Deşi s-ar putea să nu ştie că am fost eu.

***

Mahit se gândi că formau un grup de-a dreptul pitoresc: doi funcţionari ai Ministerului Informaţiilor şi o barbară, toţi cu hainele mototolite şi pătate de iarbă; unul cu mâneca jachetei despicată de sus până jos, în urma luptei cu acul teribil al lui Conifer Unsprezece (adică ea) şi altul arătând de parcă ar fi stat pitit într-o grădină acvatică – ceea ce şi făcuse de altfel (Azalee Doisprezece); numai Zegras Trei părea să-şi poarte costumul boţit ca şi cum ar fi fost ultima modă de la Curte. Cu toate acestea, nu întâmpinară o ofensivă directă la intrarea în Judiciar: uşile continuau să se deschidă înaintea norcârligului lui Azalee Doisprezece, ceea ce sugera că, deşi a fost urmărit de forţe investigative specifice Judiciarului, nu-i fusese interzisă intrarea aici, iar funcţionarii din minister le aruncară priviri tăcute când Zegras Trei îi purtă prin straturile de birocraţie ce o izolau pe Buclă Opt de genul de neplăceri care ar fi putut sosi de pe stradă.

Birocraţia aceea se desfăcea pentru Zegras Trei ca plasticul supra-iradiat, putrezit şi moale, sub presiune. Ceva părea totuşi în neregulă; suiau prea uşor prin uriaşul vârf de suliţă al Judiciarului.

Mahit se gândi dacă să menţioneze sentimentul ei tot mai intens că-i urma pe *asekretim* într-o capcană. Însă dacă îl menţiona, poate că acea capcană avea să se închidă în jurul lor, cu colţi ascuţiţi ca acele, ca o mie de Judiciare îndreptate spre interior…

Era posibil ca Buclă Opt s-o fi aşteptat de la bun început. (Teslă Nouăsprezece sugerase asta când insinuase că Mahit ar trebui să afle mai întâi cine trimisese după ea. Nu-şi putea însă îngădui să folosească judecata lui *ezuazuacat* în locul propriei gândiri.)

Un lift îi sui la ultimele niveluri ale biroului lui Buclă Opt: o cabină micuţă ca o păstaie, roşu-cristal, semitranslucidă. În interiorul ei, aerul se simţea stătut, schimbat. Mahit se pomeni uitându-se la felul cum lumina cădea pe chipul lui Zegras Trei, transformându-i culoarea din maroniu deschis în ruginiu, de parcă ar fi fost muiată în sânge.

– E prea uşor, zise ea.

Zegras Trei lăsă capul pe spate şi ridică din umeri.

– Ştiu.

– Totuşi, suntem în liftul ăsta…

– Mahit, i-aş putea cere lui Petală să apese pe butonul pentru urgenţe, dar este niţel cam târziu să te răzgândeşti.

– În mod clar, spuse Azalee Doisprezece, Buclă Opt vrea ca noi să ne întâlnim. Deoarece şi noi vrem acelaşi lucru, nu văd motivul neliniştii tale.

– În cele din urmă, Mahit, zise Zegras Trei pe un ton sec, distant şi încărcat puţin de regrete, s-ar putea să fii nevoită să faci ceva ce doreşte altcineva.

Partea aceea din ea care era antrenată cu înţelesurile duble teixcalaanli, aluziile, referinţele şi motivele ascunse – partea aceea din ea care, ca să fie sinceră, o făcea o politiciană iscusită, care anunţase diplomaţie şi negocieri la testele de aptitudini şi se colorase în verde, verde, verde la corespondenţa cu Yskandr –, partea aceea crudă sugera că era perfect posibil ca Zegras Trei să fi lucrat de la bun început pentru Buclă Opt. Dacă insista într-atât ca Mahit să participe la această întâlnire…

Şi s-ar schimba cu ceva situaţia?

Aşa ar fi trebuit. Dar n-o schimba. Oricum era prea târziu. Uşile ascensorului se deschiseră.

Biroul lui Buclă Opt nu semăna nici pe departe cu seninătatea din cuarţ alb a spaţiului de lucru al lui Teslă Nouăsprezece; deşi se găsea la ultimul nivel al turnului Judiciar, provoca claustrofobie. Pereţii pentagonali erau acoperiţi cu infofişe şi cărţi-codex, suprapuse şi stivuite pe câte două rânduri pe rafturi. Ferestrele – centrate în pereţii faţetaţi – erau acoperite cu jaluzele din ţesătură groasă. Lumina zilei se furişa pe sub ele şi avansa doar doi-trei centimetri. În mijlocul încăperii stătea Buclă Opt însăşi, ca nucleul unei IA, o inimă ce bătea lent, cuibărită printre cabluri care transportau informaţii: o femeie bătrână aşezată la birou, cu holoecrane transparente formând un arc vast deasupra ei. Toate erau orientate spre interior, imaginile de pe ele erau îndreptate spre ochii lui Buclă Opt, nu ai lui Mahit, alimentând-o cu o duzină de transmisiuni în direct: Oraşul, documente cu glife foarte dese şi ceva ce

părea a fi o hartă stelară redată bidimensional.

– Bună dimineața, ambasadoareo, spuse Buclă Opt. *Asekretim*.

Mahit se plecă deasupra triunghiului format de palmele ei lipite.

– Bună dimineața. Mulţumesc pentru că ai acceptat să ne primeşti.

Nimic din expresia lui Buclă Opt nu se schimbă; era nemişcată ca o statuie, iar ochii negri şi aplatizaţi nu dovedeau nici interes, nici îngrijorare.

– Se câștigă timp, rosti ea. Prin faptul că ai venit la mine.

– Am urmat un drum foarte lung pentru ceea ce s-a dovedit a fi ordinul tău, zise Mahit.

Disimularea ar fi fost inutilă; ea se afla aici ca să întrebe de ce. De ce Buclă Opt manifestase atâta urgență, cu două luni în urmă, când murise Yskandr; de fapt, de ce avea nevoie de un ambasador al Stației Lsel?

– Apreciez promptitudinea cu care Lsel a răspuns cererii mele, spuse Buclă Opt. Este admirabil; genul acesta de cooperare va ajuta poporul tău pe viitor. Sugerez să o continuaţi.

Cuvintele acelea sunaseră ca o concediere: *Nu, de fapt n-am nevoie de tine, du-te şi supervizează intrarea lui Lsel în spaţiul teixcalaanli, ca o bună barbară.* Să supervizeze *absorbirea* Staţiei ei în Imperiu. Prin *cooperare*. Mahit abia intrase aici. Ce făcuse – sau nu făcuse – în săptămâna de când sosise, încât devenise inutilă pentru Buclă Opt? Când Buclă Opt o dorise cu atâta urgență?

Dar poate că n-o dorise pe ea, ci dorise un Yskandr – sau pur şi simplu pe orice staţial, pe cineva cu o maşinărie imago, ce putea fi recoltată pentru utilizare; dacă era sora de grădiniță a Împăratului, dacă ştiuse ideea lui Yskandr de a-l ţine pe Direcție Șase în viață prin intermediul maşinăriilor imago, atunci ar fi dorit un ambasador imediat, indiferent cine ar fi fost el, atâta timp cât ambasadorul putea face rost de o maşinărie imago. Sau din care putea fi extrasă aceasta.

Furia se revărsă peste Mahit ca un val enorm şi îndepărtat. Se simţi ca înghețată.

– Declaraţia ta de azi-dimineață din newsfeeduri, se pomeni rostind, n-a sugerat că ai fi în favoarea anexării lui Lsel. Sau a anexărilor, în general. Ba

chiar dimpotrivă; eu personal m-am simţit destul de ofensată în numele judecăţii Strălucirii Sale…

– Mahit, spuse Zegras Trei pe un ton de avertizare.

– *Asekreta*, zise Buclă Opt, nu te preocupa de indecenţele persoanei de care te îngrijeşti. Confuzia ei este de înţeles.

– Ai cerut un ambasador, spuse Mahit. Aş dori să ştiu motivul. Şi ce aş putea face pentru tine care să nu implice doar cooperarea mea supusă.

La fel de insuportabil de calmă, Buclă Opt îşi răşchiră degetele mâinilor pe suprafaţa biroului. Încheieturile falangelor erau noduroase, enorm de umflate; Mahit nu şi-o putea imagina ţinând un stilus.

– În cele două luni care ţi-au fost necesare să ajungi, ambasadoareo, rosti ea, situaţia de aici s-a schimbat. Îmi pare rău dacă ai avut speranţe că eu ţi-aş fi atribuit şi păstrat vreun rol special. Mă tem că în circumstanţele actuale nu este vorba despre aşa ceva.

Neajutorată, având mai puţin autocontrol decât crezuse vreodată – era mai rău decât atunci când îl ucisese pe bărbatul din apartamentul ei, mai rău decât să simtă neurochimia lui Yskandr aprinzându-se în artificii la atingerea mâinii lui Direcţie Şase, Mahit întrebă:

– Ce vrei să fac eu?

Glasul îi suna plângăreţ. Disperat, ca al unui copil abandonat. Mâna lui Zegras Trei o atinse brusc pe spate, degete micuţe ce o apăsară pe spinare, iar ea îşi dădu seama ce spune şi închise gura.

– Întoarce-te la treabă, ambasadoareo, zise Buclă Opt. Vei avea multe de făcut, indiferent cine stă pe tronul solar sau în spatele său. Nu contează dacă Direcţie Şase îşi obţine războiul şi-l îndepărtează pe Fulger Unu odată cu el; sau îşi obţine războiul, dar nu scapă de Fulger Unu; sau pur şi simplu, nu obţine războiul. Sau dacă îl îndreaptă asupra unui sector de care ţie nu-ţi pasă. Ambasadoarea Staţiei Lsel va avea treabă de făcut. Asta e suficient pentru toţi cetăţenii, ar trebui să fie suficient şi pentru tine.

Uşile liftului erau deschise, în spatele lor. Retrăgându-se în el, Mahit se simţi împleticindu-se, abia se putea ţine pe picioare; în timpul coborârii cu cabina luminată în roşu, nu putu să audă decât sunetele hârâite ale propriei

respirației.

Ce anume ratase ea? Ce se schimbase? Ce o făcuse pe Buclă Opt, după ce dorise pe cineva cu acces la mașinăriile imago, desigur, dacă acela fusese motivul pentru care ceruse un ambasador Lsel – deși la ce altceva ar fi fost bun în mod specific un ambasador –, să decidă apoi că pur şi simplu n-o mai interesa?

Privind fețele lui Zegras Trei și Azalee Doisprezece, zugrăvite în roșu, îngrijorate, staţiala se gândi că trei ore de somn într-o grădină nu fuseseră de fapt suficient; era confuză, era singură, dorea… îl dorea pe Yskandr. Dorea pe cineva care s-o sprijine în centrul vastei mașinării a lui Teixcalaan.

***

Mahit se așeză pe o bancă din piatră din afara Judiciarului, cu capul în mâini, și-i lăsă pe Zegras Trei și Azalee Doisprezece să vorbească peste ea.

– …Nu ne putem întoarce la apartamentul ei…

– Trestie, știu că tu poți funcționa zile în șir cu stimulenți și bravadă, dar unii dintre noi suntem oameni…

– Eu nu sugerez că ea nu e om, te rog nu mă insulta pe mine sau pe ea, insinuând că nu cred că este la fel de om ca orice cetățean…

– Nu sugerez așa ceva, dă-o-n mă-sa de treabă! Poate că nici tu nu te poți ține laolaltă cu ceai și ambiția ta orgolioasă, poate că greșești la fel de mult ca ea…

– Auzi, ai vreo sugestie sau vrei doar să mă insulți?

Azalee Doisprezece se așeză pe bancă lângă Mahit. Staţiala nu ridică deloc capul. I-ar fi fost prea greu să se uite sau să intervină.

– Veniți la mine, rosti el apăsat. Sunt băgat oricum în chestia asta până peste cap, apar în toate înregistrările cu voi pe care Orașul le-a făcut în ultimele șase ore. Am pierdut până și ultimele fărâme de dezmințire plauzibilă. N-ar mai conta deloc.

O pauză lungă. Mahit privi razele soarelui traversând dalele piațetei, făcându-le să sclipească tremurător.

– Ce sacrificiu nobil, spuse Zegras Trei în cele din urmă.

Tăios. Ca o provocare.

– Poate că vreau să vă ajut, replică Azalee Doisprezece. Poate că vă plac, Trestie, poate că sunt prietenul vostru.

Un suspin. Mahit privi cum și apa tremura, cum apa și lumina se mișcau în același fel, dacă te gândeai corect la legile fizicii. Erau tot unde.

– Bine, zise Zegras Trei. Bine, dar dacă în apartamentul tău sunt asasini, eu renunț și îmi depun cererea pentru înrolarea în Flotă, ca să părăsesc planeta, pe motiv de *condiții de muncă mai sigure.*

Sunetul pe care-l scoase Azalee Doisprezece nu semănă cu un râs; era prea sugrumat pentru așa ceva.

***

Apartamentul lui Azalee Doisprezece era mai departe de complexul palatului decât ajunsese Mahit vreodată – o navetă de patruzeci de minute, spusese el, pentru că nu toți cei care lucrau în Ministerul Informațiilor se bucurau de avantajele confortabile pe care le obținuse Trestie, unii trebuiau să plătească singuri chiria din propriul salariu; lui Mahit i se păru că bărbatul vorbea pur şi simplu ca să se audă vorbind, ca să se audă spunând genul de lucruri normale pe care le-ar fi putut spune cineva.

Departe de palat și de districtele centrale, aspectul Orașului se schimba – erau mai multe magazine, mai mici, se punea accent pe mâncarea preparată în timp ce clientul aștepta sau pe materii prime organice, importate de la mari depărtări, de pe celălalt continent sau din afara planetei, articole produse artizanal, totul fiind simultan disponibil și imitând un ideal. Mahit crezuse că vor fi priviți cu curiozitate de pietonii teixcalaanli: o barbară și doi *asekretim*, toți trei răvășiți și intrând într-un cartier rezidențial, însă nu reprezentau o sursă de tensiuni pe străzile acestea. Teixcalaanlitzlim gestionau ei înșiși totul.

La început ea crezuse că pur şi simplu nu existau așa mulți oameni, că populația cartierului lui Azalee Doisprezece era la muncă sau era mai mică

decât ar fi sugerat numărul clădirilor dese şi înalte, ca nişte flori, dar felul în care expresia bărbatului se schimbă din seninătate blândă în nedumerire, apoi în spaimă tot mai mare, înlătură posibilitatea aceea. Ceva nu era în regulă. Aerul părea încărcat, un ecou psihologic al felului în care se simţise ea imediat după explozia din restaurant. Merse cu paşi vlăguiţi, urmându-l pe Azalee Doisprezece după colţuri. Nu ţinea minte să mai fi fost atât de istovită.

Zegras Trei rosti apăsat:

– Petală, ar trebui s-o luăm pe altă stradă. În capătul ăsteia este o demonstraţie.

– Eu locuiesc pe strada asta.

Mahit ridică ochii. Populaţia care lipsea din cartier era strânsă într-o masă proteică, ce se revărsa de pe trotuare pe carosabil. Bărbaţi, femei, copii ţinuţi în braţe, purtând pancarte şi bannere purpurii. Feţele lor erau nemişcate în stil teixcalaanli, indescifrabile, concentrate. Nici copiii nu erau gălăgioşi. Liniştea aceea se simţea mai periculoasă decât ar fi fost zgomotul. Se simţea hotărâtă.

– Oamenii ăştia nu sunt susţinătorii lui Fulger Unu, zise ea. Decât dacă, cumva, aclamaţiile publice au devenit mult mai reţinute în ultimele trei zile.

– Prin aclamaţiile publice poţi trece fără probleme, spuse Zegras Trei, atâta timp cât eşti dispus să te prefaci că-ţi plac îndeajuns poezelele comice ca să răcneşti orice este în aliteraţie cu *yaotlek*…

– Asta-i politică şi crezusem realmente că toţi cei din cartierul meu nu erau predispuşi spre aşa ceva.

– Ar fi trebuit să ştii mai bine lucrurile astea, Petală, comentă Zegras Trei resemnată. Te-ai uitat măcar la datele demografice? Te-ai mutat într-un sector comercial, toţi oamenii ăştia sunt…

– …Sunt de partea lui Nemţişor Treizeci, poartă florile alea la rever, interveni Mahit.

Se opriseră toţi trei. Demonstraţia se apropia, întinzându-se lent, ca nişte fungi. Participanţii mergeau laolaltă, cotropind. Pe una dintre pancarte scria un fragment de poezie pe care Mahit îl recunoscu: *Două-s lucrurile ce-n veci nu contenesc în Teixcalaan:/ Cartografierea hărţilor stelare şi debarcările, /*

Arcul petalelor nenăscute ce-mbrățișeaz-un gol.

Cupletele lui Porumb Nouă, care tulburaseră în asemenea măsură concursul de oraţii.

– Da, încuviinţă Zegras Trei. Cartierul acesta îşi trage bogăţia din comerţul şi producţia provinciilor exterioare, ceea ce înseamnă că lor le place Nemţişor Treizeci, care este în mod nominal un moştenitor imperial. Şi totuşi oamenii ăştia aşteaptă să vină Însoriţii şi să-i disperseze pentru că sunt asumat trădători şi demonstrează pentru pace împotriva dorinţelor actualului Împărat.

Nu mai trădători decât fusese Buclă Opt în editorialul ei, gândi Mahit. Credea că înţelesese o parte din ceea ce se întâmpla. Ceva se petrecuse între cei doi asociaţi imperiali, ei făcuseră o înţelegere: Buclă Opt şi Nemţişor Treizeci negociau.

Păreau să acţioneze împreună pentru a-l discredita nu numai pe Fulger Unu şi tentativa lui de uzurpare a tronului imperial prin aclamaţii publice, ci pentru a discredita în acelaşi timp autoritatea Împăratului. Fulger Unu, care se ocupa acum de războiul acesta şi care se bizuia pe el pentru a-i consolida susţinerea, era suspect judiciar, potrivit editorialului lui Buclă Opt… şi nedorit de public, potrivit acestei demonstraţii a partizanilor lui Nemţişor Treizeci. Iar Direcţie Şase? Ei bine, el greşea, înşelându-se în încercarea sa de a îngădui un război de anexare într-o perioadă care nu era cu totul paşnică, o perioadă în care puteau exista ameninţări externe, indiferent dacă era vorba despre nişte alieni misterioşi sau doar despre continuarea tulburărilor din sistemul Odile şi felul în care aspectele acestea declanşau proteste chiar şi aici, în Oraş – el înţelegea greşit legea… Iar înţelegerea acea greşită era respinsă de propria populaţie, care nu dorea un război…

Judiciarul şi Nemţişor Treizeci acţionau conjugat. Mahit putea – aproape – aproape vedea forma a ceea ce doreau ei.

Dacă n-ar fi fost atât de obosită…

– Azalee Doisprezece, întrebă ea, apartamentul tău nu are şi o intrare prin spate? Îmi ajunge cât i-am văzut azi pe Însoriţi şi cred că vor fi aici în curând….

Aşa se şi întâmplă. Porniră în goană spre intrarea din spate, ca şi cum ar fi

fost urmăriți.

CAPITOLUL TREISPREZECE

„*EZUAZUACAT* NEMȚIȘOR TREIZECI VA FI NUMIT ASOCIAT IMPERIAL

În lumina serviciilor permanente aduse Strălucitoarei Sale Maiestăți Împăratul Direcție Șase al Întregului Teixcalaan, *ezuazuacat* Nemțișor Treizeci va fi, începând cu ora 9:30 în această primă zi a celui de-al treilea an al celui de-al unsprezecelea indiction, recunoscut ca asociat la tronul imperial, egal în rang și autoritate cu Asociata Imperială Buclă Opt și Asociatul Imperial Antidot Opt; fie ca toți asociații imperiali să crească stabil împreună, să fie congruenți în dorințe și să conducă în comun dacă va fi necesar.“

Proclamație imperială, afișată în stația de metrou Piața Centrală Șapte, mâzgălită cu vopsea roșie pulverizată (non-holografică), care-l prezenta pe Fulger Unu în centrul unui steag de război teixcalaanli desenat aproximativ; confiscată de patrulă de Însoriți pe 249.3.11, în vederea distrugerii

„Nu există niciun motiv benefic pentru a-i refuza lui Teixcalaan alt ambasador, în ciuda nesiguranței noastre cu privire la soarta lui Yskandr Aghavn; avem nevoie de o voce în Imperiu, iar dl Aghavn nu fusese foarte comunicativ nici înainte. Recomand ca un test de aptitudini foarte amănunțit să fie administrat atât voluntarilor, cât și persoanelor tinere fără descendență imago care au înregistrat punctaje foarte mari la Examenele Imperiale teixcalaanli, iar noul ambasador să fie ales dintre cei compatibili cu înregistrarea imago a lui Aghavn – pe care, vă reamintesc, o avem, deși este învechită.“

Notă informativă internă de la Amnardbat, consiliera pentru Moştenire, către Consiliul Lsel, arhive publice

Ulterior, Mahit avea să-şi reamintească restul după-amiezii în fragmente: momente izolate, deconectate după cum timpul se întindea şi denatura sub presiunea epuizării. Primele imagini din apartamentul lui Azalee Doisprezece, pereţii plini cu lucrări de artă – copii de tablouri extraplanetare în ulei şi acrilice şi desene în tuş, fabricate în masă, dar de calitate excelentă – şi felul în care Azalee Doisprezece păruse cumva stânjenit când ea comentase ce frumoase erau, de parcă bărbatul n-ar fi avut niciodată vizitatori care să-i aprecieze gusturile. Acele fierbinţi ale duşului său şi faptul că toate săpunurile din Teixcalaan aveau mirosul unei flori pe care ea n-o putea identifica, piperat şi străin, dar în acelaşi timp cu o notă familiară. Textura pantalonilor largi şi a cămăşii pe care i le împrumutase, din mătase aspră şi prea scurte în toate dimensiunile, oprindu-se undeva la jumătatea gambelor şi antebraţelor ei. Absurditatea de a se întinde pe sofaua lată, după care totul dispăruse – texturile şi sunetele pieriseră.

Apăsarea coloanei lui Zegras Trei, lipită de spatele ei, întinsă alături de ea. Deschiderea ochilor şi vederea unei pâcle de mişcare pe holoecran, Azalee Doisprezece mâncând tăiţei dintr-un recipient de plastic, folosind beţişoare lungi, stând cu picioarele încrucişate pe un scaun şi urmărind o versiune sterilă a sfârşitului protestului care se desfăşura dincolo de ferestrele sale, receptarea zgomotelor îndepărtate, de sticlă spartă, şi îndepărtarea din nou în propria minte, doar pentru încă puţin timp, în spaţiul acela întunecat unde ar fi trebuit să fie Yskandr.

Când se trezi cu adevărat era beznă. Azalee Doisprezece adormise la masă, lângă mâncarea sa, cu capul pe braţe, iar holoecranul continua să ruleze cu sonorul redus: imagini mişcătoare proiectau lumini şi umbre pe faţa bărbatului. Mahit se ridică uşor de pe sofa, desprinzându-se de Zegras Trei, care arăta palidă şi nesănătos de pământie chiar şi adormită (oare îşi revenise cu adevărat suficient de pe urma accidentului neurologic? Mahit nu credea

asta), și se duse la fereastră. Strada era liniștită. Vizorul integral, auriu, al unui Însorit scânteia la colțul intersecției. Erau cel puțin patru, în cartierul acesta rezidențial liniștit, păstrând o supraveghere amenințătoare.

Explozii într-un restaurant. Demonstrații. Iar acum revolte. Dacă Însoriții se găseau cu adevărat sub controlul lui Fulger Unu, prezența lor aici era un semn al gradului în care *yaotlekul* încerca să se autoprezinte ca fiind singura forță posibilă pentru ordine într-un climat de tulburări sociale și anxietate ce se intensificau rapid. Mahit se gândi că era o poziționare inteligentă. Se mai gândi că ar fi fost încă și mai inteligent dacă Fulger Unu n-ar fi fost nevoit să conducă un război de cucerire pentru a-și dovedi buna credință imperială. Cu toate acestea, încercările repetate ale Însoriților de a o determina să se supună, nu Împăratului sau Orașului, ci lui Fulger Unu, reflectau o rană mai adâncă în abilitatea lui Direcție Șase de a controla Teixcalaan decât se așteptase stațiala. Oare cât pierduse el deja?

Mahit nu se gândise niciodată cât de barbare – încă simțea un mic fior de încântare când aplica acest cuvânt în Teixcalaan tocmai vorbitorilor nativi ai limbii – erau de fapt modalitățile de succesiune teixcalaanli. Când nu se limita în mod corespunzător la poeme epice și cântece, revendicarea imperiului prin aclamații era un proces brutal, căruia nu-i păsa câtuși de puțin de locurile și oamenii ce trebuiau să cedeze pentru ca aclamațiile acelea să fie plauzibile.

Holoecranul rămăsese comutat pe newsfeeduri. Glife roșu-strălucitor se derulau în buclă pe jumătatea inferioară a ecranului, dispuse într-o poezioară amuzantă: *urgent, direcționați-vă atenția!/emisiunea următoare are un caracter inovator și important/în două minute pe Canalul Opt!*.

Mahit îl înghionti pe Azalee Doisprezece în umăr, iar tânărul se trezi.

– Ce-i? zise el, frecându-se cu o palmă pe față. Ah, te-ai sculat.

– Cum se schimbă canalele pe holoecran?

– Hă? La ce vrei să te uiți?

– *Inovarea și importanța* de pe Canalul Opt.

– Canalul Opt este de politică și economie… stai așa…

Ochii lui se mișcară sub norcârlig, făcând micro-ajustări infime, iar

holoecranul pâlpâi şi se modifică.

Canal Opt! plutea în colţul din dreapta sus, suprapus peste imaginea punţii unei nave vaste: un loc strălucitor, metal rece şi lumini pale, titan şi oţel şi steagul de luptă teixcalaanli, auriu, întins pe peretele din spate, ţipător în mănunchiul său de suliţe-raze solare. În faţa lui stătea un bărbat cu pielea neagră, cu chip aspru, buze subţiri şi pomeţi înalţi. Un chip ca faţetele unei stânci, făcut pentru brutalităţi. Uniforma îi era presărată de argintiul însemnelor, medaliilor, decoraţiilor şi treselor de rang.

– Fulger Unu, zise Azalee Doisprezece. Hei, Trestie, scoală-te să vezi asta!

Zegras Trei se ridică în capul oaselor. Pe unul dintre obraji i se vedeau semnele lăsate de materialul pernelor sofalei, dar ochii îi erau atenţi.

– …Nu pot dormi cu propagandă pe fundal, nu, nu-i genul meu, zise ea.

– Nu-i deloc ca Strung Unsprezece, spuse Azalee Doisprezece cu drag şi Mahit simţi brusc durerea de a nu avea prieteni care s-o poată tachina în felul acela.

Să aibă prieteni, aşa cum avusese în Lsel.

– Şşş, vorbeşte *yaotlekul*. Dă mai tare, ceru Zegras Trei.

Aşa era, într-adevăr. Fulger Unu vorbea ca un stentor, nu ca un retor, era un bărbat care putea răcni, făcându-se auzit de la distanţe mari. Mahit se putea imagina ca fiind unul dintre soldaţii lui – şi în timp ce el vorbea, ferm şi deliberat, cu un aer de îngrijorare uriaşă şi urgentă, staţiala înţelese de ce soldaţii lui l-ar fi urmat şi împotriva Împăratului pe care toţi juraseră să-l slujească.

– Chiar şi aici, pe orbită, abia reveniţi în inima lumii din succesele noastre în sistemul Odile, nava mea, *Apusuri iluminate Douăzeci*, este conştientă de haosul şi incertitudinea ce au început să clocotească pe străzile Nestematei Lumii, rosti măreţul *yaotlek*, iar regizorul de emisie al Canalului Opt! se conformă prompt şi afişă într-o parte a ecranului imagini de la proteste.

Mahit recunoscu decorul din exteriorul ferestrei lui Azalee Doisprezece, cu câteva ore mai devreme, şi se întrebă unde erau videocamerele şi câţi alţii priveau prin ele. Se gândi din nou la Oraş ca algoritm: înţelese, pentru prima dată clar, că niciun algoritm nu era independent de cei care-l proiectaseră. Nu

putea fi. Orice algoritm avea un scop inițial, indiferent cât de îndepărtat în trecutul său – un motiv pentru care un om îl crease, chiar dacă evoluase și se transformase. Un Oraș condus de algoritmul lui Perlă Zece avea înglobat în el interesele inițiale ale lui Perlă Zece. Un Oraș condus de un algoritm conceput pentru a răspunde la dorințe teixcalaanli nu era inocent în privința aceloraşi dorințe teixcalaanli, amplificate, distorsionate de ceea ce învățase mașinăria. (Un Oraș condus de un algoritm conceput de Perlă Zece se putea ridica pe neașteptate împotriva oricui individ definit de Perlă Zece – și dacă el lucra într-adevăr cu Ministerul de Război, dacă Ministerul de Război… trecuse deja de partea lui Fulger Unu și încheiase un soi de înțelegere cu Știința?)

Strada aceasta nu era singura care apărea în newsfeed, plină de teixcalaanlitzlim furioși. Se părea că în tot sectorul izbucniseră în masă protestele pentru pace. Videocamerele depistau infailibil florile purpurii de pe reverele multor protestatari, în toate locurile.

Canal Opt!, economie și politică, nu era în niciun caz în solda lui Nemțișor Treizeci, bănui Mahit. Nu cu focusarea aceea, în timp ce simultan reda discursul antiproteste al lui Fulger Unu, care rostea:

– Eu și toți slujitorii bravi ai lui Teixcalaan alături de care am onoarea să servesc nutrim simpatie față de dorințele celor din Nestemata Lumii, care visează la pace și prosperitate. Dar din punctul nostru de vedere de deasupra voastră, claritatea ochilor noștri vede ceea ce voi nu puteți vedea. Dorințele voastre din adâncul sufletului au fost deturnate de scopurile egoiste ale asociatului imperial Nemțișor Treizeci.

Zegras Trei șuieră printre dinți, ca o inhalare bruscă și ascuțită, care coincise perfect cu pauza pe care Fulger Unu o făcu pentru ca toți privitorii să-și manifeste propriul șoc.

– Asociatului imperial nu-i pasă nici de război și nici de pace! tună Fulger Unu. Asociatului imperial îi pasă de profituri! El nu ar fi aprobat sau finanțat aceste proteste, dacă războiul nostru ar fi fost direcționat spre orice alt sector al spațiului – dar acest sector îi amenință interesele!

– Da, haide, spune-ne cum, care-i poanta, zise Zegras Trei.

Mahit trase cu coada ochiului spre ea; părea transfigurată, aprinsă la față, cu

ochii scânteietori.

– În acest cvadrant se află Staţia Lsel, un teritoriu independent insignifiant, care i-a furnizat lui Nemţişor Treizeci, fără ca populaţia lui Teixcalaan s-o ştie, tehnologie ilegală şi imorală pentru amplificări neurologice. Nu pot decât să-mi imaginez că anexarea acestei staţii îi va opri furnizările secrete şi de aceea el se simte silit să deturneze impulsurile nobile ale poporului pe care amândoi îl slujim şi să aţâţe tulburări!

– Eh, asta este interesant, murmură Zegras Trei în aceeaşi clipă în care Azalee Doisprezece închise holoecranul.

– Asta este o problemă, spuse el. E adevărat, Mahit?

– Nu după ştiinţa mea, zise staţiala.

Nu-şi putea imagina cum decisese Fulger Unu că Nemţişor Treizeci era cel care dorea maşinăriile imago, şi nu Direcţie Şase, şi cum aflase Fulger Unu despre ele… decât numai dacă nu era o propagandă ordinară. Suspină.

– De fapt, urmă ea, asta-i nenorocita de problemă – după ştiinţa mea, nu-i suficient.

Azalee Doisprezece se aşeză greoi în faţa ei.

– După ştiinţa ta, ambasadorul Aghavn nu i-a furnizat lui Nemţişor Treizeci… tehnologie ilegală? Cu amplificări neurologice? Cu tehnologie imorală? Care-i partea pe care n-o ştii, ambasadoareo?

Brusc, întreaga situaţie deveni enervantă. Mahit se simţea extrem de obosită de dezambiguizările dintre nuanţele infime de înţeles ale frazelor teixcalaanli, de efortul necesar pentru a rearanja emfaza unei propoziţii pentru a o exprima cu acurateţe. De efortul necesar pentru a ţine separat ceea ce-i spusese lui Zegras Trei de ceea ce-i spusese lui Azalee Doisprezece şi de ceea ce nu spusese absolut nimănui.

(Împăratul, spunându-i *Cine altul poate asigura optzeci de ani de pace*. Certitudinea ei groaznică, şi tot mai accentuată, că poate el avea dreptate, ţinând seama de statutul posibililor săi succesori şi de aparenta lor decizie de a-i aţâţa pe locuitorii Oraşului spre distrugere şi violenţă pentru binele ascensiunii lor personale.)

Falca o durea de la scrâşnitul dinţilor.

– Ambasadorul Aghavn nu i-a furnizat lui *Nemțișor Treizeci* nimic de felul ăsta. După știința mea. De asemenea, nu sunt complet sigură ce anume este considerat imoral în Teixcalaan – de ce amplificările neurologice reprezintă o problemă atât de mare pentru voi?

– …Dar le-a furnizat cuiva! zise Azalee Doisprezece, de parcă ar fi ajuns la concluzia satisfăcătoare a unui puzzle logic.

– Le-a promis, rosti Mahit resemnată, ceea ce de fapt îmi oferă mai multă influență decât aș fi avut în caz contrar. Dacă le-ar fi furnizat realmente înainte să fie asasinat, eu n-aș mai fi avut cu ce să negociez acum.

– Mahit, interveni Zegras Trei pe un ton mult prea calm pentru gustul stațialei, încep să am unele suspiciuni despre ce ai discutat cu Iluminata Sa Maiestate.

– A încerca să-ți ascund orice este un exercițiu de futilitate, nu-i așa?

Mahit ar fi vrut să-și lase capul pe masa lui Azalee Doisprezece, ba poate chiar s-o izbească de câteva ori cu fruntea.

Zegras Trei o atinse pe umăr, un gest scurt, menit să o liniștească, și ridică din umeri.

– Eu sunt ofițerul tău de legătură cu rang de atașat cultural. Teoretic, n-ar trebui să ne ascundem nimic una celeilalte. O să mai lucrăm în direcția asta.

– Trebuie s-o facem? întrebă Mahit neajutorată, iar apoi, când Zegras Trei izbuti să zâmbească în mod credibil în stilul Lsel, arătându-și toți dinții, și ea descoperi că propria față îi oglindi automat surâsul, întrebă din nou: Ce anume face o tehnologie să fie imorală? Spune-mi asta, dacă nu-mi ascunzi nimic.

– Foarte puține sunt imorale, începu Zegras Trei. *Yaotlekul* face apel la un tip foarte tradiționalist de persoane, care respectă legea, ordinea și procesiunile triumfătoare din fiecare primăvară. Însă mașinăriile voastre imago au ceva neliniștitor. Nouă nu ne plac dispozitivele – sau substanțele chimice – care conferă cuiva capacități mintale superioare celor ce se datorează propriilor merite.

– Ai susținut examenele, nu? întrebă Azalee Doisprezece. Cele de aptitudini imperiale.

Mahit încuviinţă din cap. Acelea fuseseră o încântare, după seriile interminabile de aptitudini pentru imago; fuseseră numai literatură, istorie şi limbă teixcalaanli, iar staţiala le susţinuse pentru ea şi nu cu speranţa că, într-o bună zi, va putea obține o viză pentru centrul Imperiului.

– Aşadar mare parte din ceea ce suntem noi, spuse Zegras Trei, este ceea ce ne reamintim şi repovestim. După cine ne modelăm, după care epopee, care poem… Amplificările neurologice trişează.

Azalee Doisprezece adăugă:

– Iar utilizarea lor la aptitudini este ilegală. La fiecare câțiva ani izbucnește un scandal…

Lui Mahit îi venea greu să echivaleze un imago – combinaţia de persoane, păstrarea abilităţilor şi amintirilor de-a lungul generaţiilor – cu trişarea la un examen.

– Trebuie să fie ceva mai complex de atât, zise ea. Trișarea este ilegală, de acord, dar și imorală?

– Imoral este să fii cineva pe care nu poţi spera să-l emulezi, zise Zegras Trei. De pildă, să porţi uniforma altcuiva ori să rosteşti versurile Primei Împărătese din Cântecul Întemeierii şi în acelaşi timp să plănuieşti să trădezi Teixcalaan. Juxtapoziția este greșită. De unde știu eu că tu ești tu? Că tu ești conștientă de ceea ce încerci să păstrezi?

– Voi injectaţi morţii cu substanţe chimice şi refuzaţi să lăsaţi orice să putrezească – oameni, idei sau… sau poezii proaste, în care există câteva versuri cu metrică perfectă, spuse Mahit. Iartă-mă dacă nu sunt de acord cu tine în privinţa emulaţiei. Întregul Teixcalaan nu face decât să emuleze ceea ce ar trebui să fie deja mort.

– Tu eşti Yskandr sau eşti Mahit? întrebă Zegras Trei.

Într-adevăr acela părea să fie esențialul: *Oare Mahit era Yskandr, chiar și fără el?*

Oare exista măcar o Mahit Dzmare în contextul unui oraş teixcalaanli, al unei limbi teixcalaanli? Politica teixcalaanli o infecta complet, ca un imago pentru care nu era potrivită, tentacule de memorie şi experienţă creşteau prin ea ca infiltrările unor fungi cu creştere rapidă.

– Zegras Trei, cât de vast este conceputul teixcalaanli al sinelui? întrebă ea, aşa cum mai întrebase înainte ca toate astea să înceapă cu adevărat.

Cealaltă desfăcu braţele cu un gest chinuit, trist.

– Nu sunt sigură. Mai redus decât al staţialilor. Pentru… majoritatea noastră.

– Altfel mica lovitură de imagine a lui Fulger Unu pe Canal Opt n-ar fi fost eficientă, adăugă Azalee Doisprezece. Simpla sugestie că Nemţişor Treizeci nu numai că foloseşte populaţia în propriile scopuri, ci că scopurile acelea sunt… corupte, este dispreţuitoare – în mod clar, oricine are nevoie de amplificări nu merită să fie împărat.

– Cred, spuse Zegras Trei, că vom avea un război civil.

După care, cu un gest neaşteptat de brusc, îşi apăsă mâna peste faţă, de parcă ar fi încercat să-şi stăvilească lacrimi.

***

Azalee Doisprezece o scosese pe Zegras Trei din încăpere; Mahit încă le putea auzi glasurile, ridicându-se şi coborând lent, de undeva din bucătărie. Ea n-o văzuse niciodată pe Zegras Trei atât de tulburată. Nici când îşi pusese viaţa în pericol, nici când staţiala însăşi fusese enervantă, cu apucături străine şi necooperantă în rezolvarea problemelor curente; nici chiar după criza de epilepsie. Se boţise însă ca metalul supraexpus la radiaţii, friabil, când propriile puteri, considerabile, de analiză ajunseseră la răspunsul pe care Mahit îl ştia deja: Teixcalaan era în pragul autodevorării.

Ambasadoarea credea că putea să înţeleagă, măcar prin analogie şi dorinţă, dacă nu altfel. Îi venea greu să-şi adapteze mintea la însăşi ideea că Teixcalaan nu era permanent, irevocabil, etern. Iar ea era o barbară, o particulă străină, doar o fiinţă care iubea (oare iubea? oare mai iubea acum?) literatura şi cultura Imperiului, dar acesta nu-i era cămin; pentru ea nu fusese niciodată forma lumii, aşa cum trebuia să fie pentru Zegras Trei, ci doar forma care distorsiona lumea din tiparul ei adevărat, masa imensă ce deforma ţesătura spaţiului.

Lacrimile ce se prelinseseră dinapoia palmelor lui Zegras Trei fuseseră totuşi oribile, iar staţiala îi era recunoscătoare lui Azalee Doisprezece că o dusese în bucătărie ca să bea apă şi să-i aducă genul de alinare pe care-l puteau asigura prietenii vechi. Rămasă singură pentru moment, băgă mâna în buzunarul interior al jachetei şi pescui trofeele şterpelite din propriul apartament: sulul de hârtie căruia i se dăduse forma unui fals stick infofişă, pe care se afla un mesaj nou de la Staţia Lsel, şi maşinăria imago a lui Yskandr.

Le puse pe ambele pe masă. Niciunul nu era mai voluminos decât cele două falange ale degetului ei mare: o maşinărie păianjen argintiu pal care conţinuse tot ce fusese Yskandr Aghavn şi un tubuleţ subţire de hârtie cenuşie, sigilat cu ceara roşie şi etichetele cu dungi negre şi roşii ce marcau comunicările extraplanetare. Îşi trecu grijuliu unghia degetului mare peste ceară, despicând-o, trăgând într-o parte o coajă roşie, fragilă. Sigiliul era mai mult simbolic decât real: dacă vreo oficialitate de la poştă o dorise, fusese foarte uşor să deschidă comunicarea şi apoi s-o închidă fără urme. Sigiliul era metaforic, iar aici ea trebuia să depindă de credinţele teixcalaanli în proprietate, în confidenţialitate…

Toate acelea, plus criptarea Lsel.

Înainte de a desface sulul de hârtie, repetă mişcarea anterioară, lunecând cu unghia pe metalul maşinăriei imago a lui Yskandr, atingând ceea ce-l atinsese pe el. Ceea ce fusese cuibărit în el. Cipul central dreptunghiular, mat acum, de parcă metalul fusese decapat, şi toate picioruşele-filamente lungi care se întindeau din colţuri, ramificaţiile fractale care i se infiltraseră în trunchiul cerebral. O durea baza craniului, ca o durere solidară, în locul unde se afla propria maşinărie.

Şi aici funcţiona criptarea Lsel: nimeni nu putea să ajungă la Yskandr codificat în memoria maşinăriei, cu toate cunoştinţele sale. Acei cincisprezece ani lipsă, la care ea nu avusese niciodată acces, nici chiar când Yskandr din mintea ei funcţionase corect. Îi lipsea enorm.

(Oare l-ar fi plăcut pe el, bărbatul care-i vânduse lui Direcţie Şase secretele lui Lsel? Se temea că răspunsul ar fi fost afirmativ. Că tot ce făcuse el n-ar fi contat câtuşi de puţin dacă ea ar fi putut să aibă din nou un aliat.)

Mahit rupse restul cerii de pe mesaj și netezi hârtia pe masă, cu ambele palme.

Nu se aşteptase la ceea ce citi acolo. Da, mesajul arăta corect… în primul moment când îl privi. Paragrafele erau scrise într-un alfabet, alfabetul Lsel cu toate cele treizeci şi şapte de litere ale sale, şocant de familiar şi simultan nefamiliar. Iar salutul din deschidere anunţa clar că paragraful următor utiliza propriul cifru prin substituţie, cel care depindea de manualul de gramatică teixcalaanli. O îngrijoră însă paragraful următor – acela era într-un cifru pe care Mahit nu numai că nu-l ştia, dar nici nu-l văzuse vreodată.

Ei, bine, tot sperase la o criptare de calitate…

– Azalee Doisprezece? strigă ea spre bucătărie.

– Da?

– Ai un dicţionar? Mai exact, ai *Manualul de glife imperial standard*?

– Toată lumea are MGIS, îi răspunse Zegras Trei.

După cum i se auzea vocea, plânsese într-adevăr.

– Ştiu, replică Mahit, de asta l-am şi ales. Deci, ai sau…?

Azalee Doisprezece reveni în cameră şi se uită întrebător la hârtia desfăcută.

– Ăsta este limbajul vostru? Ce multe litere are!

– Tu spui asta, când *Manualul de glife imperial standard* are patruzeci de mii de glife diferite?

– Totuşi alfabetele ar trebui să fie simple. Cel puţin aşa ni s-a spus la cursurile de instruire din Ministerul Informaţiilor. Stai niţel, să-ţi aduc dicţionarul.

Cel puţin avea unul. Mahit ar fi putut cumpăra dicţionarul din orice magazin, totuşi era o uşurare să nu fie nevoită să caute un magazin. În niciun caz în starea tulbure în care se găsea acum Oraşul.

Azalee Doisprezece trânti cartea, cu un bufnet, lângă cotul ei. În forma codex avea peste patru sute de pagini, cu gramatica şi glifele organizate în tabele.

– Ce vrei să faci cu el?

– Ia loc, zise Mahit, şi priveşte-mă dezvăluind nişte secrete de stat Lsel.

Acesta se aşează. După câteva clipe, Zegras Trei ieşi din bucătărie – cu ochii injectaţi – şi se aşează lângă bărbat.

Era straniu să decripteze sub ochii unor spectatori, dar Mahit înţelese că era ataşată de cei doi. Rămăseseră cu ea, o protejaseră şi, de dragul staţialei, se puseseră pe ei înşişi în pericol politic şi fizic. În plus, ea nu le spunea cum să decripteze mesajul cifrat, ci doar ce carte să utilizeze. Nu avu nevoie de mult timp – concepuse ea însăşi cifrul, aşa că ştia cum să-l citească.

Primul paragraf al mesajului îl identifica pe expeditor: Darj Tarats. Mahit fu aproape surprinsă că mesajul provenea de la consilierul pentru Mineri şi nu de la Aknel Amnardbat, de la Moştenire. Însă dacă Amnardbat era responsabilă de sabotarea maşinăriei imago, care acum se defectase, aşa cum implicaseră comunicatele secrete ale lui Dekakel Onchu, poate că Tarats… intervenise? Poate că interceptase mesajul şi se asigura că îi răspundea personal?

Dacă ea credea asta, atunci considera adevărate suspiciunile lui Dekakel Onchu – suspiciuni pe care Mahit n-ar fi trebuit să le vadă niciodată. Şi Tarats n-ar fi ştiut despre avertismentul expediat de Onchu lui Yskandr. Tarats ar fi crezut că vorbea cu o Mahit Dzmare care putea sau nu să aibă acces la imago Yskandr Aghavn al ei, dar care în mod cert nu ştia de ce nu avea acces. Dacă nu avea… Poate că sabotajul era cu totul altceva, un eşec personal al ambasadoarei, lipsit de orice legătură cu conflictul dintre consilierii îndepărtaţi.

Să înceapă de la ipoteza că Darj Tarats dorea să vorbească totuşi cu ea, indiferent dacă el ştiuse sau nu despre sabotajul lui Amnardbat, dacă sabotajul acela era într-adevăr real. Consilierul pentru Mineri era aproape întotdeauna îngrijorat de chestiuni de apărare şi autoconducere; ele îi aduceau voturi. Dacă mesajul acesta sosea de la Tarats, atunci ameninţarea pe care războiul de expansiune teixcalaanli o prezenta pentru suveranitatea Lsel era privită cu seriozitate.

Să înceapă cu lucrurile despre care putea fi absolut sigură şi să nutrească mai târziu fantezii despre sabotaj (n-ar fi fost frumos ca torentul de defecţiuni neurologice să nu fie vina ei? – un gând cu totul nedemn pentru Mahit).

Staţiala scrise restul paragrafului descifrabil, glifă cu glifă. Tarats o anunţa că-i primise mesajul (o glifă), îi mulţumea pentru el (altă glifă) şi-i spunea că manualul pentru cifrare nu reprezenta un nivel de criptare cuvenit pentru restul mesajului, care conţinea linii directoare specifice de acţiune bazate pe o informaţie importantă pe care Mahit n-o ştiuse până atunci. (Asta fusese în şase glife, dintre care ultima era al naibii de obscură; până atunci, staţiala n-o mai văzuse niciodată scrisă. Era un cuvânt teixcalaanli pentru „secret anterior nedezvăluit neiniţiatului“. Bineînţeles că ei aveau un cuvânt pentru aşa ceva.)

– Da, da, murmură ea, deci cum decriptez restul…

Zegras Trei pufni şi, când Mahit ridică ochii şi o fulgeră cu privirea, înălţă braţele în semn de scuză.

– Îmi place să te privesc în timp ce lucrezi, îi spuse. Eşti foarte rapidă, chiar şi când eşti derutată. Ai putea învăţa un cifru real, unul dintre ale noastre, dacă ai memora poeziile sezoniere la modă…

– Cu uşurinţă, replică ambasadoarea, dar nici ele nu sunt cifruri reale. Vreau să spun că nu sunt criptare reală. Cifrurile prin substituţie pot fi sparte cu uşurinţă dacă ai o IA decentă şi cunoşti cheia. Indiferent dacă este un manual de glife sau o poezie.

– Ştiu. Ele nu sunt însă criptare, ci artă, iar tu ai fi pricepută la aşa ceva.

Aceea fusese o înţepătură ciudată. Mahit ridică din umeri şi privi iarăşi ultima frază a singurului paragraf pe care-l putea înţelege.

Cifru || *ţinut sigur/întemniţat/încuiat* || *cunoaştere (personală/ereditară) (locaţie interioară)* || *(aparţinere*)

Iar apoi în litere staţiale desăvârşit de clare, *imago-Yskandr*.

Codul pentru decriptarea restului mesajului, cu secretul său anterior nedezvăluit neiniţiatului, se afla în baza de cunoaştere a lui Yskandr, nu a lui Mahit. Iar Darj Tarats se aşteptase ca ea s-o poată accesa. (Probabil că el nu ştia de sabotaj. Sau se aşteptase ca sabotajul să eşueze, ca ea şi Yskandr să se fi integrat deja suficient pentru a putea decodifica asta, în ciuda oricărei avarii a maşinăriei ce-i adusese laolaltă.)

Yskandr, care era defect. Care era pe jumătate dispărut, fie din cauza sabotajului, fie din cauza disfuncţiei ei neurologice, în loc să fie aici, cu

Mahit. La care ea nu dispunea de niciun mod real în care să ajungă. În toate limbile pe care le știa stațiala, nu existau destule înjurături și n-ar fi fost îndeajuns nici cele mai urâte cuvinte cu putință din *Manualul de glife*. Cum să le explice că *Am pierdut cealaltă jumătate a sinelui meu și am nevoie de ea!* acestor doi teixcalaanlitzlim, cu care petrecuse atâta timp, ceva mai devreme, pentru a lămuri de ce era imoral cineva ca Yskandr? Și de unde ar fi trebuit să înceapă cu explicațiile?

Neajutorată, Mahit rosti:

– Am belit-o complet.

Le aşteptă reacţia.

Căpăta una: Azalee Doisprezece păru îngrijorat, ca și cum n-ar fi fost sigur de ce să facă dacă barbara izbucnea și ea în lacrimi, iar Zegras Trei își pierdu expresia anterioară de jale și reveni la concentrare absolută și completă.

– Probabil, dar dacă ne-ai spune de ce, poate că aș fi în stare să ofer o de-belire, zise ea și Mahit înțelese brusc de ce Zegras Trei, și nu Azalee Doisprezece, căpătase misiunea de atașată cultural.

Existau aptitudini care cereau analiză, observarea atentă a unei situații, culegere de informații – și existau aptitudini care cereau determinare, iar Zegras Trei abunda în cele din urmă, dar și în primele.

Își îndreptă umerii. Se încordă. Pentru ca ea – și Stația Lsel – să supraviețuiască intactă tranziției de putere de la Direcție Șase la succesorul lui, avea nevoie de toată de-belirea pe care i-o putea asigura Zegras Trei.

Îi dăm drumul, Yskandr! Iată-mă cum pun viețile noastre la cheremul cuiva din Teixcalaan. Tu ce ai simțit când ai făcut la fel?

Își dădu seama că nu vorbea cu imago-Yskandr cel amuțit. Vorbea cu bărbatul mort, care o putea auzi numai dacă ea ar fi obținut cumva acces la acea înregistrare a lui care ar mai fi putut exista, un spectru neutilizat, în mașinăria imago-ului.

– Eu ar fi trebuit să-l am pe Yskandr Aghavn, sau cel puțin o versiune a lui, cu mine în mintea mea. Am în cap o mașinărie exact ca asta, începu Mahit și ridică mașinăria lui Yskandr între degetul mare și arătător. Copia memoriilor lui este de acum cincisprezece ani. Sau ar fi, dacă el ar mai fi cu mine – nu

este şi n-a mai fost de când i-am văzut corpul, în prima zi când am ajuns aici. El – sau eu – întâmpinăm disfuncţionalităţi.

– De asta mi-am dat seama, zise Zegras Trei.

– Eu nu…

– Petală, tu ni te-ai alăturat azi-dimineaţă.

– Ai cu adevărat aşa ceva în tine? Cum este?

Bărbatul folosise tonul cu care ar fi întrebat Te doare? pe cineva cu o arsură uriaşă. Complet absurd.

Mahit oftă.

– Azalee Doisprezece, este irelevant pentru problema curentă, atât doar că de obicei este plăcut, dar în prezent nu funcţionează şi eu am nevoie să funcţioneze… am nevoie de el.

– Din cauza conţinutului mesajului tău criptat, spuse Zegras Trei.

– Din cauza faptului că el are cheia mesajului, iar eu trebuie să ştiu ce vrea guvernul meu să fac.

Urmă o tăcere scurtă. Mahit se întrebă dacă Zegras Trei aştepta altă revelaţie, o informaţie cu adevărat utilă pe care s-o poată folosi pentru a-i oferi ajutorul în calitate de ofiţer de legătură cu rang de ataşat cultural.

Dar nu mai exista nimic altceva. Doar mesajul, Mahit şi golul de linişte electrică din mintea ei.

Apoi Zegras Trei zise:

– Dar Yskandr de acolo? arătă ea maşinăria imago aflată pe masa dintre ei. Bănuiesc că şi el ar trebui să ştie cheia.

Mahit fu izbită de o străfulgerare de durere psihosomatică: cicatricea micuţă de la baza craniului ei deschizându-se, noua greutate a unei maşinării imago cuibărită între cutele roz-cenuşii de ţesut neurologic. Toate acelea, din nou.

Închise palma în jurul a tot ce mai rămăsese din Yskandr Aghavn, ambasador asasinat, ca şi cum ar fi vrut să-l ascundă de ochii teixcalaanli atenţi ai lui Zegras Trei.

– …Lasă-mă să mă gândesc la asta, spuse ea.

CAPITOLUL PAISPREZECE

„28. ZI EXT.: *Haos și fumul CÂMPULUI DE BĂTĂLIE de la GIENAH-9. Panoramare lentă pe lângă CORPURI SUPRAPUSE, acoperite cu arsuri, noroi răscolit, până la CUARȚ TREISPREZECE, care zace pe jumătate conștient la adăpostul unui vehicul de teren răsturnat. PRIM-PLAN pe CUARȚ TREISPREZECE, apoi decupaj la 29.ZI EXT.: la fel ca anteriorul dar din PDV al lui ALIAJ NOUĂZECI. Zoom out pe lângă umărul lui ALIAJ NOUĂZECI, pentru a vedea cum CAD EI ÎN GENUNCHI lângă CUARȚ TREISPREZECE – care DESCHIDE OCHII și SURÂDE SLAB.*

CUARȚ TREISPREZECE (*stins*)
Te-ai întors după mine. Am știut… mereu c-o vei face. Chiar și acum.

(*Camera revine la chipul lui ALIAJ NOUĂZECI*.)

ALIAJ NOUĂZECI
Bineînțeles că m-am întors. Am nevoie de tine. Unde mai pot găsi un secund care poate câștiga de unul singur jumătate de război înainte de micul dejun? (*Devine sobru*.) Și am nevoie de tine. Ai fost întotdeauna norocul meu. Stai jos, nu te mișca. Te-am găsit. Mergem acasă.“

Fragment din scenariul pentru sezonul 15, ultimul, al serialului *Aliaj Nouăzeci*

„Panel Trei: *Imagine plan-mediu a căpitanului Cameron pe puntea navei sale. Toți ochii sunt ațintiți asupra lui; restul echipajului pare*

îngrozit, entuziast, nerăbdător. Cameron își consultă imago-ul, coloristul să amplifice nimbul alb din jurul mâinilor și capului său. Privește nava dușmană, care plutește în spațiul cosmic negru, super amenințătoare și plină de excrescențe ca niște ghimpi – nava este focusul panelului.

CAMERON: Am învățat să vorbesc ebrekti pe vremea când eram Chadra Mav. Nici măcar nu va fi greu.“

Scenariul romanului grafic pentru *Frontiera periculoasă!*, volumul III, distribuit de mini-tipografia locală AVENTURĂ/FUNEST din Nivelul Nouă, Stația Lsel

Mahit se gândi la asta tot restul serii, în timp ce Zegras Trei și Azalee Doisprezece spălau hainele pătate de iarbă, apoi priviră toți pe holoecran newsfeedurile ce reluau discursul lui Fulger Unu și imaginile de la proteste. Mahit se gândea la ele obsesiv, la contrapunctul mișcărilor de trupe și al predicilor politice, cercetând ideea ca și cum ar fi pipăit cu vârful limbii un punct dureros din gură, pe care pur şi simplu nu-l putea lăsa în pace. Puse mașinăria imago a lui Yskandr înapoi în buzunarul jachetei. Greutatea mică se legănă acolo ca un pendul.

Existau multe feluri în care puteai utiliza greșit o mașinărie imago.

Ba nu, o formulare mai corectă era: existau multe feluri în care puteai utiliza o mașinărie imago, care o făceau pe Mahit, crescută în Lsel, asimilată culturii Lsel până la sânge, în ciuda pretențiilor ei de iubire a literaturii teixcalaanli, să simtă felul în care Zegras Trei și Azalee Doisprezece descriseseră că simțeau în legătură cu trișarea la examenele imperiale. Existau multe feluri în care puteai utiliza o mașinărie imago care erau imorale, în lipsa unui vocabular mai specific în oricare dintre limbile ei.

De exemplu, puteai să iei imago-ul iubitei care a murit – în mod tragic, acesta era un subiect uzual al spectacolelor de holoviziune – și s-o porți cu tine, în loc să îngădui ca acel imago să fie preluat de următoarea persoană cu

aptitudini identificate din descendenţă, distrugându-vă astfel în cursul procesului pe amândoi şi cunoştinţele acumulate de generaţii. Asta se simţea imoral. După care existau toate variantele mai puţin importante: noi purtători de imago care îi contactau pe îndoloaţii celor morţi şi încercau să reia relaţii ce se sfârşiseră. Asta se întâmpla cu adevărat, toţi ştiau pe câte cineva, existau motive întemeiate pentru care Lsel făcuse din psihoterapie o ştiinţă…

Mergi cu un pas şi mai departe, îşi spuse Mahit. *Genul de utilizări greşite care îţi dau fiori, nu doar genul care te întristează.*

Un imago instalat într-o minte slabă, una care obţinuse un număr suficient de aptitudini pentru compatibilitate, dar nu suficient pentru a crea o personalitate nouă, reală şi funcţională din cele două personalităţi originale. Un imago care înghiţea mintea succesorului.

Aceea era destul de rea pentru ca să nu vrea să se gândească la cum s-ar fi simţit (cam ce dorea să facă Strălucirea Sa Direcţie Şase).

Bravo, Mahit! Ai descoperit ceva ce-ţi place mai puţin decât ce a sugerat Zegras Trei că ai putea face.

Zegras Trei considera că ar fi trebuit să ia maşinăria ambasadorului Aghavn şi să extragă un imago-Yskandr actualizat pentru a-l suprascrie pe cel care pâlpâia, stricat şi inutil, şi doar pe jumătate, în străfulgerări, acolo, în mintea ei. Considera că, dacă Mahit avea nevoie neapărat de cheia aceea (şi aşa era, aşa era!), atunci ar fi fost unicul demers logic.

Dar nu Zegras Trei se oferea voluntară pentru o operaţie de neurochirurgie practic experimentală. Neurochirurgie experimentală pe o planetă – într-o cultură – căreia nu-i plăceau intervenţiile neurochirurgicale. Care considera conceptul în sine frisonant. Imoral. Zegras Trei o propunea voluntară pe Mahit.

Hei, Yskandr, tu ai putea rezolva asta, gândi ea pentru a suta oară, fără să primească drept răspuns altceva decât tăcere şi zumzetul terminaţiilor nervoase periferice. Cine ştia dacă putea măcar gestiona alt imago? Poate că acesta se defectase pentru că staţiala era stricată, nepotrivită, incompatibilă; şi chiar dacă n-ar fi fost aşa, îşi amintea ce simţise prima dată: suprapunerea dublă şi ameţitoare de percepţii, senzaţia că stătea pe muchia unei prăpăstii

adânci. Cea mai mică mișcare și ar fi căzut în vastitatea memoriei altcuiva, iar ei doi nu beneficiaseră de suficient timp pentru a fi o persoană nouă, pentru a fi Mahit-Yskandr, plus spectrul celui pe care Yskandr îl absorbise când era tânăr, Mahit-Yskandr-Tsagkel…

Numele acela se înălță din cioburile imago din mintea ei; ecourile sentimentelor lui Mahit când îl căutase în arhivele Lsel, încercând să urmărească descendența căreia se alătura. Tsagkel Ambak, care nu fusese în Oraș, dar negociase cu Teixcalaan de la prova unui crucișător spațial, asigurând continuarea independenței lui Lsel și a celorlalte stații de a-și exploata minier sectorul, cu patru generații în urmă. Mahit îi citise poeziile și se gândise că erau banale, prozaice, toate despre cămin, și-și spusese – asta cu trei luni în urmă – că ea s-ar fi putut descurca mai bine.

Poate că noua imago îi putea spune mai multe despre imago pe care Yskandr o absorbise în persoana pe care Mahit o întâlnise când intrase el în mintea ei.

Mahit avea să încerce. Decisese deja, fără măcar să-și dea seama că ajunsese la o concluzie; avea să încerce pentru că era singură, și pentru că trebuia făcut, și pentru că dorea să fie întreagă, parte din descendența lungă de ambasadori din Lsel – descendența din care trebuia ea să facă parte, descendența în care fusese înregimentată și de pe urma pierderii căreia continua să se clatine. Dacă fusese sabotată, dorea să inverseze situația; își dorea înapoi descendența imago, o dorea păstrată. Mahit voia să fie o moștenitoare demnă a acelor memorii. Să le protejeze, pentru cei pe care era menită să-i slujească aici, ca o extensie a suveranității Stației Lsel. Pentru cei care puteau să-i urmeze și să poarte mintea și amintirile ei mai departe spre Stația ei.

Patriotismul părea să se nască destul de lesne din extremism.

Mahit bănuia că asta era valabil și pentru toți răsculații de pe străzile Orașului.

O găsi pe Zegras Trei în bucătărie, făcând ceva de neînțeles cu o plantă: o scobea și o umplea cu altă substanță, o pastă făcută din orez și carne tocată.

– Asta este mâncare?

Zegras Trei privi peste umăr. Era trasă la faţă şi încruntată.

– Nu încă. Mai aşteaptă vreo oră şi va fi. Ai nevoie de mine?

– Am nevoie de un neurochirurg, zise Mahit. Dacă aşa ceva există pe planeta asta.

– Vrei s-o faci?

– O să-ncerc.

Zegras Trei încuviinţă din cap, o singură dată, scurt.

– Mahit, în Oraş există orice. Sub o formă sau alta. Mă tem însă că n-am deloc habar unde să găsim pe cineva care să fie dispus – şi capabil – să te opereze pe creier.

Din cealaltă cameră, Azalee Doisprezece strigă:

– Tu n-ai habar, Trestie, dar pun prinsoare pe ce vrei că poţi să găseşti pe cineva care să aibă habar.

– Nu mai trage cu urechea şi vino-ncoace, zise Zegras Trei, iar, când tânărul apăru în prag, îl fixă cu o privire pătrunzătoare. Şi unde voi găsi persoana respectivă? Vreau ca ambasadoarea mea să rămână în viaţă după aceea.

– În timp ce voi vă duceţi la ministrul Ştiinţelor, eu voi căuta pe cineva prin mijloace mai puţin oficiale, replică Azalee Doisprezece îngâmfat. Eu sunt ataşat la Colegiul Medical ca post din Ministerul Informaţiilor. Nici acum nu eşti fericită că m-ai implicat în conspiraţia asta?

– Ba da, răspunse Zegras Trei, din mai multe motive, printre care utilizarea apartamentului tău drept casă conspirativă…

– Trestie, ţii la mine numai din cauza bunurilor mele materiale.

– Şi pentru conexiunile tale permanente cu oameni din afara Curţii şi ministerelor. Şi pentru ele.

– Dacă ai vrea, ai putea să ai şi tu la fel de multe, spuse Azalee Doisprezece cu grijă. Dacă ai fi interesată să-ţi extinzi reţeaua.

– Petală, oftă Zegras Trei, ştii că asta e o idee proastă. A fost o idee proastă.

– De ce? se pomeni Mahit întrebând.

Nu-şi putea imagina ce ar fi fost prost ca o *asekreta* să aibă contacte în exteriorul palatului.

– Pentru că le-aş fi utilizat ca pe agenţi, răspunse Zegras Trei tăios, aproape

cu autoreproș. Doar ca pe agenți. Pe când Petală are prieteni adevărați, dintre care pe unii voi ajunge până la urmă să-i raportez că sunt anti-imperialiști. Când va părea cuvenit sau util.

– Îți faci un deserviciu în mod repetat, zise Azalee Doisprezece. Toată ambiția orgolioasă și…

– Știu, replică Zegras Trei, n-am destulă empatie. Conversația asta nu era cumva despre tine?

Azalee Doisprezece suspină și zâmbi, lărgindu-și ochii negri, iar Mahit înțelese că, de fapt, cei doi purtaseră conversația asta de o sută de ori; subiectul acesta era lămurit între ei, un colțișor grijuliu întreținut al prieteniei lor, în care Zegras Trei nu întreba ce făcea Azalee Doisprezece în afara orelor de program, iar Azalee Doisprezece nu încerca să-și implice niciunul dintre amicii medici – oare extrem de porniți împotriva regimului? – în afaceri guvernamentale asociate cu Zegras Trei. Ei doi știau care erau granițele ce nu trebuiau depășite; le știau și le respectau, iar acum Mahit le cerea să le șteargă pe toate. Cu toate acestea, ambii păreau dispuși s-o facă.

Ambasadoarea spera să merite efortul respectiv. (Stația Lsel îl merita – din nou, patriotismul acela, nu putea înțelege cum devenise un reflex straniu –, însă *asekretim* ai ei nu făceau asta pentru Lsel.)

– Da, zise Azalee Doisprezece. Numai despre mine, și despre cât de util sunt, și cât de mult vă ajut. Voi face asta mâine, cât sunteți voi la întâlnire.

***

Traversarea Orașului era dificilă și se înrăutățea, chiar și în lumina clară a dimineții următoare. Mahit era aproape convinsă că ea și Zegras Trei erau filate, când ieșiră din clădirea apartamentului lui Azalee Doisprezece și merseră spre metrou; nu de către Însoriții cu măști din aur, ci de umbre, de stafiile celor în cenușiu. Cețoșii îi numise Azalee Doisprezece pe agenții investigatori ai Judiciarului. Dacă ei erau – dacă erau de fapt reali –, atunci porecla li se potrivea.

Pe de altă parte era foarte probabil ca ea să-și imagineze totul. La urma

urmelor, paranoia era o reacţie lesne de înţeles când o mulţime de oameni doreau să te lichideze. Fusese învăţată asta la orele de psihologie din Lsel şi Mahit avea tot mai multe motive să creadă în adevărul acelui concept. În plus, jumătate dintre metrouri aveau întârzieri sau erau complet închise, iar navetiştii furioşi nu contribuiau defel la o senzaţie de siguranţă sau de bunăstare. Liniile de demarcaţie dintre complexul cu şase colţuri al palatului şi restul oraşului erau vizibile ca demarcaţii acum, aşa cum nu fuseseră când Mahit şi Zegras Trei plecaseră cu Azalee Doisprezece din apartamentul staţialei, în prezent sigilat ca scenă a unei crime. Un cordon de Însoriţi verifica norcârligele tuturor teixcalaanlitzlim, controlând identităţile. În spatele lor se ridica peretele din sticlă pâlpâitoare şi sârmă a Oraşului, în care irisuri se deschideau şi se închideau pentru vizitatorii aprobaţi. Părea o ameninţare mai directă ca oricând.

Mahit purta mesajul criptat pe hârtie din Lsel sub cămaşa ei proaspăt spălată, prinsă de corp cu un bandaj sportiv elastic, pe care Azalee Doisprezece îl găsise în fundul unui sertar, înainte ca ele să iasă, lăsându-l şi reveni spre complexul palatului, să caute pe cineva care să efectueze o operaţie neurochirurgicală clandestină. Azalee Doisprezece avea bandajul acela deoarece îşi scrântise o gleznă când jucase o formă de sport pe echipe, ce implica o minge şi plase, acelaşi căruia i se făcea publicitate pe pliantul pe care-l căpătaseră în grădină. Azalee Doisprezece se arătă mai entuziasmat faţă de sportul acela – se părea că-l practica săptămânal indoor, într-o echipă – decât se arătă Mahit doritoare să asculte, însă asta nu contă: bandajul fusese confiscat pentru folosire, iar acum ea se simţea de parcă strecura pe furiş secrete dincolo de liniile inamice. Deşi erau secretele ei, din punct de vedere legal şi moral.

– Crezi că vom fi arestate? întrebă ea.

Extrem de veselă, Zegras Trei răspunse în şoaptă:

– Nu încă.

În costumul ei curat de Ministerul Informaţiilor, arăta ca o armă foarte bună, perfect ascuţită, iar Mahit nu era deloc sigură ce s-ar fi făcut fără ea.

– Dacă nu acum, atunci când? zise ea cu un soi de amuzament sumbru, apoi

ajunseră la peretele de căşti cu oglinzi aurii.

Zegras Trei se prezentă pe sine şi pe Mahit relaxată, fără afectare – imaginea perfectă a unei ataşate culturale care supraveghea trecerea prin uşi închise a persoanei de care era responsabilă. Însoriţii îi cerură norcârligul – îl întinse. Însoriţii o întrebară unde fuseseră – ea explică, fără vinovăţie sau minciună, că petrecuseră noaptea în casa fostului ei coleg de clasă şi bun prieten.

Mahit se întrebă din nou dacă Însoriţii partajau o minte enormă cu Oraşul – dacă în chiar acest moment, cel din faţa lor examina activitatea şi rezultatele tovarăşilor săi în apartamentul ei de ambasadoare. În tot cazul, nu se grăbea. Însoritul privi în sus şi în spatele lui Mahit şi Zegras Trei – altă străfulgerare de ceaţă-cenuşie, o reflexie în vizorul auriu neted, ceva dinapoia lui Mahit la care Însoritul se uită prea mult timp, parcă interminabil… după care coborî ochii. Poate că se consulta prin intermediul tovarăşilor săi cu Şase Palme Întinse. Conspiraţie despre conspiraţie. Într-adevăr, Mahit era paranoică. Nimeni nu le urmărea, şi Ştiinţa nu complota cu Războiul pentru a-l detrona pe Împărat, şi nu existau proteste pe străzi, şi explozia din Piaţa Centrală Nouă fusese un accident circumstanţial, nu împotriva ei, ci împotriva a ceva deloc asociat cu ea, un gest reprezentativ pentru poporul lui Odile – cu certitudine.

Însoritul le făcu semn ei şi lui Zegras Trei să treacă, cu un gest atât de brusc, încât Mahit fu chiar surprinsă: fiori de adrenalină ca nişte picături, fierbinţi şi reci, îi lunecau pe şira spinării. Trecerea prin uşa deschisă în peretele interior al Oraşului i se păru ca intrarea în botul unui animal. Se închise în urma lor şi Mahit se gândi la dinţii circulari de pe fălcile unor paraziţi din staţie, dintre cei care trăiau în spaţii foarte înguste şi se hrăneau cu izolaţiile cablurilor electrice.

La lumina zilei, complexul palatului era mai senin decât oricare alt loc. Pereţii jucau rolul ăsta. Pereţii ţineau la depărtare semnele vizibile de tulburări. Drumul până la Ministerul Ştiinţelor fu relaxat, în aer plutea parfumul omniprezent de flori teixcalaanli, având intensitatea pişcătoare a piperului, combinată cu bogăţia moscului alb. Razele soarelui erau

înfrigurate, iar Mahit nu-şi putea linişti bubuitul constant al bătăilor inimii.

– Ţin extrem de mult să ieşim din situaţia asta fără să declarăm război ori supunere sau fără ca tu să fii răpită de cei mai buni *ixplanatl* ai lui Perlă Zece pentru a-ţi face experimente pe creier, zise Zegras Trei.

– Îţi pot promite că nu va fi nicio declaraţie de război, îi răspunse Mahit ridicând ochii la floarea din oţel argintat a Ministerului Ştiinţelor, cu decoraţiunile în basorelief incrustate cu perle ce arătau traseele particulelor subatomice şi formele proteinelor. Eu nu deţin autoritatea respectivă.

– Minunat! Ne vom descurca bine.

Înăuntru urmă un episod din dansul de acum familiar al protocolului Înaltei Curţi Teixcalaanli. Zegras Trei făcu prezentări şi confirmă întâlnirea pe care o aveau cu Perlă Zece; Mahit se plecă peste vârfurile degetelor; îşi înclină corpul sub un unghi care i se păru corect şi nu conta de fapt dacă o făcuse propriul instinct sau rămăşiţele prezenţei pâlpâitoare a lui Yskandr.

Ea şi *asekreta* fură conduse într-o sală de conferinţe fără ferestre, cu scaune banale şi deschise la culoare în jurul unei mese banale şi deschise la culoare, fără decoraţiuni, cu excepţia unei benzi discrete din acelaşi basorelief incrustat cu perle, care dădea ocol pereţilor pe sub panourile de comutare a luminii. Acolo aşteptară.

Zegras Trei bătu darabana cu unghiile pe tăblia mesei, un gest de nervozitate pe care Mahit nu-l mai observase la ea. Staţiala se obişnuise să se joace, fără să-şi dea seama, cu maşinăria imago a lui Yskandr pe care o ţinea în buzunarul jachetei şi nu o dată se silise să se oprească; în plus, se gândea întruna dacă nu cumva mesajul lipit de pielea ei pe sub cămaşă va trosni dacă ea respira prea adânc, deşi acesta nu făcea absolut niciun zgomot. Intrarea lui Perlă Zece prin uşa sălii fu o uşurare. Acum că el era aici pentru a sta de vorbă, ea putea să facă totuşi ceva. Aşteptarea nu… dădea rezultate în clipa de faţă. Nu dădea rezultate absolut deloc.

– Bună ziua, ministrule, rosti ea şi se ridică.

– Bună ziua, ambasadoareo. Mă bucur să te văd. Auzisem că ai dispărut!

Aha… Deci aşa urmau să joace în continuare. Era destul de corect – ultima dată când se întâlnise cu Perlă Zece, ea îl manipulase pentru newsfeedurile de

la banchetul oferit de împărat pentru concursul de oraţii. Probabil că merita să fie nevoită să-şi croiască drum prin orice interpretări născocite de Teslă Nouăsprezece despre absenţa ei din palat.

– Am ştiut tot timpul unde am fost, zise ea şi, în timp ce vorbea, îşi dădu seama că trebuia să-şi abandoneze postura anterioară de barbară şi provincială.

Acum nu avea rost să mai recurgă la deghizarea aceea şi oricum nu avusese succes cu ea. Cel puţin doi oameni încercaseră s-o asasineze, o dată cu o floare otrăvită şi o dată printr-o ambuscadă în propriul apartament. Faptul că era barbară – aparent, o pavăză – n-o făcuse mai puţin vulnerabilă decât dacă ar fi fost o manipulatoare politică. Acum putea să fie onestă. O barbară inteligentă, cum o numise Teslă Nouăsprezece.

Perlă Zece râse politicos.

– Sunt sigur în privinţa asta! Ce mod fermecător de exprimare. Cum te pot ajuta, ambasadoareo?

Când stabilise întâlnirea aceasta, Mahit plănuise să afle dacă Yskandr fusese într-adevăr atât de evident în intenţia lui de a vinde tehnologia imago lui Teixcalaan, încât să intre în conflict cu Ştiinţa – o întrebare care acum abia dacă mai conta. Yskandr era mort, iar cel căruia îi vânduse tehnologia imago era Împăratul. Ea trebuia acum să afle mai degrabă pe cine susţinea Perlă Zece la succesiune, astfel încât să poată înţelege dacă el dorea să aibă de-a face cu anexarea lui Lsel şi dacă putea fi manipulat în favoarea ei pentru a opri războiul.

– Nu vreau să zăbovesc la subiecte neplăcute, începu ea, utilizând oricât de multe timpuri verbale dorea, fiindcă acum nu mai avea niciun rost să se prefacă ignorantă faţă de ministru, dar aş dori foarte mult să ştiu – atât pentru propriile interese, cât şi pentru sănătatea mea, înţelegi? – ce ai discutat cu predecesorul meu în seara morţii sale.

Simţi cum Zegras Trei îşi îndreptă spinarea lângă ea, privind-o cu multă atenţie.

Perlă Zece îşi încrucişă degetele. Toate inelele lui scânteiară, chiar şi sub lumina aceea fluorescentă.

– Te îngrijorează să nu comiți o greșeală similară? întrebă el. Predecesorul tău a mâncat ceva toxic pentru el, asta a fost tot. Din păcate. Conversația noastră n-a avut ca subiect obiceiurile lui alimentare. Sunt convins că vei putea evita consumarea de alimente similare, dacă vei fi grijulie.

Mahit surâse cu toți dinții. Barbară. Dar insistentă.

– Nimeni nu specifică exact ce anume a mâncat el. Este o omisiune fascinantă.

– Ambasadoareo, spuse Perlă Zece, vorbind fără grabă, de parcă ar fi vrut s-o convingă de ceva. Te-ai gândit că poate există un motiv pentru omisiunea aceea? Există multe alte subiecte de care ne-am putea ocupa în mod profitabil acum. Poate să discutăm despre factorii de nutriție hidroponică, comparativi între populațiile mici și populațiile mari? Putem învăța foarte multe unii de la alții – Lsel și Teixcalaan.

Era inoportun, gândi Mahit, să se înfurie. Furia îi tocea tăișul vocabularului. Și totuși, se întâmpla. Era la fel de mânioasă pe cât fusese în biroul lui Buclă Opt.

Îl privi drept în ochi.

– Perlă Zece, aș dori să știu de ce predecesorul meu a murit când se afla în grija ta.

Nu era tocmai o acuzație. (Era o acuzație, dar nu una directă.) Zegras Trei își pusese palma pe genunchiul lui Mahit, prevenitoare și caldă.

Perlă Zece suspină, ușor resemnat, ca și cum se pregătea să facă negreșit ceva neplăcut, dar necesar, de pildă, să arunce o mâncare stricată.

– Activitățile și propunerile ambasadorului Aghavn nu erau potrivite. În cursul unei mese perfect civilizate, în care i-au fost oferite multiple oportunități de a se răzgândi, el a dat de înțeles că era pregătit în orice moment să inunde piețele teixcalaanli cu tehnologie care avea să tulbure însăși funcționarea societății noastre și că părea să fi corupt sau influențat Glorioasa și Strălucitoarea Sa Maiestate Imperială. Ca ministru al Științelor, era responsabilitatea mea să mă ocup de amenințarea reprezentată de el.

– Așa că l-ai ucis, spuse Zegras Trei fascinată.

Perlă Zece o privi inexpresiv.

– Ținând seama de situația curentă, rosti el și făcu un gest de cuprindere spre Mahit, de parcă ar fi inclus-o și circumscris-o în starea generală a afacerilor diplomatice teixcalaanli, pentru ca după aceea s-o concedieze odată cu ele, văd prea puține motive ca să neg că, în timp ce el murea, nu am intervenit medical. Dacă ambasadoarea Dzmare dorește să declanșeze o anchetă de malpraxis medical, sunt sigur că ar putea începe prin a se adresa Judiciarului.

Oare influența ei scăzuse atât de mult, în două zile de tulburări în Oraș și în guvernare, încât Perlă Zece putea nu numai să admită senin că-și eliminase oponentul politic – „neintervenție medicală“ fusese pentru urechile legaliste ale lui Zegras Trei și nimic altceva, Mahit știa la ce se referise când o spusese –, ci și să fie sigur că ambasadoarea nu avea trecere la nimeni de la Curte care să fi fost dispus să-l pedepsească pentru asta? În mod limpede, Perlă Zece credea că Ministerul Științelor era fără de prihană pentru oricine avea să moștenească tronul imperial…

…Și la fel de limpede, el credea că Direcție Șase nu mai dorea, fără Yskandr Aghavn și tehnologia pe care i-o făgăduise acesta, să apere Stația Lsel sau pe oricare dintre cetățenii ei. Ca atare, nu mai avea nevoie de Mahit, dacă aceasta nu avea să încerce să inunde piața cu mașinării pentru nemurire – nu-i mai era necesară decât ca orice alt ambasador al unui stat-satelit mic, de la periferia lui Teixcalaan.

Înțelegerea, așa cum spusese Nemțișor Treizeci la concursul de oratii, referindu-se – așa cum Mahit nu înțelesese atunci – la înțelegerea dintre Împărat și Yskandr, *nu mai era valabilă*.

Stațiala reuși să-și păstreze glasul egal și vocabularul imaculat și lansă un satelit de testare pe orbita conversației:

– Nu aș începe de la Judiciar, ministrule. Dacă aș avea nevoie de sfaturi, aș începe chiar de la *ezuazuacatlim* ai Împăratului. Acolo am găsit protecție.

– Serios? spuse Perlă Zece. Mă bucur atunci; asta e o schimbare în bine.

– Chiar așa? întrebă Mahit și așteptă.

Începea să suspecteze că Perlă Zece dorea să vorbească, dorea s-o facă să se simtă lipsită de puteri prin vorbele sale. Degetele lui Zegras Trei aveau să-i

lase vânătăi pe coapsă, într-atât de tare o strângeau.

– Lăudata ta gazdă, Excelenţa Sa Teslă Nouăsprezece, a rămas nemişcată, exact ca mine, spuse Perlă Zece. La cina aceea, poate că eu am apărat interesele ministerului meu, şi astfel ale întregului Imperiu, dar ea mi-a îngăduit s-o fac.

Mahit simţi o claritate de gheaţă. Şi-o aminti pe Teslă Nouăsprezece spunându-i mi-a fost prieten în timpul ceaiului – îşi aminti familiaritatea viscerală, neurochimică a reacţiei lui Mahit faţă de *ezuazuacat*, felul cum partea din ea care era Yskandr dorea să fie lângă Teslă Nouăsprezece şi să se simtă bine, să se simtă provocat şi-n siguranţă în acelaşi timp – îşi aminti cum Teslă Nouăsprezece o privise pe holul biroului ei, se uitase la ea cum ridica floarea otrăvită şi apleca fruntea, pregătindu-se s-o miroasă. Ar fi putut să fi rămas în arcadă, nemişcată şi tăcută în costumul ei alb, fără să intervină deloc.

Dar intervenise. Dintr-un motiv necunoscut, *ezuazuacat* îi salvase viaţa lui Mahit. Chiar dacă n-o salvase pe a lui Yskandr.

– Apreciez avertismentul, reuşi ea să rostească.

Minţea fără să clipească. Putea să mai mintă puţin. Recurse la tremur, confuzie, tulburare. (Era într-adevăr tulburată.)

– Au avut loc unele incidente neplăcute… am primit o floare ce avea efecte toxice… crezi…

– Mie, o întrerupse Perlă Zece, nu mi se va înscena o asasinare floral. Eu sunt un bărbat modern, iar Ministerul Ştiinţelor nu este doar botanic.

– Nu intenţionam să sugerăm, interveni Zegras Trei, că Ministerul Ştiinţelor este doar botanic.

Pauza ce urmă se prelungi la nesfârşit, iar Mahit se întrebă care dintre ei trei va ceda primul, fie răcnind, fie hohotind isteric.

– E ceva ce ai dori să sugerezi, ambasadoareo? vorbi în cele din urmă Perlă Zece. Ţinând seama de faptul că eu nu am trimis pe nimeni cu o floare pentru a te lichida.

– Mi-ai definit foarte clar poziţia, zise Mahit. Voi lua legătura după ce situaţia se va linişti, dacă noi doi vom sfârşi prin a avea ceva să ne spunem.

Hidroponică. Am reținut.

***

După ieșirea din Ministerul Științelor, Zegras Trei o duse pe Mahit la un restaurant. Staţiala îi îngădui s-o facă, protestând doar cu jumătate de gură – *Ultima dată când am încercat chestia asta, a avut loc un act de terorism local* – și i se replică: *Ultima dată am făcut rezervare; acum nimeni nu știe unde suntem. Nu se va întâmpla nimic.* Era plăcut să stea jos în spațiul uriaș și luminat discret, cuibărită atât de aproape de peretele unui separeu, și niște străini să le aducă mâncare ei și lui Zegras Trei.

Se gândi doar trecător la posibilitatea de a fi otrăvită, când îi sosi supa, dar decise că în clipa aceea nu-i păsa.

– Cred că te-ai descurcat foarte bine, rosti *asekreta* și tăie o felie subțire de carne din felul ei de mâncare ce părea să fie jumătate dintr-un animal.

Mahit fu oribil de ispitită de aroma cărnii și în același timp ușor oripilată: avea prea mult sânge ca să fi fost crescută într-un laborator. Carnea aceea fusese cândva o făptură vie, care respirase, iar acum Zegras Trei o mânca.

– Nu sunt sigură ce altceva aș mai fi putut face, după ce el a mărturisit că l-a asasinat pe Yskandr și că absolut nimănui nu-i pasă de asta, spuse ea.

Zegras Trei înveli carnea într-o petală mare, alb-purpurie, de floare. Comandase un teanc întreg și le folosea ca pe niște lipii – un mijloc de transport al cărnii din farfurie spre gura ei.

– Să plângi, răspunse ea. Să juri răzbunare. Să încerci un act de violență imediată.

– Nu sunt o eroină dintr-un poem epic, zise staţiala.

Dispreţui imediat rușinea și inadecvarea pe care i-o cauza rostirea acelor cuvinte; ea n-ar fi trebuit să dorească să fie o teixcalaanli încă, să emuleze o recreare de literatură. Nu după săptămâna asta.

Lipia-petală fu unsă după aceea cu un sos verde-intens, care părea simultan un condiment și un adeziv structural, iar Zegras Trei mușcă apoi cu poftă. Și vorbi cu gura plină:

– Am zis că te-ai descurcat bine, da? Așa este. Nu știu ce intenții ai în continuare, dar ai gestionat întâlnirea precum cineva născut în palat sau cel puțin ca o *asekreta* pregătită.

Mahit simți cum i se colorează obrajii.

– Apreciez cuvintele astea.

Între ele două – Zegras Trei zâmbitoare, cu ochii larg deschiși, caldă și înțelegătoare, Mahit perfect conștientă că obrajii îi erau roșii, roșii ca petalele sau precum carnea pe care o mânca *asekreta* – se simțea o încordare. Mahit înghiți un nod. Găsi ceva ce să spună.

– Lăsând deoparte mărturisirea crimei, începu ea și se simți recompensată când Zegras Trei își îndreptă spinarea și păru mai atentă – *aha, probleme de rezolvat!* –, Perlă Zece este foarte interesat de hidroponică. Hidroponica noastră este bună, totuși nu dintre cele care să poată hrăni o planetă întreagă. Nu știu de ce ar dori să stea de vorbă cu mine, decât dacă nu s-a întâmplat vreo neregulă la algoritmul Orașului pentru creșterea hranei…

Și descoperi că, vorbind acum, era interesant ceea ce găsise să spună.

– O neregulă similară celei din algoritmul Orașului pentru securitate.

– Te referi la atacurile Orașului. Așa cum am pățit eu în Piața Centrală Nouă. Și… ceea ce se întâmplă cu Însoriții. Dacă se întâmplă ceva cu Însoriții.

Mahit aprobă din cap.

– Perlă Zece a devenit ministru grație algoritmilor lui perfecți. Mai întâi, metroul, când a integrat toate liniile disparate într-un unic sistem algoritmic, controlat de IA, apoi aparatul de securitate al Orașului. Da?

– Da, zise Zegras Trei. Dar, că veni vorba, cum ai aflat asta? S-a întâmplat… oho, eu încă nici nu terminasem grădinița.

Staţiala ridică din umeri.

– Ai fi surprinsă dacă spun *tehnologie imago, dar care nu funcționează cum mă așteptam*?

– De acum nu – nu mă mai surprinde.

Un alt surâs dintre acelea, stranii și calde.

Mahit nu izbutea pur şi simplu să mențină contactul vizual când Zegras Trei

făcea așa.

– Ai spus că anul trecut au fost opt atacuri ale Orașului. Noaptea, când mergeam spre apartamentul meu. Cu cât a însemnat mai mult decât în anul anterior?

Zegras Trei înclină ușor capul într-o parte.

– Cu șapte. Vrei să sugerezi că algoritmul are greșeli?

– Sau că este utilizat greșit. Perfecțiunea unui algoritm este dată de perfecțiunea celui care l-a conceput.

– Ah, reacționă Zegras Trei încântată, asta-i inteligent. Dacă vrei să te răzbuni pe Știință pentru o ucidere, ucizi reputația de imparțialitate a Științei.

Era extrem de satisfăcător când Zegras Trei o înțelegea fără să fie nevoită să explice în amănunt.

– Mai precis, reputația lui Perlă Zece, aprobă Mahit din cap, deoarece asta i-a adus ministerul – conceperea acestui algoritm, care acum rănește *cetățeni perfect normali ai Imperiului*.

– Îmi place, zise *asekreta*. Vom avea nevoie de niște oameni de știință – un *ixplanatl*, pentru ca afirmația să pară validă – și de cineva care să distribuie cât mai larg raportul – mai ales dacă este conectat cu Războiul, acela va fi un ac interesant care să tragă ața…

– O vom trage. După ce mi se va permite să revin în apartament. După ce toată nebunia asta se va mai… potoli.

Zegras Trei făcu o grimasă, apoi se întinse și o bătu ușor pe Mahit pe dosul mâinii.

– Ce vrei să faci chiar acum? Tot… chestia despre care am discutat mai devreme? Cu mașinăria? În timp ce comandam mâncarea, am primit un mesaj de la Azalee Doisprezece, care a găsit un medic aflat la jumătate de provincie depărtare.

Asta părea prima veste bună pe care ambasadoarea o auzise după foarte mult timp. Pielea o furnică, ușurare și surescitare, ca un soi de teamă amețitoare.

– Da, zise ea. Acum voi avea nevoie încă și mai mult de cifrul acela. Trebuie să fac ceva. Să schimb ceva. Să transform situația.

Zegras Trei o privi, cu capul uşor aplecat într-o parte. Mahit dorea să-şi ferească ochii. Tocmai sugerase că se pregătea să intervină în actualul haos politic. Dacă exista un moment în care ataşata ei culturală să facă un pas înapoi, să bată în retragere…, dar *asekreta* se mulţumi să aprobe din cap şi zise:

– Eu aş fi îngrozită.

– Cine zice că eu nu sunt?

– Tu ai mai făcut asta.

– Am fost operată de persoane mult mai experte decât orice ne-a găsit Azalee Doisprezece.

Zegras Trei păru gata să se zbârlească din cauza acelei insulte la adresa tehnologiei medicale teixcalaanli, dar transformă totuşi gestul într-o ridicare din umeri.

– El cunoaşte mulţi oameni. Tot felul de oameni. Sunt convinsă că persoana asta are cel puţin idee despre ceea ce face.

– Dacă voi muri sau dacă îmi voi fi pierdut minţile când mă trezesc, zise Mahit, vreau să-i spui următorului ambasador Lsel – dacă va exista un alt ambasador – absolut totul. Cât mai mult posibil, totul odată.

– Dacă vei muri, Ministerul Informaţiilor nu mă va lăsa să mă apropii de următorul ambasador Lsel şi nici de vreun alt ambasador.

Mahit trebui să zâmbească.

– Atunci o să-ncerc să nu mor.

– Bun. Vrei unul din astea?

– Poftim?

– Un sandvici. Te tot holbezi la el.

Gura staţialei se umplu cu salivă.

– A fost un animal? Înainte să devină mâncare.

– …Da? zise Zegras Trei. Mahit, ăsta-i un restaurant bun.

Ea avea să moară probabil în urma unei operaţii experimentale pe creier, toţi aliaţii ei cu excepţia a doi agenţi din Ministerul Informaţiilor fie dispăruseră, fie erau suspecţi, iar Teixcalaan avea în mod clar să-i înfulece căminul pe nemestecate cu dinţi-nave însângeraţi.

– Da, rosti, vreau unul.
Carnea, când o gustă, îi înflori suculent pe limbă

CAPITOLUL CINCISPREZECE

„Călţunaş Trei, supervizor Control Trafic Central Nestemata Lumii, către Nava-amiral Imperială *Apusuri iluminate Douăzeci*: RUGĂM CONTACTAȚI CONTROL APROPIERE TC IMEDIAT DUPĂ INTRAREA ÎN SPAȚIUL AERIAN CONTROLAT FĂRĂ AUTORIZARE SAU COMUNICARE DECLARAȚI INTENȚIE ȘI VECTORI PENTRU CTC SĂ DIRECȚIONEZE TRAFICUL DIN JUR CONTACTAȚI CONTROL APROPIERE TC PE FRECVENȚA UNU OPT ZERO VIRGULĂ CINCI REPETĂM NAVA-AMIRAL IMPERIALĂ *APUSURI ILUMINATE DOUĂZECI* AȚI INTRAT ÎN SPAȚIUL AERIAN CONTROLAT FĂRĂ AUTORIZARE SAU COMUNICARE VĂ ROG CONFIRMARE.“

Comunicare prin satelit, 251.3.11-D6

„«INTEROGARE/autoriz:Onchu(Piloți)/ultimă accesare»
«Mașinărie imago 32675(Yskandr Aghavn) ultimă accesare de Medical (Neurochirurgie), 155.3.11-D6 (calend. teix.)»
«INTEROGARE/autoriz:Onchu(Piloți)/toate accesările»
«câmp prea mare»
«INTEROGARE/autoriz:Onchu(Piloți)/toate accesările *.3.11»
«Mașinărie imago 32675 (Yskandr Aghavn) accesată de Medical (Neurochirurgie), 155.3.11-D6 (calend. teix.); Medical (Întreținere), 152.3.11-D6; Aknel Amnardbat pentru Moștenire, 152.3.11-D6; Medical (Întreținere), 150.3.11-D6; Medical (Întreținere), 50.3.11-D6 […].»“

Înregistrarea interogărilor adresate bazei de date imago a Stației Lsel de către Dekakel Onchu, 220.3.11-D6 (calendarul teixcalaanli)

Înapoi în metrou și pe lângă alt punct de control; Însoriții erau toți nemișcați, toți aurii și atenți. Erau mai puțin preocupați de cei care ieșeau din complexul palatului decât de cei care intrau, ceea ce nu era surprinzător, dar Mahit fu oricum extrem de agitată când trecu printre ei. Se întrebă dacă un algoritm putea să perceapă planuri, dacă putea să simtă încordarea vinovăției; dacă un algoritm, chiar și unul alcătuit din oameni care, cel puțin la un moment dat, fuseseră teixcalaanlitzlim, ar fi putut observa conversația dintre ea și Zegras Trei din restaurant și ar acționa pentru a le opri înainte ca ele să mai poată face ceva. Și, oh, cât își dorea să dispună de timp pentru a afla dacă Însoriții mai erau teixcalaanlitzlim, ținând seama de atitudinea Teixcalaan declarată față de amplificările neurologice și de faptul că toți Însoriții se întoarseră totuși să le privească pe ea și pe Zegras Trei când trecură, o rotație colectivă precum mișcarea inevitabilă a unui satelit în jurul unei stele, șapte căști aurii răsucindu-se la unison.

Mahit era pregătită ca ei să dorească în cazul cel mai fericit să-i mai pună niște întrebări despre mortul din apartamentul ei; de acum trecuseră două zile și cu siguranță cineva precum Conifer Unsprezece, care putuse intra la banchetul concursului de oratii al Împăratului, avea familie, asociați, prieteni vechi din armată. Cineva care să se agite, cineva care să ceară dreptate.

Totuși, Însoriții părură doar să se consulte între ei, după care le lăsară să treacă fără niciun cuvânt. Poate că Mahit era protejată? Dacă algoritmul îi controla pe Însoriți, era posibil ca nu numai o persoană să-l influențeze – nu doar ministrul de Război sau Perlă Zece însuși, ci și… altcineva. Mahit își reaminti de întrezăririle acelea cenușii, agenții Judiciarului (sau mirajele Judiciarului), și privi în jur. Nu-i putea zări, dar asta nu însemna că ei dispăruseră. Mergând mai repede acum, ținând ritmul cu Zegras Trei cu pași iuți și mici, se gândi la jurisdicție în legea teixcalaanli. Dacă Judiciarul o urmărea, poate că Însoriții nu cutezau să intervină. Ar fi trebuit cu adevărat să fi studiat complexitatea Codului Penal, nu doar legile ce guvernau mișcarea și activitățile barbarilor.

Ar fi trebuit să fi făcut multe. În metrou, cu *asekreta* îndrumând-o către staţia centrală, Mahit încă putea simţi pulsul ce-i gonea în vârfurile degetelor, bătând alături de zumzetul mereu prezent acolo al neuropatiei periferice.

– Încă nu sunt arestată, murmură ea.

Expresia lui Zegras Trei alternă între râs şi ceva ce părea o dorinţă disperată de a-i spune staţialei să tacă.

– Nu încă.

Mahit îi surâse larg. Isteria era molipsitoare. Pe neaşteptate, avu impresia că era din nou un copil care se juca pe coridoarele Staţiei cu prietenii, păstrând un secret pe care adulţii nu trebuiau să-l ştie. Când respira profund, bandajul ce-i fixa mesajul peste coaste o apăsa, ca un memento.

Nodul central de transport pentru Provincia Ultracentral – aceea care adăpostea şaptesprezece milioane de teixcalaanlitzlim, palatul, Oraşul Central, provincia în care Mahit se aşteptase să îşi petreacă, de fapt, cea mai mare parte a carierei de ambasadoare – era o clădire enormă, monumentală. Se ivi când ele suiră scara lungă de la metrou: un edificiu uriaş, încununat cu un dom ce acoperea jumătate din cer, înconjurat de turnuri ascuţite ca nişte spini, o clădire-ciulin din beton şi sticlă. În spatele ei se întindeau lujerii şi cârceii şinelor maglev, ca un gigantic sistem de viţă-de-vie contorsionate, răspândite în evantai. Mahit ştia versurile din „Clădirile“ cu care începea descrierea acestei staţii: *indestructibil, multifaţetat, ochiul care ne trimite/ cetăţenii să observe*. Semăna într-adevăr cu un ochi, ochiul unei insecte – faţetele sclipeau. Când literatura teixcalaanli vorbea despre *ochi*, se referea adesea la *atingere* sau la capacitatea de a produce efecte – un ochi vede, un ochi schimbă ceea ce vede. Pe jumătate – mecanică cuantică, pe jumătate – naraţiune.

Totul era doar o naraţiune în Teixcalaan, chiar dacă mecanica cuantică era de un oarecare ajutor.

– Unde ne întâlnim cu Azalee Doisprezece? întrebă Mahit.

Ar fi fost foarte uşor să te pierzi în clădirea asta – să dispari în fluxul de continuă mişcare, teixcalaanlitzlim venind şi plecând, o curgere ca a apei.

– În Sala Mare, lângă statuia lui *ezuazuacat* Telescop Unu, răspunse Zegras

Trei. Va fi evidentă; a fost realizată în perioada când statuile erau extrem de strălucitoare şi de asemenea foarte mari – aşa era moda acum două sute de ani. Practic, Telescop Unu este numai din sidef.

O statuie enormă, acoperită cu interioare de cochilii, care trebuie să fi fost culese dintr-un ocean real. Încet. De-a lungul timpului. Lui Mahit îi venea din nou să râdă şi nu-şi putea da seama *de ce*, de ce nu se poate calma, de ce totul era însoţit de senzaţia aceea de năvală spre un accident inevitabil. *Vei fi supusă unei operaţii de neurochirurgie experimentală, ăsta poate fi motivul*, gândi ea şi încuviinţă din cap spre Zegras Trei.

– Să mergem, atunci.

Îi văzură pe agenţii în costume cenuşii ai Judiciarului, îi zăriră cu adevărat, nu doar în imaginaţia ambasadoarei, chiar la intrare. Stăteau acolo, prea nepăsători, prea atenţi, când ele intrară. Mahit nu era suficient de ameţită de apariţia bruscă a arcului clar al Sălii Mari – un dom din sticlă în consolă ce se întindea imposibil de lat – ca să nu observe că-i examinau cu grijă pe toţi cei care intrau pe uşile acelea. Când îl văzu pe altul dintre ei mergând ca un navetist neatent prin faţa ghişeelor de bilete, dar fără să cumpere unul, o înghionti uşor pe Zegras Trei.

– Ceţoşii. Crezi că ne-au urmărit?

– …Nu sunt sigură, murmură *asekreta* aproape neauzit în hărmălaia de teixcalaanlitzlim care-şi căutau trenurile. Este posibil ca unul să fi fost pe stradă în faţa apartamentului lui Azalee Doisprezece şi să ne fi urmărit, dar chiar dacă a fost aşa, el ar fi plecat până să fi ieşit noi de la Ştiinţă, pe când ăştia erau aici înainte de sosirea noastră…

Existau multe motive pentru care Judiciarul să caute persoane ce semănau cu ele, începând de la *Buclă Opt mi-a reconsiderat utilitatea* şi ajungând la *profanarea ilegală a cadavrului lui Yskandr*. Deşi această ultimă acţiune ar fi fost opera lui Azalee Doisprezece.

– Nu cred că ne caută pe noi, continuă Mahit. Îl caută pe… Nu voia să-i folosească numele. Îl caută pe Petală. Din cauza maşinăriei.

Zegras Trei blestemă în barbă.

– Iar pe noi ne-au urmărit doar fiindcă am ieşit din apartamentul lui, iar

apoi… Ne-am purtat nevinovat, am mers la o întâlnire şi apoi la prânz, nu noi suntem obiectivele.

Încă o dată, Mahit se gândi la jurisdicţie. Poate că ele nu fuseseră obiectivele agentului care le urmărise, dar fuseseră urmărite şi poate că asta îi oprise pe Însoriţi să le aresteze imediat, atunci. Se pomeni cuprinsă de o stare în care o încercau simultan recunoştinţă şi furie. (Începuse să se obişnuiască deja cu combinaţia: dublarea aceea, stranietatea de a fi recunoscătoare pentru ceva de care nici măcar n-ar fi trebuit să aibă parte. Teixcalaan abunda în aşa ceva.)

– Poate că aşa este, zise ea. Îl poţi vedea pe el? Pe Petală?

Arătă din mână spre statuia lui Telescop Unu, o femeie enormă cu pieptul ca un butoiaş şi şolduri late, care strălucea în culori sidefii rotitoare din vârful piedestalului său. Nu-l putea zări pe Azalee Doisprezece nicăieri în apropiere.

– S-o ocolim, spuse Zegras Trei. Ca şi cum nu ne-am da seama ce se întâmplă aici. Relaxează-te. Încadrează-te în ritmul celor din jur.

Avea impresia că făcea parte dintr-un spectacol de holoviziune prost cu spioni şi comploturi. Indivizi necunoscuţi care pierdeau vremea într-un nod de transport, iar Mahit şi Zegras Trei se străduiau să nu atragă atenţia – cum ar fi putut o barbară şi o *asekreta*, încă în hainele crem-şi-flacără de la Curte, să nu atragă atenţia –, dar poate că pur şi simplu încercau să pară neconectate exact cu cel pe care se străduiau să-l găsească. Aşa ceva putea fi gestionabil.

Azalee Doisprezece nu se afla în spatele statuii lui Telescop Unu. Zegras Trei se sprijini de baza ei, perfect nonşalantă, aşa că Mahit o imită – se rezemă şi aşteptă. Încercă să vadă dacă putea zări vreo urmă a tânărului *asekreta* în marea de teixcalaanlitzlim. Nu izbuti. Erau prea mulţi şi prea mulţi semănau cu Azalee Doisprezece: bărbaţi scunzi, cu umeri laţi, păr negru şi piele cafenie, îmbrăcaţi în costume din mai multe straturi.

– Nu reacţiona când o să plec, murmură Zegras Trei. L-am văzut. Urmează-mă după ce ai numărat până la treizeci; este în umbră, lângă chioşcul cu mâncare, la două porţi mai departe – între porţile 14 şi 15.

Arătă repede cu bărbia, apoi porni, mergând aparent fără ţintă în direcţia chioşcului. Acesta anunţa vesel, sonor, holografic: PRĂJITURI SNACK:

AROMĂ DE LITCHI! şi DEGEȚELE DE CALAMAR: RECENT IMPORTATE! Mahit nu se putea imagina dorind să mănânce vreuna dintre ele. Zegras Trei cumpără ceva de la chioşc, după care dispăru în umbra acestuia în clipa când Mahit ajunse la treizeci şi se îndreptă într-acolo. Ea evită însă complet chioşcul, ocolindu-l şi ducându-se direct în spate, unde reclamele holografice asigurau distragere vizuală substanţială.

Azalee Doisprezece purta hainele cele mai neprotocolare în care-l văzuse Mahit vreodată: o jachetă lungă peste cămaşă şi pantaloni, toate în tonuri de roz şi verde. Chipul îi era încruntat, distras. Cețoşii îl căutau într-adevăr, sau cel puţin îl urmăreau. Pe moment nu păreau totuşi teribil de preocupaţi să-l aresteze.

– Păcat că nu există altă grădină acvatică în care să ne ascundem, şopti Zegras Trei aproape neauzită de ciripitul reclamei la PRĂJITURI SNACK. Bănuiesc că ăştia sunt urmăritorii tăi.

– Urmăritorii mei multiplicaţi, replică el. Când am ieşit din Judiciar, nu fusese decât unul.

– Pesemne că ţi-au filat apartamentul, zise Mahit. Credem că ne-au urmărit şi pe noi când am plecat, dar au renunţat când n-am făcut nimic neobişnuit.

Azalee Doisprezece râse, un sunet neplăcut, sugrumat, care se stinse iute.

– Probabil că ai ţinut-o pe Trestie foarte din scurt în lesă, ambasadoareo, ca să nu fi făcut nimic neobişnuit. Au trecut multe ore.

– Crezi că te-au reperat? întrebă Zegras Trei, ignorându-i cu graţie spusele.

– Da… dar nu se apropie. Nu încearcă să mă prindă, ci vor să ştie unde mă duc şi ne urmăresc până la…

Până la neurochirurgul fără licenţă. Mahit era sigură că dacă vor fi urmăriţi până acolo, întregul plan se va prăbuşi sub un maldăr de legalităţi şi arestări teixcalaanli.

– …Şi sunt între noi şi ghişeu. Nu-i pot lăsa să mă vadă cumpărând biletele, termină Azalee Doisprezece.

Zegras Trei era absolut calmă, complet concentrată: energia aceea pâlpâitoare din momentele de criză, dublată de determinare, pe care Mahit o găsea frustrant de admirabilă.

– O să iau eu biletele. După mine nu se uită nimeni. Tu și Mahit vă întâlniți cu mine peste două minute la poarta 26. Las-o pe ea să meargă în fața ta, este mult mai vizibilă, chiar dacă tu ești prostesc de drăgălaș și porți culori vii.

– Nu m-am îmbrăcat pentru acțiuni practice de spionaj, mormăi Azalee Doisprezece, ci pentru provinciile exterioare.

Zegras Trei ridică din umeri, le aruncă amândurora un zâmbet orbitor în stil teixcalaanli, cu ochii uriași pe fața ascuțită, apoi își scoase jacheta *asekreta*. O întoarse pe dos, dezvăluind căptușeala roșu-portocalie, își desfăcu părul din coadă și-l scutură, revărsându-l într-o perdea pe umeri, apoi își puse pe un braț jacheta acum roșie.

– Mă întorc, spuse ea.

– Ea pare echipată pentru acțiuni practice de spionaj, zise Mahit sec.

– Poate că Trestie este conservatoare în adâncul inimii, spuse Azalee Doisprezece admirativ, dar conservatorismul ei se extinde până la a considera Ministerul Informațiilor drept o unitate de infiltrare și extragere, cum fusese înainte de a deveni minister.

Mahit porni fără grabă. Ba chiar de-a dreptul încet, astfel încât să fie observată. O barbară înaltă, în haine barbare. Se străduia să se miște ca o stațială, ca o femeie obișnuită cu o gravitație mai mică decât a acestei planete – cineva încetinit – și simți ca pe o durere musculară liniștitoare un ecou al vremii lui Yskandr, când el se obișnuise cu atracția masei planetare.

– Și ce anume au fost Informațiile înainte de a deveni minister? întrebă ea, păstrându-și ochii asupra agenților îmbrăcați în cenușiu ai Judiciarului.

Aceștia n-o priveau. Se uitau după Azalee Doisprezece, care era ascuns în umbra ei mai înaltă. Ambasadoarea nu era importantă. Nu aici. Nu acum.

– Brațul de informații și analiză al lui Șase Palme Întinse, explică în barbă Azalee Doisprezece. Dar asta a fost acum sute de ani. Acum suntem civili. Îl slujim pe Împărat, nu pe orice *yaotlek*. Asta ajută la reducerea numărului de tentative de uzurpare…

Poarta 26 anunță plecarea unui tren de navetă din Provincia Ultracentral spre Podul Plopilor, cu opriri la Belltown Unu, Belltown Patru, Belltown Șase, Economicum și Podul Plopilor. Mahit și Azalee Doisprezece se opriră

lângă poartă. Azalee Doisprezece era lipit de perete și Mahit stătea cu fața spre el, camuflându-l cât putea mai bine. Poarta anunță plecarea trenului peste două minute. Stațiala putea simți ochii celor din Judiciar trecând peste ea – auzi pași fermi apropiindu-se și riscă o privire înapoi, peste umăr. O văzu pe Zegras Trei, arătând ca o tânără ce revenea de la universitate la casa dintr-o provincie exterioară, fără să semene deloc cu ea însăși, mergând spre ei… și câțiva anchetatori Judiciari în cenușiu, care veneau tot spre ei, dar din direcție opusă.

Când Mahit luă decizia, o făcu brusc. Avea să se îmbarce în trenul acesta, avea să-l găsească pe neurochirurgul secret al lui Azalee Doisprezece, nu avea să i se refuze accesul la memoria și capacitățile predecesorului ei, dacă era posibil să ajungă la ele. Iar agenții Cețoși puteau ști în ce tren suiau ei, dar în niciun caz nu știau *unde vor coborî*.

– Fugi, zise ea, fugi acum!

Îl prinse pe Azalee Doisprezece de mânecă și-l trase prin poartă, spre capsula aerodinamică negru-aurie a maglevului de navetă ce aștepta.

Trebuia să spere că Zegras Trei va alerga după ea – la naiba, o durea șoldul când fugea, încă nu se vindecase ca lumea…

Ușile trenului șuierară și se deschiseră ca un iris pentru ei, lin, apoi se închiseră la fel în urma lor.

– Sus, zise Mahit și Azalee Doisprezece o urmă la etajul capsulei.

Peste o clipă auzi primul anunț al plecării iminente – *Se închid ușile, vă rugăm îndepărtați-vă de peron!* – și speră că Zegras Trei reușise să urce, dar agenții Judiciari, nu și…

…Și încă gâfâia de efort când capsula se puse în mișcare, o deplasare grațioasă, fără sunet, fără frecare, iar Zegras Trei apăru suind treptele.

– N-au reușit, n-aveau bilete, zise ea, uite – sunt pe peron.

Căzu apoi pe un scaun, pufăind din greu. Mahit se uită afară. Pe peron, doi bărbați în cenușiu se micșorau rapid, odată cu accelerarea maglevului.

– A fost mai palpitant decât mă așteptasem, rosti ea neștiind ce altceva să spună.

Acum când… nu se terminase, dar era pusă pe pauză, stațiala își

conştientiza acut toate durerile. În niciun caz nu se găsea în forma cea mai bună pentru a fi supusă unei operaţii chirurgicale experimentale.

– Asta ar putea descrie întreaga mea săptămână de când ai sosit, comentă Zegras Trei şi-i întinse un bilet.

Mahit se înecă puţin, străduindu-se să nu râdă.

– Aşadar, continuă Zegras Trei nepăsătoare, dar în acelaşi timp determinată, cât de departe mergem? Iar persoana cu care ne vom întâlni are un nume sau continuăm tema spionilor amatori şi ne-nvârtim pe la colţuri de străzi, schimbând parole?

– O cheamă Portic Cinci şi vom coborî la Belltown Şase, răspunse Azalee Doisprezece.

Iar Zegras Trei şuieră încetişor printre dinţi.

– Tocmai *Şase*, zise ea.

Dincolo de ferestrele trenului, Oraşul gonea într-un haos strălucitor de oţel, aur şi sârmă. Mahit îl privi şi ascultă, fără să se concentreze prea tare – era genul de imersiune culturală neprotocolară despre care ştia din instruirea psihoterapeutică pe care o primise în Lsel că reprezenta una dintre trăsăturile ei cele mai bune. Să se desprindă – să plutească în noutate, s-o absoarbă, să internalizeze când era necesar. Avea nevoie de odihnă. Trebuia să fie cât mai calmă.

– Da, Belltown Şase. Ea este o *ixplanatl* neautorizată, unde crezi că ar trăi? Într-o zonă cu valoare imobiliară? zise Azalee Doisprezece, pe un ton defensiv.

– Dacă aş vrea să mă supun unei operaţii de chirurgie plastică, aş putea găsi o *ixplanatl* neautorizată în cartierul tău fără să străbat jumătate din provincie.

– Mulţumesc că mi-ai apreciat eforturile, dar este nițel mai greu să găseşti pe cineva dispus să deschidă craniul ambasadoarei.

O pauză scurtă. În timpul mersului, trenul producea un zgomot slab, un *ka-tank* repetat şi cumva liniştitor, pe care Mahit abia îl sesiza.

– Te apreciez cu adevărat, Petală, rosti Zegras Trei şi oftă. Ştii asta, nu? Atât doar că… a trecut o săptămână. Mulţumesc.

Azalee Doisprezece ridică dintr-un umăr, care o atinse pe Mahit.

– De acum încolo, îmi faci cinste pentru un an. Dar nu-i nimic. Cu plăcere!

După aproape o oră, trenul ieşi din Provincia Ultracentral – inima Oraşului, singurul loc prin care Mahit se aşteptase să meargă, cel puţin în primele trei luni ale mandatului ei de ambasadoare (rândul turismului avea să vină abia după ce se va fi stabilit, gândi ea, un sentiment îndepărtat al altei Mahit Dzmare, în alt univers, mai ospitalier) – şi pătrunse în Provincia Belltown. La început aproape că nu există nicio schimbare notabilă, cu excepţia pasagerilor, gândi staţiala, care erau în general puţin mai înalţi şi puţin mai deschişi la culoare decât *asekretim*. Dar treptat arhitectura se schimbă de asemenea, pe când trecură prin Belltown Unu şi Trei şi intrară în Belltown Patru, spre exterior, prin districte ce se întindeau ca un evantai; clădirile nu erau mai scunde, însă erau mai întunecate, mai puţin eterice, iar motivul constant al florilor şi luminii, al plasei de păianjen din Central era înlocuit de clădiri ca nişte sulițe, oprimant de înalte, cu roiuri de ferestre identice. Clădirile acelea blocau majoritatea luminii.

Pentru ochii lui Mahit, obişnuiţi cu coridoarele înguste din Staţia Lsel, lipsa bolţii cereşti albastre fu ciudat de confortabilă, ca şi cum putea înceta să mai ţină evidenţa unei sarcini mărunte şi sâcâitoare, pentru a se odihni; nu mai trebuia să se gândească la mărimea în sine a cerului. Se întrebă dacă teixcalaanlitzlim se gândeau la asta. Era probabil un semn de mană urbană, toţi oamenii aceştia strânşi laolaltă, blocând soarele.

Belltown Şase era încă şi mai ticsită, o grădină de sulițe de clădiri din beton cenuşiu – semiîntunecată din clipa când ieşiră din gară. Deasupra, cerul avea o nuanţă argintiu-albăstruie. Zegras Trei îşi trăsese capul mult între umeri, gârbovindu-se înaintea unui frig inexistent, iar asta explica în majoritate ce gândeau locuitorii din Central despre această provincie.

– Cum ai găsit-o pe Portic Cinci? îl întrebă Mahit pe Azalee Doisprezece, care le conducea pe străzile strâmte.

El ridică dintr-un umăr.

– Trestie ştie deja – îi plăcea să mă tachineze –, dar înainte să încerc la Informaţii, am încercat la Ştiinţă, însă n-am absolvit examenele de intrare. După un ciclu de examene, există mereu grupuri de studenţi nemulţumiţi.

Indivizi furioşi care stau de vorbă prin cafenele, pe reţele semilegale de mesaje pe norcârlige… încă mai ţin legătura cu vreo doi dintre ei.

– Ai… profunzimi neaşteptate, spuse Mahit.

Zegras Trei pufni, un sunet scurt şi ascuţit.

– Nu-l subestima fiindcă e drăgălaş, zise ea. N-a intrat la Ştiinţă, fiindcă obţinuse la Informaţii un punctaj prea mare ca să meargă altundeva.

– Indiferent de asta, rosti Azalee Doisprezece, una dintre prietenele mele vechi o cunoaşte pe Portic Cinci şi am încredere în ea că nu ne va trimite la o escroacă absolută. E bine?

– Pentru noi, e doar o escroacă parţială, comentă Zegras Trei.

Apoi Azalee Doisprezece le opri la uşa centrală a uneia dintre enormele clădiri-sulițe. Nu avea interfaţă norcârlig, ca uşile din Central şi din palat, ci o tastatură.

El apăsă cu degetul mare una dintre tastele de jos. Se auzi un sunet ascuţit şi plângăreţ, ca al unei sirene micuțe.

– Ea ştie că venim? întrebă Zegras Trei, iar în clipa următoare uşa cea mare făcu un click şi se deschise.

– Se pare că da, spuse Mahit şi intră ca şi cum nu s-ar fi temut câtuşi de puţin.

Apartamentul lui Portic Cinci se afla la parter, singura uşă deschisă de pe tot coridorul: o fantă cenuşiu-închis de întuneric. Femeia stătea în prag şi-i privi înaintând pe hol fără nicio expresie pe chip, în afară de un soi de evaluare răbdătoare. Din apropiere, nu semăna aproape deloc cu imaginea pe care o avusese Mahit în minte despre o *ixplanatl* neautorizată. Era firavă şi de înălţime medie, cu pometii teixcalaanli înalţi ieşind prin pielea arămie care căpătase culoarea cenuşie odată cu vârsta şi lipsa vitaminei D. Arăta, de fapt, ca o soră mai mare, una dintre femeile acelea care neglijau să-şi completeze formularele de cote de reproducere şi nu aveau genetica necesară pentru a fi bătute la cap de comisia pentru populaţie a Staţiei.

Cu o excepţie: unul dintre ochii ei nu era de fapt un ochi.

Putea să fi fost un norcârlig, dar cu foarte mult timp în urmă. Acum era o secţiune din metal şi plastic a ţestei ei, ale cărei margini erau acoperite de

piele răsucită, de mult vindecată, iar în centru, unde ar fi trebuit să se afle globul ocular, se găsea o lentilă telescopică. Strălucea vag roșu. Apertura i se lărgi, pe măsură ce Mahit se apropia.

– Tu trebuie să fii ambasadoarea, spuse Portic Cinci.

Glasul ei nu se potrivea nici cu normalitatea vârstei mijlocii, nici cu ochiul artificial. Era melodios, plăcut, ca și cum ar fi fost cântăreață în altă viață.

– Intrați și închideți ușa.

***

Portic Cinci nu era dedată ritualurilor politeții. Nu le prepară nimeni lui Mahit și însoțitorilor ei cești cu ceai – staționala se gândi la Teslă Nouăsprezece și, pentru o clipă, regretă absența unei senzații de sanctuar, chiar și pentru un prizonier – și nici nu fură invitați să ia loc, în ciuda prezenței unei sofale tapițate în brocart turcoaz tocit. Portic Cinci descrise iute un cerc în jurul ambasadoarei, ca și cum i-ar fi inspectat sănătatea generală, după care se opri în fața ei, cu umerii drepți și capul lăsat pe spate ca s-o privească în ochi. Tehnologia ce-i era montată în cap strălucea în locurile unde nu era transparentă, iar în părțile transparente Mahit putea să vadă până la osul gălbui și vasele de sânge roșu-trandafirii intens, izolat de aer.

– Unde-i mașina pe care vrei s-o instalezi în tine? întrebă ea.

Zegras Trei își drese glasul, un gest politicos, și zise:

– Poate că ar trebui să ne prezentăm.

– Ea este ambasadoarea Lsel, băiatul este cel care m-a contactat, iar tu ești o oficialitate din vârful ierarhiei palatului din Ministerul Informațiilor, care n-a mai fost în afara provinciei de când vă obligau să faceți excursii cu școala. Eu sunt cea pe care ați angajat-o. Ești mulțumită?

Zegras Trei lărgi ochii într-un surâs teixcalaanli formal, teribil de îndurerat.

– Desigur, zise ea, nu m-am așteptat la *ospitalitate* din partea ta, *ixplanatl*, dar m-am gândit că aș putea face eu încercarea.

– Nu sunt *ixplanatl*, răspunse Portic Cinci. Sunt un mecanic. Gândește-te la asta, *asekreta*, în timp ce vorbesc cu ambasadoarea ta.

– În capul meu există deja o mașinărie, spuse Mahit. Aici, în locul unde

trunchiul cerebral întâlnește cerebelul. (Se aplecă spre Portic Cinci și se răsuci pentru a-i arăta, apoi arătă cu degetul mare cicatricea micuță de pe ceafă.) Vreau s-o instalezi pe cea nouă exact acolo unde află acum asta, și în același fel. Porțiunea centrală se desface – și poate fi țesută la loc, iar conexiunile cu mașinăria exterioară se reîmbină.

– Și ce face mașinăria asta, ambasadoareo?

Mahit ridică din umeri.

– Este o formă de amplificare a memoriei. Cea mai simplă.

Nu era cea mai simplă, dar nu avea chef să partajeze mai multe după numai trei minute de interrelaționare grosolană. Portic Cinci arăta simultan interesată și neîncrezătoare, iar ambele expresii păreau firești pentru fața ei.

– Versiunea aceasta este stricată? întrebă ea.

Mahit șovăi, apoi încuviință din cap.

– Poți să descrii *în ce fel*?

Întrebările pe care le punea Portic Cinci difereau în mod subtil de genul de întrebări pe care Mahit le auzise de la Azalee Doisprezece sau Teslă Nouăsprezece, poate chiar de la Împărat, când le povestise despre mașinăriile imago: le simțea piezișe, fluctuante, sugerând spre scopul real, dar fără să insiste direct ca Mahit să-l dezvăluie. Staţiala înțelese că femeia aceasta trebuia să pună mereu astfel de întrebări, la tot felul de oameni care nu doreau să dezvăluie de ce aveau nevoie de neurochirurgie ilegală și se simți liniștită că nu era nici pe departe prima pacientă a lui Portic Cinci.

– Nu știu ce vei vedea când o să mă deschizi, începu ea. Este posibil ca defecțiunea să fie de natură mecanică și vizibilă. Este posibil… să nu fie așa. Mașinăria nu funcționează corespunzător și eu am simptome pe care le pot descrie doar ca fiind de neuropatie periferică, atunci când încerc s-o accesez.

– În ce punct al extragerii și înlocuirii ai dori să mă opresc, ambasadoareo?

Centrul roșu-strălucitor al ochiului artificial al lui Portic Cinci se dilată și se telescopă. Era ca și cum ar fi privit în inima alb-încins a carcasei unui laser.

– Am prefera ca ambasadoarea să nu fie vătămată, zise Zegras Trei.

– Bineînțeles că așa ai prefera. Dar nu craniul tău îl voi deschide eu, *asekreta*, așa că va trebui să aud răspunsul ambasadoarei.

Mahit se gândi ce dezastre era pregătită să tolereze. Niciunul dintre ele – tremurături, orbire, crize de epilepsie, moarte – nu părea teribil de important, comparativ cu întregul Teixcalaan îndreptat spre staţia ei, cu fălcile căscate la maximum. Până atunci, ea nu se mai simţise niciodată aşa: retezată de toate. Grăuntele minuscul al unui individ, pe planeta aceasta enormă şi mişunătoare, pe punctul de a încerca un experiment pe care nu l-ar fi aprobat nici chiar neurologii mult-lăudaţi din Lsel.

– Mi-ar plăcea să trăiesc, zise ea. Dar numai dacă este probabil că mi-aş păstra majoritatea facultăţilor mintale.

În spatele ei, Azalee Doisprezece scoase un sunet de protest.

– Serios, Mahit, spuse el, eu aş fi niţel mai conservator… Portic Cinci ia *în serios* vorbele cuiva…

Portic Cinci îşi lipi vârful limbii de baza interioară a dinţilor cu un pufnet scurt, meditativ.

– Votul acela de încredere este apreciat, zise ea atât de sec, încât Mahit nu fu complet sigură că era ofensată sau încântată. Vrei să rămâi vie şi agilă mintal. Bine, ambasadoareo. Şi cum eşti pregătită să plăteşti pentru această mică aventură?

Stupefiată, Mahit îşi dădu seama că nici măcar nu se gândise cum va plăti. Ea avea salariul de ambasador – pe care încă nu-l încasase şi avea unele îndoieli că va primi vreodată măcar un singur cec, dacă guvernul teixcalaanli continua să involueze – şi avea un cont în valută pe un cip de credit care nici măcar n-ar fi fost citit de alte bancomate decât cele din Lsel. Şi venise aici, cumva gândindu-se că operaţia aceasta va fi ca la restaurantele din palat – largheţea de mână a cuiva sau târgul politic al altcuiva. Era o prostie. Nu se gândise. Se comportase ca o…

…Oh, poate ca o nobilă teixcalaanli.

Rahat!

– Poţi să păstrezi maşinăria pe care o extragi, spuse ea. Şi poţi să faci cu ea orice doreşti, atâta timp cât asta înseamnă să n-o predai cuiva din Ministerul Ştiinţelor sau Împăratului.

– …Mahit, rosti Zegras Trei şocată.

Staţiala o privi şi strânse din maxilare faţă de felul în care toate liniile feţei lui *asekreta* se strâmbară într-o expresie de dezamăgire trădată. Oare chiar contase pentru ea atât de mult că Mahit respectase valorile teixcalaanli, acceptând modurile şi funcţiile birocraţiei teixcalaanli, precum şi cultura palatului? Iar acum ea oferea gratuit ceea ce Yskandr se străduise din greu să vândă. Da. Da, probabil contase şi ea nu dorea ca asta să fie adevărat, însă aşa era situaţia (nicio prietenie la urma urmelor, niciun aliat găsit întâmplător, doar interesul de sine, iar acela era dureros şi nu putea face absolut nimic în privinţa lui acum), iar Mahit nu avea nici timpul, nici energia necesare pentru a se justifica sau pentru a încerca să alunge dezamăgirea aceea.

Însă Portic Cinci spuse:

– S-a făcut.

Era ca şi cum Mahit îi dăduse să muşte dintr-un desert bogat în arome. Staţiala simţi că-i vine rău.

– O bucăţică de tehnologie piratată dintr-o cultură care practică *într-adevăr* neurochirurgia este mai valoroasă decât o expediţie în craniul tău, ambasadoareo. Mai doreşti şi altceva? Amplificarea vederii? Remodelarea liniei părului în ceva care până şi *asekreta* asta să considere atrăgător?

– Nu este necesar, zise Mahit străduindu-se să nu tresară.

Încercând să nu-şi schimbe câtuşi de puţin expresia. Perfect teixcalaanli, senină. Aşa cum o învăţase Yskandr. (Oare ea îl ucidea, o ucidea pe imago a ei, pe celălalt sine al ei? Oare acesta era preţul real pe care-l plătea: distrugerea persoanei care ar fi trebuit ea să devină, chiar dacă intenţiona să-l înlocuiască pe Yskandr tot cu el însuşi?)

– Cum vrei, spuse Portic Cinci. Exceptând evenimente aflate mai presus de controlul meu – nici chiar aici, în Belltown, nu suntem imuni la raidurile Însoriţilor şi-ţi voi preda maşinăria dacă viaţa îmi va fi pusă în joc –, promit că nimic din tehnologia ta extraplanetară nu va ajunge la cei care o doresc cel mai mult.

– Asta a fost o idee teribilă, zise Zegras Trei fără să se adreseze cuiva anume, iar Azalee Doisprezece îşi puse o mână pe braţul ei.

– Ştiu, încuviinţă Mahit, dar nu am realmente alternativă mai bună.

– Bănuiesc că *nu ai*, spuse Portic Cinci. Altfel nu te-ai fi aventurat niciodată aici. Haide în sala de operaţii. Să-i dăm drumul. *Asekretim*, o veţi avea înapoi în vreo trei ore… dacă o veţi mai avea înapoi.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

„PROGRAM DE INTERDICȚIE 22-6; DIN CAUZA SPORIRII TULBURĂRILOR CIVILE, ÎNSORIȚII AU INSTITUIT PROGRAM DE INTERDICȚIE ÎN URMĂTOARELE PROVINCII: CENTRAL-SUD, BELLTOWN UNU, BELLTOWN TREI […].“

Anunț public pe norcârlige și newsfeeduri, 251.3.11

„[…] În lumina circumstanțelor curente, Imperiul Teixcalaan solicită serviciile unui nou ambasador din Stația Lsel. Sfârșit mesaj.“

Comunicat diplomatic livrat de un curier de la bordul *Secerișului roșu al înălțării* guvernului Stației Lsel

Cu excepția curățeniei sterile, sala de operații a lui Portic Cinci nu semăna deloc cu sălile de plastic alb, pe care Mahit și le reamintea din Lsel. Consta dintr-o masă de oțel lustruit dispusă pe o platformă ajustabilă, înconjurată de o pădure de brațe mobile, cu instrumente și legături de fixare complicate. Stațiala se simțea ca în vis, cu totul ireal, când își scoase jacheta. Își păstră cămașa, cu secretele ei din Lsel încă fixate de piele. Portic Cinci păru indiferentă; o instrui scurt să se întindă pe burtă pe masă și-i asigură capul cu o colivie de bare capitonate și curele. Era absurd. Mahit avea să lase o străină să-i smulgă mașinăria imago într-o cameră dintr-un complex de apartamente de pe altă planetă. Ea spusese „da“, în mod repetat.

Yskandr, se gândi, întinzându-se pentru ultima oară, cu disperare, spre el,

iartă-mă, îmi pare rău… întoarce-te, te rog…

Tot tăcere. Nimic, doar furnicăturile cauzate de leziuni nervoase prin brațe, până în vârfurile degetelor.

Portic Cinci se apropie de ea cu o seringă pe al cărui ac sclipea o picătură de anestezic. Irisul ochiului artificial se căscă, un oblon circular metalic care se dilată; înțepătura acului în brațul lui Mahit fu ca un gând întârziat, precis conturat în fața miezului de laser alb al ochiului acela.

Se simți amețită. Mâinile lui Portic Cinci erau pe brațele ei. Își simțea fiecare oscior în parte, acolo unde apăsa oțelul. Ochiul laser se mări și mai mult – îi putea simți căldura – *avea să folosească ochiul ca să taie…*

***

Vid. Descompunere lentă, o rană descusută și lărgită, apoi cusută înapoi, amintirea unui întuneric ce o cuprindea, o coborâre, apoi – el se trezi în carne ne-surprinsă, un pâlpâit de oxigen inspirat cu ușurință, lent prin gât – ușurare, inițial, o ușurare atât de profundă încât îl ameți*a*, *respira*, bucuria intensă a plămânilor alimentați cu aer după ce nu putuse intra nicio moleculă de aer…

(fusese pe podea, pe podea și înecându-se, covorul îl apăsa pe obraz, iar acum obrazul lui era pe ceva rece)

O răsuflare încă și mai înceată, sub efectul unui drog…

(…*nu obrazul lui, plămânii erau prea mici, corpul era subțire și clocotitor de tinerețe și oboseală, amestecate fără probleme, iar el nu mai fusese atât de tânăr de decenii… era alt corp, un sine nou și mai mic, el era mort, nu?… mort și un imago, într-un corp nou…*)

Gura lui emitea sunete absurde, ascuțite. Nu putea să înțeleagă de ce.

Nu conta. Respira. Se afundă înapoi în beznă.

***

În Stația Lsel, soarele răsare de patru ori într-un ciclu de douăzeci și patru de ore. Răsăritul soarelui pe dosul mâinilor lui (fără riduri, cu unghii tăiate

drept), așezate pe oțel călit, cenușiu, rece. Degetele îl furnică de adrenalină ca niște ace. Vizavi de el stă Darj Tarats (de undeva din depărtare, un glas pe care nu-l recunoaște: acest Darj Tarats este absurd de tânăr, seamănă mai mult a om decât cadavrul umblător pe care și-l amintește altcineva), cu fața gravă sub cârlionții scurți, presărați de fire sure, ai părului său, spunând:

– Domnule Aghavn, te vom trimite în Teixcalaan, dacă ești dispus să mergi.

El spune „așa cum se reamintește pe sine spunând“ (așa cum spusese *ea*):

– Vreau să merg. Am vrut-o dintotdeauna…

Și valul de dorință vie, pofta rușinoasă, neascunsă, pentru ceea ce nu-i aparținea lui de drept. Oare acum era prima dată că o simțea?

(Bineînțeles că nu. Nu fusese prima dată nici pentru ea.)

– Nu ești trimis pentru că o vrei tu, spune Darj Tarats. Deși asta ar putea să însemne ca Imperiul să găsească mai multă carne pe trupul tău din care să se înfrupte și să nu te scuipe înapoi, la noi, pentru o vreme. Domnule Aghavn, noi avem nevoie de *influență* în Teixcalaan. Noi vrem ca tu să pătrunzi pe cât de adânc poți și să devii indispensabil.

– Așa voi fi, spune el cu toată aroganța tinereții sale și abia apoi întreabă: De ce tocmai acum?

Darj Tarats împinge o hartă stelară pe masa din oțel. Este precisă și bine lucrată, iar Yskandr știe stelele astea: sunt stelele copilăriei sale. Pe o latură a hărții sunt o serie de puncte negre, etichetate prin coordonate. Locuri unde s-a întâmplat ceva.

– Pentru că s-ar putea să-i cerem lui Teixcalaan să ne cruțe de ceva mai rău decât Teixcalaan, zice Darj Tarats. Iar când o vom cere, vrem ca ei să ne iubească. Să aibă nevoie de noi. Yskandr, fă-i să te iubească.

– Ce s-a-ntâmplat în locurile astea ? întreabă Yskandr și un vârf de deget lipsit de bătături se oprește pe punctele negre ce par să se întindă.

– Nu suntem singuri aici, răspunde Darj Tarats. Iar ceea ce se mai află aici este flămând şi nimic altceva decât flămând. A fost inactiv până acum, dar… asta se poate schimba. În orice clipă. Când se va schimba, vreau ca tu să fii gata să-i ceri lui Teixcalaan să intervină. Cel puțin un imperiu uman te mănâncă doar de la inimă spre exterior.

Yskandr se cutremură, simultan furios şi speriat: împinge la o parte mânia, insulta, senzaţia aceea specifică: *ceea ce iubeşti te face vrednic de dispreţ* în favoarea punerii unei întrebări utile:

– Noi am mai întâlnit alieni până acum – prin ce diferă acesta?

Chipul lui Darj Tarats este senin, inexpresiv şi complet rece. Yskandr îl va visa în momentele rele (ştie că aşa va fi, îşi aminteşte viitorul), îl va visa spunând:

– Ei nu gândesc, Yskandr. *Ei nu sunt oameni*. Noi nu-i înţelegem şi ei nu ne înţeleg. Nu se poate apela nici la raţiune, nici la negocieri.

Îl visează şi se trezeşte în genul de frig pe care nicio pilotă groasă sau trup cald lipit de tine în pat nu-l poate alunga. Şi se întreabă: De ce n-a spus Tarats Consiliului? De ce m-a ales pe mine ca armă? Ce vrea el să devină Staţia Lsel, pentru a risca pericolul ăsta pe o durată necunoscută („douăzeci de ani“, murmură cineva)?

El ştiuse, chiar şi atunci, că Tarats dorea mai mult decât protecţia militară a lui Teixcalaan, dar el fusese în Oraş, la Curte şi asta nu… contase….

Îmi amintesc asta pentru a doua oară.

„Îmi amintesc asta pentru a doua oară.“

(Îmi amintesc ce n-am văzut niciodată…)

Eu am văzut asta. Eu *sunt asta. Cine eşti* tu?

(O întoarcere spre interior, ca să caute, ca să găsească glasul acela străin – ca să se uite la ea, în interiorul lor înşişi. O întoarcere spre înăuntru şi în întoarcerea ei se văd *unul pe celălalt*, dublaţi…)

***

„Eu sunt Yskandr Aghavn“, spune Yskandr Aghavn.

Yskandr Aghavn are douăzeci şi şase de ani şi se află în teritoriul teixcalaanli de treizeci şi două de luni. Yskandr Aghavn este „mort! mort, te-am văzut mort *pe un podium într-un subsol! Eu sunt mort pentru că tu eşti mort!*“ în vârstă de patruzeci, aproape patruzeci şi unu de ani, şi ştie inevitabila tragedie fizică minoră a vârstei mijlocii, pieile lăsate în jurul taliei

și al maxilarelor.

„*Eu sunt* Yskandr Aghavn, spune Yskandr Aghavn, iar tu ești un imago pe care l-am trimis la Lsel acum cincisprezece ani. Cine naiba a fost atât de idiot, încât să pună în mine un imago al meu?“

Eu am făcut-o.

(Din nou întoarcerea aceea spre interior, întoarcerea spre lateral, și imaginea: femeie cu pomeți înalți, păr tuns scurt, înaltă și subțire, cu nas coroiat și ascuțit și ochi verde-cenușii, injectați de oboseală.)

Eu sunt Mahit Dzmare, spune Mahit Dzmare, și acum eu sunt voi amândoi.

Pe sânge și lumina stelelor, spune Yskandr, fiecare dintre ei, amândoi, rostind exact pe același ton înjurătura teixcalaanli, de ce ai făcut *asta*?

Să râzi în sinea ta nu-i deloc confortabil, își dă seama Mahit când o face, sau poate că este inconfortabil să încerce să înghesuie trei minți într-una singură, iar ea/ei se vor separa de-a lungul liniei de fractură unde ceilalți doi sunt mult prea asemănători, iar ea… nu este, ea e femeie, cu o generație mai tânără, cu zece centimetri mai scundă, ei îi place gustul pulberii de fulgi de pește procesați, presărată pe terciul de la micul dejun, în vreme ce pe ei îi dezgustă, detalii minore și prostești ca ăsta, iar ea *cade* în interiorul propriei minți, simțind ca un ecou în locul unde este tăiată, și deschisă, și transformată în ceva ce nu este tot ea, sub mâini străine și impersonale…

***

Stația Lsel are o tradiție îndelungată de psihoterapie, pentru că, dacă n-ar avea, toți de la bordul ei ar trece decompensat de mult prin crize de identitate.

În primele etape de integrare cu un imago, în partea cea mai dificilă în care cele două personalități stabilesc ce este valoros în structura imago și ce va fi abandonat, ce este necesar să păstreze personalitatea gazdă ca identitate de sine și ce poate fi editat, suprascris, eliminat – în acele etape timpurii, gazda trebuie să se fixeze asupra unei alegeri, o alegere măruntă, neimportantă, în care ea și imago-ul au decis la fel. Să se concentreze asupra acelei alegeri ca fiind un loc neclintit, o inimă nesfâșiată de conflicte. Ceva de la care să

construiască.

„Mahit“, spune unul dintre cei doi Yskandr. Ea crede că este cel tânăr, imago-ul ei, cel care este deja mai mult de jumătate din ea. „Mahit, amintește-ți ce ai simțit când ai citit prima dată Istoria Expansiunii de Pseudo-râu Treisprezece, ai ajuns la descrierea răsăriturilor triple de soare pe care le poți vedea când ești în Punctul Lagrange al Stației Lsel și ai gândit: *Iată, în cele din urmă, niște cuvinte care exprimă ceea ce simt eu, iar ele nici măcar nu sunt în graiul meu*…“

Da, spune Mahit. Da, își amintește. Durerea aceea: tânjirea și un soi de ură de sine violentă, care nu făcea decât să acutizeze tânjirea.

„Eu așa am simțit.“

Noi așa am simțit.

Ambele lor voci, aproape identice. Foc electric în terminațiile ei nervoase, plăcerea dulce de *a fi știut și a fi înțeles*.

***

Brusc și dezgustător, Mahit fu conștientă, într-un fel în care n-ar fi dorit niciodată să fie conștientă, de mișcarea curenților de aer pe structura internă a vertebrei ei cervicale, o mângâiere grețos de intimă, care se transmută într-o cascadă de impulsuri nervoase; vârfurile degetelor de la mâini și picioare fulgerară cu presiune pâlpâitoare, ce comută, ca deplasarea unui comutator masiv, în durere bruscă.

De ce nu era inconștientă?

Ce *îi făcea* Portic Cinci?

Mahit încercă să țipe, dar nu putu: drogurile ce erau menite s-o mențină sub pragul inconștienței o paralizau (cel puțin ceva funcționează, gândi ea oribil, cel puțin nu avea să se zbată și să-și smulgă propriul sistem nervos din legăturile echipamentului de microchirurgie al lui Portic Cinci).

Valuri de senzații electrice, care-i suiau de la extremități într-o năvală neajutorată…

***

Ei sunt doi. Se văd unul pe celălalt; unul este mort şi unul este în decoerenţă, un chip tânăr ca o schiţă pe jumătate amintită, completată cu ochii lui Mahit, verzi în loc de căprui; disonanţa de a fi într-un senzoriu nefamiliar, simţul mirosului este mai acut la acest corp, hormonii ei de răspuns la stres *diferă* – mai multă toleranţă faţă de dureri mai mari şi un Yskandr (nu contează care anume) îşi aminteşte că trupurile cu hormoni feminini tolerează durerea pur şi simplu mai bine decât corpurile cu hormoni masculini, se gândeşte *Cel puţin asta va fi mai uşor, dar doare atât de rău!* ce se întâmplă cu ea. Cu ei. Cu ea.

Şfichi-pâlpâitor; fragmente de amintiri ca nişte sfărâmături ce plutesc în imponderabilitate, prinse de raze de soare, care iluminează până aproape de durere vizuală:

(*…strălucirea soarelui prin fereastră, căzând pe dosul mâinii lui; acolo sunt prea multe cute, venele sunt proeminente. El nu crezuse niciodată că va ajunge bătrân în Teixcalaan, dar iată-l, scrie încriptat pe hârtie în apartamentul lui, informându-l pe Darj Tarats că nu este sigur să mai trimită alte copii ale imago-ului său prin orice fel de canal şi că nu va mai reveni în Lsel ca să-şi lase maşinăria imago în păstrare şi să-i fie instalată una goală, pentru a continua înregistrarea. Nu este adevărat: în realitate nu este sigur să lase pe oricine din Lsel să ştie ce s-a pregătit el să facă pentru a-i ţine pe toţi în siguranţă. El se simte nu bătrân, ci străvechi, un conglomerat aflat în descompunere, de alegeri făcute in extremis – in extremis şi din pasiune, o combinaţie terifiantă – dar extremis şi devoţiune ar fi şi mai rău, şi ar putea fi mai adevărat…*)

(*– …In extremis, trebuie să ne asigurăm că dorinţele Împăratului pentru succesorul său sunt respectate, spune Buclă Opt, şi de aceea propun ca eu să adopt clona nouăzeci la sută ca pe moştenitorul meu legal.*

Yskandr o fixează cu privirea, gândeşte: Nimic din ce-i voi face eu acestui copil nu-i pe atât de rău pe cât i-au pregătit propriii oameni – ei îi vor controla toate aspectele vieţii, ei l-au făcut, ei aleg pentru el. Poate fi atunci

atât de rău să-l dau împăratului ca să locuiască în interiorul lui?

Apoi gândește: Da, poate fi, și o voi face oricum.)

(…*Împăratul Direcție Șase șade măreț pe tronul sulițelor solare, o intensitate nepăsătoare desluşindu-se pe fiecare plan al feței sale, iar stomacul lui Yskandr tresare din cauza anticipării ameţitoare, un val de senzație ca aceea produsă de electrocutare ce i se înțepenește la baza gâtului:* El vrea să stea de vorbă cu mine, i-am împărtășit destule poate – secrete interesante, asta va da rezultate – știu ce aș putea oferi, ceva ce el nu va refuza…)

(…*ultima mușcătură din floarea umplută îi rămâne în gât; nu mai poate nici să respire, nici să înghită. Locul unde Perlă Zece i-a înțepat încheietura este un pumnal viu de căldură. Perlă Zece îl privește dezaprobator din cealaltă parte a mesei și oftează: un sunet ușor melancolic, resemnat.*

– Am încercat să descopăr un mod mai bun de a te ține departe de mintea Împăratului, spune el, la fel ca Teslă Nouăsprezece – iart-o, dacă religia ta îți asigură viața de după moarte care implică iertare…)

Vârejul de amintiri și memorii fuzionează. Se prăbușește. Mahit îl urmează în jos, în jos în centrul grupului lor de trei. Există un licăr de împotrivire (*Nimeni nu trebuie să știe, nu pot, este… tu ești mort*, gândește Mahit – „*Eu sunt mort*“, gândește celălalt Yskandr, cel tânăr), înainte ca…

***

– Împăratul era cu tine în pat când ți-a cerut să-l faci nemuritor?

Întinsă peste pieptul gol al lui Yskandr, Teslă Nouăsprezece își proptește bărbia pe mâini și ridică ochii spre el, extrem de serioasă. Este acoperită în întregime de picături fine de transpirație. Yskandr ar trebui să se oprească de acum s-o mai considere erotică, ținând seama de întrebarea pe care tocmai i-a pus-o, dar nu pare să conteze defel. El își dorește să fi fost surprins de sine însuși. Își trece degetele prin părul ei, le împletește prin șuvițele mătăsoase și întunecate. Părul Împăratului este la fel, dar cenușiu-argintiu. Textura este aceeași.

(Celălalt Yskandr este un licăr: în majoritate libido, interes lasciv pe care Mahit îl percepe ca o pulsație jos, în vintrele ei, o recunoaștere a dorinței. Aproape că o protejează de o revelație ca o explozie: răspunsul la întrebarea lui Teslă Nouăsprezece este *da*.)

(*„Ai reușit s-o faci pe ea să te bage în seamă“*, îi spune Yskandr lui Yskandr.)

(*În noaptea aceea eram cu zece ani mai tânăr decât tine și ea începuse să mă ia în serios de vreo două luni, spune Yskandr. Taci și lasă-mă să-mi amintesc asta, asta a fost.*…)

(„Plăcut?“)

(*Nu*, spune Yskandr, în a cărui amintire se află ei. *Nu, asta a fost important.*)

(Mahit este inundată de amintirea lui Teslă Nouăsprezece în toaleta din complexul biroului ei, tandrețea ciudată a mâinilor sale pe mâinile lui Mahit, grija bruscă față de ea. Încearcă să-și amintească dacă dorința fusese a ei sau a lui Yskandr sau a amândurora – le spune ambilor, privind această amintire, *Pe sânge și lumina stelelor, ce vă face să credeți că asta a fost o idee bună?* Creează o reverberație feroce. Ferocitatea nu acoperă revelația că ea nu este deloc surprinsă că Yskandr a sedus – a fost sedus – fie pe Teslă Nouăsprezece, fie pe Împăratul însuși. Sau pe amândoi.)

În patul acela reamintit, Yskandr își ferește ochii de privirea calmă și egală a lui Teslă Nouăsprezece, apoi spune:

– Nu este vorba despre nemurire. Dacă asta ai întrebat. Corpul moare, iar asta contează cu adevărat. Majoritatea personalității este endocrină.

Teslă Nouăsprezece cade pe gânduri. Nuditatea ei nu pare să conteze pentru evaluarea obiectivă de pe fața *ezuazuacat*; este aceeași expresie pe care o avusese înainte a-l duce pe Yskandr în pat.

– Așadar aveți compatibilitate endocrină?

– Avem compatibilitate în privința personalității; există multe sisteme endocrine diferite ce pot produce oameni foarte similari, dar important este dacă personalitățile se pot integra. Este mai ușor însă când există un grad de similitudine fizică sau similitudine în experiența anterioară de viață.

– Strălucirea Sa își dorește o clonă.

Yskandr se cutremură la ideea aceea și încearcă să se controleze pentru ca Teslă Nouăsprezece să nu observe nimic. (Yskandr se cutremură. Yskandr-Mahit se cutremură. Unele tabuuri par să fie de neșters, indiferent de câți teixcalaanlitzlim ești sedus sau cât timp o persoană se cufundă în cultura palatului. Nu pui o imago într-o clonă a predecesorului; e *prea multă* congruență. Personalitățile nu se integrează, ci una dintre ele învinge și orice ar fi avut cealaltă de oferit se pierde.)

– Teslă Nouăsprezece, noi nu folosim clone ca gazde pentru imago. N-am nicio idee în ce fel corpul unei clone va schimba ceea ce se întâmplă cu exprimarea lui Direcție Șase ca imago.

Ea plescăie, lovindu-și limba de dinții de sus. Este complet lipită de el, așa că Yskandr bănuiește că-i poate simți perfect repulsia.

– Dacă mă gândesc la ea ca *re-utilizare* a Strălucirii Sale, mă tulbură mai puțin, spune Teslă Nouăsprezece. Dar tot mă tulbură.

– Aș fi fost surprins dacă nu te-ar fi tulburat, zice Yskandr. Mă tulbură *pe mine*, care am sugerat ca el să utilizeze o mașinărie imago.

– Atunci de ce ai sugerat-o?

Yskandr oftează și se mișcă, schimbând poziția ambilor în pat. Când se instalează pe o parte, Teslă Nouăsprezece se cuibărește în concavitatea formată de șoldurile și pieptul lui; o prezență mică, osoasă, de neșters.

– Pentru că Teixcalaan este ceva enorm și flămând, iar Strălucirea Sa Direcție Șase nu este nici nebun, nici flămând după putere, nici crud. Teslă Nouăsprezece, nu există așa mulți împărați buni. Nici chiar în poezii.

– Iar tu îl iubești.

Yskandr se gândește la cum s-a trezit, stors și cuprins de dureri plăcute, la vreo oră sau cam așa după ce adormise în patul Împăratului, și l-a găsit treaz, cu un teanc de infofișe pe genunchii goi, lucrând. Se ghemuise în jurul lui, atunci, se transformase într-o curbă caldă, ca spătarul unei sofale de care Împăratul să se poată rezema în timpul lucrului. Era ceva mărunt, iar Direcție Șase pusese o palmă căuș pe obrazul lui, zăbovind – el se întrebase, atunci, dacă Împăratul dormea vreodată și auzise un ecou ca un norcârlig în mintea

lui, un vers din „Poem encomiastic pentru căderea navei-amiral Lotus Extins Doisprezece“, de Bisturiu Paisprezece: versul care o descria pe căpităneasa acelei nave și cum murise aceasta împreună cu oamenii ei. *Nu există hartă stelară care să nu fie privită de/ ochii ei ce nu dorm sau necălăuzită de/ mâna ei cu bătături de sulițe, și astfel/ ea se prăbușește, o căpitănească cu adevărat.* Împărați fără somn. Seducția este o chestiune de poezie. Dintr-o poveste pe care el o vrea adevărată.

– Și eu îl iubesc, îi spune Yskandr lui Teslă Nouăsprezece. N-ar trebui, dar îl iubesc.

– Și eu îl iubesc, spune ea. Sper că-l voi mai iubi și când nu va mai fi el însuși.

***

Noi suntem noi înșine?

Unul dintre ei întreabă. Unul dintre ei apreciază că este o întrebare retorică: există continuitatea memoriei, iar aceasta determină sinele. Un sine este oricine se amintește pe sine ca fiind acel sine.

Unul dintre ei corectează: *Continuitatea memoriei filtrată prin răspuns endocrin.*

Unul dintre ei corectează: *Noi toți ne amintim fiind acel sine, dar noi nu suntem aceiași.*

Ei se văd unul pe celălalt, vederea aceea triplă internă, aparte. Mahit nu-și amintește să-l fi văzut pe Yskandr prima dată când a făcut asta. Yskandr – imago-ul ei, o rămășiță care se destramă acum, nicicând închegat cu adevărat, părțile din el ce există acum sunt numai părțile ce erau deja scrise în neurologia ei – el nu-și amintește nici asta și nu știe (o revărsare confesională jalnică de ne-știință) dacă a uitat sau dacă și-a amintit pur și simplu ceea ce și-a amintit Mahit sau ceea ce și-a amintit Yskandr (celălalt Yskandr, mort, capturat în punctul morții precum un om tras în țeapă).

(…ultima lui mușcătură din floarea umplută i se înțepenește în baza gâtului; nu poate nici să respire, nici să înghită…)

Opreşte-te, spune Mahit. *Tu mureai, iar acum tu eşti noi.*

Ea încă se clatină sub impactul celorlalte memorii ale lui, sub cunoaşterea profunzimii seducţiei lui reciproce cu Teixcalaan, dar continuă să mai aibă suficientă conştiinţă de sine (ei doi fac parte din corpul femeii) ca să nu dorească să simtă din nou otrava strangulatoare administrată de Perlă Zece.

Ai fost mort şi acum nu eşti, iar eu am nevoie de tine, spune ea, *am nevoie de ajutorul tău, Yskandr. Sunt succesoarea ta şi am nevoie de tine acum.*

Yskandr al ei, o zdreanţă dezintegrată: *Îmi pare rău.*

Bătrânul, murind, îndrăgostit: un horcăit, o încercare de respiraţie… de controlare a plămânilor în care trăieşte acum…

***

Pe masa din oţel, cu dinţii încleştaţi şi încordându-se într-un arc de convulsii clonic-tonic, Mahit (sau Yskandr) (sau Yskandr) reveni la conştiinţa oripilată pentru a doua oară de când Portic Cinci începuse operaţia. Senzaţia teribilă a sistemului ei nervos expus la aer dispăruse – o binecuvântare infimă; cel puţin, nu mai avea instrumente în ţeastă, cel puţin, dacă avea să fie zguduită de convulsii, urma să-şi prăjească, fără îndoială, creierul cu activitate electrică anormală, nu să-l sfâşie prin traume cauzate de o forţă brută…

Plămânii îi erau acaparaţi. Yskandr respira altfel decât ea, era obişnuit cu plămâni mai mari sau cu plămâni actualmente încremeniţi în paralizie neurotoxică. Majoritatea vederii ei se transforma în scântei, albastre şi albe, cuprinzând cenuşiul sfârâitor de la periferia câmpului vizual, iar ea încercă să nu intre în panică, încercă să-şi amintească şi cum să determine acest sistem endocrin să respire, să se calmeze, să înceteze…

Yskandr, am nevoie de tine, noi avem treabă de făcut, tu nu trebuie să fii mort…

Mâna care fusese arsă de floarea otrăvită se izbi de masa din oţel – şi, pentru o clipă ameţitoare, Mahit nu putu spune dacă durerea era a ei sau era amintirea lui Yskandr murind cu un ac înfipt în mâna *lui*, radiind fierbinţeala

otrăvii. Ea simţi prin nervii ei ulnari acelaşi val electric care semnalase funcţionarea defectuoasă a lui imago-Yskandr cu care-şi partajase mintea.

Şi dacă toată durerea aceasta era inutilă, dacă nu maşinăria imago fusese cea sabotată, ci Mahit însăşi, dacă funcţionarea defectuoasă era a nervilor ei, dacă o pusese pe Portic Cinci să-i deschidă craniul degeaba…

„Mahit“, spuse un Yskandr. Vocea interioară era stranie, îngemănată. Peticită. Dar *exista*.

Şira spinării staţialei era un arc oribil pe care nu-l putea destinde. *Noi nu murim decât dacă tu ne faci să murim*, îi spuse ea vocii aceleia şi încercă s-o creadă.

Simţi apoi înţepătura usturătoare a unui ac, de data asta în carnea fesei. *Portic Cinci*, gândi Mahit, *asta-i Portic Cinci, care încearcă să mă repare.*

Un întuneric necuprins o înghiţi ca un tunet. Era o amânare.

INTERLUDIU

Ominte este un fel de hartă stelară inversată: un ansamblu de amintiri, răspunsuri condiţionate şi acţiuni din trecut strânse laolaltă într-o reţea de semnale electrice şi endocrine, concentrată la nivelul unui singur punct mişcător de conştiinţă. Două minţi, împreună, fiecare dintre ele conţinând o hartă vastă a trecutului şi prezentului, o hartă încă şi mai vastă a viitorurilor proiectate – iar două minţi, împreună, oricât ar fi de apropiate, oricât ar fi de împletite, au propria cartografie, străină una faţă de cealaltă. Iată-i acum pe Darj Tarats şi Dekakel Onchu, cândva prieteni, de mult timp colegi, incredibil de suspicioşi fiecare faţă de motivele celuilalt – iată-i întâlnindu-se acum în spaţiul privat şi discret al capsulei-cabină personale a lui Onchu. Genunchii lor, îndoiţi, aproape se ating. Izolarea acustică este activată.

Priviţi cu atenţie punctele în care cartografierile lor universale nu corespund.

Onchu i-a adus lui Tarats rapoartele ei despre navele uriaşe tri-inelare care se deplasează prin spaţiul staţial şi înghit nave staţiale şi piloţi staţiali; i-a adus de asemenea frisonul temerii deformate de gravitaţie pe care i-a instilat-o descendenţa ei imago ca răspuns la incomprehensibil. Recunoaşterea faţă de Tarats a acestor lucruri o costă o parte din mândrie, dar Minerii şi Piloţii sunt aliaţi vechi: cele două puncte ale guvernării Lsel care-i trimit pe bărbaţi şi pe femei afară, în exteriorul negru al cochiliei metalice a Staţiei.

Ea nu se aşteaptă la ceea ce-i aduce Tarats în contrapartidă; informaţia că el a ştiut de aproape două decenii despre incursiunile acestea, din zvonuri, aluzii şi rapoarte ascunse. A ştiut şi a ţinut o hartă secretă şi o reţea de spioni şi informatori care să furnizeze datele de pe hartă. Căpitanul de cargobot care venise la Onchu se oprise după aceea la biroul lui Darj Tarats.

Onchu este furioasă pe el pentru asta. Nu este însă o furie utilă şi nici una cu întreţinerea căreia să-şi poată pierde timpul, deoarece Tarats continuă. O revărsare confesională ca o povară eliberată după multe ore în care a susţinut-o singur: printre constelaţiile planurilor sale pentru Yskandr Aghavn, plecat de atâţia ani în Teixcalaan ca să slujească acolo, era pregătirea pentru o alianţă în care unicul imperiu, la fel de uman ca Staţialii, dar mai flămând, poate fi convins să se arunce în botul unui imperiu mai vast şi mai straniu, când va sosi timpul. Pregătirea pentru posibilitatea ca un asemenea imperiu să poată fi devorat acolo, la fel cum el însuşi devorase atât de multe şi de atâta vreme.

– Ne foloseşti pe noi ca momeală, spune Dekakel Onchu. O ciocnire între Teixcalaan şi aceşti alieni va avea loc chiar lângă noi…

– Nu o momeală, replică Darj Tarats, ci fac din noi ceva care să merite să fie păstrat, în forma noastră curentă, pentru o guvernare care ne-a ameninţat constant cu absorbirea. Ciocnirea nu va avea loc aici; flota teixcalaanli va trece prin Poarta noastră Anhamemat şi prin toate celelalte saltporţi unde au apărut navele acelea… ajungând în spaţiul necunoscut de unde sosesc alienii.

Onchu îşi imaginează mintea lui Tarats: probabil că el se gândeşte la Teixcalaan ca fiind un talaz, ceva care trece şi apoi se retrage, după care oceanul rămâne la fel ca înainte. Ea a văzut un ocean odată. A văzut ce poate face din linia ţărmului un talaz înalt.

Tarats nu se gândeşte la talazuri. El se gândeşte la greutăţi: să-şi apese degetul mare cât poate de tare pe un taler al balanţei galaxiei, astfel încât să determine o schimbare minusculă. Genul de schimbare minusculă ce se poate întâmpla dacă un bărbat s-ar duce în Teixcalaan şi l-ar iubi cu toată inima şi mintea sa, l-ar seduce tot atât pe cât a fost sedus el însuşi: şi astfel l-ar călăuzi spre moartea sa.

– Tu ce doreşti de aici? întreabă Onchu în tăcerea din cabina ei.

– Un sfârşit, spune Darj Tarats care a îmbătrânit destul de mult de când apasă cu degetele talerul balanţei. Un sfârşit al imperiului. Un obiect inamovibil de care să se izbească o forţă imposibilă şi să-l sfărâme.

Onchu şuieră printre dinţi.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

„PATRICIANUL CLASA A TREIA CONIFER UNSPREZECE DECEDAT DUPĂ O SCURTĂ SUFERINȚĂ

Patricianul clasa a treia Conifer Unsprezece, care a slujit cu bravură Imperiul în Legiunea Douăzeci şi şase sub *yaotlek* Fulger Unu, a decedat ieri după o scurtă suferință, potrivit rudei sale genetice, clona patruzeci la sută Conifer Unu, care a fost contactat de reporter la locul său de muncă din Autoritatea Călătorie Central, Divizia Nord-Est. „Decesul strămoşului meu genetic a fost neaşteptat“, a declarat Conifer Unu, „și mă voi supune unei serii de teste pentru a determina dacă și eu am markerii genetici pentru accidente cerebrovasculare…“

Infofila *Tribuna*, feed ferpare, 252.3.11-D6

„Detectare a deplasării unor nave teixcalaanli spre sectorul nostru – rog, instrucțiuni – interceptare improbabilă din cauza numărului foarte mare – minimum o legiune în marș…“

Comunicat primit de Dekakel Onchu, în calitate de conducătoare nominală a defensivei Stației Lsel, de la pilotul Kamchat Gitem, 252.3.11-D6 (calendarul teixcalaanli)

Mahit se trezi în lumină slabă cu confortul pișcător al unei țesături grosolane sub palme și obraz și cu migrena cea mai îngrozitoare pe care o avusese în viața ei. Își simțea gura ca un deșert poluat – prea uscată ca să înghită și cu gust de mizerie. Gâtul o ardea de zbierete, iar mâna stângă îi

pulsa surd, aproape tot atât de intens ca imediat după episodul cu floarea otrăvită… dar *nu era moartă* și gândea în fraze întregi.

Până acum era bine.

Yskandr? întrebă cu precauție.

„Bună, Mahit“, zise Yskandr obosit. Era în mare parte glasul celuilalt Yskandr, al ambasadorului Aghavn: mai vârstnic, mai răgușit decât Yskandr pe care îl cunoscuse și-l pierduse ea.

În mare parte, dar nu complet. Yskandr al ei părea să existe în interstiții și fisuri – mașinăria imago care-l găzduise dispăruse, dar el fusese o prezență la fel ca ea în fantezia de memorii și imagini ce urmase înlăturării. Ei locuiseră în aceeași arhitectură neurală și în același sistem endocrin pentru puțin mai mult de trei luni. Nu fusese timp suficient pentru integrare – dacă ar fi fost, Mahit n-ar mai fi trebuit să-l înlocuiască –, însă ea tot îl putea percepe, își putea aminti versiunile *lui* ale amintirilor lui Yskandr, cu cincisprezece ani mai tânăr și altfel modulat.

Acum acelea erau memoriile ei. Simpla gândire la ele îi cauza amețeală și greață din cauza dublei reapelări – de aceea, bănui ea, adăugarea unei a doua versiuni a aceluiași imago, chiar și o înregistrare ulterioară, era o idee atât de proastă și nu se făcuse niciodată.

Bună, Yskandr, reuși ea, gândind pe lângă greață. Colțurile gurii i se ridicară în zâmbetul larg, care-i aparținea bărbatului, și ea îl mustră, cu blândețe (ei doi trebuiau *să înceapă din nou* atât de multe chestii și, oh, la naiba, ea ducea dorul propriului imago), *ieși din sistemul meu nervos*.

„Și eu îi duc dorul“, zise Yskandr. „Cine nu duce dorul propriei persoane de la douăzeci şi șase de ani?“

Nu-i același lucru, gândi Mahit.

„Nu, bănuiesc că nu este.“

Mahit oftă, dar oftatul acela simplu îi răni gâtlejul. Probabil că răcnise foarte mult. *Știu*, gândi ea. *Acum ne avem unul pe celălalt. Suntem laolaltă toți din descendența noastră – primul și al doilea ambasador în Teixcalaan.*

„Tu ne-ai băgat într-un bucluc chiar mai mare decât am făcut-o eu“, zise Yskandr. Ea îl percepea, răsfoind săptămâna trecută din viața ei, așa cum ar fi

făcut cu o serie de infofișe. „Sunt chiar impresionat.“

N-am fi deloc în buclucul ăsta, îi zise, *dacă tu n-ai fi intrat prima dată în el. Iar acum am nevoie de ajutorul tău. Și trebuie să… stabilim cine vom fi. Prioritățile mele nu sunt la fel cu ale tale…*

O străfulgerare, un vârf emoțional imediat sub sternul ei, al felului în care se simțise stațiala când vorbise cu Împăratul. „Nu sunt?“

Nu, repetă ea. *Și ți-am zis să stai afară din sistemul meu nervos. Tu ești mort. Tu ești imago-ul meu, memoria mea vie, iar noi suntem ambasadorul Lsel…*

„Îmi place de tine“, zise Yskandr. „Mi-a plăcut mereu.“

Pâlpâiri, în interstiții, ale versiunii pe care o cunoștea ea. Cu toate acestea, se simțea invadată, apăsată de greutatea mintală nefamiliară a *altcuiva*, a cuiva care trăise mai mult decât ea, care văzuse mai multe decât ea, care cunoștea Teixcalaan mai bine – brusc și neajutorată, se gândi cum s-ar fi simțit clona aceea nouăzeci la sută dacă l-ar fi avut vreodată pe Direcție Șase îndesat în totalitate în mintea sa de zece ani și simți un fior de înțelegere.

Senzația-Yskandr – greutate apăsătoare și simultan cârpă viu colorată – se retrase. Asta putea fi un fel de scuză.

Mahit își adună tot curajul, se încordă în așteptarea inevitabilelor consecințe fizice și deschise ochii. Migrena se amplifică imediat odată cu lumina, așa cum se așteptase, dar nu vomită și nici nu avu altă convulsie sau alte distorsionări vizuale imediate. Putea să fi fost mai rău.

Era întinsă pe o sofa turcoaz, exact ca aceea a lui Portic Cinci, aflată în camera din față. Țesătura de sub obrazul ei era husa de pe sofa. Poate că Portic Cinci avea un set întreg de mobilier turcoaz. Poate că le cumpărase pe toate de ocazie. Ultima dată când Mahit se trezise dintr-o operație de neurochirurgie, fusese în centrul medical din Lsel, într-o incintă sterilă de un gri-argintiu liniștitor. Asta era… diferită.

„Chiar așa“, comentă sec Yskandr. Mahit pufni, iar asta o duru.

Mișcându-se cu grijă și simțindu-se de parcă fiecare părticică din ea fusese deshidratată în vid, se scula în șezut. Nici Portic Cinci, nici Zegras Trei sau Azalee Doisprezece nu erau în raza ei vizuală. Asta îi oferi un moment

prelung în care să se pregătească pentru procesul ameţitor al ridicării şi îndreptării către unica uşă vizibilă. Coastele i se simţiră comprimate când încercă să răsufle adânc – ah, era bandajul sportiv, care continua s-o cuprindă peste coastele inferioare, exact acolo unde fusese înainte să înceapă operaţia.

Ciudate erau lucrurile ce te puteau face să ai încredere în cineva; Mahit se simţea profund recunoscătoare faţă de Portic Cinci fiindcă nu-i făcuse nimic mai mult decât îi solicitase. Doar intruziunea *cerută*, mulţumesc! Ea continua să aibă scrisoarea de la Darj Tarats şi acum, cu ajutorul lui Yskandr, o putea citi.

Dacă toţi ceilalţi erau dincolo de uşă şi aşteptau ca ea să se trezească – întrebându-se probabil *dacă* se va mai trezi vreodată –, acesta putea fi momentul cel mai bun pentru a o decripta, cât era singură.

Pe cât de singură avea să mai fie vreodată.

„O să ne obişnuim cu asta“, zise Yskandr. „Tocmai ne obişnuiam şi înainte.“

După care tu ai dispărut, m-ai abandonat, îi spuse Mahit. *Bine. Arată-mi cum să citesc asta, dacă poţi.*

Îşi ridică poalele cămăşii şi desfăcu bandajul adeziv. Mesajul era boţit de la cum îl presase, curbat după forma coastelor, totuşi întreg şi perfect lizibil cu propria carte de cifruri, mai puţin secţiunea codată de la sfârşit. *Aici zice că tu ai cheia de criptare. Sau că o aveai, acum cincisprezece ani.*

„O am şi acum“, îi spuse Yskandr şi Mahit ştiu că el simţi la fel de intens ca ea însăşi valul de uşurare ce o cuprinse. „Am primit-o de la Darj Tarats, în secret, exact înainte de a mă îmbarca în nava care m-a adus aici. Dacă este în cifrul lui înseamnă că mesajul provine direct de la el.“

Arată-mi, zise Mahit.

Yskandr îi arătă.

Partajarea de *abilităţi* cu un imago se simţea ca descoperirea unui talent neaşteptat şi enorm; ca şi cum ar fi făcut calcule orbitale pentru Staţie şi brusc şi-ar fi dat seama că studiase matematica de decenii, avea la îndemână toate formulele corecte şi experienţa necesară pentru a le folosi; sau de parcă ar fi fost invitată să danseze în imponderabilitate şi ar fi ştiut în mod automat cum

trebuia să se simtă corpul ei, cum să se mişte în spaţiu. Cifrul era matematic – probabil preferinţa lui Darj Tarats, deoarece Mahit era conştientă că Yskandr trebuise să înveţe să lucreze cu algebra matriceală de la baza generării cheii de criptare de unică folosinţă. Fu bucuroasă că ea nu trebuia s-o înveţe, ci doar o simţea cum i se desface în interior ca deschiderea unei flori.

„E mai uşor pe hârtie“, zise Yskandr, „şi cu un pix.“

Mahit râse scurt, cu grijă – râsul îi cauza dureri de cap şi de gât. Ridică mâna ca să-şi atingă ceafa şi găsi bandajul ce acoperea locul operaţiei. Pipăind, aprecie că rana era lungă cât degetul ei mare şi încercă să-şi închipuie cum avea să arate cicatricea. Apoi, tot precaută, se ridică în picioare şi se clătină spre ceva ce ar fi putut conţine un instrument de scris. Portic Cinci era suficient de anti-sistem ca să aibă pe masă pixuri reale, nu doar manipulatoare holografice pentru infofişe.

Nu găsi pixuri, dar descoperi un creion pe un teanc de desene tehnice. Mahit nu se uită prin ele – Portic Cinci nu-i scosese cămaşa şi nici ea nu avea să se uite la hârtiile femeii –, dar până şi o privire neglijentă aruncată schiţei de deasupra fu îndeajuns ca să recunoască schema unei proteze pentru mână.

Şi de ce ar fi venit cineva tocmai până aici pentru o proteză?

„E Teixcalaan“, spuse Yskandr, „depanările neurologice nu sunt singurele ajustări ale corpului considerate *incorecte*.“

Ea regretă că nu putea spune dacă fusese sec de sarcastic sau dacă exprimase o opinie reală, dar *asta* nu era ceva nou. Confuzia aceea era inerentă fiecărui Yskandr, din primul moment în care îl avusese în mintea ei, în Lsel.

Uite un pix, gândi spre el. *Învaţă-mă cum să citesc ce vrea Tarats să fac în privinţa forţei de anexare care este direcţionată spre staţia noastră.*

Ei – ea, ea inundată de cunoştinţele anterioare ale lui Yskandr, care-i deschideau ferestre neaşteptate în minte – decriptară mesajul literă cu literă, prin transformarea de matrice secvenţială pe care Yskandr o memorase cu douăzeci de ani în urmă, în drum spre Teixcalaan: aşa petrecuse el săptămânile lungi de tranzit. Mahit surprinse o străfulgerare de memorie, un fragment rotitor – Yskandr în prima sa noapte în apartamentul ei (lui!) de

ambasador, dând foc bucăţii de hârtie primite de la Tarats, pentru că învăţase deja pe de rost tot ce fusese scris acolo.

Mahit lucra atât de preocupată de procesul de decriptare, încât abia dacă băgă în seamă conţinutul mesajului, până când acesta apăru integral sub formă de text. Nu era lung. Ştiuse asta dinainte de această aventură teribilă – nu putea fi lung, nu erau destule caractere, n-ar fi conţinut genul de instrucţiuni elaborate pe care le-ar fi dorit. Nimeni n-avea să-i spună cum să scape din ceea ce se întâmpla. Aveau să existe doar sfaturi.

Iar sfatul de aici o îngrozea.

Solicită redirecţionarea forţei de anexare; anunţă informaţii valide despre recent descoperită invazie plănuită de ne-umani în punctele de mai jos; nu anunţa coordonatele până la primirea confirmării.

„Poţi memora numere, Mahit Dzmare?“

Ea simţi cumva că Yskandr era tot ce o mai ţinea în picioare. Capul o durea incredibil. *Da*, gândi. *Îl ştiu pe Pseudo-râu Treisprezece în totalitate, pot să memorez un şir de coordonate.*

„Fă-o. Iar după aceea distruge decodificarea.“

Cum?

„Înghite-o. E hârtie.“

Mahit fixă cu privirea pentru un minut şirul de coordonate – îl transpuse în ritm şi metrică în minte, îl reţinu aşa cum ar fi reţinut o poezie. După aceea rupse hârtiuţa pe care scrisese textul decodificat din mesajul original şi îndesă bucăţelele în gură, gândindu-se mereu: *Noi mâncăm părţile cele mai bune ale morţilor noştri. A cui e cenuşa pe care o consum eu acum?*

Fu nevoită să mestece zdravăn pentru ca hârtia să-i coboare pe gât, iar actul masticaţiei îi cauza dureri în zona operaţiei. O făcu oricum. Îi dădea o ocupaţie, în timp ce-şi examina opţiunile.

Cui ar fi trebuit să ceară ea redirecţionarea? Împăratului?

„Da.“

Eşti părtinitor, Yskandr.

„Părtinitor, dar corect.“

Poate că aşa era într-adevăr. Poate că ea ar fi trebuit să facă exact ce ar fi făcut Yskandr, dacă n-ar fi fost mort, şi să intre în Palat-Pământ cu coordonatele acestea pe limbă ca un şirag de perle pe care să-l ofere în schimbul păcii.

***

Când ieşi în cele din urmă în camera din faţă a apartamentului lui Portic Cinci – ocolind pe departe uşa spre chirurgie –, Zegras Trei şi Azalee Doisprezece stăteau unul lângă celălalt ca nişte copii într-o sală de aşteptare, pe cealaltă sofa turcoaz, dar Portic Cinci nu se zărea nicăieri. Zegras Trei se sculă în clipa când Mahit intră pe uşă. Alergă spre ea şi o cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă, care încălca toate tabuurile privind spaţiul personal ce existau în Lsel sau în Teixcalaan. Mahit îi putu simţi galopul inimii prin peretele coastelor.

– Trăieşti! zise Zegras Trei. La naiba, te doare că te-am strâns? O eliberă pe Mahit cu aproape acelaşi grad de violenţă cu care o îmbrăţişase, apoi continuă: Tu eşti… *tu*?

– …Da, spuse Mahit, nu m-a durut mai rău decât mă durea deja, iar asta încă depinde de definiţia teixcalaanli pentru sine.

Când zâmbea, o durea de asemenea locul operaţiei, dar nu la fel de rău ca masticaţia.

– Şi poţi să vorbeşti, zise Zegras Trei.

Mahit ar fi vrut să-i treacă părul înapoia urechilor; nu şi-l mai strânsese în coadă de când fugiseră de oficialităţile Judiciarului, nici chiar în timpul cât staţiala fusese în sala de operaţii, iar acum – când o fi fost acest acum, Mahit nu era sigură în privinţa orei –, cu părul despletit, Zegras Trei arăta incredibil de tânără.

– Cred că mi-am păstrat majoritatea facultăţilor superioare, rosti ea pe un ton cât mai neutru-teixcalaanli posibil.

Zegras Trei clipi de câteva ori, apoi râse.

– Mă bucur, vorbi Azalee Doisprezece de pe sofa. Dar a… reușit?

„Ți-ai făcut niște prieteni fascinanți.“

– Da, zise Mahit simultan cu voce tare și în gând. Cel puțin a reușit suficient. Am decriptat mesajul.

– Și cum se simte? întrebă Azalee Doisprezece, în aceeași clipă în care Zegras Trei spuse:

– Perfect. Ținând seama de asta, ce ai vrea să faci în continuare?

Dacă ar fi fost să aleagă, Mahit ar fi vrut să stea jos. Poate chiar să doarmă până se va termina totul și va fi numit un împărat nou, iar universul va reveni la normal. Dar dacă dormea atât de mult, probabil că ar fi murit. Pe de altă parte, putea să se așeze, măcar pentru un moment. Se îndreptă spre sofa, cu Zegras Trei lângă ea – păstrând acum o distanță respectabilă de vreo treizeci de centimetri, pe care Mahit o regreta vag – și se așeză.

– Trebuie să mă întorc la Palat-Pământ, spuse după aceea, și să vorbesc cu Strălucirea Sa Direcție Șase.

„Mulțumesc“, zise Yskandr, o șoaptă ca o pală de foc înapoia ochilor ei.

– Trebuie să fi fost un mesaj serios, comentă Azalee Doisprezece.

Mahit își coborî cu multă grijă capul în palme.

– O forță de anexare se îndreaptă spre stația mea, Imperiul este în pragul războiului civil, iar *eu am solicitat instrucțiuni imediate din partea superiorilor mei din guvern* – te-ai fi așteptat la ceva neutru din partea lor?

– Nu sunt idiot, replică Azalee Doisprezece. Eu te-am adus aici, da?

– Așa este, încuviință ambasadoarea. Scuză-mă. Am fost inconștientă timp de… nu știu de cât timp, cât este ora?

Zegras Trei o bătu ușor pe dosul mâinii.

– Unsprezece ore. Acum este unu noaptea.

Nu era de mirare că Mahit se simțea atât de rău. Fusese mult timp sub anestezic.

– Și cât a durat operația propriu-zisă? Și unde-i Portic Cinci? Aș vrea să-i mulțumesc, cred.

– A… ieșit, răspunse Azalee Doisprezece, acum vreo oră, dar tu ai fost în sala de operații doar trei, poate patru ore.

– N-am fost complet siguri că te vei trezi, zise Zegras Trei cu glas foarte egal.

Mahit îi putea auzi totuşi rămăşiţele de îngrijorare din voce şi se întrebă din nou ce leziuni suferise *asekreta* când fusese spitalizată după atacul electric al Oraşului.

– Portic Cinci, continuă Zegras Trei, nu ne-a oferit niciun fel de garanţii.

– Cred că nici eu nu i-am oferit vreuna, spuse Mahit. Avem… pot să beau nişte apă?

Gâtlejul îi era aşa de uscat, că o durea când vorbea şi nu se aştepta să se oprească din vorbit atâta vreme cât *asekretim* erau treji şi-i răspundeau.

– Bineînţeles, zise Azalee Doisprezece, în apartamentul ăsta trebuie să existe o bucătărie.

Se ridică de pe sofa cu efortul cuiva care stătuse foarte mult timp în aceeaşi poziţie – Mahit se simţi uşor vinovată, totuşi nu prea mult – şi dispăru după un colţ.

Ea şi Zegras Trei rămaseră singure. Tăcerea dintre ele se simţea stranie, din nou încărcată, aşa cum fusese în restaurant, până ce Zegras Trei întrebă încetişor:

– Tu eşti tot tu? Eu… pot să vorbesc cu el? Aşa ceva este posibil?

– Eu sunt eu, spuse Mahit. Am continuitatea memoriei şi continuitatea reacţiilor endocrine, aşa că sunt pe cât de „eu“ voi fi vreodată. În interiorul meu nu există… o a doua persoană. Sunt eu, cu ajustări.

„Dacă vrei, putem vorbi cu ea“, îi şopti Yskandr în minte.

Păi vorbim cu ea chiar acum, Yskandr.

– Bine, zise Zegras Trei. Cred că întregul proces este terifiant, Mahit, şi mai cred că ar trebui să ştii că eu intenţionez să te tratez exact aşa cum am făcut şi înainte, doar dacă tu nu te vei comporta diferit.

Mahit bănui că *asekreta* încerca să spună *Eu încă am încredere în tine*, dar nu izbutea s-o facă pe de-a-ntregul. Îi zâmbi, un zâmbet Lsel, deşi o duru şi căpătă un surâs teixcalaanli, cu ochii lărgiţi.

Înainte de a mai putea rosti altceva, se auzi un tumult de glasuri din direcţia în care plecase Azalee Doisprezece – era Portic Cinci, care se întorcea, şi era

însoţită.

– Cine-i el? Portic Cinci, n-ai zis c-ai clienţi.

Era un glas de femeie, acuzator.

– Lămâie Doi, el nu-i clientul, ci contactul clientului. Haide, nu-i singurul.

– Acum nu-i momentul pentru clienţi, rosti Lămâie Doi, stimatul *yaotlek* tocmai a debarcat o forţă militară în port…

Apoi toţi intrară în camera în care stătea Mahit. Erau cinci, diferiţi ca sex şi vârstă; niciunul nu purta norcârlig. (Niciunul dintre ei nu dorea să fie urmărit de Oraş şi de inima sa algoritmică.) Azalee Doisprezece, cu un pahar de apă în mână, se afla în mijlocul lor.

– Asta-i o barbară, rosti unul dintre nou-veniţi.

– O străină, zise altul, ca şi cum ar fi făcut, obosit, o corijare pe care o mai făcuse de o sută de ori.

– Străină, barbară, nu-mi pasă, spuse Lămâie Doi, o femeie plinuţă, cu spate drept şi păr gri-oţeliu prins într-o coadă perfectă, fiindcă lângă ea este o spioană. Portic Cinci, ce caută aici Ministerul Informaţiilor?

Zegras Trei îngheţă, simultan încordată şi încremenită. Mahit se întrebă dacă ele două ar fi trebuit să fugă. Nu era sigură că ar fi fost în stare.

– Ea a venit cu barbara, iar când a sosit barbara, spuse Portic Cinci şi nimeni nu se obosi s-o corecteze pe ea în privinţa utilizării termenului, ei aveau o problemă interesantă pentru a cărei rezolvare erau dispuşi să plătească. Lămâie Doi, ştii foarte bine că eu discut cu cine vreau să discut.

– Ne-ai fi putut preveni înainte să fi venit în casa ta, spuse unul dintre cei doi tovarăşi ai lui Lămâie Doi, cel care era atât de interesat de străini, ca să ţinem o şedinţă de urgenţă pentru planificarea acţiunilor de mâine…

Lămâie Doi îl fixă inexpresiv.

– Nu în faţa spioanei.

– Nu sunt spioană, zise Zegras Trei uşor indignată, şi nu-mi pasă nici ce plănuiţi, nici cine sunteţi. Sarcina mea din minister n-are nimic de-a face cu niciunul dintre voi.

– Ba da, *asekreta*, spuse Lămâie Doi, eşti spioană, deşi cred că te-ai putea îndrepta printr-un tratament corespunzător.

– Asta-i o amenințare?

Mahit își puse mâna pe brațul lui Zegras Trei.

– *Asekreta* a venit cu mine, zise ea, și o revendic pentru Stația Lsel. Ea este responsabilitatea mea.

„Așa ceva este uimitor de ilegal“, rosti admirativ Yskandr.

Da, dar ei nu știu asta.

Lămâie Doi o măsură pe Mahit în lungul nasului.

– Tu ești ambasadoarea Lsel, așa-i?

– Da.

– Newsfeedurile de la Judiciar *nu* te plac, comentă Lămâie Doi cu o admirație lipsită de chef.

– Nu știu asta, replică Mahit, deoarece aproape toată ziua am fost inconștientă. Întreab-o pe Portic Cinci.

Sub mâna ei, Zegras Trei vibra încetișor, clocotind de adrenalină.

Portic Cinci pufni și ridică din umeri când o privi Lămâie Doi.

– Ambasadoarea nu minte.

– Va muri dacă nu primește îngrijire medicală? întrebă Lămâie Doi.

Lui Mahit i se păru o întrebare foarte bună, la care ar fi dorit să afle și ea răspunsul; trebui să-și controleze imboldul de a chicoti în mod necuvenit.

– În cele din urmă, da, zise Portic Cinci, dar nu din cauza mea.

„Mecanica asta a ta mi se pare o femeie foarte liniștitoare“, comentă Yskandr.

– Portic Cinci, spuse Lămâie Doi, vreau ca ea să dispară de aici, cu Ministerul Informațiilor cu tot. Un murmur scurt și mulțumit se auzi dinspre tovarășii ei, iar îl reteză cu o privire: Noi avem treabă reală de făcut.

Ca și mine, gândi Mahit. *Deși aș fi dorit… aș fi dorit să aflu mai multe despre treaba care se face aici. Și dacă ei sunt cei care pun bombe în restaurante și în teatre sau dacă au alte metode – dacă sunt cei pentru care Orașul nu este Orașul?*

„Teixcalaan înseamnă mai mult decât palatul și poezia“, murmură Yskandr, „până și eu am înțeles asta în cele din urmă. Dacă scăpăm de aici…“

Dacă scăpăm de aici, mi-o voi aminti pe Lămâie Doi, deși bănuiesc că este

ultimul lucru pe care-l vrea de la mine.

– Vom pleca, rosti ea cu glas tare, punând capăt oricăror speculaţii. Vă doresc mult noroc. Indiferent ce acţiuni aţi plănui.

Se sculă în picioare şi nici măcar nu se clătină. Ar fi putut ajunge până la gară înainte să cadă, dacă i-ar fi dat cineva realmente apa aia, în loc să stea cu paharul în mână aşa cum făcea Azalee Doisprezece, neajutorat în mijlocul grupului de… orice ar fi fost ei. Conducători ai rezistenţei. (Rezistenţă faţă de ce? Faţă de Imperiu, faţă de Direcţie Şase în mod specific? Ei puneau posterele în staţiile de metrou pentru susţinerea tentativei de desprindere a Sistemului Odile sau erau preocupaţi de opţiuni politice despre care Mahit nu ştia şi nici nu avea să ştie vreodată? De prezenţa lui Fulger Unu sau a oricărui *yaotlek* pe solul Oraşului?)

– Eu m-aş mişca rapid, zise Portic Cinci. Legiunile lui Fulger Unu sunt deja pe străzi.

Zegras Trei înjură, un singur cuvânt tăios, pe care Mahit n-o auzise niciodată folosindu-l până atunci. După aceea spuse:

– Mulţumim. Haide, şi se ridică să plece, prinzând-o pe Mahit de cot.

– Lăsaţi-mă cinci minute cu clienta mea, rosti Portic Cinci apăsat. Vreau să mă asigur de ceea ce am făcut, iar ultima dată când am văzut-o era complet inconştientă.

Mahit încuviinţă din cap.

– În privat, zise ea. Cinci minute în privat.

Îi desprinse cu blândeţe mâna lui Zegras Trei de pe braţul ei şi merse – străduindu-se să nu se clatine, să nu tremure şi nici să nu dezvăluie în alt fel cât de rău îi era din cauza migrenei – înapoi în camera unde se trezise.

Portic Cinci o urmă şi închise uşa.

– Aşa de rău este, deci? întrebă ea. Nu vrei ca prietenii tăi să ştie?

– Putea fi şi mai rău, spuse Mahit. Se pare că majoritatea funcţiilor neurologice îmi sunt intacte. Vreau să ştiu ce ai găsit. La maşinăria cea veche. Era avariată?

– Câteva nanocircuite erau rupte, zise Portic Cinci. La prima vedere. De la bun început păreau slabe. Este un obiect foarte fragil – simpla lor atingere ar

fi putut cauza un scurtcircuit. Va trebui s-o demontez ca să aflu mai multe. Un proces pe care abia aştept să-l încep.

– Asta-i interesant, reuşi Mahit să spună.

Era totuşi ceva. Poate că fusese sabotaj. Sau poate doar o defecţiune tehnică.

– Foarte. Acum, dă-mi voie să mă uit.

Mahit rămase nemişcată şi o lăsă pe Portic Cinci să cerceteze cu atenţie locul operaţiei; îi urmă indicaţiile şi se supuse unei examinări neurologice obişnuite, deloc diferite de cele din Lsel. Dură mai puţin de cinci minute. Probabil vreo trei.

– Ţi-aş spune să te odihneşti, zise Portic Cinci când termină, însă ar fi inutil. Ieşi din casa mea. Îţi mulţumesc pentru experienţa fascinantă.

– Nu operezi zilnic barbari.

– Nici barbarii nu-mi lasă zilnic tehnologie barbară.

„Ce jocuri joci, tu, Mahit!“, vorbi Yskandr în fundul minţii ei, iar staţiala nu-şi dădu seama dacă era furios sau impresionat de gestul ei, acela de a dărui exact obiectul pe care îl utilizase el pentru a cumpăra favoarea unui împărat.

***

Puţin mai târziu, cei trei stăteau împreună în umbra clădirii lui Portic Cinci, exilaţi până şi din siguranţa aceea limitată. Mahit se rezemă de Zegras Trei şi regretă că nu apucase să bea apă înainte de a pleca. Gâtlejul îi era o rană, atât îl simţea de scorojit. La orele târzii dintre miezul nopţii şi zori, Belltown Şase era simultan tăcut şi gălăgios: sunete îndepărtate de râsete ascuţite, sticlă spartă – un ţipăt, înăbuşit rapid – pluteau peste clădiri, dar strada pe care se aflau ei era complet pustie şi luminată doar de filigranele slabe de neon ale numerelor de pe case, scrise în glife cu un font pe care până şi Mahit îl considera de modă veche. Fusese nou cu cincizeci de ani în urmă şi încă nu devenise demodat.

– Petală, vorbi Zegras Trei şi glasul ei era un murmur subţire şi perfect controlat, când intenţionai să ne spui că *ixplanatl* neautorizată a ta era

implicată cu activiști anti-imperialiști?

Azalee Doisprezece nu avea nicio expresie pe chip; o lipsă de trăsături constantă, deliberată. *Jignire.*

– Ea este o *ixplanatl* neautorizată în Belltown Șase. Nu știu de ce credeai că nu ar fi așa ceva. Trestie, ești din Ministerul Informațiilor, *poartă-te ca atare*.

– Mă port ca atare, scuipă Zegras Trei. Mă interesez de conexiunile și influențele unui prieten drag, asta fac…

– Terminați, spuse Mahit.

O durea să vorbească. Avea s-o doară și mai rău, de fiecare dată când o făcea, dacă nu putea să rămână tăcută o vreme.

– N-aveți decât să vă faceți bucăți între voi altundeva și altă dată. Cum ne-ntoarcem la palat?

În pauza de după întrebarea ei nu putu să audă decât cele două seturi de răsuflări lângă ea și felul cum se contopeau între ele.

Apoi Zegras Trei rosti:

– Nu putem lua trenul – până dimineață nu circulă trenuri. Liniile pentru navetă nu funcționează la orele astea.

– Iar dacă Fulger Unu debarcă într-adevăr trupe în port, până dimineață nu va mai fi absolut niciun tren, completă Azalee Doisprezece.

Mahit încuviință din cap.

– Așa da. Uite, amândoi sunteți utili.

Sunase exact așa cum ar fi sunat Yskandr. Dacă asta era sau nu o problemă reprezenta un detaliu pe care nu se simțea tocmai capabilă să-l abordeze pe moment.

– Dacă nu ne putem întoarce în același fel în care am ajuns aici, ce altceva putem face? Să mergem pe jos?

– Teoretic, da, o putem face, spuse Azalee Doisprezece, deși am avea nevoie de o zi întreagă să revenim la provinciile Central.

– *Noi* o putem face, îi corectă Zegras Trei. *Mahit* se va prăbuși după mai puțin de o oră de mers.

Stațiala trebui să recunoască în gând că era cu totul adevărat.

– Ignorând starea sănătății mele, rosti ea, o zi întreagă înseamnă prea mult.

Trebuie să-l văd pe Împărat în noaptea asta. Înaintea zorilor, dacă putem găsi o cale.

Tremura. Nu știa când începuse tremuratul acela. Nu era tocmai frig – și purta jachetă –, dar își cuprinse umerii strâns cu brațele.

Zegras Trei exhală, lent, ca un șuier printre dinți.

– Am o idee, zise ea, dar lui Petală n-o să-i placă.

– Întâi spune-mi, replică Azalee Doisprezece, și abia apoi fă mai multe aprecieri despre ce-mi va plăcea și ce nu.

– Îi apelez pe superiorii noștri din Ministerul Informațiilor, îi anunț că am rămas blocați în timp ce eram angajați în recunoașterea activiștilor antiimperialiști și solicit să fim recuperați. Dacă vrei, îi pot apela de undeva mai departe de adresa asta. Ca un gest de curtenie față de Portic Cinci că nu mi-a omorât ambasadoarea.

– Ai dreptate, spuse Azalee Doisprezece, nu-mi place ideea. Distrugi contactele mele.

„Gândește-te la ce motive va oferi Zegras Trei pentru a explica prezența ta aici“, adăugă Yskandr, o șoaptă sâcâitoare în mintea lui Mahit.

Yskandr, eu n-am mulți aliați.

„Câți aliați are propria atașată culturală?“

Nu suficienți. Dar eu sunt unul dintre ei.

„Deocamdată.“

– Noi stăm pe stradă, vorbi Mahit. Aș prefera să fiu preluată de Ministerul Informațiilor, decât să-i așteptăm pe urmăritorii lui Azalee Doisprezece din Judiciar să ne găsească sau să încercăm să ajungem pe cont propriu înapoi în Provincia Ultracentral în timpul unei tentative de lovitură de stat militară.

Zegras Trei făcu o grimasă.

– Deocamdată nu este nicio lovitură de niciun fel. Deși s-ar putea să fie până dimineață… nu știu cum de s-a întâmplat totul așa rapid.

– Haideți atunci, le spuse Mahit amândurora. Să mergem la gară și apelezi de acolo.

***

Mersul pe jos fu anevoios. Pe stradă apăruseră mai mulţi oameni, chiar şi pe întuneric; strânşi pe la colţuri, vorbind cu glasuri scăzute. O dată i se păru că vede un cuţit fluturat, un obiect curbat şi hidos, arătat într-un grup de bărbaţi tineri ce purtau cămăşi brodate cu aceleaşi graffiti care pângăriseră stindardul de bătălie teixcalaanli. Râdeau. Mahit coborî privirea în pământ, se uită la tocurile lui Zegras Trei, care înaintau pas cu pas, şi-şi continuă mersul. Până ajunseră la gară, migrena devenise îndeajuns de mare pentru a devora mici nave cosmice ce se apropiaseră prea mult de centrul ei masic. Se aşeză pe una dintre băncile din faţa uşilor încuiate şi-şi ridică genunchii la piept, rezemându-şi fruntea de ei. Apăsarea aceea o ajuta puţin – o distrăgea, în timp ce Zegras Trei îşi făcea apelul, murmurând subvocalizări în norcârlig.

Azalee Doisprezece se aşeză lângă ea şi n-o atinse, iar ea dorea – oh, dorea confortul relaxat al atenţiei lui Zegras Trei, ceea ce era dorinţa cea mai inutilă pe care o avusese de multe ore. Poate chiar de multe zile.

„Respiră“, zise Yskandr şi ea încercă. Respiraţii egale: numără încet până la cinci în timp ce inspira, apoi până la cinci în timp ce expira.

Zegras Trei îşi termină convorbirea şi spuse:

– În cincisprezece minute va sosi cineva.

Apoi se aşeză de partea cealaltă a lui Mahit. Şi n-o atinse nici ea. Mahit continuă să numere şi să respire. Migrena se mai diminuă puţin, suficient cât să ridice capul când auzi sunetul motorului maşinii de teren şi să nu simtă că lumea se învârte prea rău în jurul ei.

Era un vehicul standard: negru, neostentativ. Din el coborî un bărbat tânăr în costumul Ministerului Informaţiilor, cu manşete portocalii; el se plecă peste vârfurile degetelor şi întrebă:

– *Asekreta*? Aceştia sunt toţi însoţitorii tăi?

– Da, zise Zegras Trei, ăştia suntem toţi.

– Vă rog să urcaţi. Vă vom aduce foarte repede în Oraş.

Totul părea prea uşor. Mahit suspectă că aşa şi era; în acelaşi timp ştia că nu putea face mai nimic, ci doar să lase lucrurile să se întâmple. Bancheta din spate a maşinii era binecuvântat de întunecoasă şi mirosea a produse de

curățat și a capitonaj. Suiră toți trei acolo, lipiți unul de celălalt, iar Zegras Trei o bătu pe Mahit pe genunchi, o singură dată, când se puseră în mișcare; și ea luă cu sine atingerea aceea micuță și blândă în somnul neajutorat și epuizat, legănată de mișcarea roților.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

„TOATE TRANSPORTURILE PUBLICE EXTRAPLANETARE ANULATE – SPAȚIOPORTUL PROVINCIEI ULTRACENTRAL ÎNCHIS – SPAȚIOPORTUL SUD PLOPILOR FUNCȚIONEAZĂ DOAR LA CAPACITĂȚI DE URGENȚĂ/MARFĂ – FOLOSIȚI ALTERNATIVE DE DEPLASĂRI – MESAJUL ACESTA SE REPETĂ.“

Newsfeeduri publice, 251.3.11-D6

„…Deoarece sunt, așa cum ai zis, destul de ocupat cu păstrarea valorii Stației noastre, dar nu a unei valori prea mari, pentru un Imperiu vast și în mare parte lipsit de inimă, va trebui să continui să-mi scuzi absența; când situația va fi mai stabilă aici, mă voi bucura cu siguranță de o lungă și binemeritată vacanță acasă, dar deocamdată este relativ de neimaginat momentul când aș putea părăsi furtunile permanente ale politicii de la Curtea Teixcalaanli pentru minimum patru luni. Iartă-mă fiindcă sunt departe. Îți reamintesc că dacă trebuie să mă contactezi, ai prevăzut chiar tu mijloace private…“

Dintr-o scrisoare a ambasadorului Yskandr Aghavn către Darj Tarats, consilier pentru Mineri, primită la Stația Lsel 201.1.10-D6

Primul punct de control între Belltown Șase și clădirea Ministerului Informaţiilor din Palat-Est o trezi pe Mahit din starea aceea din afara conștiinței. Nu dorea din partea lumii decât s-o lase să se afunde înapoi în

tăcerea cenușie dinapoia pleoapelor ei, iar până acum – cincisprezece-douăzeci de minute perfecte – nimeni, nici Zegras Trei, nici șoferul, nici chiar Yskandr din mintea ei n-o deșteptaseră. Vocile și luminile de la punctul de control schimbară totul.

Clipi des și se îndreptă de spate. Mașina încetinise, apoi chiar oprise, iar șoferul coborâse un geam. Afară, cerul care se lumina în zori era mânjit cu roz-cenușiu… dar ceva mirosea a fum, acru…

Glasuri scăzute. Șoferul făcu ceva cu norcârligul său, proiectă o serie de identificare. Cel cu care discuta rosti:

– Vă putem lăsa să treceți cu permisul ăsta, dar nu v-aș sfătui. Ei vin în marș de la portul-ceresc și cetățenii le ies în cale. Realmente nu vă sfătuiesc s-o faceți.

Ba da, o facem, gândi Mahit și nu știu dacă fusese gândul lui Yskandr sau al ei.

– Ba da, zise Zegras Trei, o facem. *Dețin informații vitale pe care să le raportez ministerului meu, domnule.*

Șoferul ridică din umeri, expresiv, parcă spunând: *Eu nu sunt decât un angajat*. Prin geamul deschis, Mahit auzi o bubuitură înfundată, ca și cum undeva, nu prea departe, cineva declanșase o bombă.

(…Motor Cincisprezece, împănat cu șrapnele, cu sânge podidindu-l pe gură, sângele lui ca lacrimi curgând pe fața ei, și *zgomotul* acela, zgomotul sec al exploziei…)

Înghiți un nod dureros. Geamul se ridică. Ei își reluară înaintarea. Din mașină era greu de văzut prin ce treceau; toate sunetele erau înăbușite și geamurile erau fumurii din considerente de intimitate. Mahit continuă să creadă că auzea mai mult din zgomotele acelea, exploziile bombelor parcă produceau colapsuri locale în atmosferă.

– Știați, se pomeni rostind, cu glas tare, plin de viață și complet necontrolat, că, de fapt, cel mai periculos lucru în Lsel, absolut cel mai periculos, este focul? Deoarece consumă oxigen, focul se ridică… la fiecare două zile sunt alarme pentru simulări de incendiu, participi la ele de la vârsta de doi-trei ani, de când ești suficient de mare, încât să ții un stingător – focul este ceva rău,

iar explozivele sunt şi mai rele.

– Nu înţeleg deloc de ce s-ar bombarda, spuse Azalee Doisprezece. Asta nu-i… nimeni nu doreşte să facă rău Oraşului, la urma urmelor important este să stăpâneşti Oraşul, nu?

Maşina încetini iarăşi, dar nu din cauza vreunui punct de control. Pur şi simplu înaintau foarte lent, ca şi cum ar fi întâlnit un ambuteiaj.

– Fă geamurile transparente, zise Mahit.

Nu se întâmplă nimic.

Zegras Trei strângea foarte puternic din dinţi. Staţiala îi putea vedea încordarea din maxilare.

– Petală, spuse ea, este Flota. Aşa lucrează Flota, prin bombardarea civililor reuniţi în revolte. O ştii bine. Se adresă apoi şoferului: Vrei, te rog, să anulezi opacitatea?

De data aceasta bărbatul se conformă.

Primele imagini văzute de Mahit prin geamurile maşinii – sticlă fumurie, ce se limpezea treptat – fură aproape lipsite de noimă. În Lsel, oamenii nu distrugeau lucruri – în niciun caz lucruri care să fie proprietatea altora, în niciun caz cu nepăsare. Carcasa unei staţii era fragilă şi dacă o parte din maşinăriile ei se stricau, mureau oameni: pentru că respirau vid, pentru că îngheţau în gerul cosmic, pentru că sistemele hidroponice nu mai funcţionau. În Lsel, actele de vandalism ocazionale însemnau mâzgălirea cu graffitti-uri, derularea unor acţiuni elaborate de hacking sau blocarea de coridoare cu canistre de spumă expandată, utilizată la reparaţiile carcasei. Dar aici, pe străzile Oraşului, ea văzu o femeie teixcalaanli în taior elegant cu pantaloni, lovind cu o bară metalică în vitrina unui magazin, pe care o făcu cioburi. După aceea merse câţiva metri mai departe şi procedă la fel cu vitrina următoare.

Alţi oameni fugeau – se aflau pe carosabil şi constituiau motivul pentru care maşina lor încetinise aşa mult. Unii purtau insignele cu nemţişori purpurii, alţii nu aveau niciun fel de semne de identificare pentru a-şi anunţa loialităţile, iar alţii erau Însoriţi, aurii, terifianţi şi mişcându-se în triade mici şi ascuţite, ca nave-cercetaş ce picau în imponderabilitate prin orbite

descendente. În văzduh era fum, care plutea dinspre o clădire cu multe turle, sfâșietor de frumoasă. Șoferul purta pe chip o expresie de îndârjire și determinare senină, înaintând sacadat, astfel încât toate măruntaiele lui Mahit i se izbeau de interiorul peretelui abdominal la fiecare smucitură de accelerație.

– Nu văd legiuni, rosti Azalee Doisprezece pământiu la față.

Zegras Trei se târâse de pe bancheta din spate pe scaunul de lângă șofer.

– Nu suntem destul de aproape de portul-ceresc. Ăștia sunt… surplusuri…

Auziră strigătele – erau două seturi, înainte și înapoi, ritmic și poetic ca bătaia unei inimi, dar decalat, nu împreună, o inimă aflată în fibrilație – înainte să fi putut înainta foarte mult. Era un val sonor, punctat în momente imprevizibile de bubuiturile altor explozii. Șoferul văzu un culoar pe care Mahit nu-l putu sesiza, călcă accelerația până la podea și coti după un colț – staționala fu azvârlită pe jumătate în poala lui Azalee Doisprezece –, goniră pe o străduță… după care aceasta se deschise pe o stradă mare, o arteră, care ducea la o piațetă. Acolo erau: două grupuri de teixcalaanlitzlim care răcneau unii la alții. Vehiculul se opri. Nu putea să înainteze prin masa colcăitoare.

În locul unde grupurile se atingeau, violența irupea precum creșterile de fungi după o primăvară lungă și umedă. Sânge pe fața unei femei cu o pânză cu nemțișor prinsă de braț ca o banderolă de doliu, sânge provenit din felul cum fusese lovită, iar femeia care o lovise – atât de aproape de mașina lor, încât Mahit auzi totul – răcni *Pentru Împăratul Fulger Unu!* și-și trase degetele însângerate peste propria frunte, ca și cum ar fi fost un personaj dintr-un poem epic istoric care-și însemna pe răboj inamicii doborâți.

Mahit se gândi că ei nu arătau a teixcalaanlitzlim. Un gând plutitor, absurd, deconectat. Arătau a oameni. A oameni obișnuiți. Se băteau și se sfâșiau între ei.

Un alt bufnet teribil de aer ce anunța o prăbușire răsună mult mai aproape acum. Îi răspunse un pocnet dinspre un grup de Însoriți, care fu brusc înconjurat de fum alb ce se lățea iute – oamenii care se luptau în preajma lor începură să tușească, să fugă îndepărtându-se de gaz, fără să le mai pese din care tabără a luptei de stradă făceau parte. Trecură în fugă pe lângă mașină,

cu ochii lăcrimând, injectați. Firicele de gaz începură să se infiltreze pe lângă portiere și geamuri.

– ’Tu-i mama mă-sii! zise Zegras Trei. Acoperă-ți gura cu cămașa – sunt gaze pentru dispersarea mulțimilor – nu putem rămâne aici…

Mahit îşi acoperi gura cu cămaşa. Ochii o ardeau. Gâtul o ardea.

„Trebuie să ieşi din maşină“, îi zise Yskandr. Ea se linişti brusc – un calm extrem de limpede, încordat, totul din jur se derula foarte lent. Yskandr îi făcea ceva la glandele suprarenale. „Trebuie să ieşi din maşină şi trebuie să ocoleşti ceea ce se întâmplă aici, şi trebuie s-o faci acum. Dă-i drumul, Mahit. O să-ţi arăt eu drumul.“

– Nu putem rămâne aici, zise Mahit cu glas tare şi deschise portiera. Gaz alb năvăli înăuntru. Urmați-mă!

Nu putea să respire – prima răsuflare fu ca un foc ce-i pârjoli plămânii şi Yskandr spuse „Acum fugi, o să respiri mai târziu“, aşa că fugi – fără să ştie cum fugea, fără să ştie cum era posibil pentru corpul ei să fugă. Neştiind dacă o urmărea, de fapt, cineva. Yskandr părea să cunoască o cărare secretă – un tipar familiar prin vâltoarea oribilă de sânge şi fum alb, iar ea văzu pentru prima dată un legionar în uniforma Flotei, cenuşiu şi auriu, era un escadron întreg – Yskandr o răsuci, o roti din şold, o pivotare şi ea alergă mai departe aplecată. În spatele ei se auzeau paşi. Paşi rapizi, la unison cu ai ei. Se uită înapoi: Zegras Trei şi Azalee Doisprezece. Şi şoferul.

Ocoliră marginea piaţetei şi fugiră pe o stradă despre care Mahit era sigură că n-o văzuse niciodată. *De câte ori ai fost pe-aici?* gândi ea prin bubuiturile inimii, prin horcăiturile pe care Yskandr i le îngăduia doar când aprecia că staţiala nu mai putea rezista fără aer.

„De destule ori. Eu am trăit aici. Ăsta-i căminul meu… A fost…“

După alte două minute, încetiniră la nivelul unui mers rapid. Mahit era sigură că ar fi leşinat dacă Yskandr n-ar fi ţinut-o pe picioare. Niciunul nu vorbi. Zgomotele răzmeriţei se îndepărtară, diminuându-se la nivelul unui vacarm neclar. Ajunseră la demarcarea dintre palat şi restul Oraşului – nimeni nu păzea trecerea îngustă prin care intrară, nu erau nici Însoriţi, nici Cepoşi, nici legionari. Yskandr îi conduse mai departe, urmând memoria muşchilor,

veche de ani şi moartă acum.

Iar apoi, ca o cortină trasă în lături, dădură un ultim colţ şi Mahit se trezi în faţa Ministerului Informaţiilor, care părea complet neatins. Un obiect curat, desprins dintr-o lume anterioară.

„Acolo“, spuse Yskandr. „Intră. Aşază-te, până nu te prăbuşeşti.“

Totul părea foarte familiar – de aici, ar fi ajuns în două minute la intrarea clădirii unde se afla apartamentul de ambasador (desigur, dacă ar fi putut intra acolo fără să fie oprită de Însoriţi şi de investigaţia lor). Însă toate filigranele vastei IA a Oraşului erau aprinse sub lespezile din piaţetă, de parcă întregul palat ar fi fost o fiară ghemuită, pregătindu-se să sară.

– Nu ştiu cum ai făcut asta, îi spuse Zegras Trei lui Mahit. Când ai suit în maşină, abia mai puteai să păşeşti.

– N-am făcut-o eu, răspunse staţiala. Nu doar eu. Nu tocmai eu. Intrăm?

Vocea îi era complet spartă. Acum, când Yskandr nu-i mai controla respiraţia, simţea că nu putea să inhaleze suficient aer. Pieptul i se dilata enorm la fiecare răsuflare.

Zegras Trei îl privi pe şoferul lor, care avea o expresie de şoc absolut: un bărbat distrus, un bărbat într-o lume care de acum nu mai avea sens.

– Intrăm? zise ea.

– …Da? spuse şoferul şi porni spre uşă.

Nici Mahit, nici Zegras Trei nu călcară pe marcaje când intrară în clădirea ministerului, deşi asta îi făcea să meargă stângaci şi ciudat.

Înăuntru nu erau decât spaţiile curate şi frumoase ale unui minister teixcalaanli la începutul dimineţii. Niciun semn de nelinişte. Nimic anormal. Mahit se pomeni gata să izbucnească în plâns şi nu înţelese motivul. Şoferul lui Zegras Trei îi conduse pe toţi într-o sală de şedinţe cu aspect inofensiv, în tonuri de bej, cu o masă în formă de U, ce înconjura un proiector de infofişe, lumini fluorescente şi o sumedenie de scaune destul de inconfortabile. Era încăperea cel mai puţin teixcalaanli în care-şi amintea Mahit să fi intrat de când sosise, dar bănui că locurile unde se desfăşurau zilnic şedinţe interminabile erau la fel în toată galaxia. Ea stătuse în săli similare în Lsel, atât la şcoală, cât şi în diverse funcţii din guvern. Acum se aşeză în aceasta.

Vag – extrem de slab prin zidurile groase ale ministerului – auzi altă explozie. Apoi tăcere. Poate că răzmerița fusese împrăștiată. Legiunile se adunau altundeva. Mai aproape de portul-ceresc.

Sosirea unei carafe cu cafea și a unui coș plin cu un soi de chifle nu era practica standard pentru sălile de ședințe, dar poate că Zegras Trei trăsese niște sfori pentru ei. Cafeaua era impresionant, șocant de bună: fierbinte, totuși nu atât de fierbinte încât să opărească, paharul de carton era cald între palmele lui Mahit. Avea un gust bogat, aspru, care nu semăna nici pe departe cu cel al cafelei instant din Lsel și Mahit se gândi că într-un moment mai bun i-ar fi plăcut cu adevărat s-o bea lent, pentru a putea examina toate calitățile diferite ale aromei…

„Avem varietăți“, zise Yskandr, „și toate au gusturi diferite. Este fantastic. Însă partea importantă o reprezintă cofeina.“

Avea dreptate. La puține minute după ce băuse din cafea, Mahit se simți mai *prezentă*, mai perceptivă, conștientă de un zumzet foarte slab în epidermă.

„Ia-o mai încet. Este posibil să-ți fi epuizat suprarenalele când am alergat.“ Era aproape o scuză.

Azalee Doisprezece era deja la a doua ceașcă.

– Și acum ce facem? o întrebă el apăsat pe Zegras Trei. Așteptăm un interogatoriu? Crezusem că noi trebuia s-o ducem pe ambasadoare imediat la Împărat, dacă așa ceva este măcar posibil, ținând seama de ce se întâmplă Orașului afară.

Noi. Nu trecuse foarte mult de când ea îl rugase s-o ajute să fure mașinăria imago a lui Yskandr din cadavrul său și totuși după așa puțin timp Azalee Doisprezece era dedicat cel puțin unei aparențe de unitate ideologică cu o barbară. În același timp însă el știuse unde s-o găsească pe Portic Cinci și prietenii ei activiști antiimperialiști – așadar unitatea ideologică era flexibilă. Sub presiune, suferea mutații. Mahit se uită la Zegras Trei, care se găsea sub presiune așa cum n-o mai văzuse niciodată: era cenușie la tâmple, iar într-o parte a buzei avea o rană deschisă, probabil locul unde se mușcase în mod repetat.

– O facem, zise ea. Totuși, datorez ministerului un pic de curtoazie, deoarece ei au venit să ne recupereze.

Ei au venit să ne recupereze. Ei ne-au purtat printr-o răzmeriță. Ei ne-au adus cafea și micul dejun. Lumea funcționează așa cum trebuie s-o facă, iar dacă mă comport ca și cum va continua așa, atunci nimic nu va merge rău. Mahit cunoștea direcția aceea de gândire. O cunoștea în mod intim și oribil, dar o înțelegea (o înțelegea într-o măsură prea mare, asta era problema ei esențială, nu?). Și totuși Zegras Trei greșea.

– Nu cred că mai avem timp, rosti staţiala, întregul Oraș va sări în aer ca o incintă cu oxigen pur în care se declanșează un scurtcircuit.

Zegras Trei emise un sunet surprinzător de asemănător cu al unei supape de aburi, lăsă capul în palme și zise:

– Lăsați-mă doar un minut să mă gândesc, da?

Mahit își spuse că un minut se încadra în parametri. Probabil. Poate. Totul tremura și era suprarealist. Se întrebă la ce nivel de lipsă de somn ajunsese. Fuseseră cele treizeci şi șase de ore înainte de a dormi în apartamentul lui Azalee Doisprezece… și putea să pună la socoteală și perioada fără cunoștință de după operația pe creier…

„Nu se pune la socoteală“, zise Yskandr, iar acela era Yskandr al ei, ironia lui promptă, înțepătoare. „Mai ales după ce treci printr-o revoltă ca asta.“

– Bine, zise Zegras Trei, așa că Mahit o privi și-și menținu chipul perfect neutru în manieră teixcalaanli, încercând să nu aibă nevoie în mod vizibil de sprijinul atașatei sale culturale, așa cum simțea, de fapt.

Zegras Trei desfăcu brațele într-un gest de neajutorare resemnată.

– Mă voi duce să cer să raportez direct ministrei Informațiilor – iar ea este fără doar și poate excepțional de ocupată în clipa asta, așa că vom căpăta o audiență… și ne vom întoarce când va fi programată audiența aceea. Se ridică în picioare. Nu plecați nicăieri. Secretariatul Central este ceva mai departe pe coridor, la etajul ăsta. Mă-ntorc în cinci minute.

Era o stratagemă incredibil de transparentă. Totuși transparența mai funcționase pentru ele și înainte; transparența părea să aibă propria gravitație când era alăturată excesului de angajare teixcalaanli în narațiune. O gravitație

care curba razele de lumină. Mahit încuviinţă din cap şi spuse:

– Încearcă. Apoi adăugă: Şi nu-ţi face griji că noi am pleca undeva. Unde să ne ducem?

Azalee Doisprezece şi Yskandr râseră simultan, într-un ecou straniu, apoi Zegras Trei dispăru, ieşi pe uşă ca un schif-sămânţă ieşit din flancul unui crucişător.

Aşteptară. Mahit se simţea în pielea goală fără Zegras Trei, singură. Tot mai expusă cu cât ataşata ei culturală lipsea mai mult… mai ales fiindcă timpul se prelungi de la două minute la cinci, apoi la zece. Practic nu mai putea să simtă nimic, decât vibraţiile surde, anxioase, ale propriei inimi, transmise prin piept ca să apese greu pe punctul dintre arcurile coastelor. Majoritatea neuropatiei periferice dispăruse şi mai rămăsese doar furnicătura ocazională din vârfurile degetelor, despre care bănuia de acum că s-ar putea să fie permanentă. Nu ştia cum avea s-o facă să se simtă pe viitor. Deocamdată mai putea încă să ţină un stilus, deşi nu-i percepea neapărat apăsarea. Dacă s-ar fi înrăutăţit din nou…

Mai târziu.

Când uşa sălii de şedinţe se redeschise şi apăru Zegras Trei, eliberarea tensiunii fu ca un şoc fizic… după care Mahit văzu că *asekreta* nu era singură, iar însoţitorul ei nu purta culorile alb şi portocaliu ale Ministerului Informaţiilor, ci avea un buchеţel de flori purpurii prins la gulerul jachetei sale bleumarin. Erau proaspete: flori tăiate de mai puţin de o zi. Când toţi susţinătorii lui Nemţişor Treizeci le purtaseră la concursul de oraţii, ele fuseseră doar un moft la modă, simple chestii amuzante, semnale politice teixcalaanli difuzate pe canale simbolice. Când le purtaseră pe străzi, reprezentaseră o modalitate de aderare la o tabără într-un război. Acum păreau, mai degrabă, un însemn al funcţiei guvernamentale sau al loialităţii faţă de partid.

– Stai jos, îi spuse nou-sositul lui Zegras Trei şi-o îmbrânci.

Mahit dădu să se ridice imediat de pe scaun, furioasă, trăgând aer în piept să vorbească…, dar Zegras Trei se aşeză aşa cum i se spusese. Era roşie la faţă, mânioasă, însă îi făcu semn din mână lui Mahit să se liniştească şi staţiala se

conformă.

– Ambasadoareo, rosti bărbatul, *asekretim*, sunt obligat să vă anunţ că pentru moment nu aveţi voie să părăsiţi clădirea ministerului.

– Suntem arestaţi? întrebă Azalee Doisprezece.

– În niciun caz. Sunteţi ţinuţi aici pentru propria siguranţă.

– Doresc, continuă Azalee Doisprezece cu glas strident, iar Mahit se simţi şocant de mândră de el, să vorbesc personal cu ministra Palisandru Doi despre această situaţie. Imediat! Şi cine eşti tu, că tot veni vorba?

– Palisandru Doi nu mai este ministra Informaţiilor, rosti bărbatul ignorând cererea de a-şi spune numele sau afilierea. A fost eliberată de îndatoriri în cursul crizei actuale de către *ezuazuacat* Nemţişor Treizeci. Dacă doreşti, îi pot transmite lui dorinţa ta de a sta de vorbă. Sunt sigur că va lua contact cu tine imediat ce-i va permite timpul.

– Poftim? zise Mahit.

– Ai probleme cu auzul, ambasadoareo?

– Am probleme cu credulitatea, spuse ea.

– Nu există niciun motiv ca să fii excesiv de îngrijorată…

– Tocmai ne-ai anunţat că nu putem părăsi clădirea şi că ministra a fost destituită…

– S-au ridicat întrebări privind loialitatea ei, zise omul lui Nemţişor Treizeci şi ridică din umeri. Nemţişor Treizeci intenţionează să păstreze Imperiul în mâini ferme. Ambasadoareo, pe străzile noastre se află legiuni, aşa că deocamdată deplasările sunt periculoase. Rămâneţi locului. Nemţişor Treizeci se va ocupa de situaţie şi totul se va termina până la sfârşitul săptămânii.

Mahit avea îndoielile ei. Mahit avea mai multe îndoieli decât ştia ce să facă totuşi cu ele: o proliferare a nesiguranţelor, un talaz atotputernic de înţelegere că scăpase ceva din vedere. Nemţişor Treizeci executa… ce? O lovitură de palat înaintea loviturii de palat a lui Fulger Unu? Era posibil să fie deja prea târziu pentru ca ea să mai poată face ceva pentru a deturna forţa de anexare din direcţia lui Lsel, indiferent dacă avea sau nu informaţii despre iminenta ameninţare externă împotriva lui Teixcalaan, cu care să facă troc. La concursul de oraţii, Nemţişor Treizeci însuşi – splendid în albastru şi lila,

foarte senin – îi spusese că înțelegerea nu mai era valabilă. Dacă el câștigase controlul administrației publice – el care aparent era dispus să renunțe la Lsel în clipa când stația nu mai era utilă planurilor sale…

– Nu putem, zise Azalee Doisprezece, iar Mahit îi fu recunoscătoare pentru că spunea orice care o făcea să nu-și mai bage în seamă propriile gânduri, sta o săptămână într-o sală de ședințe. Și tot nu știu cine ești tu, domnule.

– Sunt Elicopter Șase, răspunse bărbatul – Mahit se holbă la el și se întrebă când învățase să-și rostească numele nu doar cu chip inexpresiv, ci și cu gradul acela de îngâmfare –, și bineînțeles că nu veți petrece o săptămână într-o sală de ședințe, *asekretim*. Ambasadoareo. Veți fi mutați într-un loc sigur și cu dotări corespunzătoare, de îndată ce-l vom avea.

– Și asta va fi când? continuă Azalee Doisprezece.

Își perfecționase un soi de stridență ascuțită, străbătută de incredulitate; glasul cuiva care se simțea inconfortabil și urma să facă o scenă din cauza asta. De undeva de la depărtare, Mahit îl găsi admirabil. Strategic. Nu-l întrerupse.

– „Sigur“, după definiția cui? Ne dai de înțeles că o tentativă de uzurpare are loc chiar în timp ce vorbim, acum!

– Mica aventură a acestui *yaotlek* se va termina cu mult înainte să poți numi „uzurpare“ această neplăcere, zise Elicopter Șase. Am foarte multe de făcut – o să am grijă să vă mai aducă imediat cineva trei cafele. Vă rog să nu încercați să plecați. Veți fi opriți la ușă – în clipa de față, locul acesta este realmente sigur. Nu vă faceți griji.

Apoi plecă. Ușa sălii de ședințe se închise cu un clic inofensiv în urma lui. Prompt și neliniștitor, Zegras Trei izbucni în râs.

– Chestia asta chiar s-a-ntâmplat cu adevărat? întrebă ea. Un birocrat promovat abuziv, fără pic de instruire în protocol tocmai ne-a anunțat că Ministerul Informațiilor este sub controlul *ezuazuacatlim*? Pentru că eu cred că asta s-a-ntâmplat și sunt complet debusolată; scuză-mă, Mahit, dar așa ceva nu face parte din rahatul meu de portofoliu cu scenarii plauzibile cu care m-aș putea confrunta când activez ca atașata culturală a unei ambasadoare.

– Dacă te ajută cu ceva, spuse Mahit, nu face parte nici din portofoliul meu

cu scenarii plauzibile cu care m-aș putea confrunta ca ambasadoare.

Zegras Trei își apăsă palma pe față și exhală, deliberat și forțat. Chicote înăbușite continuară să-i scape printre degete.

– …Da, zise ea, bănuiesc că așa este.

– Dacă nu putem pleca, rosti Azalee Doisprezece, cum o vom duce pe ambasadoare la Împărat? Nu putem umbla nici prin palat, chiar dacă revolta nu se extinde. În cel mai bun scenariu.

Și oare va mai exista un împărat la care să merg, după ce am ajunge la palat? se gândi Mahit, după care fu nevoită să-și muște interiorul obrazului pentru a stăvili un val de durere care nu-i aparținea întru totul; Yskandr era cel care simțea pierderea aceea iminentă ca pe o sfâșiere de inimă, nu ea. Nu… întru totul ea. (Își amintea totuși apăsarea mâinilor lui Direcție Șase pe încheieturile ei și spera – inutil, durere biochimică în sternul ei – că Strălucirea Sa va supraviețui cumva acestei insurecții, chiar dacă nu va mai trăi mult după aceea.)

Dar cu cine altcineva ar fi putut negocia?

– Ce-ar fi însă, zise ea, să nu încercăm să ajungem la Strălucirea Sa, ci să încercăm să atragem atenția cuiva care ne-ar putea duce pe noi la el?

– Din interiorul acestei săli? întrebă Azalee Doisprezece sceptic și gesticulă spre carafa de cafea. Știi că ne monitorizează norcârligele, iar tu nici măcar n-ai așa ceva…

– Da, se răsti Mahit, continui să fiu conștientă că nu sunt un cetățean al Teixcalaan, n-am uitat asta nicio clipă, așa că nu trebuie să-mi reamintești.

– Nu la asta m-am referit…

Mahit răsuflă atât de violent, încât o resimți în locul operației.

– Nu, dar este ceea ce ai spus.

Zegras Trei își luase palmele de la față, iar expresia care apărea acolo era una pe care stațiala o mai zărise: era Zegras Trei concentrându-se spre interior, pregătindu-se să curbeze universul în jurul voinței sale, pentru că toate celelalte opțiuni nu erau practice. Era expresia pe care o purtase când mâncaseră înghețată în parc, înainte de a invada Judiciarul. Expresia pe care o purtase în biroul din față al lui Teslă Nouăsprezece, decisă să ignore insulte și

traume fizice.

– Sunt multe lucruri pe care cineva le poate face cu un norcârlig, zise ea, indiferent cât de monitorizat ar fi. Mahit – a cui atenţie vrei să atragi?

Întrebarea aceea nu avea de fapt decât un singur răspuns.

– Excelenţa Sa *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece, rosti staţiala. Rangul ei este acelaşi cu al lui Nemţişor Treizeci, ceea ce înseamnă că ea poate probabil să intre aici la fel cum a făcut-o el – şi cred că încă mă place.

„Pe mine m-a plăcut“, murmură Yskandr. „M-a plăcut foarte mult şi m-a lăsat să mor.“

Pe tine te-a plăcut foarte mult şi mie mi-a salvat viaţa, gândi Mahit. *Haide să aflăm ce motive a avut, ce părere ai?*

– Bine, Teslă Nouăsprezece, cea care mă înfioară chiar şi după toate celelalte evenimente îngrozitoare ce au loc în prezent, spuse Zegras Trei.

Devenise foarte veselă în timpul scurs între sosirea unei idei – indiferent ce avea să se dovedească ideea respectivă – şi anunţarea ei. Mahit înţelegea şi asta. Puterea de a avea orice fel de plan, indiferent cât de absurd sau imposibil. Şi nu erau ei trei destul de labili emoţional în ultima vreme?

– Pentru Excelenţa Sa… Mahit, ce-ai zice despre scrierea unor versuri foarte incisive? Şi postarea lor pe newsfeedurile deschise?

– Şi mai ziceai că eu citesc prea multe romane de dragoste politice, mormăi Azalee Doisprezece.

– N-o să distribui pliante în Palat-Est ca să-mi anunţ iubirea eternă pentru sub-ministrul trei din Judiciar, replică Zegras Trei cu ochi scânteietori. Aşa ceva ar fi un roman de dragoste politic. Aceasta este o poetesă cunoscută care-şi postează creaţia cea mai recentă ca răspuns faţă de evenimente curente. Care conţine o declaraţie codificată.

– Tu postezi frecvent poeme pe newsfeeduri deschise? întrebă Mahit fascinată.

– Nu e sofisticat, răspunse Zegras Trei, dar totuşi trecem prin vremuri dificile, iar groaznic de plictisitoarea Turlă Paisprezece a câştigat săptămâna trecută concursul de oraţii. În mod clar, oricine poate fi nesofisticat şi onorat public.

– Și ce crezi – că Teslă Nouăsprezece va veni la noi, dacă i-o cerem în versuri?

Era prea inteligent ca să fie practic; totul era logică simbolică teixcalaanli, iar Mahit nu avea încredere în ea.

– Nu știu ce va face ea, zise Zegras Trei, dar știu că o va citi și atunci va ști unde suntem noi și ce ne trebuie. Ai văzut cum monitorizează newsfeedurile personalul ei – Teslă Nouăsprezece este foarte atentă, asta e prima mențiune în dosarul ei din minister.

Mahit o privi în ochi și-și înfrână imboldul cu totul necuvenit de a întinde mâna spre ea.

– Zegras Trei, rosti ea, știind că trebuia să afle cât de mult era pregătită s-o urmeze, dacă aveau să pornească pe traiectoria aceea, cât de mare este definiția teixcalaanli pentru „noi“? Tu nici măcar nu știi ce trebuie să-i spun eu Strălucirii Sale. În cazul ăsta putem spune că noi suntem „noi“?

– Mahit, eu sunt atașata ta culturală, zise Zegras Trei pe un ton ce părea aproape rănit. N-am fost încă destul de clară în privința asta?

– Asta înseamnă mai mult decât a deschide uși pentru mine, spuse staţiala. Astea sunt obiectivele mele în cuvintele tale, pe newsfeedurile publice, în memoria publică a Teixcalaan, pentru totdeauna.

– Uneori jur că ai putea fi una dintre noi, zise încetișor Zegras Trei, oferi un zâmbet staţial tremurat, totuși credibil, cu toți dinții vizibili. Acum, vrei să mă ajuți să scriu asta? Știu că ai măcar un simț rudimentar al ritmului și trebuie s-o facem înainte ca agentul lui Nemțișor Treizeci să-și amintească de norcârligele noastre.

Apoi se întinse totuși s-o atingă pe Mahit, degetele ei ca o fantomă pe obraz. Staţiala se înfioră fără să vrea și rămase nemișcată. Se aștepta la o lovitură.

– Trestie, rosti Azalee Doisprezece cu o scandalizare teatrală, flirtează în timpul tău liber.

Mahit își dori să nu aibă pielea atât de deschisă la culoare pentru ca roșeața să nu-i fie vizibilă în obraji; îmbujorări stacojii trădătoare și arșița dinapoia lor.

– Nu-i vorba de aşa ceva, zise ea. Nu flirtăm, ci discutăm strategii…

„Flirtezi cu ea din dimineaţa în care v-aţi întâlnit“, comentă Yskandr şi Mahit îşi dori intens să-l poată închide când dorea. Cel puţin când dispăruse, nu putuse fi atât de… revelator în comentarii.

– Noi scriem poezie, zise Zegras Trei şi izbuti, menţinând o expresie de seninătate perfectă, să facă astfel încât activitatea aceea să pară profund intimă.

„Şi ea ţi-a răspuns la flirt“, continuă Yskandr. „Când n-o să mai fii în toiul unei lovituri de palat, poate că vei dori să faci ceva în direcţia asta.“

***

Mahit mai scrisese poezie în teixcalaanli: scrisese singură în cabina ei capsulă din Lsel, mâzgălind în caiete la vârsta de şaptesprezece ani, pretinzând că-l putea imita pe Pseudo-râu Treisprezece sau pe Cârlig-ceresc Unu, sau pe oricare altul dintre marii poeţi; formulându-şi ideile neformate în limbaj care nu-i aparţinea pur şi simplu: era prea barbară şi prea tânără. Acum, stând cu capul plecat lângă cel al lui Zegras Trei, ajustând ritmul şi selectând cu grijă aluzii clasice pentru prim-plan, ea gândi: *Poezia este pentru disperaţi şi pentru cei care s-au maturizat suficient ca să aibă ceva de spus.*

Care se maturizaseră suficient sau care trecuseră prin suficiente experienţe incomprehensibile. Poate că de acum ea era îndeajuns de matură pentru poezie: avea în interiorul ei trei vieţi şi o moarte. Când nu era atentă, îşi amintea de moartea aceea prea mult, răsuflarea îi devenea întretăiată până îi reamintea lui Yskandr că el nici nu murea, nici nu controla sistemului ei nervos autonom.

Zegras Trei compunea versuri aşa cum ar fi purtat un taior croit pe măsură – un proces pe care ştia cum să-l facă să arate bine şi care o făcea să arate bine la rândul său. Biblioteca ei mintală de glife şi aluzii era vastă, iar Mahit o invidia: dacă ar fi fost crescută aici, dacă şi-ar fi petrecut toată viaţa imersată în Teixcalaan, atunci şi ea ar fi putut într-un minut să transforme banalitatea unor formulări în rezonanţă.

Poemul pe care-l compuseră nu era lung. Nici nu putea să fie aşa, deoarece trebuia să se mişte iute prin newsfeeduri deschise, să poată fi citat şi să se exprime clar: clar pentru populaţie şi apoi, într-un mod mai nuanţat, stratificat, pentru Teslă Nouăsprezece şi personalul ei. Mahit îl începuse cu o imagine pe care ştia că Agat Cinci o va recunoaşte: Agat Cinci fusese acolo. Şi Agat Cinci, inteligentă, loială şi educată în interpretări, avea să ştie cât de disperată era ambasadoarea de fapt – şi să-i spună lui *ezuazuacat* al ei totul.

În mâinile moi ale unui copil
până şi o hartă stelară se poate împotrivi
forţelor ce trag şi sfărâmă. Gravitaţia persistă.
Continuitatea persistă: degete lipsite de bătături merg pe poteci orbitale, dar eu mă înec
într-o mare de flori; în spumă violetă, în ceaţa războiului…

Planiglob Doi, în bibliotecă, în zori, cu mama lui, jucându-se cu harta unui sistem stelar. Primul semnal: *Ştii cine sunt, Agat Cinci: sunt Mahit Dzmare, care îţi înţelege dragostea pentru fiul tău şi pentru stăpâna ta.* Al doilea semnal: *Sunt ameninţată şi ameninţarea vine din partea lui Nemţişor Treizeci, flori, spumă violetă.*

„Ceaţa războiului“ nu era nici pe departe o aluzie, ci mai degrabă un adevăr inevitabil care se derula în prezent; în plus, se potrivea schemei de ritm a lui Zegras Trei.

Restul era scurt: un *ekphrasis* al clădirii Ministerului Informaţiilor, cu toată arhitectura descrisă în detaliu, imaginată cu ghirlande de nemţişori drapate peste ea ca la funeralii – asta era o aluzie la o secţiune din „Clădirile“ –, pentru a-i spune lui Teslă Nouăsprezece unde se aflau; apoi o promisiune, într-un singur cuplet:

Eliberată, limba mea va rosti viziuni.
Eliberată, sunt o suliţă în mâinile soarelui.

Teslă Nouăsprezece, vino și salvează-ne. Vino, salvează-ne și ajută-ne să păstrăm tronul sulițelor solare pe orbita lui cuvenită și corectă.

Mahit mai citi o ultimă dată poemul. Nu era rău. În ochii ei – și știa că ea era needucată – arăta bine, arăta eficient și elegant.

– Trimite-l, îi spuse lui Zegras Trei. Nu cred că putem face ceva mai bun în timpul limitat de care dispunem.

– Eu l-aș trimite acum, adăugă Azalee Doisprezece. În timp ce voi lucrați, m-am uitat la newsfeeduri. Situația se deteriorează considerabil și foarte rapid… Legiunile lui Fulger Unu răcnesc la oficialii din vamă, susținând că oamenii au nevoie de ei în Oraș, pentru a pune capăt revoltelor. Nu știu cine le va opri… cum oprești o legiune? Legiunile noastre sunt de nestăvilit.

– L-am trimis, anunță Zegras Trei. Sub numele meu, pe toate feedurile deschise pe care le-am putut găsi și pe câteva dintre cele închise – cercurile de poezie, unul dintre feedurile informative interne ale Ministerului Informațiilor…

– Asta-i o idee bună? întrebă Mahit. Sunt aproape sigură că oamenii lui Nemțișor Treizeci îl urmăresc pe ăla.

– Oamenii lui Nemțișor Treizeci ne vor monitoriza norcârligele pentru orice mesaje, dacă sunt cât de cât pricepuți la ceea ce fac, spuse Zegras Trei. Primul lucru pe care l-aș fi făcut eu ar fi fost să le confisc.

– În cazul ăsta, ce noroc că ești de partea noastră, nu de partea lor, zise Mahit și se trezi surâzând fără să vrea.

– De cât timp crezi că dispunem? întrebă Azalee Doisprezece.

– Înainte ca legiunile să pătrundă în palat sau înainte ca noi să nu mai avem o platformă de emisie? întrebă Zegras Trei pe un ton extrem de vesel. Petală, oprește-te din urmărirea știrilor și vezi cum se răspândește poemul ăsta, cât timp mai am încă acces.

Își desprinse apoi norcârligul din poziția sa obișnuită, peste ochiul drept, și-l puse pe masă în fața lor, modificându-i setările, astfel încât acum acționa ca un proiector minuscul pentru un infoecran. Mahit văzu cum poemul scris de ele se răspândi prin rețeaua de informații din Teixcalaan – partajat de la un norcârlig la altul, repostat și recontextualizat, ca și cum ar fi urmărit cerneală

lățindu-se în apă.

– Cât mai avem? întrebă ea încetișor.

– Aș zice că vreo trei minute… se mișcă repede…, spuse Zegras Trei, apoi ușa sălii de ședințe se deschise brusc cu un bubuit.

În prag apăru Elicopter Șase, urmat de alte două persoane, dar acestea erau îmbrăcate în culorile crem și portocaliu ale Ministerului Informațiilor. Zegras Trei se plecă spre ele peste vârfurile degetelor.

– Mă bucur să vă văd, Felinar Trei, Briceag Opt, rosti ea. Cum vă merge în ziua asta, când vă supuneți unui politician din afara ministerului?

Fără să vrea, Mahit izbucni în râs, în timp ce Felinar Trei și Briceag Opt luară fără niciun cuvânt norcârligele lui Azalee Doisprezece și Zegras Trei și le înmânară lui Elicopter Șase.

– Îți dai seama, rosti acesta, că tot ceea ce tocmai ai făcut – expedierea de poezie politică neautorizată pe feedurile publice – poate fi interpretat ca trădare? Ținând seama mai ales de locul de unde ați fost preluați și de faptul că Belltown Șase este plin în dimineața asta de protestatari antiimperiali, ca să nu mai amintesc de restul haosului din Oraș?

– Discută asta cu Judiciarul, replică Azalee Doisprezece.

Mahit fu mândră de el. Ei toți aveau să moară sau… altceva și totuși – ei erau un *noi*. Indiferent de limba în care s-ar fi formulat definiția respectivă.

– Am scris poezie politică necesar, pe potriva momentului curent al experienței mele, spuse Zegras Trei. Dacă asta înseamnă trădare, examinează cele două milenii de canon ale noastre. Sunt convinsă că acolo vei găsi și mai multă trădare.

Elicopter Șase încercă să nu se bâlbâie; nu izbuti. Cu mâinile pline de norcârlige, nu putea să gesticuleze așa cum se cuvenea, iar Mahit putu să vadă în tensiunea umerilor și maxilarelor sale cât de mult ar fi vrut să fluture din brațe ori s-o zgâlțâie pe Zegras Trei, care stătea senină, cu bărbia în palme și coatele pe masă.

– Te arestez, zise el în cele din urmă. O să… le ordon acestor oficiali din Ministerul Informațiilor să te rețină, în calitatea mea de reprezentant în exercițiu al ministrului în exercițiu Nemțișor Treizeci.

– Pe stelele însângerate, spuse Azalee Doisprezece, ignorându-l pe Elicopter Șase în favoarea lui Felinar Trei, care făcuse o grimasă vizibilă, voi doi chiar aveți de gând să faceți asta?

– Dacă încercați să plecați, veți fi opriți, rosti Felinar Trei. Asta o pot garanta.

Briceag Opt adăugă:

– Iar privilegiile voastre de *asekretim* sunt revocate până vor putea fi reexaminate de cel care va deveni ministru…

– Sunt extrem de dezamăgită de tine, Briceag Opt, zise Zegras Trei și oftă încet și elegant. Ai fost întotdeauna un partizan *declarat* al politicilor lui Palisandru Doi…

– Ajunge! se răsti Elicopter Șase. Avem treabă de făcut. Voi nu aveți. *Asekretim*. Ambasadoareo.

Se întoarse brusc pe călcâie și ieși, urmat îndeaproape de loialiștii lui din Ministerul Informațiilor. Rămăseseră iarăși singuri în sala de ședințe, fără nimic de făcut, nimic de văzut – orbi fără norcârligele și newsfeedurile lor, restricționați sub lumină fluorescentă și fără ferestre. Până și carafa de cafea era goală.

Mahit se uită la Zegras Trei și la Azalee Doisprezece, care o flancau.

– Iar acum, rosti ea cu mai multă încredere decât simțea de fapt, acum așteptăm.

***

Așteptarea nu era plăcută. Mahit avea impresia că se găsea în interiorul unei capsule sigilate, protejată de radiații și dezintegrare, dar rostogolindu-se fără control prin spațiul pustiu – fără nicio garanție că va exista o lume exterioară la care să ajungă după ce capsula va fi deschisă. În sala de ședințe din Ministerul Informațiilor nu era nimic de văzut; nu răzbătea niciun zgomot de afară, nici strigătele soldaților, nici tropăitul bocancilor legionarilor din Flotă. Nu se vedeau străzile Orașului scânteind de la căștile Însoriților și nici vreun covor de flori purpurii…

Zegras Trei îşi lăsase capul pe antebraţele aşezate pe masă. Mahit nu ştia dacă aceasta moţăia sau pur şi simplu încerca să nu gândească. Oricum ar fi fost, o invidia. Absenţa gândirii era tărâmul altora. Absenţa gândirii era imposibilă şi ea ar fi preferat mai degrabă să-şi jupoaie pielea. Continua să-şi imagineze toate motivele pentru care Teslă Nouăsprezece, *ezuazuacat* sau nu, ar fi ales să nu-l provoace pe Nemţişor Treizeci de dragul unei ambasadoare Lsel. Cea mai rea dintre toate posibilităţile respective era ca ea şi Nemţişor Treizeci să fie deja aliaţi şi femeia să accepte pur şi simplu deciziile lui în privinţa Ministerului Informaţiilor. A doua cea mai rea posibilitate ar fi fost ca Teslă Nouăsprezece să fi evaluat balanţa puterilor, să fi constatat că provocarea lui Nemţişor Treizeci nu avea nicio şansă de succes şi să fi optat să rămână discretă şi să treacă prin lovitura de palat, indiferent cine ar fi ieşit învingător…

Probabil totuşi că nu ar fi recurs la a doua posibilitate. Nu era genul ei. Certitudinea aceea se revărsă prin Mahit ca un val cald: nu-i aparţinea ei în totalitate, ci era un compozit din amintirile lui Yskandr şi ale ei, efectuarea unei evaluări.

– Mă simt de parcă mi-ar fi tăiat cineva mâinile, rosti Azalee Doisprezece în tăcerea nemişcată. Mă întind mereu spre newsfeeduri, dar ele nu sunt acolo, nu sunt decât eu, nu întregul Imperiul pe care să-l pot accesa printr-o simplă atingere.

„Ce singurătate teribilă – să fii teixcalaanlitzlim şi să n-ai acces la tot Teixcalaan“, îi şopti Yskandr lui Mahit. „Este unul dintre lucrurile pe care nu le invidiez, fără cel mai mic regret.“

Noi nu suntem niciodată singuri, gândi Mahit. *Tu şi eu. Niciodată în viaţa asta.*

„Sau în cea următoare.“

Dacă după mine va mai exista un ambasador teixcalaanli.

„Dacă după tine va mai exista un ambasador teixcalaanli şi dacă descendenţa noastră imago merită păstrată pentru ei.“

Mahit speră, având, parcă, o biluţă de plumb încinsă în adâncul stomacului ei, că aşa va fi. Că totuşi ceva din săptămâna aceasta, ceva din ea, ceva din ea

şi din Yskandr laolaltă, n-avea să fie irosit. Că totuşi ceea ce ştia acum – ameninţarea externă la adresa lui Teixcalaan, pe care o purta în minte ca pe propria floare otrăvită, coordonatele navelor aliene masate – o ameninţare externă suficient de importantă pentru a anula orice război de anexare – nu va muri odată cu ea şi cu Yskandr. Nu va fi redusă la tăcere odată cu ea şi cu Yskandr.

Cu toate acestea, detesta aşteptarea. Putea foarte uşor să-şi imagineze ce se întâmpla afară: o sută de versiuni diferite ale evenimentelor reale, asamblate din poeme epice, filme proaste şi documentarele introduse prin contrabandă despre războaiele teixcalaanli de anexare de planete de la periferiile spaţiului cunoscut. N-ar fi fost diferit aici, în inima Imperiului, odată ce începea să se tragă. N-ar fi fost deloc diferit. Asta era problema. Imperiul era imperiu – partea care seducea şi partea care înhăţa, cu fălcile ca o menghină, o planetă şi o zgâlţâia până îi rupea gâtul şi o ucidea.

***

Mahit ştiu că sosise sfârşitul acelei lungi şi teribile suspendări a timpului, a plutirii fără formă în lumina egală şi neschimbătoare din sala de şedinţe, când auzi un tumult pe coridor – glasuri ce strigau, o uşă trântită violent. O pauză, apoi o cascadă de zornăituri, ca şi cum toate obiectele de pe un birou ar fi fost măturate pe podea.

– …Ce credeţi? spuse Zegras Trei, ridicându-se în picioare.

– Chiar dacă nu-i pentru noi, răspunse Mahit, este ceva. Iar ceva e mai bun decât aşteptarea. Să mergem şi să vedem.

– Suntem arestaţi, menţionă Azalee Doisprezece, ca un memento nepăsător. Dar… ce naiba! Haide să ne dez-arestăm.

Mahit râse. În interiorul craniului ei, înapoia durerii permanente a operaţiei şi a pulsaţiei sângelui în mâna rănită, a furnicăturilor terminaţiilor nervoase lezate şi a nesfârşitei dureri surde din şold, aproape că se simţea bine.

„Adrenalina este un drog dat naibii, Mahit“, zise Yskandr. „Haide să profităm cât putem.“

Ieşiră din sala de şedinţe – uşa nici măcar nu fusese încuiată, ceea ce era simultan insultător şi autoculpabil, ca şi cum Mahit şi-ar fi acceptat propria încarcerare –, iar la jumătatea coridorului ce ducea spre ieşire se afla un birou de informaţii, la care stătea aşezat Felinar Trei, ar fi zis, judecând după înălţime şi tunsoare. Acela era biroul al cărui conţinut fusese tocmai măturat pe podea, o mulţime de stick-uri infofişe şi obiecte de papetărie, iar distrugătoarea micii armonii – superbă în alb şi, ah, Mahit n-ar fi putut uita niciodată cât de mult iubea valenţa simbolică a tot ce făceau teixcalaanlitzlim, indiferent cât de grijuliu fusese plănuit în prealabil, alb fiindcă era semnătura lui Teslă Nouăsprezece – era Agat Cinci, asistenta cea mai bună şi favorita lui *ezuazuacat*. Faţa ei banală era senină şi rece. Agat Cinci ţinea în mână un baston paralizant: o tijă subţire din metal, care pârâia de energie electrică. Înapoia ei se găsea alt teixcalaanlitzlim în alb pur, pe care Mahit nu-l mai văzuse până atunci, înarmat la fel.

Era un soi de cavalerie salvatoare. O cavalerie în uniforme, care nu afişa nici măcar un fir de floare purpurie. Iar Agat Cinci venise în mod specific după ei, ceea ce însemna că Teslă Nouăsprezece înţelesese poezia lui Mahit şi Zegras Trei…

– Îi văd acum, rosti Agat Cinci cu glas tăios şi răsunător. Ei trei. Vino aici, ambasadoareo – *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece anunţă că solicitarea de către tine a protecţiei ei este în continuare validă.

– Ei n-au solicitat niciodată protecţie oficială, începu Felinar Trei, care să reziste măcar o clipă în faţa Judiciarului.

– Cum nu va rezista nici intriga de palat a lui Nemţişor Treizeci, se răsti Agat Cinci, aşa că suntem chit. Nu vreau să cauzez un incident. Lasă-i să vină.

Mahit porni pe coridor, flancată de Zegras Trei şi Azalee Doisprezece. Pentru o clipă, se gândi că vor reuşi, că vor ajunge fără nicio problemă în mâinile sigure ale lui Agat Cinci, cu puterea blândă a lui Teslă Nouăsprezece scoasă din teacă…

Dar Elicopter Şase ieşi în trombă pe coridor, dintr-un birou aflat în spatele lor, în direcţia din care veniseră ei. Mahit se opri şi se întoarse să-l privească.

Cu oroare înghețată, staţiala văzu că în mâna lui nu era un baston paralizant ca al lui Agat Cinci, ci o armă cu proiectile – scoasă în afara legii în Lsel, deoarece proiectilele puteau perfora carcase –, iar bărbatul răcnea. Mahit încremeni, prinsă între Elicopter Șase şi Agat Cinci, la mijlocul evadării.

– *Să nu cumva să-ndrăznești* – ’tu-i mama mă-sii, voi, demagogi parveniţi, n-o să mai obţineţi tot ce vreţi, *legiunile sunt pe străzi, nu mai puteți proceda așa de-acum încolo* – trebuie s-ascultaţi de lege şi ordine!

În ciuda ororii, lui Mahit i se păru aproape ridicol omuleţul acesta meschin, care era mânios pentru că pierdea puţina putere pe care izbutise s-o obţină.

Calmă, Agat Cinci îşi ridică bastonul paralizant, cu energia verde-albăstruie pârâindu-i în vârf, şi porni spre Elicopter Șase.

Sunetul declanşării armei cu proiectile fu mai puternic decât orice alt zgomot pe care şi-l amintea Mahit. În stânga ei se auzi un ţipăt scurt şi ascuţit – apoi alte bubuituri, o serie consecutivă. Ea porni să alerge pe coridor spre Agat Cinci fără să fi decis să alerge, smulsă din paralizie. Felinar Trei se ascunsese îndărătul biroului, iar colegul lui Agat Cinci trecu pe lângă el, înaintând cu bastonul paralizant ce scânteia.

Altă împuşcătură, şi o floare roşie se ivi pe braţul lui Agat Cinci, lăţindu-se în firişoare; roşul contrasta cu albul tunicii femeii, al cărei chip căpătă paloarea gheţii. Bastonul paralizant îi căzu din mână pe podea, pârâind electricitate. Mahit nu se opri din alergare. Se întinse către Agat Cinci – care continua să stea locului, extrem de senină, parcă şocată –, o prinse de celălalt braţ, cel care nu sângera, şi o trase după ea.

Câte proiectile sunt în arma aia?

„Destule.“ Yskandr în mintea ei, o prezenţă încordată. „Destule ca să te omoare. Nu te opri din alergat. Nu te uita înapoi…“

Mahit se uită înapoi.

Zegras Trei se afla imediat în urma ei, mai exact lângă umărul ei, *ca întotdeauna,* dar nu şi Azalee Doisprezece… care era o formă căzută pe hol, nemişcată, cu sânge strălucitor băltind în jur.

Însoţitorul îmbrăcat în alb al lui Agat Cinci îşi înfipse bastonul paralizant direct în gura deschisă a lui Elicopter Șase. Foc albastru îi străbătu ţeasta. Se

auzi alt pocnet al armei cu proiectile – o gaură se deschise în abdomenul însoțitorului, ca ochiul căscat al unei singularități…

– Fugi! zbieră Zegras Trei, iar Mahit o ascultă.

Fugi, cu o mână strânsă pe brațul lui Agat Cinci, până ieși din Ministerul Informațiilor, pe stradă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

„Nemişcarea şi răbdarea creează siguranţă,
Nestemata Lumii se autoconservă.
Flori rupte mor în mâini nepricepute
şi grădinarii depravaţi prosperă
aclamând meritele bazinelor secate.“

Poem atribuit lui Diademă Cinci, utilizat ulterior ca mesaj public pentru siguranţă în tot Imperiul

„Dacă aceste nave de război legionare ne distrug, vă voi elimina din orice guvern va înlocui cele cincisprezece generaţii ale Consiliului nostru. Pe tine şi pe Amnardbat, pe amândoi. Împăciuitorul şi izolaţionista. Vă voi elimina şi vă voi distruge descendenţele imago.“

Notă semnată D.O., predată personal la biroul lui Darj Tarats, 251.3.11-D6

Agat Cinci scutură mâna lui Mahit, îndepărtând-o, îşi scutură întregul corp într-un tremur scurt de ajustare. Sângele de pe umăr continua să se lăţească, cu lujeri roşii, în josul mânecii albe.

– N-avem timp, zise ea, ceea ce nu i se păru prea raţional staţialei; nimic nu i se mai părea raţional.

– Trebuie să mă duc să-l scot, spunea Zegras Trei, *o să moară* acolo…

– N-avem timp, repetă Agat Cinci.

Acum Mahit înțelese: Azalee Doisprezece în balta de sânge care se lățea. Azalee Doisprezece, prietenul ei. Prietenul lui Zegras Trei.

Simți că i se strânge inima și că o trec căldurile, ca și cum ea ar fi fost cea lovită de un proiectil tras de o armă; ca și cum ea ar fi fost un proiectil pe punctul să sfărâme.

– Nu-mi pasă de timp, zise Zegras Trei.

– Iar eu nu știu câte alte arme ilegale cu proiectile există în minister, scuipă Agat Cinci; Mahit aproape că nu putea să pună semnul egal între această femeie și asistenta tăcută și eficientă din biroul lui Teslă Nouăsprezece. Și nici câți partizani ai lui Nemțișor Treizeci așteptau de asemenea momentul în care *să-mpuște fericiți pe cineva.*… mă doare umărul de nu mai pot și-mi pare rău de prietenul vostru… îmi pare și mai rău de Grafit Douăzeci și doi, pe lumina de rahat a stelelor, îmi pare rău… dar voi ați strigat după ajutor… ei cântă nenorocitul ăla de vers pe stradă… așa că hai să plecăm de-aici, așa cum ați vrut.

– Îl cântă? repetă Mahit fără să se poată abține.

– Da, ăia care urlă din toți bojocii *FULGER UNU, SUS,* zise Agat Cinci și porni prin piațetă.

Mahit prinse mâna lui Zegras Trei între palmele ei. O simți umedă și lipicioasă de transpirație. Plecară și ele. Agat Cinci mergea iute, cu umărul țeapăn și ridicat, nici măcar nu încerca să mai ascundă sângerarea. Nu părură să fi fost urmărite imediat – poate că Elicopter Șase murea pe coridor lângă Azalee Doisprezece și, oh, gândul acela era dureros, Azalee Doisprezece merita mai mult de atât – pentru a se distrage, Mahit încercă să înțeleagă încotro se îndreptau. Crezuse că știa drumul spre biroul lui Teslă Nouăsprezece, însă totul arăta diferit în plină lumină a zilei, iar ultima dată când venise, fusese într-o mașină de teren escortată de Însorit.

Cerul avea din nou nuanța aceea imposibilă de albastru. Era nesfârșit, limitat doar de contururile vagi ale clădirilor ce mânjeau orizontul. Mahit ar fi putut cădea pur și simplu de pe fața planetei. O strânse pe Zegras Trei de mână. Nu primi niciun răspuns.

Când dădură colțul, îndepărtându-se de piațeta centrală din Palat-Est și

mergând spre clădirile despre care Mahit se gândi că poate adăposteau biroul lui Teslă Nouăsprezece – cu siguranţă, pâlpâitul de marmură trandafirie era locul unde trebuiau să ajungă –, aproape că intrară într-un pluton de Însoriţi. Aceştia apărură ca o eclipsă: brusc şi ocultând lumina, douăzeci de indivizi fără chipuri, cu căşti aurii.

– Stop, rosti unul dintre ei.

Mahit nu fu sigură cine vorbise. Toţi aveau acelaşi glas. Agat Cinci se opri. Gâfâia greoi.

– Eşti rănită, zise alt Însorit, unul dintre cei aflaţi mai aproape, judecând după volumul vocii. Este periculos să te afli afară; Împăratul a decretat stare de interdicţie pentru cetăţeni. Încerci să ajungi la un spital?

– Eu… începu Agat Cinci, încerc să revin acasă… lucrez pentru *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece…

– Este imperativ să nu fiţi pe străzi, spuse un al treilea Însorit.

– Starea de interdicţie va fi impusă cu forţa prin orice mijloace am considera cuvenite, adăugă un al patrulea… şi toţi cei douăzeci de Însoriţi înaintară spre ele, la unison, ca nişte automate.

Ce este mai ameninţătoare: violenţa personală sau cea instituţională?

Şi apoi: *Pot să păcălesc algoritmul?*

Mahit făcu un pas înainte. Cu glas tremurător, interveni:

– S-a tras în noi.

Căută tonul de isterie – şi se bizui pe cunoaşterea inerentă a lui Yskandr pentru a-i modula vocea în teixcalaanli fără accent. De data aceasta nu dorea deloc să fie o barbară evidentă.

– Eram la Ministerul Informaţiilor… a fost ocupat de oameni nebuni… noi…. E oribil, prietenul meu a fost probabil ucis…

Ca şi cum ar fi primit vreun indiciu din partea unui regizor, Zegras Trei izbucni în lacrimi. Care lui Mahit i se păreau absolut autentice. Probabil că erau, într-adevăr, autentice – doar ţinute în frâu până în clipa aceasta, când deveniseră utile.

Însoritul cel mai apropiat de ele vorbi din nou, ceva mai blând:

– Ce fel de oameni nebuni? întrebă el. Vă rugăm, cetăţeni, daţi-ne

informaţii!

– Cel care mi-a împuşcat prietenul, rosti Zegras Trei cu lacrimile curgându-i pe obraji, lucra pentru Nemţişor Treizeci… a spus că ei au preluat ministerul, fiindcă ministra era compromisă… (Îşi şterse nasul, apoi ochii.) Îmi cer scuze, în mod normal nu sunt aşa. Cu adevărat nu sunt.

– Compromisă *cum*? întrebară doi Însoriţi simultan; apoi un al treilea repetă întrebarea, ca un ecou ce reverbera printr-o IA, pentru că algoritmul se ajusta. Compromisă cum?

– Nu ştiu, răspunse Mahit minţind fără să clipească. Doar… compromisă… poate că ministrei îi plăcea politica acelui *yaotlek*? Este atât de năucitor totul… şi ei au tras în noi…

Întregul pluton păru să se întoarcă simultan spre ele, focalizând: un pumn împrăştiat de pilitură de fier orientat brusc de trecerea unui magnet. Mâinile lor continuau să fie pe bastoanele paralizante. Mahit aşteptă lovitura; greutatea inevitabilă a violenţei instituţionale sub forma electricităţii, partea mobilă a reţelei Oraşului atacând-o, la fel cum partea staţionară o atacase pe Zegras Trei cu zile în urmă – dar dacă asta funcţiona, dacă ele puteau îndepărta plutonul acesta pentru a intercepta pe oricine ar fi putut ieşi din Ministerul Informaţiilor în urmărirea lor – atunci ar fi meritat riscul.

– Putem intra? întrebă Agat Cinci. Nu vreau să nesocotesc o stare de interdicţie imperială. Fiul meu este înăuntru… nu vreau decât să ajung acasă… este chiar acolo.

Arătă cu braţul teafăr clădirea în care Mahit bănuise că era biroul lui Teslă Nouăsprezece sau aproape de aceea.

Asta, în sfârşit, păru să fie îndeajuns. Unul dintre Însoriţii de pe marginea plutonului se desprinse de restul şi se îndepărtă câţiva paşi de ei.

– Mergeţi, spuseră ei. Vom investiga situaţia de la minister. Unul dintre noi vă va escorta.

După ce se separă de grup, Însoritul individual aproape că semăna cu un om. Mahit dorea din răsputeri să ştie cum un teixcalaanlitzlim devenea unul dintre ei.

„Dacă afli“, îi spuse Yskandr, „vei fi cu un nivel peste tot ce am făcut eu.“

Restul plutonului se mişcă lin de-a lungul căii pe care ele trei ieşiseră din piaţetă. Mahit îşi imagină, cu claritate, că ei luaseră urma mirosului sângelui vărsat de Agat Cinci, ca într-o vânătoare inversată.

Însoritul rămas făcu un gest din braţ şi ele trei – Mahit continua s-o ţină de mână pe Zegras Trei, care plângea în mod necontrolat – se conformară gestului; în felul acela, Mahit ajunse pentru a doua oară escortată de poliţie la uşa biroului lui Teslă Nouăsprezece.

Asta-i o compoziţie frumos rotunjită, gândi ea. *Ne întoarcem de unde am plecat.* Şi reveni la informaţia aceea cu totul improbabilă: *Versurile ei erau cântate pe străzi?*

„Nimic nu rămâne neatins“, murmură Yskandr – tânărul Yskandr, ambasadorul *ei,* pâlpâirea aceea familiară de glas acoperit de paraziţi. „Nimic din ceea ce faci nu rămâne neînsemnat de Teixcalaan. Până şi *eu* am învăţat asta.“

***

Teslă Nouăsprezece îşi transformase biroul din faţă într-o sală de război. Stătea – ca înainte – în centrul unui ocean vast de proiecţii holografice, arcuri peste arcuri; dar locul înainte ordonat, care se ocupase de colectarea informaţiilor, era populat acum de un grup de tineri şi tinere cu aspect istovit, care făceau schimb de imagini între ei prin gesturi, scriau – de mână, pe *hârtie* – însemnări, vorbeau rapid şi cu glas scăzut prin norcârligele lor cu oameni aflaţi altundeva.

În mijlocul haosului, Teslă Nouăsprezece era o coloană albă, încă imaculată, deşi pielea întunecată a obrajilor îi devenise cenuşie sub ochi, iar ochii în sine erau înroşiţi. Primul gând al lui Mahit fu că plânsese şi nu dormise deloc – se întrebă cât anume din valul acela de înţelegere îngrijorată îi aparţinea ei şi cât îi aparţinea lui Yskandr. Decise că nu conta, iar în clipa imediat următoare *ezuazuacat* le zări, îndepărtă norul de proiecţii din jurul capului ei printr-un gest scurt şi se duse direct la Agat Cinci.

– Eşti rănită, zise ea şi-i prinse ambele mâini.

– Puțin, spuse Agat Cinci, iar Mahit putu să-i citească pe față; pentru această simplă clipă cu *ezuazuacat* pe care o servea, s-ar fi întors fără să clipească în linia de foc a lui Elicopter Șase. De fapt, nu contează. L-am pierdut pe Grafit Douăzeci şi doi…

– Amândoi v-aţi oferit voluntari. El ştia la fel de bine ca tine ce s-ar putea întâmpla. Du-te în spate, rosti Teslă Nouăsprezece cu aceeaşi blândeţe stranie, uluitoare, cu care se ocupase de Mahit în baie după incidentul cu floarea. Te-ai descurcat minunat. Ai făcut ceea ce am cerut. Stai jos, bea apă, o să-l aducem pe *ixplanatl* să se uite la braţul tău.

Te-ai descurcat minunat. Chiar şi după ce-şi pierduse un om, Teslă Nouăsprezece putea oferi alinare celor rămaşi. Durerea din gâtul lui Mahit nu putea să fie doar a ei. Yskandr ar fi vrut să audă şi el cuvintele acelea, nu? Mai ales din partea ei – (un pâlpâit limpede a lui Teslă Nouăsprezece aşa cum arătase cu zece ani în urmă, complet goală, şi Mahit nici măcar nu simţi *poftă carnală*, cât *dorinţă*, vru s-o atingă, *să fie alături de ea*).

„Nu“, îi zise Yskandr. „Eu am vrut ca ea *să fie de acord cu mine.* Tu vrei ca ea să se uite la tine ca şi cum ai fi fost îndreptăţită.“

– …Ce trofeu eşti tu, Mahit Dzmare, rosti apoi Teslă Nouăsprezece. Ce preţ se pare că sunt dispusă să plătesc pentru tine. Ai scris singură poemul acela?

– În mare parte l-a scris Zegras Trei, răspunse Mahit.

Continua s-o ţină de mână pe Zegras Trei, iar acum ataşata ei culturală strânse scurt din degete.

– Draga mea *asekreta*! Elocventă ca întotdeauna!

Zegras Trei emise un sunet slab, jalnic de sugrumat, apoi zise:

– O rog pe Excelenţa Voastră să nu-mi mai spună „elocventă“ când sunt plină de muci.

Părea că Teslă Nouăsprezece încearcă să râdă, dar uitase cum se face; veselia o părăsise complet. În loc de aşa ceva, ridică din umeri cu un semisurâs aparte şi spuse:

– *Eliberată, sunt o suliţă în mâinile soarelui*. Da, memorabil. Du-te şi stai jos. Trebuie să decid ce să fac cu tine.

– Trebuie să vorbesc cu Strălucirea Sa, zise Mahit. Asta ar trebui să faci

pentru mine. După aceea poți să iei orice hotărâre dorești tu.

Se duse către sofa – aceeași pe care stătuse prima dată când fusese interogată de Teslă Nouăsprezece – și gândi iarăși, *O compoziție frumos rotunjită*. Picioarele parcă-i erau făcute din apă. Ele o revărsară pe perne. Zegras Trei veni cu ea, un satelit pe orbită; când se așeză lângă stațială, șoldurile li se atinseră. Mahit își dori să fi avut o batistă pe care să i-o ofere, să-i curețe fața, să șteargă unele dintre lacrimile acelea. Să-i readucă un minimum de demnitate, care în clipa asta era aproape inexistentă.

Teslă Nouăsprezece se uită la ele mergând; se uită la ele așezându-se. Pentru un moment lung și oribil, *ezuazuacat* păru în derivă – toată direcția și energia i se năruiră. După aceea se îndreptă, pornind cumva din creștetul capului, cu șira spinării transformată într-un arc lung, și traversă biroul cu pași mari, pentru a se opri în fața lor.

– Nu pot să i te aduc așa, pur şi simplu, rosti ea. Este păzit. Și bolnav. Știi asta, Mahit.

– Este bolnav de mult timp, spuse stațiala. Ceea ce știi și tu. O știe și el, *o știe și Yskandr*.

– O știe? repetă Teslă Nouăsprezece și înclină abia neobservabil capul într-o parte.

– O știa. Este… complicat. Ba chiar într-o măsură mai mare acum. Eu… Teslă Nouăsprezece, Excelența Voastră, ultima dată când am fost aici ți-am spus sincer că nu puteai să vorbești cu el, întrucât dispăruse, indiferent care fusese intenția lui sau a guvernului meu; acum îți pot spune la fel de sincer ceva diferit. Eu am… noi am… este o poveste lungă, a implicat o intervenție chirurgicală, am cea mai groaznică migrenă din viața mea și bună… mi-ai lipsit…

Se retrase în planul secund și lăsă partea aceea din ea care era Yskandr să-i preia, doar pentru o clipă, controlul mușchilor feței, să le dea forma surâsului lui mai larg, felul în care ochii lui se încrețeau la colțuri în cute fine, pe care pielea ei mai tânără nu avusese timp să le dezvolte.

O roșeață se mișcă peste chipul lui Teslă Nouăsprezece, ca metalul forjat, care strălucește și apoi se stinge.

– De ce te-aș crede acum? întrebă ea, dar Mahit știa că o crede deja.

– Tu m-ai omorât, zise ea, zise Yskandr, ziseră ei. Sau tu l-ai lăsat pe Perlă Zece să mă omoare, nu l-ai oprit, iar asta-i cam același lucru. Dar mi-ai lipsit oricum.

Răsuflarea lui Teslă Nouăsprezece fu uriașă, trasă prin plămâni, un icnet relocat, abia stăpânit. Aceasta se așeză pe sofaua de vizavi, cu grijă, îndoindu-se, ca și cum ar fi putut să cadă dacă n-o făcea.

– Presupun că vrei să discutăm despre asta – tu ai vrut mereu să discuți despre decizii…

– Poate, vorbi Yskandr prin gura lui Mahit și stațiala nu știuse că el putea fi atât de blând, poate după ce se va termina asta. Nu prea avem timp, nu-i așa, draga mea?

– Nu avem, răspunse Teslă Nouăsprezece, inspirând din nou, uriaș. Fii din nou Mahit; nu-mi imaginasem cât de tulburător poate fi asta. Expresiile tale. Ești ca o fantomă.

– Analogia este realmente greșită, spuse Mahit, fantomele…

„Șșș“, zise Yskandr. „N-are nevoie de așa ceva în clipa asta.“

Și mă mai acuzai pe mine că flirtez.…

„Mahit, avem un imperiu de păstrat.“

Ah, deci asta facem? Eu crezusem că salvăm Stația noastră de la anexare.…

Genul acela de dialog nu era bun pentru ei, Mahit o știa. Se simțea cuprinsă de greață, migrena i se acumula în tâmple, și atât *ezuazuacat*, cât și *asekreta* o priveau de zici că lunecase lin într-un heleșteu uriaș de nebunie.

– Dețin informații, continuă ea, străduindu-se să se adune laolaltă, străduindu-se să fie Mahit care fusese cândva Yskandr și nu hibridul teribil din ambii, pe care le-am obținut cu un preț uriaș, atât pentru mine, cât și, posibil, pentru poporul meu din Stația Lsel, și care *trebuie să ajungă imediat la urechile Strălucirii Sale*. Am încercat să ajung la el. Am fost arestată, prietenul meu a fost împușcat și este probabil mort, a trebuit să negociez cu Însoriții – tu pari să fii unica mea posibilitate de a mă apropia…

Teslă Nouăsprezece înjură încetișor.

– Sincera mea compasiune pentru prietenul tău. Sper totuși să fie într-o

stare mai bună decât te temi.

Mahit își aminti băltoaca de sânge care se lățea în jurul lui Azalee Doisprezece, cât de mult fusese, cât de strălucitor-arterial, și gândi: *Speranțele sunt insuficiente*.

– Așa sper și eu, rosti ea după aceea. El este… fusese mai generos cu mine decât s-ar aștepta un barbar din partea oricui.

Zegras Trei scoase un sunet ciudat, ca o combinație între un pufnet și un suspin.

– Mahit, zise *asekreta*, el a fost omorât pentru tine, asta a făcut. Dacă n-ar fi fost prietenul meu, n-ar fi intrat niciodată în porcăria asta.

Teslă Nouăsprezece chemă printr-un gest al mâinii un asistent; tânărul se materializă lângă sofale de parcă ar fi fost el însuși o hologramă. (Nu era Balanță Șapte, care înlăturase floarea otrăvită. Care ar fi putut aduce floarea otrăvită. Mahit trebuia să-l întrebe despre tot ce se întâmplase în seara aceea, despre *motivul pentru care Teslă Nouăsprezece se străduise într-atât să-i salveze viața.*)

– Te rog să-i aduci lui *asekreta* un pahar cu apă și o batistă, îi ceru Teslă Nouăsprezece. Și adu-ne tuturor coniac; cred că vom avea nevoie.

Tânărul dispăru la fel de iute pe cum apăruse. Teslă Nouăsprezece aprobă din cap, ca și cum și-ar fi confirmat ceva, și zise:

– Dacă – și accentuez pe dacă, Mahit Dzmare – te voi duce la Strălucirea Sa în aceste momente de tulburări și incertitudini absolute, riscându-mi propria poziție și posibil viața pentru asta, ar fi preferabil să-mi destăinui ce intenționezi să-i spui. La exact același nivel de detalii. Trebuie să merite, ambasadoareo. Să merite mai mult decât o mașinărie a nemuririi care creează fantome și personalități duble din prietenii tăi cei mai vechi.

În clipa aceea, asistentul reveni cu o tavă pe care se aflau trei pahare cu o băutură de culoarea aramei întunecate și un pahar cu apă, iar Mahit se simți mai fericită ca niciodată în viața ei să vadă alcool. Luă paharul cel mai apropiat. Lichidul sui vâscos pe pereți când roti paharul, cu tremurul unei pete de petrol plutind pe apă.

– Te rog, Zegras Trei, spune-mi că n-are gust de violete.

Zegras Trei, care bea apă de parcă fusese multe ore deshidratată – așa și era, își dădu seama Mahit, deoarece *asekreta* plânsese și alergase în același timp –, lăsă acum paharul din mână, privi apreciativ coniacul și spuse:

– Dacă este ceea ce pare, va avea gust de foc, sânge și iz de pământ răscolit primăvara după furtună; încerci să ne îmbeți, Excelența Voastră? Promit că în starea asta nu voi avea nevoie de mult ajutor.

– Doream să fiu civilizată pentru un moment, zise Teslă Nouăsprezece. Își luă paharul și-l ridică într-un toast discret și tăcut. Beți!

Mahit bău. *Ca să supraviețuiesc în următoarele douăsprezece ore*, gândi ea când lichidul îi curse pe gât, strălucitor, fierbinte și bogat; foc de plasmă și sol arzător. Un tip aparte de petrichor. Pentru ca Stația Lsel să rămână Stația Lsel.

„Pentru noi“, șopti Yskandr, undeva unde stațiala abia putea simți. O răbufnire de emoție mai degrabă decât un glas. „Și pentru civilizație, dacă asta-i ceva ce rămâne.“

Ambasadoarea lăsă paharul jos. Își simțea tot corpul cuprins de căldură. Alcoolul avea să funcționeze ca substituent pentru curaj.

– Bine, Excelența Voastră, îți voi spune. Dar mai întâi aș aprecia foarte mult dacă mi-ai explica de ce m-ai păstrat în viață pe mine și nu pe predecesorul meu. E esențial să știu dacă am încredere în tine fiindcă trebuie – și mă voi încrede, dacă sunt silită de lipsa altor opțiuni – sau dacă m-aș putea încrede în tine fiindcă vreau.

– Care dintre voi întreabă asta? zise Teslă Nouăsprezece.

Își deșertase tot paharul dintr-o dată, ca pe un shot.

– Nu este o întrebare bună, Teslă Nouăsprezece. Eu întreb.

Mahit nu specifică mai departe.

Ezuazuacat oftă. Își încrucișă mâinile în poală, întunecate pe fondul costumului alb ca osul.

– Din două motive, începu ea. Mai întâi: tu nu erai Yskandr Aghavn. Iar ceea ce doreai tu nu era ceea ce dorise el; el dorise să-i dea lui Direcție Șase ceva ce eu am înțeles, după ce am pus multe întrebări, am cercetat și m-am gândit, că este o mașinărie a nemuririi – o mașinărie care l-ar fi pus pe

prietenul meu, pe stăpânul meu, pe Împăratul meu, în trupul unui copil, care ar fi făcut din el ceva care… n-ar fi fost nici măcar uman şi l-ar fi putut vătăma ireparabil. Ajungerea copilului acela pe tronul sulițelor solare ne-ar fi putut vătăma pe noi toți ireparabil.

Mahit aprobă din cap.

– Nu, zise ea, nu am venit aici ca să negociez libertatea stației mele în schimbul unor mașinării imago.

Inversaseră rolurile; brusc înțelese că ea conducea interogatoriul acesta. Că era un interogatoriu. Sau o negociere.

„Fac parte din aceeași specie.“

– Și care era al doilea motiv? continuă Mahit.

– N-aș fi putut s-o fac de două ori. N-aș fi putut… s-o privesc de două ori. Ambasadoareo, nu sunt o persoană sensibilă şi am condus destule cuceriri planetare. Dar tu îmi erai destul de prietenă, chiar dacă nu într-o măsură suficientă el pentru a dori ceea ce dorea el. Și tu nu făcuseși încă nimic care să merite moartea aceea. Ar fi fost foarte dureroasă.

Mahit se simți de parcă ea ar fi fost cea expusă, deschisă, cu toți nervii hipersensibili la aer, așa cum fusese pe masa de operație a lui Portic Cinci, deși nu ea era cea care vorbea.

– Cine mi-a trimis floarea? întrebă.

Cumva distant, simți că Zegras Trei își pusese mâna pe spatele ei; o apăsare blândă.

– A fost un cadou, răspunse Teslă Nouăsprezece, din partea Casei tovarășului meu *ezuazuacat* Nemțișor Treizeci pentru Casa mea. Felul în care am folosit-o a fost desigur propria opțiune.

Ceea ce însemna… ceea ce însemna că Teslă Nouăsprezece decisese mai întâi că Mahit trebuie să moară şi o privise aproape inspirând otrava florii aceleia, după care se răzgândise, în timp ce o privea. Iar asta însemna că Nemțișor Treizeci o provocase pe Teslă Nouăsprezece să scape de noua ambasadoare Lsel tot așa cum ea îngăduise eliminarea ambasadorului anterior.

Nemțișor Treizeci nu dorise moartea lui Yskandr; acela fusese Perlă Zece și

poate de asemenea Teslă Nouăsprezece. Lui Nemţişor Treizeci nu-i păsase de Yskandr. Nemţişor Treizeci dorise moartea lui Mahit şi se gândise că Teslă Nouăsprezece, care ajutase la eliminarea unui ambasador Lsel, o putea face din nou.

El decisese că Mahit era prea periculoasă ca să fie în preajmă – decisese probabil că oricine care-i putea da lui Direcţie Şase o maşinărie imago era prea periculos ca să fie în preajmă. O maşinărie imago, mai ales cea imaginată de un teixcalaanlitzlim, o maşinărie a nemuririi, ar fi însemnat prezenţa veşnică a lui Direcţie Şase pe tron. Iar dacă Direcţie Şase continua să fie împărat, Nemţişor Treizeci n-ar fi fost niciodată în stare să folosească acest moment de tulburare politică pentru a distruge asocierea tripartită a succesorilor imperiali şi să revendice tronul exclusiv pentru sine – asta făcea el, Mahit nu putea să interpreteze altfel preluarea Ministerului Informaţiilor. N-ar fi contat că un *yaotlek* arivist încerca să se numească prin aclamaţii conducătorul legitim, binecuvântat de stele. Momentul de care avea nevoie Nemţişor Treizeci avea să piară dacă Direcţie Şase căpăta acces la o maşinărie imago.

Staţiala se simţi brusc uluită că ea şi Zegras Trei izbutiseră să evadeze din Ministerul Informaţiilor şi puse succesul acela fragil pe seama lui Elicopter Şase, care era un politician îmbătat de putere şi nu genul de ins care să-şi întrebe superiorul ce să facă în continuare.

– O ultimă întrebare, zise ea, şi apoi putem continua. Câţi oameni din guvernul Strălucirii Sale au ştiut că tu ai permis asasinarea lui Yskandr?

Zâmbetul lui Teslă Nouăsprezece fu scurt şi în stilul Lsel; un tremur al gurii care o făcu pe Mahit să-şi dorească să-l oglindească imediat cu tiparele surâsurilor lui Yskandr. (Ei doi se plăcuseră mult. Răspunsul endocrin se activa chiar şi după confesiunea crimei.)

– Au ştiut toţi cei care contau, zise *ezuazuacat*. Inclusiv Strălucirea Sa; cred că e în continuare mânios pe mine, deşi a înţeles motivul. El înţelege întotdeauna de ce fac anumite acţiuni.

Mahit îşi aminti visul ca de febră delirantă, în care Yskandr şi Teslă Nouăsprezece erau în pat: Yskandr spunând *Îl iubesc, n-ar trebui, dar îl*

iubesc, şi Teslă Nouăsprezece răspunzând: *Şi eu îl iubesc*.

Şi eu îl iubesc, apoi, *sper că-l voi mai iubi şi când nu va mai fi el însuşi*. În privinţa aceea nu mai exista niciun pericol. Strălucirea Sa avea să fie el însuşi. În Teixcalaan nu mai existau alte maşinării imago cu excepţia celei din ţeasta lui Mahit… şi a celei pe care i-o dăruise unei doctoriţe care era activistă antiimperialistă.

Avea să se gândească la asta mai târziu. Nu mai era în mâinile ei.

Zegras Trei o privea pe *ezuazuacat* de parcă avea acum două capete sau încă o pereche de braţe.

– Mă înspăimânţi, Excelenţa Voastră, spuse ea.

Utiliză cuvântul pentru „spaimă“, care, în poezie, putea să însemne de asemenea „uimire“. Genul de adjectiv care putea descrie atrocităţile sau minunile divine. Sau împăraţilor, despre care Mahit bănuia că erau, din multe puncte de vedere, ambele în mod simultan.

– Pericolele cunoaşterii cuiva, zise Teslă Nouăsprezece cu regret.

Îşi privi paharul de coniac, ca şi cum ar fi vrut să deşerte aerul dinăuntru. Închise ochii pentru o clipă. Pleoapele îi erau cenuşii, cu reţeaua fină de vinişoare vizibile.

– Bun, zise după aceea. Ajunge cu asta. Zi-mi ce vrei să-i spui Împăratului meu.

Mahit structură ceea ce urma să spună înainte să-i iasă pe gură: se strădui să fie simplă şi directă, fără pretenţii sau insinuări. Doar fapte. (Maşinaţiile politice abile o să urmeze după fapte; aveau să evolueze din natura faptelor, aşa cum tindeau s-o facă întotdeauna.)

– Consilierul pentru Mineri din Lsel mi-a expediat, sub multiple niveluri de criptare, coordonatele unor locuri cu activităţi aliene sporite, ameninţătoare şi distructive – genul de activităţi care preced o cucerire –, atât în cvadrantul nostru de spaţiu local, cât şi în alte două cvadrante. Alienii sunt dintr-o specie necunoscută nouă şi nu am stabilit comunicare. Sunt ostili. Atât noi, cei din Staţia Lsel, cât şi voi, din tot vastul câmp stelar Teixcalaan, ne aflăm în pericol considerabil.

Teslă Nouăsprezece îşi lovi încetişor dinţii laolaltă şi emise un sunet slab,

întrebător.

– Și de ce vrea consilierul pentru Mineri din Lsel ca tu să cunoști informația aceasta? întrebă ea.

– Cred, răspunse cu prudență Mahit, că Darj Tarats ar prefera în spațiul Lsel fiara pe care o știm, Imperiul cu care am negociat de generații, și nu o forță mai presus de controlul nostru.

– De aceea vrea el *să ne spui nouă*, zise Teslă Nouăsprezece. Eu am întrebat de ce a vrut s-o cunoști tu.

Întrebarea ei era mai apropiată de: *Prin ce metodă crede Darj Tarats că ai putea folosi tu informația asta ca să ne influențezi?* Mahit se lăsă pe spate, pe palma lui Zegras Trei. Pleoapele i se simțeau grele; limba continua să-i fie ușor amorțită de coniac.

– Nu aș fi înțeles toate astea, răspunse ea gânditor, dacă n-ar fi existat articolele acelea de presă de acum câteva zile despre declarația lui Buclă Opt.

– Continuă, spuse Teslă Nouăsprezece.

– Cele în care ea punea sub semnul întrebării legalitatea războiului de anexare, interveni brusc și aţâţată *asekreta*.

Înțelesese. Bineînțeles că înțelesese.

Mahit aprobă din cap.

– Cele în care ea punea sub semnul întrebării legalitatea războiului de anexare, *deoarece granițele lui Teixcalaan nu sunt sigure*. S-ar fi putut referi la… problema pe care o aveți în Odile. Cred că la asta s-a referit. Dar eu știu că o amenințare alienă reală este mai periculoasă decât o insurecție internă. Dacă granițele imperiului nu sunt sigure, un război de anexare nu poate fi justificat legal, și chiar un împărat puternic, la apogeul puterilor sale, ar putea fi contrazis de consiliul său, de miniștri și de *ezuazuacatlim*. Iar acum, cu această informație, pot dovedi că există o amenințare activă asupra granițelor lui Teixcalaan. Noi toți suntem amenințați de acești alieni. Iar consilierul pentru Mineri a dorit ca eu să utilizez această „portiță“ din legea teixcalaanli pentru a determina Imperiul să-mi lase în pace poporul și stația natală. Granițele nu sunt sigure, așadar nu poate exista un război de anexare, iar Lsel rămâne independentă. Acesta este un limbaj simplu, *ezuazuacat*. Sunt pe cât

de clară pot fi cu tine. Pe cât de clară ştiu să fiu.

Asta lăsa complet în afara discuţiei întrebarea dacă Aknel Amnardbat încercase sau nu s-o saboteze şi de ce. Aceea nu era treaba lui Teixcalaan, gândi Mahit, ci a lui Lsel. A ei şi a lui Yskandr, la care să se gândească împreună, dacă aveau să mai trăiască până la sfârşitul săptămânii. În revărsarea aceasta teribilă de confesiuni, staţiala avea să ţină pentru sine detaliul respectiv. Dacă îl menţiona acum, şi-ar fi distrus propria credibilitate. În plus… Amnardbat n-ar fi putut şti că Yskandr era mort când o sabotase pe ea. Yskandr ar fi trebuit să facă tot ce făcea ea acum, să ducă mesajul acesta la Teslă Nouăsprezece într-un ultim efort de salvare a lui Lsel de anexare.

„Mi-aş dori s-o pot întreba la ce s-a gândit când ne-a făcut asta“, murmură Yskandr şi străfulgerarea strălucitoare, care era tot ce mai rămăsese din celălalt Yskandr, goni în josul braţului lui Mahit ca o încărcătură statică.

Tu şi cu mine, amândoi, gândi Mahit. *Când mi-a vorbit ea, a spus că noi doi ne potrivim perfect, că înţelegem Teixcalaan. Am crezut că fusese un compliment…*

„Din partea lui Amnardbat? Nu. Amnardbat *urăşte* Imperiul“, zise Yskandr, fascinat, intrigat şi apoi… întrerupt.

– Ce tocmai mi-ai spus e extrem de inteligent şi în acelaşi timp cumva tulburător, vorbi Teslă Nouăsprezece, indiferent dacă este sau nu adevărat.

– Dă-mi voie să-i spun lui Direcţie Şase, îi ceru Mahit; putea să discute mai târziu cu Yskandr despre sabotaj. Du-mă la el. Te rog. De dragul a ceea ce am fost noi, a ceea ce au fost el şi Yskandr şi a ambelor noastre popoare.

– Îţi dai seama, zise *ezuazuacat*, că nu te pot duce pur şi simplu după lăsarea întunericului, aşa cum am făcut-o data trecută. El nici măcar nu se află în Palat-Pământ – locul acela e prea periculos în clipa de faţă.

– Da, îmi dau seama. Ştiu că-ţi cer ceva foarte important, începu Mahit şi fu întreruptă de revenirea asistentului care adusese coniacul.

De data asta, tânărul avea mâinile goale şi chipul îi purta o inexpresivitate gravă chiar şi pentru un teixcalaanlitzlim.

– Excelenţa Voastră, rosti el, îmi cer scuze pentru întrerupere.

– Amurg Patruzeci şi cinci, am ordonat să nu fiu întreruptă, indiferent ce s-

ar întâmpla?

Un licăr aproape insesizabil de zâmbet; ochii i se dilataseră, după care clipise şi revenise la standard.

– Da, Excelenţa Voastră, ai ordonat. Regret să anunţ că forţele lui *yaotlek* se află în centrul oraşului şi se îndreaptă spre palat; s-au raportat multiple morţi în rândul civililor. Am feeduri, dacă ai nevoie de ele.

Teslă Nouăsprezece încuviinţă din cap scurt şi apăsat.

– Ciocnirile sunt partizane?

– Au fost instigate de purtătorii de flori, da.

– Amurg Patruzeci şi cinci, trebuie să folosim limbajul de propagandă al lui Nemţişor Treizeci?

– Îmi cer iertare, Excelenţa Voastră! Agitatorii lui Nemţişor Treizeci, cu insignele lor de nemţişori purpurii, sunt principalii răspunzători pentru provocarea soldaţilor lui *yaotlek*.

– Mulţumesc, spuse Teslă Nouăsprezece. Presupun că este ceva mai bine dacă e vorba de Nemţişor Treizeci şi de nu toţi cei care vor să-ţi cânte poezia, *asekreta*. S-ar putea ca noi încă să mai ne bucurăm de loialitatea lor. Nu sunt sigură.

– Ce înseamnă *noi*? întrebă Zegras Trei, iar Mahit simţi ecoul în oasele ei: *Care este definiţia teixcalaanli pentru* noi?

– *Noi* suntem cei care am dori să-l vedem pe Direcţie Şase pe tronul sulițelor solare pentru tot restul vieţii sale, zise Teslă Nouăsprezece.

– Eu sunt gata să jur pentru asta, spuse Zegras Trei. Chiar aici, dacă vrei. Cu sânge.

Era un vechi obicei teixcalaanli: unul dintre cele mai vechi, de dinainte ca Imperiul să fi fost multicontinental, cu atât mai puţin multiplanetar. Ca să poarte noroc, ca dovadă a unui jurământ. Pentru a jura loialitate sau pentru a lega pe cineva de o misiune. Sânge într-un vas, amestecat, după care vasul era vărsat, ca un sacrificiu adus soarelui.

– Ce tradiţionalist, comentă Teslă Nouăsprezece. Mahit, tu ai jura?

Tu ai jurat vreodată? îl întrebă Mahit pe Yskandr, tăcut în mintea ei.

„O dată“, zise Yskandr şi Mahit îşi aminti cicatricea lungă şi curbată de pe

mâna lui, mai jos de locul unde Perlă Zece îl înțepase cu acul otrăvit. „Direcție Șase m-a întrebat dacă doream, iar eu i-am spus că n-aș fi vrut să fiu legat de el, că, dacă doream să-l slujesc, voiam să o fac liber, indiferent în ce privință aș fi slujit – totuși nu l-aș minți și aș jura pentru așa ceva.“

Eu voi fi legată?

„Asta vei afla, nu?“

– Adu vasul, zise Mahit, iar Teslă Nouăsprezece îl ceru printr-un gest scurt din mână.

Un vas micuț din cupru și un cuțit scurt, din oțel, pe care staţiala și-l putea închipui mânuit cu multă ușurință de *ezuazuacat*. Foarte semănător unei gheare. Zegras Trei îl prinse de mâner și-și apăsă degetul arătător de tăișul său, crestând adânc, astfel încât sângele curse repede și picură în vas. Pentru Mahit fu mai greu s-o facă; degetele îi tremurară pe mânerul cuțitașului, însă tăișul era microscopic de subțire și-i crestă degetul aproape fără apăsare și practic fără durere. Teslă Nouăsprezece fu ultima. Sângele lor se amestecă, în aceeași nuanță de roșu.

Mahit știa că în versiunea cea mai veche a acestui obicei, ele toate aveau să bea conținutul vasului. Să mai amintească cineva de sensibilitatea teixcalaanli față de consumarea morților veneraţi. Ei mâncau oameni încă vii.

– Fie ca Strălucirea Sa Direcție Șase să domnească până la ultima sa suflare, rosti Teslă Nouăsprezece, iar Mahit și Zegras Trei îi repetară cuvintele.

Nu se întâmplă nimic. Cumva, staţiala se aşteptase la un ceva neobișnuit; ca sacrificiul de sânge să fie magic sau sanctificat sau…

„Sau ca în poeme“, termină Yskandr și ea fu nevoită să fie de acord.

Urmă o tăcere lungă cât o respirație. După aceea, Teslă Nouăsprezece se ridică, ținând degetul însângerat departe de țesătura costumului, și zise:

– O să ne pansăm și după aceea, ambasadoareo, *asekreta*, cred că vom merge la Împărat.

CAPITOLUL DOUĂZECI

„Îmi port exilul în inimă. Îmi animă poezia şi politica; nu voi fi niciodată eliberat de el, fiindcă am trăit atâta timp departe de Teixcalaan. Voi măsura întotdeauna distanţa dintre mine şi o persoană care a rămas în inima lumii; între persoana care aş fi fost eu dacă aş fi rămas şi persoana care am devenit eu sub presiunea frontierei. Când Legiunea a Şaptesprezecea a sosit prin saltpoartă în nave strălucitoare ca stelele şi a umplut cerul ebrekti cu formele lumii mele natale, la început mi-a fost frică. O discontinuitate profundă. Cunoaşterea fricii sub forma propriului chip.

Rapoarte de la Frontiera Spirituală, de Strung Unsprezece

„Ce anume, draga mea, merită să fie păstrat? Fericirea pe care o găseşti în muncă? Fericirea pe care o găsesc în descoperire?“

Scrisoare privată de la ambasadorul Yskandr Aghavn către *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece, nedatată

Îl ţineau pe Împărat într-un buncăr sub Palat-Nord. Avură nevoie de patruzeci şi cinci de minute ca să meargă pe jos până acolo Mahit, Zegras Trei, Teslă Nouăsprezece şi unul dintre asistenţi – bărbatul cel tânăr, Amurg Patruzeci şi cinci. Merseră prin tuneluri, evitând restricţiile de circulaţie impuse prin starea de interdicţie, evitând grupurile cutreierătoare de Însoriţi. Întregul complex al palatului era sfredelit de tunelurile acelea, care coborau în adânc. La stânga staţialei, Zegras Trei murmură:

– Se spune că palatul afundă în pământ tot atâtea rădăcini câte flori înmuguresc spre cer; noi, slujitorii Imperiului, vedem doar florile la lumina zilei – justiție, știință, informații, război –, iar rădăcinile care ne alimentează sunt invizibile, însă puternice.

Lui Mahit îi plăcu s-o audă vorbind. Așa începuseră ele totul, barbara și atașata ei culturală, Zegras Trei, care decodifica Teixcalaanul pentru ea. Îi plăcea și, în același timp, știa că *asekreta* o făcea pentru a-și menține calmul.

Teslă Nouăsprezece îi purtă prin puncte de control, păzite întâi de pereții-IA tremurători ai Orașului – deschiși de norcârligul lui *ezuazuacat* – și apoi de tot mai mulți teixcalaanlitzlim, îmbrăcați foarte simplu în tunici și pantaloni cenușii, având pe brațul stâng brasarde cu emblema imperială. Mahit își aminti de forțele Judiciarului care-l urmăriseră pe Azalee Doisprezece și se gândi la Buclă Opt, care era sora de grădiniță a lui Direcție Șase și care i-ar fi putut asigura o gardă personală din cei ai Judiciarului. Toți aveau bastoane paralizante. Unii dintre ei – tot mai mulți pe măsură ce coborau – aveau arme cu proiectile, iar o femeie purta o armă despre care Mahit ar fi putut jura că era un laser care ar fi trebuit să fi fost montat la prova unei nave de război mai mică. Niciunul nu avea norcârligele faciale integrale ale Însoriților.

Gărzile aflate cel mai la interior nu aveau deloc norcârlige și-i cerură lui Teslă Nouăsprezece să-l predea pe al ei. *Ezuazuacat* se conformă fără să comenteze.

Infiltrarea lui Fulger Unu în algoritmul IA al Orașului – Fulger Unu, lucrând prin intermediul Ministerului de Război – trebuie să fi ajuns foarte departe dacă Împăratul a ajuns să fie păzit exclusiv de oameni cărora li se garanta libertatea față de orice influențe ale acestuia: care erau lăsați la fel de despuiați și abandonați de fluxul vast al literaturii teixcalaanli, al istoriei, culturii și știrilor în direct, pe cât fusese de despuiată și abandonată Mahit când își pierduse contactul cu imago.

Teslă Nouăsprezece vorbi cu câțiva dintre ei; alții pur și simplu o salutară cu gesturi scurte din cap. Mahit se întrebă de câte ori mai trecuse pe acolo *ezuazuacat* – dacă pentru ea nivelul acesta de stres și amenințare constituia o noutate sau dacă fuseseră și alte ocazii în lunga istorie a serviciului ei dedicat

lui Direcție Șase în care Împăratul fusese silit să se ascundă aici, în inima stranie a Imperiului.

„Eu n-am știut niciodată de asta“, zise Yskandr.

Poate că el s-a culcat cu tine, dar tu n-ai fost al lui, replică Mahit.

„Eu n-am dorit să fiu al nimănui. L-am iubit. Asta-i cu totul altceva.“

Yskandr, cum poți să iubești un împărat ca și cum ai iubi un om oarecare? Nerostit: *Cum aș putea eu să iubesc? Aș face-o oare?*

Ea nu-l iubise niciodată. Sentimentul era numai al lui Yskandr. Ea se întâlnise cu Împăratul de două ori, o dată în public și o dată în privat… și fusese impresionată, simțise ecourile familiarității lui Yskandr prin toți nervii și sistemul ei limbic, dar nu fuseseră *ale ei*.

Poate însă că fuseseră *ei doi*, combinația dintre ea și ambii Yskandr, integrați împreună – iar asta putea fi o problemă. Ea dorea să rămână cât mai obiectivă posibil.

Dincolo de ultima ușă și de ultimele gărzi se afla o cameră mică, judecând după standardele imperiale, scăldată în lumina lămpilor-solare; întregul plafon era alcătuit din lămpi cu spectru integral. Înăuntru era cald, o căldură precum cea de pe sofaua de lângă un viziport prin care pătrundea radiație solară, și lumina era atât de strălucitoare, încât Mahit se gândi că nimeni dinăuntru n-avea să poată dormi vreodată. În colțuri stăteau alte gărzi în uniforme cenușii, iar una dintre ele înaintă, o prinse de cot pe Zegras Trei și o desprinse cu blândețe de Mahit și Teslă Nouăsprezece. *Asekreta* se supuse fără cuvânt.

Direcție Șase stătea în centrul încăperii, pe un divan, îmbrăcat în veșminte minunate roșu-purpuriu și auriu, iar dacă acasă, în Palat-Pământ, avusese în jur un halo de lămpi-solare, aici, în adâncurile de sub Oraș, era înconjurat de o fortificație scintilatoare de holograme de informații, o aură dătătoare de migrene, compusă exclusiv din rapoarte. Arăta îngrozitor. Pielea-i părea o hârtie creponată gri-maronie, care sub ochi era purpuriu translucid, și cu toate că zâmbetul său, când se întoarse către Teslă Nouăsprezece – și apoi spre Mahit –, era scânteietor și îndeajuns de autentic pentru ca inima staționalei să bată mai repede în piept, aceasta se temu pentru el. Visceral.

„Nu arăta aşa de rău când am murit eu“, îi spuse Yskandr.

Nu cred că ultimele trei luni au făcut cuiva vreo favoare, inclusiv Strălucirii Sale. Cei aflaţi pe moarte mor mai iute când nu li se îngăduie să se odihnească.

„Împăraţii nu dorm.“

– Strălucirea Voastră, rosti Teslă Nouăsprezece, ţi-am adus din nou necazuri.

– Aşa să fie, zise Împăratul. Vino, Mahit, aşază-te din nou lângă mine şi să vedem dacă putem ajunge mai departe decât am făcut-o în ultima noastră conversaţie.

Mahit înaintă, trasă de sfori invizibile: dorinţă, care era a ei şi în acelaşi timp a non-ei. Obedienţă faţă de autoritatea imperială. Toate eforturile şi sacrificiile pe care le investise pentru a face posibilă întâlnirea aceasta. Se aşeză şi deveni parte din aura-fortificaţie de date. Un alt fragment de informaţie de pe orbita lui Direcţie Şase. Din apropiere putea să vadă clar vânătăile de pe încheieturile Împăratului, deasupra venelor; pielea lipsită de elasticitate şi vasele sanguine cu pereţii subţiaţi, insultate, probabil, de nenumărate injecţii. Se întrebă ce anume îl ţinea pe Împărat în viaţă.

– Şi eu am venit pentru a vă aduce tot necazuri, zise ea.

– Cu greu m-aş putea aştepta la altceva din partea Staţiei Lsel.

Direcţie Şase îi zâmbi, un zâmbet Lsel, dezvelindu-şi toţi dinţii, iar Mahit nu ştiu ce să facă pe moment cu potopul de sentimente care se revărsă deodată peste ea. Ar fi fost extrem de util să nu fi simţit nimic. Să poată fi un instrument pur politic, nimic altceva decât un instrument care să împiedice Teixcalaan să anexeze Lsel. Atunci ar fi fost foarte uşor să fie rece, şi limpede, şi…

„Vorbeşte, Mahit – dacă nu, o să vorbesc eu.“

Pentru o secundă, Mahit se gândi să procedeze chiar aşa, să-l lase pe Yskandr s-o controleze, să-l lase pe Yskandr să mai vorbească o dată cu Împăratul lui – după care simţi o oroare repulsivă. *Ieşi naibii din neurologia mea şi din sistemul meu limbic, Yskandr. Eu nu sunt tu renăscut. Noi nu suntem aşa.*

Un șuierat, ca paraziții statici printr-un fir. Apoi: „Vorbește.“

– Strălucirea Voastră, începu Mahit, am primit din partea guvernului meu din Lsel informații credibile, care descriu o amenințare gravă la adresa lui Teixcalaan; mai gravă, mă tem s-o spun, decât actualul haos neplăcut din exteriorul acestei încăperi.

– Continuă, spuse Direcție Șase. Mi-ar putea fi de folos o problemă care să mă distragă, una ceva mai puțin imposibilă decât situația mea curentă. Oricât de gravă ar fi.

Mahit continuă. Explică mesajul – la fel cum îi explicase lui Teslă Nouăsprezece, inclusiv manevra politică evidentă. Apoi așteptă să vadă ce va spune Împăratul.

El tăcu vreme de câteva răsuflări. Stațiala îi putea auzi hârâitul slab din plămâni. După aceea, el o privi pe Teslă Nouăsprezece.

– Și tu crezi că, de fapt, cel mai recent ambasador al nostru din Lsel este la fel de credibil precum cel dinainte? o întrebă.

De lângă Zegras Trei, în apropierea ușii, Teslă Nouăsprezece încuviință din cap.

– Nu aș fi adus-o aici dacă n-aș fi crezut-o. Cred că raportează exact ceea ce i-a spus guvernul ei și cred că-și raportează onest preferințele. Dacă asta s-ar fi întâmplat în oricare alt moment, stăpâne, aș fi sugerat că a venit la noi pentru ajutor; un schimb diplomatic corect, informații esențiale pentru ca Stația ei să poată continua să nu fie, în mod oficial, un spațiu teixcalaanli care aparținea Imperiului.

– Nu este însă un oricare alt moment, rosti Direcție Șase, revenind la stațială. Mahit Dzmare, te voi întreba ceea ce te-am mai întrebat, în plus cu aprecierea și recunoștința de a fi informat despre acest pericol: vei fi de acord cu ceea ce a fost de acord predecesorul tău? Să-mi dai ceea ce *Yskandr* mi-ar fi dat, dacă n-ar fi intervenit draga mea prietenă Teslă Nouăsprezece și forțele aliate ale Științei și Judiciarului? Oferă-mi viața renăscută și nu vei mai avea nevoie nici măcar de acest pericol pentru a-ți proteja interesele în Lsel.

– Asta nu se poate, Direcție Șase, vorbi Teslă Nouăsprezece și în glasul ei se putea ghici o suferință istovită. Eu vreau ca tu să trăiești și să rămâi de-a

pururi pe tron; îți voi duce dorul toate zilele vieții mele când nu vei mai fi, dar tronul sulițelor solare nu este un experiment medical barbar și n-ar trebui să fie. Strălucirea Voastră, uită-te la Mahit. Îl are pe Yskandr în ea și totuși nu este Yskandr.

Împăratul o sfredeli cu ochii pe Mahit și staţiala se simți de parcă s-ar fi înecat. Toată puterea supranaturală pe care-și imaginase că i-o va evoca un ritual de sânge se afla chiar aici și nu era altceva decât răspuns reflectat al sistemului limbic, un șiretlic neurologic. Și totuși în spatele sternului ei exista un cârlig subțire cât pelicula unui balon de săpun, o durere. Direcție Șase ridică un braț – nu-i tremura, iar ambasadoarea avu timp să se minuneze de puterea lui – și-i cuprinse obrazul în palmă.

Ea îi îngădui lui Yskandr – succesiunea de răspunsuri, continuitatea memoriei și a reflexiei sale pe emoțiile, pe tiparul care fusese Yskandr – să se rezeme pe palma aceea. Îi îngădui să închidă ochii ei printr-un fluturat de pleoape lent, intens.

Apoi se îndepărtă, își îndreptă perfect spinarea, deschise ochii larg și spuse:

– Strălucirea Voastră, el v-a iubit. Eu v-am întâlnit de trei ori.

În liniștea șocată ce urmă, Mahit continuă:

– În plus, nu am o mașinărie imago pentru Strălucirea Voastră. Și nu pot – nici chiar într-o situație mai bună decât cea prezentă – să vă aduc una la timp pentru a vă păstra memoria înainte ca viața să vă ia sfârșit. Îmi pare rău, Direcție Șase. Răspunsul meu este nu.

Împăratul își trecu degetul mare de-a lungul curburii pometului ei.

– În tine există una, zise el, nu-i așa?

– Dacă ați dori, răspunse Mahit, înghițind un nod uriaș înaintea spaimei strălucitoare – el era Împăratul, dacă dorea să-i deschidă craniul, putea face un semn din mână și una dintre gărzile în cenușiu ar fi făcut-o chiar aici, pe podea, călăuzindu-se după cicatricea lăsată de operația lui Portic Cinci –, m-ați putea pune pe mine și pe Yskandr, ba chiar, două versiuni ale lui Yskandr, este complicat, totul este al naibii de complicat, în mintea ta. Sau în mintea oricui ai dori. Dar nu există nicio mașinărie imago, Strălucirea Voastră, care să aducă un individ, și numai unul, în mintea altcuiva. Nu există niciuna care

să poată fi adusă mai repede de două zile, cât ar dura călătoria dus-întors la Lsel.

Direcţie Șase suspină și-și coborî brațul. Ea simţi imaginea remanentă a palmei lui ca pe un fier încins pentru însemnarea animalelor, fierbinte-strălucitor, hipersensibil.

– Presupun că asta nu schimbă foarte mult situaţia, spuse el. După moartea predecesorului tău, nu m-am mai bizuit pe speranţa resurecţiei. Nu mă aşteptam ca tu să-mi aduci speranţă. Eu doar… o dorisem.

Făcu un semn cu un deget și Teslă Nouăsprezece veni și se lăsă în genunchi lângă el. Împăratul îşi puse o mână pe ceafa ei, iar *ezuazuacat* se împinse uşor în sus, frecându-se de palma aceea.

Mahit se gândise la ea ca fiind o tigroaică enormă, cu gheare şi periculoasă, totuşi… îngenunchease. Căuta mângâierea palmei aceleia.

„Nimic din ceea ce atinge imperiul nu mai rămâne ca înainte“, îi murmură Yskandr.

Sau poate că fusese propria voce, care adoptase un ton pe care ar fi fost mai probabil ca ea să-l creadă.

– Cum merge rebeliunea asta foarte stupidă? o întrebă Împăratul pe Teslă Nouăsprezece.

– Stupid, dar prost pentru toţi: Fulger Unu ucide civili, Nemţişor Treizeci încearcă să te detroneze printr-o lovitură internă directă – eu cred că el se gândeşte că dacă tu mori, Buclă Opt şi Antidot Opt îl vor elimina de la conducere –, aşa că se foloseşte de Fulger Unu ca pretext pentru a prelua puterea în scopuri preventive cât timp eşti tu în viaţă. Şi o face prin trimiterea de instigatori pe străzi cu însemnele lui ridicole de onoare floral㠁. Am pierdut-o pe Palisandru Doi de la Informaţii, este moartă sau ca şi moartă, iar eu n-am mari speranţe de la Propulsie Nouă de la Război; dacă n-a trecut deja de partea lui Fulger Unu, o poate face oricând dacă va crede că astfel va obţine o poziţie de *ezuazuacat* în guvernul lui…

– N-ai vrea să fii tu ministra de Informaţii, pentru că ştii deja totul?

– …Îmi place titlul meu actual. Aşa cum am spus de foarte multe ori, zise Teslă Nouăsprezece, apoi suspină uşor. Dacă însă ai nevoie acolo de mine, o

voi face.

– Nu pentru asta am nevoie de tine, spuse Direcție Șase.

Mahit nu se simți deloc mai liniștită, auzind formularea aceea. Și nici Teslă Nouăsprezece, judecând după expresia ei.

– Unde este Antidot Opt? întrebă Teslă Nouăsprezece. Bineînțeles, dacă îmi poți spune. Sunt… îngrijorată pentru situația lui, stăpâne.

Trebuia să conteze foarte mult unde se găsea clona nouăzeci la sută; la numai zece ani – *El a fost conceput când tu și Direcție Șase ați convenit în final asupra înțelegerii voastre, Yskandr, sau era deja o poliță de asigurare?* –, el era cel mai probabil să fie primul dintre cei trei co-împărați, grație moștenirii sale genetice, după moartea lui Direcție Șase. Dacă Direcție Șase murea înainte ca băiatul să ajungă la majorat.

– Este aici jos, cu noi, zise Direcție Șase. Tu o să-l protejezi, Teslă Nouăsprezece. Nu-i așa?

– Bineînțeles. Când nu am acționat eu pentru binele tău, Strălucirea Voastră?

„Când m-ai omorât pe mine“, șopti Yskandr și Mahit se întrebă dacă și Împăratul gândea la fel.

– Ah, o dată sau de două ori, spuse Direcție Șase, și, în loc să tresară ori să se gârbovească, Teslă Nouăsprezece râse.

Brusc, Mahit își putu imagina cum fusese probabil prima lor întâlnire: Teslă Nouăsprezece, o tânără comandantă militară, și Direcție Șase, tocmai ajuns la înflorirea maximă a puterii sale. Prietenia relaxată ce se legase între ei. Succesele parteneriatului lor.

Apoi Împăratul reveni spre Mahit, iar ea se simți micuță și groaznic de tânără, nici pe departe atât de plăcută de acești doi teixcalaanlitzlim pe cât fusese Yskandr. Ea n-ar fi devenit parte din triunghiul acela straniu.

„Ești sigură? Eu am avut nevoie de un deceniu s-o fac. La tine a trecut abia o săptămână.“

Nu. Nu era sigură. Atât doar că nu era pregătită.

– Așadar, Mahit Dzmare – dacă tu nu poți rezolva pentru mine problema fundamentală a bunei guvernări, dacă nu-mi poți oferi eternitate și domnie

stabilă –, ce-mi poate oferi vestea ta de la Darj Tarats? Ce să fac eu înaintea unei invazii aliene la graniţele imperiului meu din locul ăsta, în subteran, în inima palatului meu, unde mă ascund de moarte şi de detronare?

Lui Mahit i se dădea un test pe nepregătite. Era la fel cum se simţise în prima ei zi aici, ştiind brusc că trebuia să vorbească teixcalaanli, tot timpul, nu doar în gând sau cu prietenii. Ea avea să vorbească teixcalaanli acum. Cunoştea frazările, nuanţările. Avea la îndemână tot trecutul lui Yskandr cu Direcţie Şase – toate conversaţiile pe care le purtaseră ei doi, la masă, în reuniuni legislative şi în pat –, care s-o ghideze. Toate durerile ei – mâna, şoldul, migrena nesfârşită, nesfârşită – dispărură şi ea gândi: Bun. Acum.

– Îl puteţi discredita pe Fulger Unu, zise staţiala. Şi o puteţi promova pe Buclă Opt deasupra lui Nemţişor Treizeci.

– Continuă.

Mahit zbura cu aripile larg deschise.

– Fulger Unu încearcă o uzurpare – o tentativă de a fi aclamat Împărat –, dar a obţinut el victorii? Nu. Încearcă el măcar? Nu, el lasă periferia lui Teixcalaan deschisă înaintea ameninţării aliene. O barbară a trebuit să vă aducă mesajul acesta, ceea ce înseamnă un eşec ruşinos al lui *yaotlek*, care ar fi trebuit *să ştie primul de acest pericol*, dar el s-a pus pe sine şi ambiţia sa orgolioasă deasupra siguranţei Imperiului.

Fu nevoită să facă o pauză pentru a-şi trage răsuflarea. În spate putea simţi ochii lui Zegras Trei aţintiţi asupra ei şi-şi dori ca ataşata sa culturală să fie cu ea, îndeajuns de aproape cât s-o ţină de mână.

– Şi… Buclă Opt a avertizat întregul Oraş că războiul de anexare – pe care Nemţişor Treizeci îl susţine, pe care l-a susţinut în public la ultimul concurs de oraţii – are o legalitate îndoielnică, din cauza posibilităţii acestor ameninţări. Ea îşi îndeplineşte rolul de ministră a Judiciarului; Nemţişor Treizeci este demascat pentru că-şi foloseşte poziţia de influenţă asupra Împăratului ca să-l pună în pericol politic.

Făcu o grimasă scurtă.

– Trebuie să recunosc că Strălucirea Voastră va trebui să admită că a fost indus în eroare de *ezuazuacat*.

– Este un preț mic, rosti Direcție Șase. Sunt bătrân și lesne de convins de interese ce-mi sunt străine, nu-i așa?

„Niciodată lesne, stăpâne“, zise Yskandr și Mahit fu nevoită să strângă ferm din maxilare pentru a opri cuvintele acelea. Ridică din umeri și deschise larg brațele. Mai bine să nu spună nimic. Mai bine să susțină cazul Stației Lsel în cuvinte teixcalaanli.

Direcție Șase coborî ochii spre Teslă Nouăsprezece. Un schimb neauzit de cuvinte avu loc între ei. Ea aprobă din cap. Mâna lui i se ridică de pe ceafă și *ezuazuacat* se sculă în picioare, într-un mod nespus de lin și de grațios pentru o femeie de vârstă mijlocie, care nu dormise, probabil, de cel puțin o zi și jumătate.

– Va trebui să-l difuzăm, spuse ea. Pe toate feedurile. Prioritate imperială; mesaj de urgență. Și va trebui să-l spui tu, Strălucirea Ta – în clipa de față nimeni nu va da crezare unui intermediar. Tu îl vei spune, iar ambasadoarea va fi preînregistrată și intercalată după cum este nevoie.

– Ca întotdeauna, Teslă Nouăsprezece, mă încred în judecata ta.

Zâmbetul lui *ezuazuacat* fu mai degrabă o tresărire. Mahit bănui că ea se gândea la cum de îngăduise să-l lase pe Yskandr să moară și în același timp îl condamna pe Direcție Șase. Avea să fie ca un ghimpe în ea, un stimul permanent. Probabil că lui Direcție Șase îi plăcea asta, să aibă ceva ce să răsucească…

– Ambasadoareo Dzmare, vorbi Teslă Nouăsprezece, Mahit… vrei să înregistrezi pentru noi declarația guvernului tău?

Dacă așa era planul, atunci așa să fie.

– Da, zise Mahit, o voi face. Unde trebuie să merg?

– Oh, avem aici tot ce ne trebuie, spuse Direcție Șase. Mulți Împărați au locuit aici, în adânc, luni la rând. Un recorder holografic nu-i mare lucru.

Făcu un semn din mână către slujitorii lui în uniforme cenușii, care se puseră în mișcare: unii părăsiră încăperea, alții se apropiară grijulii de Mahit și Împărat, care stăteau pe divan.

– Ea arată de parcă ar fi fost târâtă prin răzmerițe, vorbi unul dintre ei. Sângele de pe ea… cred că ar trebui să-l păstrăm. Se potrivește gravității

mesajului pe care vi l-a adus.

– Până și barbarii pot face sacrificii, declară Direcție Șase. Toți ar trebui să ținem seama de asta.

În timp ce slujitorii o ajutară să se ridice și o duseră într-o cameră ce arăta identic cu cea de informări imperiale, pe care Mahit o văzuse la newsfeeduri când urmărise anunțarea războiului de anexare de la masa de mic dejun a lui Teslă Nouăsprezece, stațiala se strădui din răsputeri să nu se simtă murdară. Coruptă. Utilizată. Nu izbuti.

Nu izbuti, însă asta n-o opri să-și spună secretele din nou, acum în fața înregistratoarelor, pe cât de limpede și de convingător era în stare.

***

Împăratul și Teslă Nouăsprezece purtară o discuție scurtă și vehementă cu privire la locul de unde să difuzeze mesajul; *ezuazuacat* dorea ca toți să rămână ascunși în subteran, dar Direcție Șase o aşteptă să termine, o lăsă să spună tot felul de lucruri măgulitoare despre binele și fragilitatea lui, apoi anunță că el era, totuși, Împăratul Întregului Teixcalaan și va face anunțul acela, fără teamă, din templul Soarelui din vârful Palatului-Nord, iar ea avea să-l însoțească și să-i stea mereu alături. Nu te puteai pune cu el. Mahit îi percepea greutatea autorității, chiar și diminuată și sub amenințare – umbra lungă a celor *optzeci de ani de pace* ai săi se extindea pentru a modela până și momentul acesta.

După ce discuția luă sfârșit, urmă obișnuitul haos administrativ de orchestrare a unei apariții publice complexe, ce nu fusese anunțată – douăzeci de minute în care slujitori imperiali vorbiră rapid și scurt între ei și expediară mesaje. Împăratul și Teslă Nouăsprezece dispărură cu o escortă înarmată până în dinți. Mahit îl zări pe copil, Antidot Opt, care era dus în haosul acelei escorte și se întrebă de câte ori fusese el mutat în mod similar: relocat în funcție de toanele unui sau altui moment politic. Acesta o privi când trecu – un băiețaș micuț, slăbuț, atent, cu spinarea dreaptă. Mahit își aminti de păsările din Palat-Pământ. *Nici măcar nu trebuie să te atingă*, spusese atunci

Antidot Opt. Vorbise despre păsări – așa crezuse ea, atunci –, dar era adevărat. Ei nu-l atingeau. Îl mutau fără să-l atingă măcar cu vârful unui deget.

Ambasadoarea fusese dusă în altă încăpere, mai mică, privată – ticsită cu infofișe și cărți tipărite, cu ecranele încă acoperite de holoproiecții pe jumătate șterse. O cameră de lucru. În mijloc era o sofa și Mahit se așeză pe ea. Cineva îi aduse un prosop cald și umed cu care să-și șteargă sângele și praful de pe față; altcineva o aduse pe Zegras Trei, care ținea confuză o cană mare cu ceai, iar ele două sfârșiră prin a sta una lângă alta pe sofa, privind vârtejul de activitate din jur. Mahit se simțea plutind în derivă, complet retezată de lume. Toate cordoanele de siguranță îi dispăruseră. Până și Yskandr era o prezență tăcută, mocnită în mintea ei.

Jumătate din peretele din fața lor era ocupată cu o holoproiecție imensă, singura încă activă. Începuse să transmită drapelul și stema imperială, peste care era suprapusă o numărătoare inversă – patruzeci şi opt de minute până ce Împăratul avea să se adreseze poporului său. Când mai rămăseseră treizeci şi șapte de minute, toți slujitorii dispărură, cu excepția unei gărzi rămase la ușă – mașina uriașă a activității imperiale decola ca să aterizeze altundeva. Mahit își jucase rolul. Își destăinuise secretele. Acum nu mai putea face nimic, decât să aștepte.

Zegras Trei își puse cana de ceai, goală, pe podea. Treizeci și cinci de minute. Tăcerea era moale precum catifeaua. Mahit n-o mai putea suporta.

– Ce crezi că fac? întrebă, doar pentru a auzi și alte sunete decât propria respirație sau pe a lui Zegras Trei, mai ușoară și mai rapidă.

Asekreta înghiți un nod și apăsă cu două degete între sprâncene, ca și cum ar fi încercat să-și stăvilească lacrimile.

– Ah, cred că o caută pe Buclă Opt, răspunse și vocea nu-i era deloc fermă; Mahit se întoarse și o privi realmente îngrijorată. Pentru impactul vizual al autorității imperiale, ei toți stând laolaltă…

– Te simți bine?

– Rahat, nu, nu mă simt bine, dar sperasem să nu observi.

Erau singure. Garda păzea ușa, cu privirea ațintită în altă parte, o prezență

tăcută şi nemişcată. Ele erau suspendate în afara timpului, în afara fluxului evenimentelor, care înainta inexorabil. Mahit întinse mâna – oribil de conştientă că gestul nu era al ei, nu era nici chiar al lui Yskandr, ci aparţinea Împăratului… şi cuprinse în palmă obrazul lui Zegras Trei.

– Observ, spuse ea.

Nu fu o surpriză când Zegras Trei izbucni în plâns, dar fu groaznic; Mahit se simţea vinovată, ca şi cum ea ar fi cauzat dezintegrarea aceea măruntă. Ca şi cum ea ar fi ciocănit prea tare coaja unui ou, care se spărsese, iar acum fragmentele erau ţinute laolaltă doar prin membrana interioară.

– Hei, zise staţiala, hei, e-n re…

Nu era în regulă, dar nu avea s-o spună. În loc de aşa ceva, acţionând instinctiv şi împinsă de un val de grijă, o senzaţie de parcă nervul vag îi fusese atins de o mână expertă şi acum vibra, se întinse şi o trase pe Zegras Trei în braţele ei. *Asekreta* nu opuse nici cea mai mică rezistenţă; greutatea ei neînsemnată se rezemă de umărul lui Mahit şi faţa i se apăsă în clavicula staţialei. Lacrimi fierbinţi îi udară cămaşa.

Mahit o mângâie cu blândeţe pe părul ce rămăsese desfăcut din coada lui obişnuită. Lumea se rotea mereu, şi mereu, şi mereu – numărătoarea inversă ajunsese la treizeci şi două de minute –, iar ea nu putea percepe adâncimile agonizatoare ale felului în care se simţea totul pentru Zegras Trei, care păruse gata să izbucnească în lacrimi la simpla menţionare a războiului civil, demult în apartamentul lui Azalee Doisprezece.

– Crezusem că mă simt bine, mormăi Zegras Trei înăbuşit, dar îmi revine întruna în minte sângele ăla. Futu-i! Deja îmi lipseşte mult Petală. Au trecut trei ore şi-mi lipseşte enorm. Şi a fost un mod atât de idiot de a muri…

Ah. Nu era vorba de războiul civil, ci de altceva, mult mai profund, mult mai imediat. Mahit o cuprinse în braţe şi Zegras Trei scoase un sunet jalnic, ca un sughiţ.

– Asta-i… lumea întreagă se transformă, iar eu bocesc după prietenul meu, zise ea. Ce mai poetesă…

– Când se va termina totul, spuse Mahit, îi vei scrie lui Azalee Doisprezece un panegiric pe care oamenii îl vor cânta pe străzi; el va fi o sinecdocă pentru

toată suferința asta inutilă a lui Teixcalaan de acum. Nimeni nu-l va da uitării vreodată și va fi numai meritul tău și… oh, îmi pare atât de rău, asta-i numai vina mea…

Avea să plângă și ea, dar cu ce ar fi ajutat asta pe cineva – două femei care plângeau pe o sofa în subteran?

Zegras Trei își ridică fruntea de pe Mahit și o privi, cu chipul înroșit de plâns și mânjit de lacrimi. Urmă o pauză scurtă, încordată. Ambasadoarea ar fi jurat că-și putea auzi vuietul sângelui în propriile capilare. Ele două respirau în același ritm.

Când Zegras Trei o sărută, Mahit se deschise pentru ea ca și cum ar fi fost o floare de lotus ce plutea într-o grădină a Orașului în zori – lent, inexorabil, de parcă așteptase mult, mult timp în noapte. Gura lui Zegras Trei era fierbinte; buzele îi erau pline și moi. O mână i se ridică și poposi în părul scurt al stațialei, strângându-l aproape îndeajuns cât să doară. Mahit constată că mâinile ei se opriseră pe omoplații lui *asekreta* – îi simțea ascuțiți sub palme – și o trase mai aproape, pe jumătate în poala ei, fără să întrerupă sărutarea.

Era o idee groaznică. Era minunat. Era lucrul cel mai bun care i se întâmplase după multe ore… după multe zile. Zegras Trei o săruta ca și cum studiase meticulos și detaliat actul, iar Mahit se simți fericită pentru asta, fericită că o făcuse, fericită pentru distragerea care i-o asigura de la orice altceva.

Se despărțiră. Ochii lui *asekreta*, la doar câțiva centimetri de ochii ei, erau foarte largi, foarte negri și înroșiți la colțuri, de la plâns.

– Petală a avut mereu dreptate în privința mea, zise ea. (Mahit îi aranjă o șuviță de păr rătăcită în dosul urechii și o lăsă să vorbească.) Îmi plac într-adevăr alienii. Barbarii. Orice este nou, orice este diferit. Dar în același timp… dacă te-aș fi întâlnit la Curte, Mahit, dacă tu ai fi fost una dintre noi, aș fi dorit la fel de mult să fac același lucru.

Ceea ce spunea era minunat, un balsam și o liniștire, dar în același timp era oribil: *Dacă tu ai fi fost una dintre noi, te-aș fi dorit la fel de mult*, iar stațiala își dori simultan să exploreze din nou gura lui Zegras Trei și s-o îmbrâncească din poala ei. Ea *nu era* teixcalaanli, ea era… abia dacă mai știa

ce era, decât doar că nu era teixcalaanli şi n-ar fi fost, indiferent cât de multe *asekreta* drăguţe i s-ar fi cuibărit în braţe, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi, dorind să fie mângâiate. Dorind să fie îmbrăţişate după ce sacrificaseră aproape tot ceea ce erau ele de dragul lui Mahit.

– Mă bucur pentru asta, izbuti ea să spună, pentru că era adevărat, pentru că fusese dulce. Vino aici, lasă-mă – lasă-mă.

Mâinile ei în părul lui Zegras Trei, pe canalul îngust al spinării sală. Ţinând-o în braţe.

Nu se mai sărutară, ci doar respirară la unison, până când ecranul holoproiector piui – cincisprezece minute – şi se schimbă, începând să arate imagini aeriene din Oraş, văzute de la marea înălţime a templului Soarelui din vârful Palatului-Nord. Ochii Împăratului, care se deschideau.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

„revoltele Oraşului mărşăluind
o mie de puncte stelare
eliberate, vom rosti viziuni
neeclipsate
eu sunt o suliță în mâinile soarelui…“

Cântec de protest din Oraș, anonim (poate fi atribuit patricienei clasa întâi Zegras Trei)

Întreaga dimensiune a puterii teixcalaanli, chiar redusă, chiar ameninţată dintr-o mulţime de direcţii, era un asalt strivitor de simbolism. Mahit o simţi în trei feluri: în primul rând, simţi propria preţuire plină de dor, născută dintr-o copilărie în care fusese pe jumătate îndrăgostită de povestea Teixcalaan, de Teixcalaan, imperiul poeţilor, fiara atotconsumatoare şi atotcântătoare din grădina fanteziilor ei; în al doilea rând, simţi ecoul lui Yskandr-dublat, două versiuni care veniseră să trăiască aici şi se transformaseră în oameni care puteau trăi aici, se puteau mişca în graiul acesta şi puteau vorbi şi vedea numai Teixcalaan, dar în acelaşi timp puteau să-şi reamintească Lsel ca pe un cămin îndepărtat şi iubit; şi în cele din urmă, simţi inspiraţiile repezi şi tremurul întregului corp ale femeii teixcalaanli pe care Mahit o ţinu în braţe, în vreme ce amândouă priviră spectacolul ce era menit să dezamorseze insurecţia.

Începu cu vederea Orașului din perspectiva Împăratului, panorama aceea mișcătoare – transformată lent, peste care se suprapuneau flori, sulițe și strălucirea aurie de petale solare a sigiliului imperial, drapelele imperiale – nu

stindardul de bătălie, ci cel de pace, aflat în spatele tronului suliţelor solare. Se auzea muzică. Nu era marţială – era veche, un cântec popular, instrumente cu coarde şi murmurul unui flaut ca un glas de femeie.

– Ce-i asta? întrebă Mahit, iar Zegras Trei se îndreptă puţin de spate.

Braţul ei cuprindea mijlocul staţialei.

– Este… este linia melodică a unui cântec din epoca Împăratului Potop Nouă, chiar înainte ca noi să ieşim din sistemul solar – este foarte vechi. Toţi îl ştiu. Este… rahat, sunt atât de pricepuţi cu propaganda, încât mă face nostalgică, şi speriată, şi curajoasă, deşi în acelaşi timp ştiu exact ce intenţii au şi cum procedează.

Imaginile holoproiecţiei se transformară în interiorul unui templu al Soarelui – mult mai mare şi mai împodobit decât văzuse Mahit vreodată, în holograme sau imagini din infofişe: sala centrală de forma unui recipient evazat, deschis în vârf şi încununat cu o lentilă care împrăştia raze strălucitoare de lumină în jurul platformei centrale şi al altarului ei, pe care se situa un vas din bronz. Toată sala era ca o piatră preţioasă, multifaţetată, sclipitoare şi limpede: auriu translucid, roşu-rubiniu. Muzica se opri, iar Direcţie Şase stătea chiar în faţa altarului. Cei de la machiaj făcuseră o treabă excepţională: arăta aproape sănătos. Aproape, cu excepţia proeminenţelor şocante ale pometilor. Buclă Opt nu se zărea nicăieri, dar la stânga lui se afla Teslă Nouăsprezece, superbă, îmbrăcată în alb ca osul – dar era acelaşi taior alb ca osul pe care-l purtase când plecaseră, cel pătat pe mânecă de sângele lui Agat Cinci. O *ezuazuacat* însângerată în timpul serviciului. La dreapta Împăratului stătea clona lui nouăzeci la sută, Antidot Opt. Umerii micuţi ai băiatului erau foarte drepţi; avea pometii înalţi ai lui Direcţie Şase, dar cu rotunjimile sănătoase ale cărnii de copil.

Împăratul, succesorul şi consiliera: toţi în inima puterii. Ca imagine, era liniştitoare. Ca început al unui mesaj către tot Teixcalaan, era înspăimântătoare: adunarea lor în felul acela sublinia seriozitatea, necesitatea anunţării mesajului. Templul acela al Soarelui se afla chiar în vârful Palatului-Nord.

„Pe orbită sunt chiar acum nave ale Flotei“, îi murmură Yskandr. Ceea ce

însemna că dacă Fulger Unu ar fi vrut, ar fi putut să dezintegreze templul și pe Împărat printr-o singură comandă.

Toți teixcalaanlitzlim ar fi știut asta, de asemenea.

Direcție Șase își uni vârfurile degetelor de la ambele mâini și se plecă deasupra lor, salutându-i pe toți cei care priveau. Nu zâmbea: era prea serios ca să zâmbească. Videocamera stătea chiar lângă gura lui, ca o mângâiere, așteptând cuvintele. Când el vorbi, fu o ușurare, un oftat de tensiune destinsă, până ce cuvintele începură să capete sens: *Prin măreața noastră lucrare și cu grija prevăzătoare a civilizațiilor, tăind uscături unde a fost necesar, încurajând înflorirea societății unde aceasta a fost cea mai minunată, noi am ținut laolaltă acest imperiu, cu mâinile mele călăuzind toate mâinile voastre – dar acum, în acest moment de fragilitate, când muguri noi tremură în pragul îmbobocirii sub lumina stelelor, noi toți suntem primejduiți. Unii dintre voi cunosc primejdia aceasta în adâncurile inimilor; unii dintre voi au simțit-o în trupurile voastre, în tropăiturile soldaților, în daunele abătute asupra Orașului nostru, inima civilizației noastre, daune pricinuite de către propriile noastre membre…*

Mahit simți că inima i se cățărase atât de sus în gâtlej, încât aproape că îi atingea limba; ea însăși era doar o pulsație. Acesta nu era discursul la care se așteptase. Își imaginase un moment de liniștire, urmat de folosirea rapidă a declarației ei pentru a dovedi existența reală a primejdiei și a faptului că aceasta sosea din exterior, că forțe aliene se adunau la periferia spațiului teixcalaanli – nu la această construcție retorică alcătuită cu multă grijă, care aborda reînnoirea ca temă, o temă periculoasă pentru un împărat amenințat atât de militarii, cât și de birocrații săi.

– Ce face? murmură ea.

– Uită-te, răspunse Zegras Trei. Uită-te și așteaptă un minut. Cred că știu și nu vreau să am dreptate.

– Nu vrei…

– Taci, Mahit!

Ea tăcu. Împăratul continuă să vorbească – ceru calm și reflectare. *Înaintea zorilor e mereu o clipă de tăcere, când putem vedea apropierea atât a*

ameninţării îndepărtate, cât şi a căldurii promise, zise el. Alături, expresia lui Teslă Nouăsprezece se schimbase din neutralitate egală în ceva ce Mahit recunoscu ca fiind începutul înspăimântării – resemnare –, apoi revenirea împietririi autocontrolate. Ceva era în neregulă şi *ezuazuacat* observase. *Ceva se întâmpla*, dar Mahit nu înţelegea.

Direcţie Şase vorbea despre Lsel, acum – oprindu-se succint asupra ei, *o staţie minieră aflată la periferia spaţiului teixcalaanli, un ochi îndepărtat ce ne anunţă primejdia observată*. Apoi imaginea lui Mahit, suprapusă cadrului cu Teslă Nouăsprezece, Direcţie Şase şi Antidot Opt: Mahit Dzmare, arătând foarte barbară, înaltă, cu fruntea lată şi chipul prelung, cu nas mare şi acvilin, explicând invazia ce se apropia dintr-o încăpere de informări imperiale. Părea epuizată. Părea onestă.

„Te-ai descurcat foarte bine“, şopti Yskandr. „Aproape nimeni, din nicio tabără, nu te-ar condamna într-un tribunal. Nu te-ai abătut nicio clipă de la linia de mijloc.“

Faţa Împăratului se afla înapoia feţei lui Mahit; când buzele ei se mişcau, pe hologramă, gura Împăratului rămânea o prezenţă constantă şi nemişcată, ca şi cum i-ar fi dirijat spusele prin simpla putere a voinţei.

Toată imaginea – ei toţi, întregul templu al Soarelui – fu înlocuită cu o hartă familiară: spaţiul teixcalaanli, o imensă hartă stelară. Când Mahit o văzuse ultima dată fusese desfăşurată pentru a arăta direcţiile războiului de anexare, care avea să revendice Lsel şi totul din jurul staţiei. Acum, vectorii aceia erau spălăciţi şi, sub ochii ei, pe hartă se aprinseră coordonatele pe care i le trimisese Darj Tarats: locurile unde pericolul era cel mai mare, unde alienii fuseseră zăriţi în navele lor, ticsite de armament. Stele inversate pe harta aceea: strălucitoare pentru un moment şi apoi lăţind un roşu-întunecat, ameninţător, ca o băltoacă de sânge.

Mahit se gândi la Azalee Doisprezece şi încă se gândea la el în timp ce harta dispăru. Pentru câteva secunde, pierdută în amintiri şi conotaţii, ea nu înţelese ce vedea în templul Soarelui.

Împăratul ţinea în mână o lamă fără teacă, un cuţit făcut din ceva negru, strălucitor, gri translucid acolo unde tăişul era cel mai ascuţit. Îşi lepădase

roba, care i se adunase în jurul gleznelor. Toate oasele îi erau vizibile, chiar şi prin pantalonii şi cămaşa subţire pe care o purta: toate scofâlcirile cauzate de boală erau dezgolite pentru obiectivele videocamerelor. Antidot Opt îşi lipise muchia palmei de gură, în gestul de spaimă al unui copil – Teslă Nouăsprezece spunea ceva, Mahit înţelese doar sfârşitul, un firicel de stăpâne, eu… nu….

Direcţie Şase vorbi: *Teixcalaan are nevoie de o mână fermă şi netremurătoare – o mână binecuvântată de stele, o limbă pregătită, un pumn care înmănunchează razele soarelui. În faţa celor ce vom suferi – eu, care v-am slujit din clipa când am ştiut ce înseamnă a sluji –, eu sfinţesc templul acesta şi războiul care va veni.*

– Chiar o face, rosti Zegras Trei, cu glas prea real, prea sonor şi prea imediat pe sofa, lângă Mahit. Niciun împărat n-a făcut-o… de secole…

Numesc ca succesor imediat al meu şi executor al acestui război de autoconservare pe ezuazuacat *Teslă Nouăsprezece,* spuse Direcţie Şase, *în sinecură pentru copilul geneticii mele, Antidot Opt, până la ajungerea sa la majorat.*

Mahit avu timp să gândească, *Ce am pus eu în mişcare* şi să simtă năvala unui spasm uriaş de durere: al ei, al lui Zegras Trei, *al lui Yskandr…*

Împăratul făcu doi paşi înapoi, în centrul altarului ridicat. *Cu sângele meu mă sacrific pentru voi*, rosti el – transmis, imposibil de oprit, către toţi teixcalaanlitzlim din toate provinciile, de pe toate planetele din spaţiul teixcalaanli. *Eliberat, sunt o suliţă în mâinile soarelui.*

Cuvintele ei. Ale lui Mahit şi ale lui Zegras Trei, poezia pe care o folosiseră ele ca momeală ca să se elibereze – poezia care era cântată pe străzi…

Direcţie Şase înălţă cuţitul, soarele sclipi prin el – şi-l coborî. Două tăieturi iuţi, sus pe interiorul coapselor: arterele femurale transformate în fântâni arteziene roşii. Atâta sânge… Şi, cumva, în mijlocul jeturilor acelea, alte două tăieturi: de la încheietură la cot, şi din nou în cealaltă parte.

Cuţitul zăngăni pe podeaua metalică a templului Soarelui.

Agonia lui nu dură mult.

În tăcerea de după aceea, Mahit îşi dădu seama că strânsese cu atâta putere

palma lui Zegras Trei, încât își înfipsese unghiile în carnea ei. Unicul sunet din univers părea să fie al răsuflărilor lor îngemănate. În mintea ei, Yskandr era un vid vast și pustiu, golit de triumf și durere. Își întoarse privirea de la el. Nu privea spre absolut nimic.

Pe ecran: Teslă Nouăsprezece, stropită în roșu, cu costumul de nerecunoscut sub pete, ridicase cuțitul.

Împărăteasa Teixcalaan vă salută, rosti ea. Chipul îi era ud. Sânge. Lacrimi. Ud, încruntat și decis. *Fiți calmi. Ordinea este o floare ce îmboboceşte în zori, iar zorii se crapă acum.*

***

Pentru puțin timp fu liniște, după care urmă genul așteptat de haos; toate gărzile imperiale în uniforme cenușii încercau să înțeleagă ce să facă. Unde să meargă? Cum să ajungă la noua lor Împărătească ca după aceea s-o transporte într-un loc sigur, ținând seama de faptul că pe orbita joasă încă mai exista o navă stelară conducătoare de legiuni, cu tot armamentul ațintit asupra Orașului? Mahit și Zegras Trei stătură neclintite în mijlocul confuziei – nimeni nu era prea interesat de ele. Nu făceau nimic. Nu păreau să reprezinte o amenințare imediată pentru cineva.

– A tras-o pe sfoară, rosti Zegras Trei gânditoare. Ea n-a știut nimic, decât după ce a ajuns acolo sus, lângă el. Strălucirea Ei. Sclipirea Tăișului Unui Pumnal. Cred că va corespunde.

Cumva, ele inversaseră pozițiile emoționale. Mahit nu se putu opri din plâns mult timp; chiar dacă nu era pe de-a întregul propriul răspuns endocrin, corpul ei decisese să se dizolve în greutatea suferinței. Yskandr nu dispăruse – ea nu credea că va mai simți vreodată disonanța unui spațiu gol și blanc –, dar ambele lui versiuni erau peisaje sumbre, degerate și ofilite, încăperi fără aer, iar ambasadoarea continuă să plângă, chiar și când dorea să vorbească.

Își șterse nasul cu podul palmei.

– Bineînțeles că va corespunde, reuși ea să zică. Titlul se va curba în jurul ei, iar ea se va curba de asemenea în jurul său și totul va fi… o poveste.

Strălucirea Ei, Sclipirea Tăişului Unui Pumnal. Ca şi cum nici n-ar fi trebuit vreodată să fie altfel.

Asta păru s-o liniştească pe *asekreta*. Mahit se simţea însă neliniştită, furioasă, deschisă cu forţa şi golită: îşi reamintea întruna cât de mult sânge cursese, cum spusese Direcţie Şase *eliberat, sunt o suliţă în mâinile soarelui*, de parcă ea scrisese versul acela pentru el.

Pentru el, nu pentru ea sau pentru Lsel.

Nimic atins de Imperiu nu mai rămâne curat, gândi ea şi încercă să-şi imagineze că Yskandr spunea asta, deşi nu era deloc Yskandr.

***

În treizeci şi şase de ore, insurecţia luă sfârşit.

Mahit privi majoritatea evenimentelor pe newsfeedul Ministerului Informaţiilor al lui Zegras Trei, întinsă în fostul pat al lui Yskandr din apartamentul ei de ambasadoare, cu norcârligul *asekreta* peste ochi, ca o cunună permanent fixată. Ridicarea din pat părea atât dificilă, cât şi inutilă.

Soldaţii lui Fulger Unu se dovediră a fi mai puţin dispuşi să măcelărească teixcalaanlitzlim ce mărşăluiau şi cântau decât bănuia Mahit că sperase *yaotlek*. Pe de altă parte, el se aşteptase ca oponentul lui să fie Direcţie Şase – bătrân, slăbit, ale cărui victorii militare erau simple umbre ale trecutului, chinuit de succesiunea incertă. Nu se aşteptase la o împărătească nou-încoronată, sanctificată printr-un sacrificiu de sânge desprins parcă din epopeile străvechi. Teslă Nouăsprezece nu era de nici măcar o zi pe tron, când *yaotlek* îşi rechemă soldaţii sub pretextul că *protecţia oferită de ei Oraşului nu mai era necesară* şi apăru la un program de ştiri *alături* de Teslă Nouăsprezece, pentru a se lăsa în genunchi, a-şi pune mâinile între palmele ei şi a-i jura credinţa.

Nu se menţionă nimic despre războiul de cucerire.

– Deci Staţia e salvată, se adresă Mahit tavanului.

Tabloul ţipător şi frumos al lui Yskandr, reprezentând spaţiul Lsel văzut din Teixcalaan, fu singurul care o auzi şi ea îi putea considera tăcerea ca pe o

zeflemea.

Yskandr însuşi era doar un murmur. „Te-ai descurcat mai bine decât mine. Asta spune ceva pentru supravieţuirea descendenţei noastre imago.“

Mahit îl ignoră. Când îi acorda prea multă atenţie, avea accese de plâns, hohotind, inconsolabilă, mereu şi mereu, până se epuiza fizic. Asta o înfuria; nu era nici măcar durerea ei. Deocamdată nu ştia care era suferinţa ei.

În noaptea aceea îl visă pe Direcţie Şase, care recita poezia ei, rostea gândurile ei, şi-şi spuse că poate se va apropia de cunoaşterea acelei suferinţe.

Staţiala bănuia că, dacă ar fi fost acasă, în Lsel, terapeuţii de integrare ar fi avut momentul de vârf al carierei lor, cu ea şi cu Yskandr. Ar fi publicat lucrări ştiinţifice de renume. Până a doua zi de dimineaţă, chiar şi Yskandr găsi asta amuzant – pâlpâiri luminoase prin nervii ei, chiar nitică energie. Mahit se sculă din pat. Mâncă tăiţei cu ulei chili şi un cub de proteină care avea aproape gustul cuburilor de proteină din Lsel, dar probabil că era obţinut din vreo plantă. Apoi se întinse iarăşi în pat, vlăguită de efortul acela redus, şi se uită la newsfeeduri.

Lămâie Doi şi ceilalţi activişti antiimperialistă nu dăduseră prea multe semne. Niciun atentat cu bombe în restaurante. Niciun protest. Mahit bănui că reveniseră în clandestinitate, inactivi deocamdată şi se întrebă – în felul în care s-ar întreba cineva care contemplă imposibilitatea ridicării unui bolovan enorm pentru a vedea ce a crescut dedesubt – ce va face Portic Cinci cu rămăşiţele maşinăriei ei imago stricate.

Încheierea rolului jucat de Nemţişor Treizeci în insurecţie dură ceva mai mult – se instaură o detentă aproximativă, o succesiune de ştiri mărunte în newsfeeduri anunţară numirea unui nou ministru al Informaţiilor – un individ de care Mahit nu auzise niciodată – şi atribuirea unui post de consilier în Comerţ lui Nemţişor Treizeci.

Nu unul dintre *ezuazuacatlim* ai Strălucirii Sale Teslă Nouăsprezece. Dar nici îndepărtarea completă din guvern.

Nu era problema lui Mahit.

Ea dorea să fie, iar asta făcea parte din problemă. Era foarte dificil să uite totul, să aibă încredere că toţi, de peste tot, aveau să-şi facă de fapt treaba. Că

exista o siguranţă.

Se întrebă ce simţea Teslă Nouăsprezece în legătură cu toată situaţia. Bănuia că avea aceleaşi impresii ca înainte.

***

În a treia zi după moartea lui Direcţie Şase, după ce Mahit primise un stick infofişă frumos, alb ca osul – făcut din vreun animal – şi pecetluit cu sigiliul imperial, care o invita pe ea, ca principală reprezentantă a guvernului său, să participe la funeraliile şi încoronare. Staţiala decise că minimumul absolut pe care-l putea face era să răspundă la corespondenţă, care era de acum veche de trei luni şi două săptămâni. Bolul era plin ochi, stick-uri de toate culorile posibile, de la plasticul utilitar cenuşiu, la osul-auriu solid al lui Teslă Nouăsprezece şi…

Şi ea sosise aici pentru a sluji Staţia Lsel şi pe oamenii săi care veniseră să trăiască în Teixcalaan. Care tocmai trecuseră printr-o insurecţie şi o schimbare de împăraţi şi care doreau probabil ca permisele să le fie autorizate şi ca vizele să le fie aprobate.

Îi expedie lui Zegras Trei un mesaj pe unul dintre stick-urile utilitare, cenuşii: *Ţi-ai lăsat norcârligul aici. De asemenea, mi-ar fi util un ajutor pentru rezolvarea corespondenţei*. De fapt, nu avea nevoie de niciun fel de ajutor – Yskandr ştia cum să facă totul, iar Mahit ştia asta –, dar ele nu mai vorbiseră. De atunci.

După patru ore, Zegras Trei apăru odată cu razele soarelui ce intrau pieziş pe ferestre, arătând evanescent de slabă şi palid-cenuşie la tâmple şi în jurul ochilor, dar la fel de impecabilă pe cât fusese când o aşteptase pe Mahit la ieşirea din schiful-sămânţă: costumul călcat şi scrobit, cu flăcări portocalii suind pe mâneci. Ministerul Informaţiilor, din nou, nedizgraţiată.

– …Bună, zise ea.

– Bună, spuse Mahit şi brusc nu-şi aminti decât cum o simţise pe *asekreta* în braţe şi bănui că se înroşise ca focul. …Mulţumesc că ai venit.

Aerul dintre ele părea fragil; ba încă şi mai mult după ce Zegras Trei se

așează lângă ea, ridică din umeri și în mod clar nu știu ce să spună.

Ele se descurcaseră mai bine cu poezia. Se descurcaseră mai bine cu politica. La naiba, se descurcaseră mai bine cu sărutatul, care fusese un act nebunesc de căutare a liniștirii reciproce. Mahit dori s-o facă din nou; dori, apoi se răzgândi imediat. Atunci urmăriseră apusul unei domnii imperiale. Acum erau numai ele două și valul lent al urmărilor, care începea să se propage, iar Mahit nu-și putea imagina cum să înceapă așa ceva.

– Am fost pe jumătate convinsă că te-ai autoinstalat ca ministra Informațiilor, zise ea delicat, suficient de delicat încât să poată fi o glumă, și că nu mai ai timp pentru mine.

O parte din încordare parcă dispăru, iar asta se vedea limpede din felul în care Zegras Trei își ținea de acum umerii.

– De fapt, spuse ea, Strălucirea Sa mi-a oferit postul de Subsecretară Doi a ministrului, dar am decis să rămân atașata ta culturală, dacă vrei.

Mahit căzu pe gânduri – se gândi în timp ce apucase mâna lui Zegras Trei și-și împleti degetele cu ale ei, spunând mulțumesc cu toate particulele onorifice pe care și le putea aminti adăugate la sfârșit, astfel că deveni îngrozitor de sinceră, dar și enorm de comică, în același timp. Se gândi cum ar fi fost să lucreze cu Zegras Trei, aici, în apartamentul acesta, care fusese al lui Yskandr, și să-și găsească drumul spre a fi… ce? Ceva ce Teslă Nouăsprezece, Strălucirea Sa de pe tronul sulițelor solare, ar fi putut avea nevoie? (Acela putea fi un început, cu Zegras Trei, de asemenea.)

„Eu am trăit douăzeci de ani înainte să mă omoare“, zise Yskandr. „Tu s-ar putea să trăiești mai mult.“

Era posibil, da. Apoi și-o aminti pe Zegras Trei spunând *Dacă tu ai fi fost una dintre noi, te-aș fi dorit la fel de mult* și simți un ecou al furiei acelea cuprinzătoare – ea *nu avea* să fie teixcalaanli, chiar dacă ar fi rămas, chiar dacă ar fi făcut tot ce făcuse Yskandr. N-ar fi fost o creatură care să se poată juca, așa cum se juca *asekreta*, cu limbajul și cu poezia la un concurs de oratii. Și n-ar fi încetat niciodată să știe asta.

– Cred, rosti Mahit cu glas tare, imediat ce Zegras Trei se oprise din râs și o lăsase pe stațială să-i atingă obrazul, foarte ușor și doar o singură dată, că ar

trebui să fii Subsecretară Doi a ministrului pentru Informații. Ești prea interesantă pentru jobul ăsta. Ar trebui să faci ceea ce plănuiai să faci atunci când ai pus mâna pe job, adică să mă folosești ca pe o treaptă spre *ambiție orgolioasă*. Și să redevii poetesă.

– Și tu ce vei face fără mine? întrebă Zegras Trei.

Nu protestă mai mult de atât.

– O să găsesc eu ceva de făcut, răspunse Mahit.

URMĂRI

Se dovedi că unii se puteau ghiftui cu o abundenţă de frumusețe, mai ales dacă frumusețea respectivă era animată de durere colectivă şi xenofilie profundă; Mahit îşi aminti încoronarea Împărătesei Teslă Nouăsprezece, Cea care Sclipește ca Tăișul unui Pumnal, Strălucirea Sa, Stăpână a Întregului Teixcalaan, în mare parte ca pe o succesiune de instantanee copleşitoare. Alaiul ce şerpuia prin Oraş, reflectat şi transmis pe toate ecranele. O sută de mii de Însoriți defilând, îngenunchind la picioarele în papuci albi ai Împărătesei, ridicându-se şi mărşăluind mai departe. Algoritmul fusese reajustat sau doar o acceptase pe Teslă Nouăsprezece drept conducătoare legitimă a Imperiului. Orașul în sine luminat auriu şi roşu şi un purpuriu intens, bogat, îmbobocind, înflorind. Înhumarea corpului exsanguinat al lui Direcție Șase, îngropat în pământ pentru a putrezi. Pletora de poeme encomiastice; poeți noi la toate colțurile. Adunarea soldaților, teixcalaanlitzlim tineri care se înrolaseră voluntari pentru apropiatul război împotriva alienilor, din nou, şi din nou, şi din nou. Cântând, uneori în timp ce defilau.

Apăruseră două cântece noi cu versul *Sunt o suliță în mâinile soarelui*. Unul era elegiac, minunat şi un cor îl intonă în clipa în care marea coroană imperială fu aşezată pe capul lui Teslă Nouăsprezece. Celălalt era vulgar, obscen şi se baza pe un calambur în teixcalaanli pe care Mahit l-ar fi înțeles şi dacă ar fi studiat limbajul doar un an: oricine putea înțelege că *suliță* putea fi interpretat în numeroase feluri.

Mahit învăță cântecul acela. Ar fi fost greu să n-o facă.

Nemişcarea chipului lui Teslă Nouăsprezece, chiar şi în timpul înhumării sau când coroana îi fu aşezată pe cap – şi asta învăță Mahit. Ar fi fost greu să

n-o facă.

***

După ce Orașul exhalase suficientă ceremonie și se simțea mai degrabă ca un alergător epuizat, care se frânge din mijloc, gâfâind, străduindu-se să-și domolească durerea arzătoare din plămâni, funeralii mici răsăriră precum ciupercile după ploaie: în fiecare zi erau tot mai multe anunțuri, unele sosind pe infofișe, iar altele pe newsfeeduri publice. Potrivit rapoartelor oficiale, în timpul insurecției fuseseră omorâți trei sute patru teixcalaanlitzlim, iar Mahit bănuia că numărul real era mai mare cu un ordin.

Ea purtă cele mai bune haine negre de doliu, negrul pentru vidul dintre stele, în stil Lsel – nu roșu pentru sângele dăruit, ca un teixcalaanlitzlim –, când se duse la funeraliile lui Azalee Doisprezece. Nu era niciun corp. El și-l donase colegiului medical, ceea ce era atât de mult în stilul lui încât durea. Era doar un cenotaf, cu glifa frumoasă a semnăturii lui, plasat pe un perete în interiorul Ministerului Informațiilor, alături de alte sute: fiecare dintre ele era un *asekreta* care murise în serviciul ministerului.

O văzu acolo pe Zegras Trei și o auzi citind un poem pentru Azalee Doisprezece: ceva dezolant, mohorât, dureros de brutal. Un epitaf pentru lumi smulse din cer, pentru nedreptate. Pentru toate morțile lipsite de noimă. Era frumos și Mahit simți… vinovăție când se gândi la toate morțile lipsite de noimă care încă așteptau să se întâmple. Toți teixcalaanlitzlim care cântau când se înrolau în legiuni.

Toate planetele pe care aveau să le atingă și să le devoreze.

***

Ea incineră cadavrul lui Yskandr – fusese simplu, în cele din urmă, să trimită o cerere la Judiciar, semnată și sigilată pe infofișă, adresată lui *ixplanatl* Pârghie Patru, Medic Examinator. În aceeași seară, cenușa o aștepta în apartament. O cutie de mărimea mâinii ei, plină cu oase și carne pe

jumătate mumificată, toate transformate în pulbere.

Vrei să gust? îşi întrebă ea imago, stranietatea aceea îngemănată.

O pauză foarte lungă. „Nu cred că ţi-aş face prea bine. Conservantul ăla…“ Fusese tânărul Yskandr, primul. Cel al ei. Şi apoi „Aşteaptă pentru când nu va fi nevoie să-ntrebi.“

Acesta fusese bătrânul Yskandr, cel care-şi reamintise moartea. Mahit se întrebă când va avea loc momentul acela, când n-ar fi vrut să fie sigură oare că făcea un act de dreptate pentru descendenţa ei imago… şi puse cutia cu cenuşă la o parte.

***

Nu se întâlni cu Împărăteasa în apartamentele imperiale din Palat-Pământ şi nici în complexul biroului lui Teslă Nouăsprezece din Palat-Est. Mahit bănuia că, de fapt, cel din urmă fusese desfiinţat.

Se întâlniră chiar înaintea zorilor în piaţeta din faţa Judiciarului, cu bazinul plin cu flori plutitoare roşu-închis. Mahit era trează, deoarece fusese convocată de un servitor imperial în haine cenuşii, care-i bătuse la uşă, şi dorea cu disperare cafea, ceai sau măcar o simplă şi utilă pastilă de cafeină. Teslă Nouăsprezece arăta de parcă somnul era un bun destinat altora, care din întâmplare nu erau împăraţi. Începea să i se potrivească, sau faţa ei se adapta. Noile scofâlcituri, concentrarea ochilor ce vedeau departe.

– Strălucirea Voastră, spuse Mahit.

Stăteau pe o bancă. Erau vegheate de o slujitoare-bodyguard, care nu purta norcârlig şi avea o armă cu proiectile. Teslă Nouăsprezece îşi încrucişă mâinile în poală.

– Aproape că m-am obişnuit cu asta, rosti ea. Vreau să zic ca oamenii să-mi spună *Strălucirea Voastră*. Cred că atunci când mă voi obişnui complet, va însemna că el este cu adevărat mort.

– Nimeni nu este mort, rosti Mahit grijuliu, dacă este reamintit.

– Asta este scriptură Lsel?

– Filozofie, poate. Pragmatism.

– Presupun că așa este, ținând seama cât de apropiați sunteți de morții voștri. (Teslă Nouăsprezece ridică o mână, apoi o lăsă să cadă.) Îmi lipsește. Nu-mi pot imagina cum ar fi să-l am în minte. Tu cum iei decizii?

Mahit expiră apăsat. În mintea ei, Yskandr era numai duioșie, căldură, râs.

– Ne contrazicem, zise ea. Puțin. Totuși, în mare parte din timp cădem de acord. Noi suntem… dacă nu ne-am potrivi, eu n-aș fi succesoarea lui, dacă n-aș fi în mare parte din timp de acord cu el.

– Hm.

Teslă Nouăsprezece tăcu apoi mult timp. Vântul ciufuli petalele tuturor florilor roșii: o mare vastă și zăgăzuită. Cerul se lumină de la cenușiu-închis la cenușiu mai deschis, umbre aurii acolo unde soarele avea să ardă prin nori.

Când nu mai putu suporta tăcerea, Mahit spuse:

– De ce ai vrut să te întâlnești cu mine?

Abandonă onorificele. Puse o întrebare simplă: De ce tu, un om, vrei să te întâlnești cu mine, alt om?

– M-am gândit să te întreb ce dorești, spuse Teslă Nouăsprezece, schițând zâmbetul acela crud de blând, cu toată atenția concentrată asupra stațialei. Bănuiesc că ai putea dori să extragi niște promisiuni de la mine.

– Vrei să anexezi Stația mea la Teixcalaan? întrebă Mahit.

Teslă Nouăsprezece râse, un sunet brutal, care-i zgâlțâi umerii.

– Nu. Nu, pe stele, abia dacă am timp… Abia dacă am timp pentru orice. Ești în siguranță, Mahit. Tu și Stația Lsel puteți fi o republică independentă, așa cum doriți. Dar nu asta te-am întrebat. Te-am întrebat ce vrei tu?

În bazin poposise o pasăre cu picioroange: cu pene albe și plisc lung. Pășea fără să atingă florile; picioarele ei mari și palmate lunecau între ele și apoi se ridicau, picurând. Mahit nu cunoștea cuvântul pentru specia aceea de pasăre. „Ibis“, poate. Sau „egretă“. În teixcalaanli existau multe feluri de păsări, pe când în limbajul stațial aveau un singur cuvânt pentru „pasăre“. Cândva fuseseră mai multe. Acum nu mai aveau nevoie de altele. Cuvântul acela era conceptul.

Ar fi putut cere… de pildă, o numire într-o universitate. Un loc într-un salon de poezie. Un titlu teixcalaanli. Un nume teixcalaanli. Bani; faimă;

adulare. Putea să nu ceară absolut nimic şi să rămână în serviciu, ambasadoarea din Lsel, să răspundă la corespondenţă şi să cânte în baruri teixcalaanli un cântec ale cărui cuvinte le scrisese chiar ea, cu mult timp în urmă.

Nimic ce Imperiul atingea n-avea să rămână al ei. Foarte puţine erau deja ale ei.

– Strălucirea Voastră, zise Mahit Dzmare, vă rog să mă trimiteţi acasă, cât mai doresc încă să plec.

– Continui să mă surprinzi, spuse Teslă Nouăsprezece. Eşti sigură?

– Nu, răspunse Mahit, şi tocmai de aceea vreau să mă trimiteţi acasă. *Nu* sunt sigură.

„Ce faci?“

Încerc să văd cine suntem noi. Ce a rămas din noi. Cine am putea fi noi acum.

***

Dacă te apropiai de Staţie din partea inferioară a celei mai mari dintre planetele metalice ciuruite de cratere şi lipsite de atmosferă ce formau Sistemul Lsel, o vedeai stând, perfect echilibrată în puţul gravitaţional dintre două stele şi patru planete. Era mică, un toroid de metal mat, care se rotea pentru menţinerea controlului termic. Cu carcasa rugoasă după paisprezece generaţii de radiaţii solare şi impacturi de particule mici. Aproximativ treizeci de mii de oameni care locuiau în beznă. Mai mulţi, dacă puneai la socoteală şi memoriile imago. Unul dintre ei încercase recent să saboteze una dintre descendenţele acelea lungi de memorii şi sigur aştepta să vadă ce ieşise din tentativa sa.

Mahit privi Staţia apărând.

În piaţetă, mâna Împărătesei – subţire, cu degete întunecate, familiar de intimă – se întinsese. Prinsese chipul lui Mahit între degete şi-i întorsese capul. Mahit ar fi trebuit să fie speriată sau paralizată în cascada endocrină. Dar se simţise… plutind. Îndepărtată, liberă.

– Noi avem nevoie de un ambasador din Lsel, rostise Teslă Nouăsprezece, deşi nu este ceva foarte urgent pentru moment. Dacă te voi dori, voi trimite după tine.

Mahit se simţea la fel acum, când Lsel reveni în centrul viziporturilor navei. Foarte îndepărtată. Simţea un anume tip de libertate.

În cele din urmă, se pare că nu se mai simţea tocmai „acasă“.

GLOSAR DE PERSOANE, LOCURI ȘI OBIECTE

Ac Cinci: Personaj istoric teixcalaanli, imortalizat în „Poem encomiastic pentru căderea navei-amiral Lotus Extins Doisprezece“. A murit apărându-și nava, după ce o serie de promovări pe câmpul de bătălie au adus-o la rangul de comandantă.

Agat Cinci: Asistentă şi analistă a Excelenţei Sale *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece.

***ahachotiya*:** Băutură alcoolică, populară în Oraș, obținută din fructe fermentate.

Aknel Amnardbat: Consilieră pentru Moștenire, unul dintre cei șase membri ai Consiliului Guvernator Lsel; se ocupă de mașinăriile imago, memoriile și promovarea culturală.

Aliaj Nouăzeci: Holoproducţie teixcalaanli, serializată. Poveste de dragoste militară.

***amalitzli*:** Sport teixcalaanli, practicat pe terenuri de zgură cu o minge din cauciuc, pe care echipele adverse încearcă s-o arunce, s-o lovească sau s-o facă să ricoșeze într-o poartă micuță. Sunt, de asemenea, populare variante de *amalitzli* specializate pentru medii cu gravitaţie redusă sau imponderabilitate.

Amarant Doi: *Ezuazuacat* istoric, în slujba Împărătesei Flamă-solară Doisprezece.

Amurg Patruzeci şi cinci: Asistent junior al Excelenţei Sale *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece.

Antidot Opt: Clonă nouăzeci la sută a Strălucirii Sale Împăratul Direcţie Șase. Unul dintre cei trei moștenitori asociați la tronul sulițelor solare al Teixcalaan. În vârstă de zece ani.

Apusuri iluminate Douăzeci: Nava-amiral a lui *yaotlek* Fulger Unu.

Aragh Chtel: Pilot staţial alocat la recunoaşterea sectorului.

Arcul Vestic: Sector important şi bogat al Teixcalaan, sursă de nelinişti comerciale majore.

asekreta: Titlu teixcalaanli, referitor la un membru activ din Ministerul Informaţiilor. Plural: *asekretim*.

Azalee Doisprezece: Membru al Ministerului Informaţiilor. Prieten cu Zegras Trei.

Balanţă Şapte: Asistent junior al Excelenţei Sale *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece.

bastoane paralizante: Arme bazate pe electricitate, utilizate în mod normal pentru controlul mulţimilor în Teixcalaan.

Belltown: Provincie din Oraş, împărţită în districte; de exemplu, Belltown Unu este o „comunitate de dormitoare“ pentru teixcalaanlitzlim care nu pot sau nu doresc să locuiască în districte din Provincia Ultracentral, dar Belltown Şase este renumit ca pepinieră de activităţi criminale, ambuteiaje urbane şi pentru rezidenţi cu venituri mici.

Biroul Cenzorului Imperial: departament al guvernului teixcalaanli însărcinat cu determinarea difuzării de informaţii în mass-media, folosind toate canalele specifice anumitor regiuni ale Imperiului.

Bisturiu Paisprezece: Autorul „Poemului encomiastic pentru căderea navei-amiral Lotus Extins Doisprezece“.

Briceag Opt: Membru al Ministerului Informaţiilor.

Briceag Treisprezece: Poet teixcalaanli.

Buclă Opt: Ministra Judiciarului în Teixcalaan. Soră de grădiniţă cu Strălucirea Sa Împăratul Direcţie Şase. Unul dintre cei trei moştenitori asociaţi la tronul sulițelor solare al Teixcalaan.

Calendar Doi: Poet important al curţii Strălucirii Sale Împăratul Direcţie Şase.

Călţunaş Trei: Cetăţean teixcalaanli, supervizor în Controlul Traficului Central din spaţioportul Provinciei Ultracentral.

Căpitanul Cameron: Erou fictiv al romanului grafic Lsel *Frontiera periculoasă*.

Cântecul Întemeierii: Ciclu de cântece teixcalaanli, care imortalizează faptele Primei Împărătese. Transmis prin tradiție orală; se cunosc peste o mie de versiuni.

Cârlig-ceresc Unu: Renumit poet teixcalaanli, predat frecvent în școli.

Cețoșii: Corpul de investigare și aplicare a legii al Ministerului Judiciar.

***Cheia de sticlă a Inscripției*:** Nava-amiral a Împăratului teixcalaanli Pată-solară Doi.

Clădirile (poem epic): Poem *ekphrasis* care descrie celebre realizări arhitecturale din Oraș, predat în mod uzual în școlile din Teixcalaan.

Conifer Unsprezece: Patrician clasa trei, retras din serviciu onorabil în flota teixcalaanli cu rangul de sub-*ikantlos* trei.

Conifer Unu: Cetățean teixcalaanli, angajat de Autoritatea Călătorie Central, Divizia Nord-est.

Crisopraz Șapte: Reporter de știri al Canal Opt!

Darj Tarats: Consilier pentru Mineri, unul dintre cei șase membri ai Consiliului Guvernator Lsel; atribuțiile lui sunt extragerea resurselor, comerțul și munca.

Dava: Planetă recent anexată Imperiului teixcalaanli, faimoasă pentru școala sa de matematică.

Dekakel Onchu: Consilier pentru Piloți, unul dintre cei șase membri ai Consiliului Guvernator Lsel; atribuțiile ei sunt defensiva militară, explorarea și navigarea.

Diademă Cinci: Pseudonim al faimoasei poetese și istorice teixcalaanli Pălărie Cinci.

Direcție Șase: Strălucirea Sa Împăratul Domnitor al Întregului Teixcalaan.

ebrekt/ebrekti: Ebrekti (singular „ebrekt“, formă adjectivală „ebrekt“) sunt o specie de carnivore patrupede, a căror structură socială (numită „vârtej“) este asemănătoare unei familii de lei. Acum patru sute de ani (calendarul teixcalaanli), Împăratul teixcalaanli Pată-solară Doi a negociat un tratat de pace permanent cu ebrekti, definind clar zone de non-concurență mutuală.

Elicopter Șase: Birocrat teixcalaanli.

ezuazuacat: Titlu pentru un membru al consiliului personal al împăratului;

referiţi ca Excelenţe. Derivă din numele original al trupei de războinici juraţi a împăratului, pe vremea când Teixcalaan încă nu ieşise în spaţiu.

Felinar Trei: Membru al Ministerului Informaţiilor.

Flamă-solară Doisprezece: Împărătească teixcalaanli istorică; a descoperit Sectorul Parzrawantlak, şi astfel Staţia Lsel.

Flori roşii pentru Panglică Treizeci: Roman de dragoste teixcalaanli.

Fulger Unu: *Yaotlek* al flotei teixcalaanli, foarte iubit şi respectat de către soldaţii săi; se află în slujba Strălucirii Sale Împăratul Direcţie Şase.

Gelak Lerants: Membru al corpului de acreditare în Consiliul Moştenirii Lsel.

Gienah-9: Planetă în mare parte aridă, anexată de Teixcalaan după folosirea de forţe importante şi cu preţul unor pierderi considerabile, apoi pierdută în urma unei rebeliuni. Reanexată; subjugată. Decor popular pentru drame militare.

Gorlaeth: Ambasadoarea Dava la Teixcalaan.

Grafit Douăzeci şi doi: Asistent al Excelenţei Sale *ezuazuacat* Teslă Nouăsprezece.

Granit Unu: Legendarul prim *ezuazuacat* al Primei Împărătese.

Grădina Pierdută: Restaurant din Plaza Nord Patru, faimos pentru mâncărurile din climate hibernale.

huitzahuitlim: „Colibri de palat“, specie de păsări care se hrănesc cu nectar.

ikantlos: Rang militar în flota teixcalaanli, însărcinat de obicei cu comanda unui grup de bătălie din cadrul unei legiuni.

imago: Memorie vie ancestrală.

Inelul Doi: Denumire pentru provinciile din Oraş aflate între cinci sute şi o mie de kilometri de palat. Jargon al Ministerului Informaţiilor.

infofilă: Ziar făcut din infofişă.

infofişă: Plastic transparent, pliabil şi mutabil, care poate afişa imagini şi text. Refolosibil.

Infograf Douăzeci şi nouă: Membru al Ministerului Judiciar.

Istoria Expansiunii: Istorie a expansiunii teixcalaanli atribuită lui Râu

Treisprezece (atribuire demitizată; actualii exegeţi literari din Teixcalaan consideră că Istoria Expansiunii a fost compusă de „Pseudo-râu Treisprezece“, o persoană necunoscută).

Istoria secretă a Împăraţilor: Relatare anonimă faimoasă (şi licenţioasă) a vieţilor multor împăraţi teixcalaanli. Actualizată frecvent.

ixhui: Găluşcă din carne.

ixplanatl: Om de ştiinţă teixcalaanli acreditat (în ştiinţe fizice, sociale, biologice, chimice).

Însoriţi: Forţa poliţienească a Oraşului.

Jirpardz: Pilot din Staţia Lsel.

Kamchat Gitem: Pilot din Staţia Lsel.

Lămâie Doi: Cetăţean teixcalaanli.

Mahit Dzmare: Ambasadoarea curentă a Staţiei Lsel în Teixcalaan.

Motor Cincisprezece: Fostul ofiţer de legătură cu rang de ataşat cultural al ambasadorului Yskandr Aghavn. Actualmente retras din Ministerul Informaţiilor, simplu cetăţean.

Navetă Nouă: Guvernator planetar al Odile-1, recent reinstalat după o revoltă.

Nemţişor Treizeci: Cel care Îneacă Lumea în Inflorescenţe, unul dintre *ezuazuacatlim* ai lui Direcţie Şase, moştenitor al unei familii de comercianţi importanţi din Arcul Vestic.

Nestemata Lumii: Numele colocvial (şi poetic) al planetei-Oraş.

Nguyen: Confederaţie din mai multe sisteme vecine cu spaţiul staţial, cu care staţialii au un tratat comercial.

Nor Unsprezece: Uzurpatoare eşuată, care acum patru sute de ani (calendarul teixcalaanli) a încercat să-l răstoarne pe Împăratul Pată-solară Doi.

norcârlig: Dispozitiv portabil, purtat peste ochi, care le permite teixcalaanlitzlim să acceseze media electronice, ştiri, comunicaţii etc.; de asemenea, funcţionează ca dispozitiv de securitate sau cheie, care poate deschide uşi sau oferi acces; de asemenea, funcţionează ca sistem de poziţionare geospaţială, comunicând coordonatele unei reţele de sateliţi.

Nord Tlachtli: Cartier din Provincia Ultracentral.

Odile: Sistem planetar teixcalaanli, recent loc de insurecţie şi tulburări.

Oraşul: Capitala planetară a Teixcalaan.

Orhidee Cinci: Personaj fictiv din istoria teixcalaanli, protagonista unui roman pentru copii, în care e sora de grădiniță a viitoarei Împărătese Flamă-solară Doisprezece.

osmiu: Metal valoros, găsit frecvent în asteroizi. Unul dintre exporturile Stației Lsel.

Palisandru Doi: Actuala ministră a Informaţiilor.

Pată-solară Doi: Împărat teixcalaanli istoric, care a negociat pacea cu ebrekti.

pa**trician (clasa unu, doi sau trei):** Ranguri la Curtea teixcalaanli, reprezentând în principal salarii personale primite din trezoreria imperială.

Păstrătorul Călimării Imperiale: Titlul pentru șambelanul împăratului teixcalaanli.

Pârghie Patru: *Ixplanatl* în serviciul Ministerului Judiciar, în rolul de Medic Examinator.

Perigeu Trei: Împărat teixcalaanli istoric.

Perlă Zece: Actualul ministru al Ştiinţelor.

Petrichor-5: Multisistem democratic vast de lângă Sectorul Bardzravand; jucător politic major.

Planiglob Doi: Fiul lui Agat Cinci. În vârstă de şase ani.

Poarta Anhamemat: Una dintre cele două saltporţi din Sectorul Bardzravand; duce din spaţiul staţial într-o regiune săracă în resurse, care în prezent nu se află sub controlul niciunuia dintre jucătorii politici cunoscuţi. Denumire colocvială: „Poarta îndepărtată“.

Pod Douăzeci şi nouă: Actualul Păstrător al Călimării Imperiale, în slujba Strălucirii Sale Împăratul Direcţie Şase.

Portic Cinci: Mecanic, având domiciliul în Belltown Şase.

Porumb Nouă: Poet important la curtea Strălucirii Sale Împăratul Direcţie Şase.

Potop Nouă: Personaj istoric teixcalaanli, Împărat din perioada în care

Teixcalaan nu devenise încă putere în spațiul cosmic.

Propulsie Nouă: Actuala ministră de Război.

Provincia Plopilor: Una dintre provinciile cele mai îndepărtate de Provincia Ultracentral; dincolo de un ocean.

Provincia Ultracentral: Provincia centrală a Orașului, în care se află clădirile guvernamentale și centrele culturale majore.

Pseudo-râu Treisprezece: Autorul necunoscut al Istoriei Expansiunii, care a folosit numele de Râu Treisprezece, deși nu era ministrul Judiciarului cu numele respectiv, ale cărui tratate despre justiție punitivă sunt predate și în prezent la facultățile de Drept teixcalaanli.

Secerișul roșu al înălțării: Navă de război teixcalaanli, clasa Devorator.

Sectorul Bardzravand: Sector din spațiul cunoscut, în care se află Stația Lsel și alte stații (pronunție stațială).

Sectorul Parzrawantlak: Pronunția teixcalaanli pentru Sectorul Bardzravand.

Shrja Torel: Cetățeană din Stația Lsel. Prietena lui Mahit Dzmare.

Sicomor Patru: Reporter de știri al Canal Opt!

spațioportul Provinciei Ultracentral: Principalul spațioport al Orașului, în care sosește 57% din trafic.

Stacojiu Nouă: Personaj istoric teixcalaanli, *yaotlek* al Legiunilor Trei, Nouă și Optsprezece ale flotei, aproximativ acum cinci sute de ani.

Stația Lsel/stațiali: Locuitori ai principalei stații miniere din Sectorul Bardzravand. Fără planete.

stick infofișă: Container de mărimea degetului mare, frecvent personalizat, care conține o reprezentare holografică a unui mesaj ce apare la ruperea stick-ului. De asemenea, poate să conțină o infofișă.

Strung Unsprezece: Poet și filozof teixcalaanli, cunoscut pentru opera sa *Rapoarte de la Frontiera Spirituală*.

Sumac Trei: Căpitănească de Flotă din Legiunea Douăzeci şi șase a flotei teixcalaanli.

Svava: Mic stat multiplanetar independent lângă Sectorul Bardzravand.

Șase Palme Întinse: Denumire colocvială (sau poetică) pentru Ministerul

de Război; denumit astfel pentru întinderea mâinilor în toate direcţiile (nord, sud, vest, est, sus şi jos), care este semnul distinctiv al teoriei cuceririi teixcalaanli.

Teixcalaan: Imperiul, lumea, co-extensiv cu universul cunoscut. (Formă adjectivală: teixcalaanli; un cetăţean al Teixcalaan este un teixcalaanlitzlim.)

teixcalaanli: Limba vorbită în Teixcalaan.

Telescop Unu: *Ezuazuacat* de acum două sute de ani. O statuie a ei se află în nodul central de transport pentru Provincia Ultracentral, comemorându-i realizările.

Teslă Nouăsprezece: Cea a cărei Graţioasă Prezenţă Luminează Încăperea ca Sclipirea Tăişului unui Pumnal, una dintre *ezuazuacatlim* ai lui Direcţie Șase, anterior membră a flotei teixcalaanli.

***tlaxlauim*:** Contabil autorizat în Teixcalaan.

Trandafir Douăzeci şi patru: Autor teixcalaanli de ghiduri de călătorie.

Tsagkel Ambak: Negociator şi diplomat din Staţia Lsel; a oficializat tratatul actual al Staţiei cu Imperiul Teixcalaanli.

Turbină Optsprezece: *Ikantlos* al flotei teixcalaanli, aflat curent la comanda Grupului de Bătălie Nouă din Legiunea Douăzeci şi şase, alocată în Sistemul Odile.

Turlă Paisprezece: Poetesă contemporană minoră, activă la curtea lui Direcţie Șase.

Vardza Ndun: Pilot din Staţia Lsel, în prezent imago al pilotului Jirpardz.

Vehicul-de-teren-pentru-tundră Treizeci şi şase: Cetăţean teixcalaanli.

xauitl: Floare.

***yaotlek*:** Rang militar în flota teixcalaanli; comandant al cel puţin o legiune, numit pentru un scop sau pentru o campanie de durată cu multe legiuni.

Yskandr Aghavn: Fost ambasador al Staţiei Lsel în Teixcalaan.

Zegras Trei: Membră a Ministerului Informaţiilor, ofiţer de legătură cu rang de ataşat cultural al lui Mahit Dzmare, ambasadoarea Staţiei Lsel.

DESPRE SISTEMUL DE SCRIERE ȘI PRONUNȚIE AL LIMBAJULUI TEIXCALAANLI

Limbajul teixcalaanli este logosilabic, scris în „glife“. Aceste glife individuale reprezintă morfeme atât libere, cât și legate. Glifele teixcalaanli pot reprezenta de asemenea sunete fonetice, derivate de obicei din pronunțarea inițială a unei morfeme care și-a pierdut înțelesul și a devenit pur fonetică. Ca urmare a naturii logosilabice a teixcalaanli, înțelesuri duble și triple sunt create cu ușurință în texte scrise și orale, deopotrivă. Glifele individuale pot funcționa drept calambururi vizuale sau pot avea sugestii de înțelesuri neasociate cu utilizarea lor strict morfemică. Asemenea jocuri de cuvinte – atât vizuale, cât și auditive – sunt centrale pentru artele literare ale Imperiului.

Limbajul teixcalaanli este bogat în vocale, cu un set limitat de consoane. Mai jos se oferă un scurt ghid de pronunțare (cu simbolurile Alfabetului Fonetic Internațional):

o – oʊ – ău

aa – ɑ – „aa“ teixcalaanli este o cronemă – prelungește sunetul a în timp, fără să-i modifice calitatea.

k – kh – existent aproape întotdeauna înainte de r, ca în „crater“, dar ocazional și la sfârșit de cuvinte, unde este puternic aspirat.

ch – tʃ – ci

În același timp, în grupurile de consoane (care sunt preferate de teixcalaanli), t este găsit mai frecvent sub forma „t“, consoana dentală neaspirată din „stop“; l este frecvent „l“, aproximația dentală din „lucid“. În teixcalaanli există multe cuvinte împrumutate. Când pronunță cuvinte ce își

au originea în limbaje mai bogate în consoane, teixcalaanli manifestă tendința schimbării consoanelor nefamiliare; de exemplu, „b“ este pronunţat ca „p“, iar „d“ este pronunțat ca „t“.

DESPRE LIMBA VORBITĂ ÎN STAȚIA LSEL ȘI ALTE STAȚII DIN SECTORUL BARDZRAVAND

Spre deosebire de limba teixcalaanli, limba vorbită în staţiile din Sectorul Bardzravand este alfabetică şi abundentă în consoane. Pentru un vorbitor nativ de staţială este mai uşor să pronunţe corect un cuvânt teixcalaanli decât invers. (Dacă doreşti să înveţi de unul singur să pronunţi cuvinte staţiale şi ai la dispoziţie doar limbi de pe Pământ, un ghid bun va fi pronunţia armenei orientale moderne.)

MULȚUMIRI

Am început cartea aceasta în Cartel Coffee Lab din Tempe, statul Arizona, în vara anului 2014, la două săptămâni după inițierea într-un curs intensiv de armeană orientală modernă; mintea îmi era plină de formele unor cuvinte care nu erau ale mele. Am terminat-o într-un dormitor din Baltimore în primăvara anului 2017, prea devreme pentru ca soția mea să fie trează, privind cum lumina sosea încetișor peste oraș: gândindu-mă la exil și la felul cum cineva care se întoarce acasă nu se mai întoarce, de fapt, niciodată cu adevărat acasă.

Între Arizona și Baltimore au fost trei țări, patru orașe, trei joburi și mai mult ajutor căpătat la scrierea cărții decât aș putea menționa cu ușurință. În mod inevitabil, o secțiune de mulțumiri nu-i decât umbra palidă a întregii recunoștințe pe care o datorezi. Cu toate acestea: îi datorez eterna mea gratitudine lui Elizabeth Bear, care mi-a fost, întâi, prietenă, apoi profesoară și apoi iarăși prietenă, repetându-mi neobosită că eram perfect capabilă să scriu un roman, ba chiar unul util, în ciuda protestelor mele; pentru restul grădinii zoologice, pe AIM, pe Slack sau personal, fiindcă este barul cel mai bun și locul cel mai bun unde să înveți să fii scriitor și om; pentru Liz Bourke, care a vândut accidental cartea asta și care i-a înțeles proiectul; pentru Fade Manley, care a suferit cu dârzenie, primind cele dintâi capitole copy-paste; pentru Amal al-Mohtar și Likhain, care mi-au dat curajul de a scrie despre asimilare, limbă, seducție și oroarea imperiului, iar apoi m-au provocat să fac un lucru încă și mai bun; pentru atelierul de creație Viable Paradise, fără de care nu aș avea atâția prieteni și nici atâta iscusință; pentru sclipitorul meu agent, DongWon Song, care a înțeles în mod simultan ce era și ce a ajuns să fie proiectul acesta (și promit ca data viitoare să nu mai dau telefoane importante de afaceri din Suedia); pentru editoarea mea, Devi Pillai,

care mi-a spus să mă duc să caut restul acestui univers și să-l pun în pagină pentru voi toți.

Și de asemenea le mulțumesc lui Theo van Lint, care mi-a arătat Armenia; lui Ingela Nilsson, care nu s-a supărat când am scris un roman SF în timp ce eram documentarista ei postdoctorală și ar fi trebuit să scriu despre Bizanț; lui Patrick și Teresa Nielsen Hayden, care m-au primit cu brațele deschise atât în industria aceasta, cât și în casa lor; mamei mele, Laurie Smukler, care m-a întrebat prima dacă nu cumva doream să abandonez Academia și să mă ocup mai bine de scris și care a crezut că ar fi o idee bună; și tatălui meu, Ira Weller, care m-a hrănit cu science-fiction când eram prea micuță ca să mă pricep – fie ca mereu să existe mai multă „science-afecțiune“ pentru amândoi!

În cele din urmă și cel mai adevărat: lui Vivian Shaw, soția mea, prim cititor extraordinar, care mi-a arătat că poveștile pot însemna de asemenea bucurie – mulțumirile sunt insuficiente, scumpo, dar sunt toate ale tale oricum, ca tot restul.